#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Yolcu

Mürekkep kimin elindeyse kuralları yeni baştan yazan odur!

Roman

BRO SIS

PAROLA

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ YAZARI

ALEXANDRA BRACKEN

BU YOLCULUK SADECE BAŞLANGIÇ

Etta, bir sabah kendini 1776 yılında, Atlantik'in ortasında buluverir. Neler olduğunu anlamaya çalışırken o güne dek bildiği ve yaşadığı hayatın bir yalandan ibaret olduğunu öğrenir. Annesi ondan çok önemli bir şeyi gizlemiştir: Zamanda yolculuk edebildiğini...

İkinci Dünya Savaşı Londra'sından 1599 yılına, Şam'a dek uzanan bu zaman yolculuğunda Etta, tüm insanlığın geleceğiyle annesinin hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

Ve kesin olan tek bir şey vardır:
Yüzyıllar ve kıtalar arasında yaptığı bu yolculuk sandığından çok daha tehlikelidir!

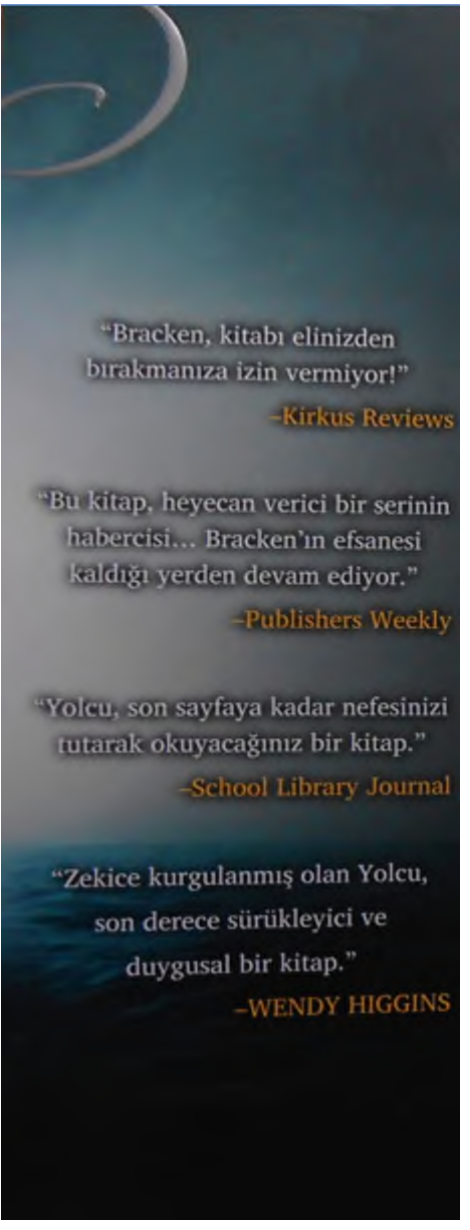
"Yolcu, daha ilk cümlesiyle sizi kendisine bağlıyor ve o olağanüstü sona kadar da bırakmıyor."

-SARAH J. MAAS

ISBN 978-605-5034-33-7

₺24

www.parodi.com.tr

"Bracken, kitabı elinizden bırakmanıza izin vermiyor!"
–Kirkus Reviews
"Bu kitap, heyecan verici bir serinin habercisi... Bracken'ın efsanesi kaldığı yerden devam ediyor."
–Publishers Weekly
"Yolcu, son sayfaya kadar nefesinizi tutarak okuyacağınız bir kitap."
–School Library Journal
"Zekice kurgulanmış olan Yolcu, son derece sürükleyici ve duygusal bir kitap."
–WENDY HIGGINS

Gold

ALEXANDRA
BRACKEN

Yolcu

Yolcu

Alexandra Bracken
Orijinal Adı: Passenger

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Editör: Ece Demir
Çeviren: Özlem Özarpacı
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Kasım 2016

Baskı: İmak Matbaası
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

© 2016 by Alexandra Bracken

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

PARODİ YAYINLARI
Ağaoğlu My Office 212 Kat: 3/54
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77
www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Dünyanın en güçlü ve en güzel yüreğini taşıyan insana, anneme...

Geçit ne denli zorluklarla,
Bu kâğıt ne çetin cezalarla dolu olursa olsun, önemi yok.
Kaderimin efendisi de benim,
Ruhumun kaptanı da...

–William Ernest Henley

BHUTAN
1910

ÖN DEYİŞ

Civar köylere çıkan yılankavi patikalardan uzaklaşıp hep birlikte yukarılara tırmandıkça dünya, kendini ona en saf hâliyle sundu: sessiz, kadim, gizemli.

Ve de ölümcül.

Nicholas hayatının büyük bir kısmını denizin ya üstünde ya da güzel bir rüzgâr estiğinde o balık ve tuzlu su kokusunu duyumsayacak kadar yakınında geçirmişti. Şimdi bile, sis ve bulutlardan oluşan o kalm örtünün ardmda belirmesini bekleyerek manastıra yaklaşırlarken kendini, arkasına dönüp Himalayalarm yüksek tepelerinin ötesini, göğün dalgalanan suyun kıvrımlarıyla buluştuğu o puslu çizgiyi görmek –cesareti, kendine güveniyle birlikte yok olup gitmeden önce demir atabileceği tanıdık bir şeyler bulmak– için beyhude yere araştırırken buldu.

Toz, toprak ve basamaklardan yılankavi bir geçit olan patika, ilk başta üzerinden yosun akan çam ağaçlarının arasında

uzanıyordu; şimdiyse bu dimdik, sarp uçuruma inanılmaz bir şekilde inşa edilen Taktsang Palphug Manastırı'na çıkıyordu. Sıra sıra asılmış, rengârenk dua bayrakları ağaçların tepesinde çarparak dalgalanıyordu ve bu manzara sayesinde göğsündeki sıkışma hissi biraz olsun azaldı. Bu görüntü, ona bir anda, Kaptan Hall'ün kendisini ilk defa New York Limanı'na getirdiği ve yeni fırkateynlerin, her şekil ve desende bayraklarla süslenmiş olduğu o günü hatırlattı.

Yine kımıldandı; patikanın uçuruma bakan tarafından aşağı uçmadan, omuzlarını ağrıtan çantanın askılarını kaldırıp biraz olsun rahatlamak için dikkatle ve kısa bir anlığına yaptığı bir hareketti bu.

Gemi armasına defalarca tırmandın ama şimdi yükseklikten korkuyorsun, öyle mi?

Gemi arması. Elleri, ona dokunmak, rüzgârla sıçrayan deniz suyunu, gemisinin suda dalgalanışını hissetmek için âdeta büyük bir arzu duydu. Nicholas omuzlarını dikleştirip içine yerleşen o yakıcı öfkenin alev almaması için onu üzerine kum atarak söndürmeye çalıştı. Şimdiye dek geri dönmüş, Hall ve Chase'le birlikte dalgaların üzerinde salınıyor olmalıydı. Kendisine ait iki eli ve görünüşe bakılırsa kafasının içinde bir beyni olmasına rağmen yeni paltosunu iliklemek, botlarını ve kaşkolünü bağlamak ve o saçma sapan yumuşak kumaştan şapkasını yerine oturtmak için Nicholas'ın yardımına gereksinim duyan beceriksiz bir tiple birlikte burada, yabancı bir ülkede –ah Tanrım, on dokuzuncu yüzyılda– olmamalıydı.

Nicholas, Julian'ın bir bacağını yakındaki bir taşın üzerine koymuş hâlde –etrafta kendisine hayran olacak hanımların bulunduğunu düşündüğünde verdiği o her zamanki poz– beklediği yere doğru tırmanırken deri çuval, boynundan ka-

yarak sert bir şekilde yan tarafına çarptı. Gerçi Julian'ın bu defa kimi etkilemeye çalıştığını idrak edemiyordu; bu nemli ormanın içinde yürüdüklerini işiten birkaç kuşu mu acaba? Julian hep böyle miydi –pireyi deve yapan, gösteriş budalası, anlayış yoksunu– yoksa Nicholas, sözde kardeşine ve rahatlık, varlık ve macera dolu yepyeni bir hayata kavuşmanın heyecanıyla körleşerek bunu bile isteye görmezden mi gelmişti?

"Ahbap, gel de şuna bir bak; işte burası, Kaplan Yuvası. Ah, şu lanet sis..."

Nicholas aslında bunu biliyordu. Her daim pervasız ve inatçının teki olan Julian'ı hayatta tutabilmenin yollarını bulabilmek için İhtiyar'ın onları gönderdiği yerlerle ilgili mümkün olduğunca çok şey okumaya özen gösteriyordu. Nicholas sürekli olarak eksik bilgiyle, eksik eğitimle çalışmak zorunda kalıyordu. Ailenin, seyahatleri için kendisine asla gerçek bir eğitim sağlamayacağını fark ettiğinde bunun, onu bulunduğu düşük mevkide tutmak için kasıtlı bir hareket olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu düşünce onu öylesine çileden çıkarmıştı ki kıt kazancının çoğunu tarih kitaplarına harcamaya karar vermişti.

"Bhutan'ın Budizm gurusu Padmasambhava –elbette ki efsaneye göre– buraya bir dişi kaplanın sırtında uçarak gelmiş," diye devam etti Julian sırıtarak. Onları sayısız varta ve beladan kurtarmış olan bu gülümseyiş bir zamanlar Nicholas'ın kalbini yumuşatıp sinirini yatıştırarak ne yapmış olursa olsun onu affetmesini sağlardı. "Geri dönerken meditasyon mağaralarından birine uğramalıyız. Belki oturur biraz düşünürsün. Şu manzaraya bakıp seyahat etmeyi özlemeyeceğini söyleyebilir misin? O kısacık hayatında buraya başka bir şekilde gelebilir miydin hiç? Şu sersemce fikri bir kenara bırak.

olur mu?"

Nicholas, Julian'ın o ukala suratına bir yumruk indirmektense ya da sırtına bağlı kazmanın ucunu ileri fırlatmaktansa çantayı yeniden düzeltip Julian'ın ve onun eşyalarının ağırlığı altında bir kez daha ezildiği gerçeğini unutmaya çalıştı.

"Fırtına yaklaşıyor gibi görünüyor," dedi Nicholas; içinde yeniden yükselen öfke kaynamaya başlasa da sesinin titrememesiyle gurur duydu. "Tırmanmaya yarın devam etmeliyiz."

Julian yepyeni paltosunun omzundaki böceğe bir fiske attı. "Olmaz. O çekici kadını yasa dışı alkol satılan Manhattan'da bırakmak zorunda kaldım ve İhtiyar'a dönmeden önce ona uğrayıp biraz oynaşmak istiyorum." Julian iç geçirdi. "Yine ellerimiz boş döneceğiz. Muhtemelen artık var olmayan bir şey için bizi dağın başına gönderiyor. Tam bir klasik."

Nicholas, kardeşinin bastonunu döndürüşünü izlerken keşişlerin onlara ne yapacaklarını düşünmeye başladı: Kayıp bir hazine bulmak için yepyeni dağcılık ekipmanıyla kutsal topraklarını kurcalayan, bakımlı kızıl saçları olan bir prens ve tutsak bir gölge gibi onun peşinden giden, muhtemelen bir hizmetkâr olan koyu renk tenli genç bir adam.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Neden oradan ayrılmıştı ki? O sözleşmeyi neden imzalamış, bu aileye neden inanmıştı?

Ben, böyle biri olmamalıyım.

"Neşelen bakalım, adamım," dedi Julian Nicholas'ın omzuna hafifçe vurarak. "Canının hâlâ sözleşmeye sıkıldığını söyleme sakın bana."

Julian arkasını dönünce Nicholas ona ters ters baktı. Ne bu konudan bahsetmek ne de Julian'ın omuz silkerek, *Sanırım*

imzalamadan önce şartları biraz daha dikkatli okumalıydın, demesini düşünmek istiyordu. Bu ailenin kölesi olmaktan bir defa kaçmış ama sonunda yine kendini onlara hizmet etmek için satmıştı. Ama İhtiyar öyle imkânsız şeylerden bahsetmişti ki... En çılgın hayallerine bile sığmayacak paralar, seyahatler, sihirler... O sırada beş yıllık heyecan dolu bir macera hiç de fedakârlık gibi gelmemişti.

Nicholas, bin yıl bile geçse onu asla ama asla resmî olarak kabullenmeyecek olan kardeşinin ancak uşağı olacağını fark ettiği anda sadece boğazına yükselen yakıcı kini yutkunmuş ve Julian'ın kravatını onun arzu ettiği tarzda yeniden bağlamıştı. O zamandan beri de zamanın fazlasıyla farkındaydı. Her geçen saniye, azmini küçük parçalara ayırıyordu ve savunması tükenirse içinden felaket bir öfkenin fışkırmasından korkuyordu.

"Geri dönüp kamp kurmalıyız," dedi Nicholas sonunda, Julian'ın kendisini süzen bakışlarını görmezden gelerek. "Yarın yeniden yola koyuluruz."

Julian dudak büktü. "Bir damla yağmurdan mı korktun yoksa? Bu kadar sıkıcı olma, Nick. Şipşak tırmanıveririz."

Nicholas'ın endişelendiği şey, tırmanış değildi. Ciğerlerine dolan hava şimdiden incelmişti; baş ağrısının da Julian'ın kesintisiz gevezeliklerinden ziyade göklere yaklaşmış olmalarından kaynaklandığını fark etmişti. Dizleri kum tanelerine dönüşmüştü sanki; ellerindeki his bile çekilivermişti.

Onu burada bırakabilir, kaçıp gidebilirim.

Onu bulamayacakları bir yer var mıydı ki? Hall'e de kendi zamanına da dönemezdi. Annesini bulmaya bile gidemezdi.

Nicholas, Himalayaların uzun, dik boyunlarını düzgün bi-

çimde kesen sıradağ boyunca yuvarlanan çelik grisi bulut kümesine baktı. Gemideyken, okyanusa ve geminin kendisine bakarak yaklaşan fırtınanın yoğunluğunu tayin eder, fırtınayı güvenli bir şekilde atlatabilmek için plan yapardı. Şimdi elinde ikisi de yoktu; sadece uzaklarda çakan gök gürültüsü boş dağlarda yankılanırken, kendisini uyarmak için ensesinde diken diken olan tüyleri vardı.

"İhtiyar bu defa haklı çıksa iyi olur," dedi Julian yeniden yola koyulurken. Nicholas'ın durduğu yerden patika, yüzeyin doğal biçimiyle yükselip alçalan uçurumun, kaba, kayalık yüzeyi üzerine katlanarak dökülen uçsuz bucaksız katlardan bir kurdele gibi görünüyordu. "Bu oyunundan usandım artık; o kahrolası şey, kayıplara karışmış işte. O bile her zaman kazanamaz."

O, *her zaman kazanır*, diye düşündü Nicholas yumruklarını sıkarak. *Onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağım.*

"Pekâlâ, hadi bakalım, Nick. Çıkmamız gereken bir yolculuk var," diye seslendi Julian. "Ayrıca koca bir atı yiyebilecek kadar açım."

İlk iri yağmur damlası yüzüne çarpıp yanaklarından aşağı süzülerek çenesinden damladı. Tuhaf, ürpertici bir andı bu. Nicholas o anda geçici bir korunak bakınırken buldu kendini; neticede Julian, botlarının ıslanması riskini göze alamayacağı için böyle bir talepte bulunacaktı. *Choten* denen, özenle işlenmiş, parlak renklere sahip dua çarklarını muhafaza eden alçak, beyaz yapılar hariç, yas tutanların koni biçimli kül kutularını yerleştirdikleri birkaç tane, küçük kaplı çıkıntı vardı görünürde.

"İşte!" Julian tiz, neşeli bir haykırış koparırken yumruğunu

havaya kaldırdı. Manastırı gizleyen sis öylesine çökmüştü ki sanki yağmur onu tutup aşağı çekmişti. Tıpkı bir gölün sisli yüzeyi gibi, uçurumun kenarıyla aşağıdaki sarp kayalık arasındaki yüzlerce metreyi gizliyordu. "Fotoğraf makinesi nerede? Çıkarır mısın? Zaten etrafta kimse yok..."

Üzerlerinde çakan şimşek dağlarda bir top ateşi gibi yankılandı. Nicholas'ın bütün bedeni, kulakları sağır edici bu kükreyişten dolayı korkuyla gerildi. Ses kesilir kesilmez âdeta gökler yarıldı. Bulutlardan boşanan yağmur, öylesine şiddetliydi ki bir anlığına görüşünü engelledi. Yağmur damlaları irileşip de ortalık göz gözü görmez hâle gelince Nicholas irkilerek soluğunu verdi; bu manzara ona, bir defasında gemisi bir kasırgaya doğru sürüklendiğinde şahit olduğu dev dalgaları hatırlattı. Yağmurdan nehirler, tepelerindeki çıkıntıları yıkayarak üzerine dökülüyordu; neredeyse ayağı kayacaktı.

Julian...

Nicholas hızla patikanın kenarına doğru baktığında kardeşinin de kendisine seslenmek için döndüğünü gördü ve Julian'ın sol ayağının, altında ufalanan çamurlu çıkıntıda kaybolduğunu izledi.

Sıçrayarak o mesafeyi aşarken Nicholas'ın aklından tek bir düşünce geçiyordu: *Böyle olmamalı.*

"Nick! Nick!" Julian uçurumun kenarındaki parçalanmış kalıntılara tutunmayı başarmıştı; ancak bütün ağırlığı boşlukta, kayalar, sis ve ağaçlardan bir enginliğin üstünde asılı dururken eli, sırılsıklam olmuş eldiveninden kaymaya başlamıştı bile. Nicholas, aralarındaki son birkaç santimlik mesafeyi yüzüstü sürünerek aşıp ona uzandı, uzandı; sırt çantasındakiler tangırdıyor, sırtına batıyordu...

Julian'ın yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti, dudakları bir yalvarışla kımıldanıyordu: *Bana yardım et, yardım et...*

Neden edeyim?

Bu aile ondan her şeyini; gerçek ailesini, özgürlüğünü, değerlerini çalmıştı.

Sonunda bunun acısını çıkarabileceğini düşününce benliğini soğuk, acımasız bir tatmin duygusu kapladı.

Çünkü o senin kardeşin.

Nicholas yağmurun, kendisini uçurumun kenarına sürükleyen gücünü hissedince kafasını iki yana salladı. "Yukarı uzan... kolunu yukarı at, Julian!"

Julian, Nicholas'ın elini tutmak için boştaki kolunu yukarı uzatırken çamura bulanmış yüzünden bir kararlılık ifadesi geçti. Julian, kendisini yukarı çekmek için uçurumun kenarını bırakmak zorunda kaldı; Nicholas ileri atılıp onu parmaklarından yakaladı.

Julian'ın eli, eldivenden kayıp giderken Nicholas'ı çeken ağırlık da kayboldu; Julian'ın karanlık silüeti tüy kadar yumuşak sisin içine doğru sessizce kaydı ve Nicholas, Julian'ın bedeni vadinin dibinde parıltılı bir toza dönüşürken çıkan ışık patlamasını gördü.

Kilometrelerce öteden bir gümbürtü ve patırtı koptuğunda Nicholas geldikleri geçidin çökmüş olduğunu anladı. Çınlayan kulaklarındaki gümbürtüyü kendi sessiz çığlığı takip etti; zamanın, Julian'ın parçalanmış bedenini çalıp onu sadece bir anıya dönüştürdüğünü anlaması için sisin ve yağmurun ardından bakmasına gerek yoktu.

NEW YORK
Günümüz

BİR

İnanılmaz olan şey, Etta'nın onlara her baktığında daha önce hiç fark etmediği, yeni bir şey görmesiydi.

Tablolar yıllardır oturma odasında, kanepenin arkasındaki yerlerinde asılıydı; annesinin hayatının en önemli anlarından oluşan bir film şeridi gibi diziliydi. Etta onlara baktığında ara sıra midesinin derinliklerinde bir kasılma hissederdi; bu, tam olarak kıskançlık ya da özlem gibi bir his değil, her ikisinin de sığ bir akrabası gibiydi. O da Alice'le birlikte seyahat etmiş, uluslararası keman yarışması turnesini tamamlamıştı ama hiç bu tablolardaki gibi yerlere veya şeylere rastlamamıştı. Ağaçların arasından bulutlara ve gizli zirvesine doğru kıvrıla kıvrıla çıkan ışıltılı bir patikaya sahip böyle bir dağı hiç görmemişti örneğin.

Etta, kanepenin arkasından duvara doğru eğildiğinde Rose'un, üstlerinde rengârenk bayrakların dalgalandığı yarı gizli patikadan yukarıya tırmanan iki silüet çizmiş olduğunu

ancak şimdi fark etti.

Bakışları, alt taraftaki diğer tabloları taradı. Rose'un yaşadığı Altmış Üçüncü Sokakla Üçüncü Cadde dışında kalan, ilk stüdyo daireden görülen manzara. Bir sonraki tablo: Annesinin, Londra'ya taşındıktan sonra portre çizmek için oturduğu noktadan Britanya Müzesi'nin turistler ve güvercinlerle dolu basamakları. (Etta özellikle bu tabloyu çok seviyordu çünkü annesi, Alice'in onu ilk gördüğü ve okulu kırdığı için Rose'a çıkışmak üzere ona doğru yürüdüğü anı resmetmişti.) Angkor Thom'daki Filler Terası'nın nemli taşlarını okşamak üzere uzanan karanlık, sık ve vahşi orman; Rose, on sekiz yaşındayken Kamboçya'ya gidebilmek için bilet parasını boğazından artırarak biriktirmiş, orada da aranan niteliklerin hiçbirine vakıf olmadığı hâlde tatlı diliyle bir arkeolojik kazı sitesinde iş bulmuştu. Bir sonraki tabloda, yazın çiçek açmış hâliyle Lüksemburg Bahçesi resmedilmişti; bunu, sonunda Sorbonne'da okumaya başladığı zaman yapmıştı. Onun altına, kanepenin sırtına ve duvarın soluna denk gelecek şekilde yeni bir tablo yerleştirilmişti: Gün batımında, alev alev yanan pembe altın renginden, dağılmakta olan harabelerle lekelenmiş bir çöl.

İşte bu, annesinin yaşam öyküsüydü. Rose'un paylaşmaya gönüllü olduğu kısımlardı. Etta yeni hikâyesini merak ediyordu; Rose zevki için resim yapmayalı yıllar olmuştu ve daha küçük olan Etta'nın uykuya dalması için bu tabloları masallara dönüştürmeyeli çok daha uzun zaman olmuştu. Annesinin, en yeni restorasyon teknikleri hakkında konferans vermek için bitmez tükenmez yolculuklarından önce, Metropolitan Sanat Müzesi'nin Tarihî Eserleri Koruma Departmanı'ndaki sayısız projesiyle, eski ustaların işlerinin temizlenip tamir edilmesiyle ilgilenmeye başlamadan önce nasıl biri olduğunu

pek hatırlayamıyordu.

Anahtar kapıda şıkırdayınca Etta kanepeden sıçrayarak kalkıp minderleri düzeltti.

Rose, içeri girmeden önce şemsiyesini son bir kez daha salladı. Güzün başındaki bu sağanak ona dokunamamışa benziyordu. Dalgalı, sarı saçlarını topuz yapmıştı, topukları ıslanmış ama kirlenmemişti, trençkotunun düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti. Etta, mahcup bir şekilde saçlarını düzeltirken gökkuşağı rengindeki pijamalarını çıkarıp performans için elbisesini giymiş olmayı diledi. Eskiden annesiyle birbirlerine bu kadar çok benzemelerinden –uyumlu bir takım olmalarından– çok hoşlanırdı; aynaya baktığında babasını görmediği için onsuz bir hayatı kabullenmek daha kolay olmuştu. Ama artık Etta, bu benzerliklerin sadece dış görünüşten ibaret olduğunu biliyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Etta, annesi tek kaşını kaldırıp pijamasına bakarken.

"Çoktan giyinmiş olman gerekmiyor muydu?" diye karşılık verdi Rose; tasvip etmez bir tonla hışırdayan İngiliz aksanı Etta'nın istemsiz bir şekilde sinmesine sebep oldu. "Alice gelmek üzeredir."

Rose, paltosunu küçük dairelerinin daha da küçük olan portmantosuna asarken Etta hızla odasına koştu; kiliminin üzerine serili olan nota kâğıtlarına basınca ayağı kaydı, neredeyse eski gardıroba tosluyordu. Bu etkinlik için haftalar öncesinden yakut kırmızısı bir kokteyl elbisesi seçmişti ama şimdi annesinin bunu fazla gayriresmî ya da her iki omzunda bulunan kurdeleler yüzünden fazla sevimli bulabileceğini düşünerek tereddüt etti. Bu, Metropolitan Sanat Müzesi için

düzenlenen özel bir bağış etkinliğiydi ve Etta, annesinin patronlarının onun profesyonel olmadığını düşünmelerini istemiyordu.

Etta, çaldığında annesinin yeniden gülümsemesini istiyordu.

Kırmızı elbiseyi kaldırıp daha ciddi, daha sönük siyah bir elbise çıkardı ve makyajına başlamak için masasına oturdu. Birkaç dakika sonra annesi kapısını çaldı.

"Saçını yapmana yardım etmemi ister misin?" diye sordu Rose, duvarda asılı duran aynadan onu izlerken.

Etta saçlarını gayet güzel yapabilmesine rağmen başını sallayıp bir avuç tel tokayı ve eski saç fırçasını annesine uzattı. Rose, onun karışan saçlarını açmaya başlayıp geriye doğru tararken Etta dimdik oturdu.

"Küçücük bir kızken saçını ne çok tarardım," dedi Rose yavaşça ve kızının açık sarı buklelerini avucunun içinde topladı. Etta gözlerini kapayıp o kadar ufak olduğu, banyodan sonra annesinin kucağında oturduğu, Rose'un, o doğmadan çok önce yaptığı seyahatlerin hikâyelerini anlatarak onun saçlarını taradığı zamanları hatırlamaya çalıştı.

Şimdiyse Rose'u tekrar o bilindik gergin, soğuk sessizliğine sürüklememek için nasıl yanıt vereceğini bile bilmiyordu. Bu yüzden, "Yeni bitirdiğin tabloyu da asacak mısın? Gerçekten çok güzel oldu," dedi.

Rose o nadir, yumuşak tebessümlerinden birini takındı. "Teşekkürler, hayatım. Lüksemburg Bahçeleri'nin yerine onu asmak istiyorum; hafta sonu bunun için gerekli malzemeleri almayı unutturma."

"Neden ama?" diye sordu Etta. "Onu çok seviyorum ben."

"Renkler daha uyumlu olacak," diye açıkladı Rose tel tokalardan birini masadan alıp Etta'nın topuz yaptığı saçına tuttururken. "Karanlığın ışığa doğru akışı her zaman daha belirgin olur. Bunu sakın unutma, olur mu?"

"Unutmam," diye söz verdi Etta ve sonra şansını biraz daha zorlayarak, "Neresi orası?" diye sordu.

"Suriye'de bir çöl... Yıllar, yıllar önce gitmiştim ama birkaç hafta önce orayla ilgili gördüğüm bir rüyayı bir türlü zihnimden atamadım." Etta'nın topuzundan kurtulan birkaç tutamı da geriye yatırıp üzerine saç spreyi sıktı. "Ama sana yıllardır vermek istediğim bir şeyi hatırlattı bana." Eski, yıpranmış hırkasının cebine uzandıktan sonra Etta'nın avucunu açtı ve içine bir çift narin altın küpe bıraktı.

Pırıl pırıl parlayan iki inci yavaşça yuvarlanarak minik, kalp şeklindeki altın yapraklara çarptı. Etta aslında, minik halkalara süs olarak tutturulmuş, koyu mavi taşlı sahte safir küpelerden istiyordu. Bunlardaki altın bükülerek minicik asma yapraklarına benzer biçimde titizlikle oyulmuştu. Etta, işçiliğine –hafiften acemice görünen– ve birbiriyle birebir aynı olmayan desenlere bakarak bu küpelerin seneler, seneler önce titizlikle ve elle yapılmış olduğunu anlayabiliyordu. Kim bilir, belki de yüzlerce yıl önce yapılmıştı.

"İlk defa sahneye çıktığın gece giyeceğin elbiseyle güzel gideceklerini düşündüm," diye açıkladı Rose; bu sırada Etta masasına yaslanmış küpeleri incelerken onların güzelliklerinden mi, yoksa annesinin ilk defa, çalışma programına nasıl uyduracağını düşünmeden bir etkinlikle samimi olarak ilgilenmesinden mi daha çok etkilendiğine karar vermeye çalışıyordu.

Konser solisti olarak ilk defa sahneye çıkmasına daha bir ay vardı ama New York Filarmoni'yle birlikte Avery Fisher Salonu'nda Mendelssohn'un Keman Konçertosu'nu sahneleyeceğini öğrendikten birkaç gün sonra Etta ve keman eğitmeni Alice, soluğu Kumaş Merkezi'nde almış; dantel ve kumaş peşinde koşmaya başlamıştı. Etta kendi kafasındaki modeli çiziktirdikten sonra elbisesini tasarlatmak için yerli bir terziyle anlaşmıştı. Yapraklar ve çiçeklerden göz kamaştırıcı süslerle işlenen altın rengi dantel omuzlarını sarıyor, ustalıklı bir biçimde inerek koyu mavi şifon korsesinin üzerini örtüyordu. 'Klasik Müziğin Gizli Yeteneği'nin ilk defa vereceği o mükemmel konser için mükemmel bir elbiseydi bu.

Etta, Moskova'daki Uluslararası Tchaikovsky Yarışması'nı kazanmasının ardından *Times*'da yayımlanan makaleden sonra, aylarca üzerine yapışan bu aptal etiketten bıkıp usanmıştı. Sahip olmadığı tek şeyi iyice vurguluyordu.

Solist olarak bir orkestrayla ilk sahnesini en az üç sene önce yapmış olması gerekirdi ama Alice onun adına vaatlerde bulunmaktan ısrarla kaçınmıştı. Etta da ilk yarışmalarda üstesinden gelmek için var gücüyle uğraştığı, insanı felç eden o sahne korkusuna sahip bir genç kız olarak buna minnettar olmuştu. Ama sonra sahne korkusunu yenmiş, on beş ve on altı yaşlarını geçmişti; şimdiyse on sekizine yaklaşıyordu, rahatlıkla yendiği çocukların yurt içi ve yurt dışında ilk sahnelerini yapmalarını, yıllardır önde götürdüğü yarışta kendisini geçmelerini izlemeye başlamıştı. İdollerinin kendisinden yıllar önce ilk sahnelerini yapmış olmalarına kafasını takmaya başlamıştı. Midori on bir yaşında, Hilary Hahn on iki yaşında, Anne-Sophie Mutter on üç yaşında, Joshua Bell on dört yaşında ilk kez sahne almıştı.

Alice, onun bu gece Metropolitan'daki performansını, soğukkanlılığını test edebileceği 'yumuşak bir giriş' olarak nitelendirmişti; ancak ona daha ziyade, bütün hayatı boyunca tırmanmak istediği çok daha büyük bir dağın üzerindeki bir kasis gibi geliyordu bu.

Annesi onu hiçbir zaman, keman çalmayı bırakıp diğer derslerine odaklanması konusunda ikna etmeye çalışmamış, her zamanki mesafeli tarzıyla ona daima destek olmuştu. Bu, ona yetmeliydi belki ama Etta, gittikçe daha da artan bir arzuyla Rose'un takdirini kazanmak ve dikkatini çekmek için çabalamıştı. Bunun için o kadar çok mücadele ediyordu ki zaman zaman kendine bu yüzden kızıyordu.

En iyisi olmak için kendini ne kadar parçalarsan parçala asla umursamayacak. Acaba artık kendin için mi yoksa hâlâ bir gün seni dinlemeye karar vermesi umuduyla mı çalıyorsun? Etta keman çalmaya daha çok vakit ayırabilmek için en iyi arkadaşlıktan erkek arkadaşlığa terfi eden Pierce'tan nihayet ayrıldığında bağırarak bunları söylemişti Pierce. O zamandan bu yana geçen altı ayda âdeta bir tıslama, pis bir şüphe olarak tekrar tekrar aklına gelmişti bu sözler; sonunda Etta da böyle olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Küpeleri tekrar inceledi. Annesinin ilgilendiğinin, Etta'nın hayalini desteklediğinin kanıtı değil miydi bunlar?

"Bu gece de takabilir miyim?" diye sordu Etta.

"Tabii ki," dedi Rose. "Onlar artık senin. Ne zaman istersen takabilirsin."

Küpeleri kulağına takarken, "Kimden çaldın bunları?" diye takıldı Etta annesine. Annesinin kırk dört yıllık yaşamında böyle bir şeyi alabilecek parası olduğunu zannetmiyordu.

Acaba miras mı kalmıştı? Hediye mi edilmişti?

Annesi kaskatı kesildi; omuzları, çalışma masasında duran o eski parşömenin kenarları gibi içeri doğru kıvrıldı. Etta, bir türlü gelmek bilmeyen o kahkahayı bekledi ama espri yapma konusundaki bu saçma girişimi karşısında sert bir bakışla karşılaştı sadece. Aralarındaki sessizlik uzayarak acı verici bir hâl aldı.

"Anne..." dedi Etta, bu güzel anı mahvettiği için aptalca bir ağlama isteği kaplamıştı içini. "Şaka yaptım."

"Biliyorum." Annesi kafasını kaldırdı. "Bu, benim bir nevi hassas noktam... Bu şekilde yaşamaya başlayalı yıllar oldu ama eskiden insanların bana bakışı... Hayatım boyunca asla hiçbir şey çalmadığımı bilmeni istiyorum. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin ya da bir şeyi ne kadar çok istersem isteyeyim... Bir defasında biri beni kandırmaya çalışmıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu hiç unutmadım. Neredeyse büyük büyükbabana ait bir şeyi kaybediyordum."

Bu sözlerin ardında uğuldayan öfkeyi duyduğunda içgüdüsel olarak geri çekilmemiş olması Etta'yı şaşırttı. Annesi, ailesinden o kadar az –Etta'nın, babasından bahsetmesinden bile daha az– bahsederdi ki Etta bu anı fırsat bilip başka şeyler daha öğrenmek umuduyla ipin ucundan var gücüyle çekiştirdi.

"Senden bir şey çalmaya çalışan kişi..." diye sordu Etta, "üvey baban mıydı?"

Annesi keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Doğru tahmin."

Rose'un annesiyle babası Noel'de korkunç bir trafik kazasında ölmüştü. Vasisi olan büyükbabası da onlardan yaklaşık bir yıl sonra vefat etmişti. Onu evlat edinen aile de... Üvey

babası ona elini bile sürmemişti ama Etta'nın onun hakkında dinlediği birkaç hikâyeden anladığı kadarıyla, adam Rose'un hayatında öyle büyük bir baskı kurmuştu ki Rose için kalıp boğulmak ya da tek başına kaçıp gitmek dışında bir seçenek kalmamıştı.

"Neydi o peki?" diye sordu Etta şansını zorladığını bile bile. "Yani çalmaya çalıştığı şey?"

"Ah, eski bir aile yadigârı. Aslında onu tek bir sebepten ötürü saklıyordum: Onu sattığım takdirde Londra'dan ve o üvey aileden kaçış biletimi satın alabileceğimi biliyordum. Büyük büyükbabanın onu, geleceğime bizzat karar verebilmem için bana bıraktığını biliyordum. O eski şeyi sattığım için asla pişman olmadım çünkü bu sayede buraya geldim. Sonunda önemli olan şeyin, seçimlerimiz olduğunu hatırlamanı istiyorum. Arzularımız, sözlerimiz ya da vaatlerimiz değil."

Etta, aynada küpeleri incelerken kafasını sağa sola çevirdi.

"Onları yaklaşık senin yaşındayken Şam'daki eski bir çarşıdan –bir *suk*tan– aldım. Satıcı kadının adı Samarah'ydı ve bunun son gezim olduğunu, sonunda okula döneceğimi söylediğimde beni bunları almaya ikna etmişti. Çok uzun bir süre, bunların, yolculuğumun sonunu simgelediğini düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki aslında seninkinin başlangıcını temsil ediyorlarmış." Rose eğilip onu yanağından öptü. "Bu gece muhteşem olacaksın. Seninle öyle gurur duyuyorum ki..."

Etta, gözlerini yakan yaşları o an fark etti ve bir anı hapsetmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Mutluluk hissi damarlarına hücum ederken hayal kırıklığının yarattığı bütün acı hisler silinip gitti.

Alice, kapıyı tıklattıktan sonra anahtarlarını kullanarak içeri girdi ve neşeli bir şekilde, "Hu huu!" diye seslendi.

"Hadi bakalım," dedi Rose, Etta'nın omzundan bir iplik parçasını alırken. "Üstümü değiştirmem gerek ama sizinle orada buluşurum."

Boğazı düğümlenen Etta ayağa kalktı. Rose ellerini arkasında kavuşturmuş bir hâlde geri geri gidiyor olmasaydı Etta annesine sarılırdı. "O hâlde orada görüşüyoruz, değil mi?"

"Hemen arkanızdan çıkacağım, söz."

***

Alice'le birlikte hâlâ boş olan oditoryuma girdiklerinde harlı bir ateş, notaların arasından fışkırarak Etta'nın ciğerlerindeki nefesi yaktı ve iliklerinde parıldamak istercesine teninden içeri daldı.

Bunu kabul edebilirdi; bu kemancı... Etta elindeki programa baktı: Evan Parker. Tabii ya. Onu birkaç yarışmada çalarken dinlemişti. Onun gayet iyi olduğunu kabul edebilirdi. Hatta biraz fazla iyiydi.

Ama, diye düşündü Etta tatmin duygusu içinde, *benim kadar iyi değil.*

Üstelik Bach'ın 2 numaralı Partita'smdaki Chaconne'u D minörde hakkıyla çalacak kadar da iyi değildi.

Teknisyenler parçanın atmosferine uygun olarak son dakika düzenlemeleri bitirdiğinde ışıklar kısıldı ve envaiçeşit renkler hâlinde sahneyi yaladı. Pırıl pırıl siyah saçları olan Evan, sahnenin ortasında durdu ve kemanını ateşe verircesi-

ne Chaconne'u çalmaya koyuldu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin farkında değildi. Etta bu hissi çok iyi biliyordu. Hayatındaki pek çok şeyden şüphe edebilirdi ama bir kez bile yeteneğinden, kemana duyduğu aşktan şüphe etmemişti.

Müzenin yönetim kurulunun o geceki bağış toplama gecesinde çalmaları için tayin ettikleri parçaları seçemiyorlardı ama yine de bu parçayı Evan'a vermiş olmalarından dolayı duyduğu belli belirsiz bir kıskançlık duygusu içini yakmıştı. Chaconne, kendisi de dâhil pek çokları tarafından ustaca çalınması en zor keman parçalarından biri olarak değerlendirilirdi; baş döndürücü, karmaşık, onlarca varyasyonda tekrar edilen tek bir dizi. Duygusal açıdan çok güçlü, yapısal açıdan mükemmele yakındı. En azından Etta çaldığında öyleydi. Bu parçayı Etta çalmalıydı.

Onun parçası, keman setinin sonuncusu olan 3 numaralı Sonata'dan Largo'ydu. Tatlı bir kıpırtıya sahip, sakin bir parçaydı. Bach'm en karmaşık ya da talepkâr parçası falan değildi; hatta renkli olduğu bile söylenemezdi ama Alice'in tekrar tekrar dediği gibi, mesele Bach olunca hile yapma imkânı yoktu. Her bir parça, çalan kişinin tüm teknik yeteneğini ve dikkatini talep ediyordu. Etta da onu kusursuz bir şekilde çalacak, sonra da tüm dikkatini ilk sahne performansına verecekti.

Annesine değil.

Performansından sonra bilgi vermek için artık hayatında mesaj atıp arayabileceği kimsenin olmaması gerçeğine de değil.

"Chaconne'la çok müthiş bir iş çıkarırdın," dedi Alice sahnenin yanından geçerek kulise ilerlerlerken. "Ama bu gece

Largo senin. Unutma, bu bir yarış değil."

Alice'in sihirli bir görünümü vardı; öyle ki evde, kuzinenin karşısında genişçe bir yorgana sarınmış, tatlı yüzlü orman mahluklarına tekerlemeler söylüyormuş gibi görünüyordu. Fotoğraflara bakılırsa bir zamanlar ateş kızılı olan ve neredeyse beline kadar gelen saçları şimdi süt kadar beyazdı ve küt kesilmişti. Doksan üç yaşına girmek, Alice'in sıcaklığından ya da nüktedanlığından hiçbir şey eksiltmemişti. Zihni hâlâ keskin, espri anlayışı her zamankinden daha güçlü olsa da etkinlik koordinatörlerinden biri onları kulise yönlendirirken Etta hem onun basamakları çıkmasına yardım ediyor hem de o ince kolunu fazla sıkı tutmamaya büyük özen gösteriyordu.

"Ama şunu da unutma," diye fısıldadı Alice kocaman sırıtarak. "Sen, benim öğrencim olduğun için buradakilerin en iyisisin. Eh, bunu kanıtlamak istersen de sana engel olamam, öyle değil mi?"

Etta kahkaha atmadan edemedi ve kollarını eğitmeninin boynuna doladı; Alice onu daha da içten kucaklayınca buna çok sevindi. Daha küçükken, turnelere çıkmaya yeni yeni başladığı zamanlarda Alice ona üç defa sarılmadan ve uğur getirsin diye alnından öpmeden sahneye çıkamazdı. Bu, ona kendini güvende hissettiriyordu; omuzlarına aldığı ve ihtiyaç duyarsa içinde kaybolabileceği sıcak bir battaniye gibiydi.

Benim Alice'im var.

Başka kimsesi olmasa bile çok kötü çaldığında dahi ona inanan Alice'i vardı. Hayatındaki iki İngiliz'den en azından birinin onu umursuyor ve koşulsuz şartsız seviyor olmasına minnettardı.

Alice geri çekilerek Etta'nın yanağına dokundu. "Her şey

yolunda mı, hayatım? Herhangi bir tereddütün falan yok, değil mi?"

"Yok!" Ah, Alice'e, ilk sahnesini iptal etmesine sebep olabilecek hiçbir bahane veremezdi. "Her zamanki heyecan işte."

Alice'in gözleri kısıldı, bakışları Etta'nın omzuna doğru kaydı; Etta Alice'in neye baktığını görmek için arkasına dönmek üzereyken eğitmeni, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak küpelerinden birine dokundu. "Bunları sana annen mi verdi?"

Etta başıyla onayladı. "Evet. Beğendin mi?"

"Bunlar..." Alice, elini indirirken doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor gibiydi. "Çok güzeller. Ama senin kadar değil, ufaklık."

Etta, gözlerini devirerek bir kahkaha attı.

"Benim... bir telefon açmam gerek," dedi Alice yavaşça. "Kendi başına ısınsan olur mu?"

"Tabii ki," dedi Etta irkilerek. "Her şey yolunda mı?"

Alice elini salladı. "Merak etme. Birkaç dakikaya kadar dönmezsem sahnede prova yapmak için izin iste. Kıyafetli provayı kaçırdığın için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacın olacak. Hangi Stradivarius'u veriyorlardı sana?"

"Antonius," dedi Etta sevinçle. Bu, Metropolitan Sanat Müzesi koleksiyonundaki birkaç Stradivarius'dan biriydi ve Etta ilk defa bunlardan birini çalacaktı.

"Ah, şanslı çocuk. Terbiyesini takınması için biraz uğraşman gerekecek ama," dedi Alice. "Annenin, onları geleceğe aktarmak için korumaları konusunda söyledikleri umurumda bile değil. Böylesine inanılmaz enstrümanları cam fanuslarda tutsak etmeyi aklım almıyor benim. Biliyorsun, bir keman ne

kadar sessiz kalırsa..."

"... gerçek sesini bulması o kadar zorlaşır," diye tamamladı onu Etta; bu tartışmayı daha önce yüzlerce defa dinlemişti.

Stradivarius, on yedinci yüzyılın sonları ve on sekizinci yüzyılın başlarında, İtalya'nın kuzeyindeki Stradivari ailesi tarafından yapılan yaylı enstrümanlardan biriydi. Bu enstrümanlar, çıkardıkları sesin gücü ve güzelliği hususunda efsane olmuşlardı. Sahipleri, onlardan sadece birer enstrüman olarak bahsetmiyor; onların insanlar gibi, çalan kişi ne kadar yetenekli olursa olsun asla tamamen hükmedilemeyecek, değişik ruh hâllerine sahip, dengesiz dostlar olduklarını düşünüyorlardı.

Alice'in kendisine miras bıraktığı kemanı 'Messiah' Stradivarius'un Vuillaume kopyası ne kadar harika olursa olsun sonuç olarak sadece bir kopyaydı. Gerçeğine dokunduğu anı her düşündüğünde parmak uçlarından kıvılcımlar çıkıyordu sanki.

"Birazdan dönerim, ufaklık," dedi Alice, Etta'nın çenesini şefkatle okşamak için uzanırken. Etta, Alice'in basamaklardan sağ salim inmesini bekledikten sonra gözlerini kısarak karanlığın içine doğru ilerledi.

"Demek buradasın!"

Etta dönünce uzun, dar, siyah elbisesiyle kıvranarak sahneye doğru hızla koşuşturan konser organizatörü Gail'i gördü. "Diğerleri kuliste. Bir şeye ihtiyacın var mı? Isınmaları teker teker yapıyoruz ama önce seni diğerleriyle tanıştıracağım." Etrafına bakınınca hayal kırıklığına uğradığı yüzünden belli oluyordu. "Eğitmenin seninle birlikte değil mi? Hay aksi, onunla tanışmayı umuyordum!"

Hem Alice hem de ölen kocası Oskar dünyaca tanınan kemancılardandı ve Oskar hastalandığında ikisi de emekli olup New York'a taşınmışlardı. Ve Etta Alice'ten ders almaya başladıktan sadece bir yıl sonra ölmüştü Oskar ama Etta beş yaşındayken bile adamın sıcaklığını ve espri yeteneğini anlamayı becermişti. Alice yıllardır profesyonel olarak çalmasa ve Oskar öldükten sonra bunu deneme cesaretini bile gösterememiş olsa da Vatikan'da ilk defa sergilediği o nefes kesici performanstan dolayı çeşitli çevreler tarafından hâlâ gıpta ediliyordu.

"Birazdan gelir," diyerek rahatlattı onu Etta ve birlikte kulisin yolunu tuttular. "Beni diğerleriyle tanıştıracak mısın? Kıyafetli provaya katılamadığım için üzgünüm."

"Evan da gelemedi zaten. Merak etme, seni bir yere yerleştireceğiz."

Kulisin kapısı açıktı ve heyecanla tizleşen sesler dışarı taşarak onu karşıladı. İçeri girdiğinde diğer kemancılar bariz bir merakla onu incelediler.

Neden burada olduğunu merak ediyorlar. İç sesini bastırdı ve Gail odanın içinde dolanarak isimlerini şakırken Etta da onları süzdü. İlerideki üç adamdan ikisini tanıyordu; daha yaşlı, neredeyse emekli olmaya yaklaşmış sanatçılardı. Evan, elbette hâlâ sahnedeydi. Organizatörler, üç erkek ve üç kadın müzisyen alarak sayıyı dengelemişlerdi: Daha yaşlı bir kadın, Etta ve onunla aynı yaşlarda gibi görünen bir başka kız. Gail, soyadına gerek yokmuş gibi onu sadece, "Sophia," diyerek tanıttı.

Kız, koyu, hatta neredeyse kuzguni siyah renkteki saçlarını arkadan bağlayıp eski moda bir topuz yapmıştı. Düz beyaz

gömleğini, ayak bileklerine dek inen uzun, koyu renk bir eteğin içine tıkmıştı ama Etta'nın, daha önce bir yarışmada karşılaşıp karşılaşmadıklarını düşünerek kendisini incelediğini fark edince o yuvarlak yüzünde oluşan ifade kıyafetinden iki kat daha sertti.

"Bay Frankwright, sıra sizde," diye seslendi Gail, Evan içeri girip kendini tanıtırken. Yaşlı adamlardan biri yerinden kalktı, kendisine takdim edilen harikulade Stradivarius'u aldı ve Gail'i takip etti.

Diğerlerinin sohbet havasında olmaması Etta'nın işine gelmişti. Kulaklıklarını takıp gözleri kapalı bir şekilde, her bir notaya yoğunlaşarak bir kez daha Largo'yu dinlemeye başladı; ta ki küçük çantası kucağından kayıp düşene, dudak parlatıcısı, pudrası, aynası ve çantaya tıktığı parası yere saçılana dek. Evan ve diğer adam hafifçe gülerek eşyaları toplamasına yardım ettiler.

"Pardon, pardon," diye mırıldandı Etta. Eşyaları çantaya yerleştirirken içinde küçük, krem rengi bir zarf gördü.

Olamaz, diye düşündü. Mümkün değildi bu... Annesi bunu yıllardır yapmamıştı. Kalbi neşeyle hopladı; zarfı açıp içindekini hızla çıkarırken o eski, tanıdık yıldız ışığı aktı üzerinden. İki tane kâğıt vardı; bunlardan ilki, sıradan biri için müzeyle, daireyle ilgili havadan sudan bir mektuptu. Ama ortası kalp şeklinde kesilmiş daha küçük bir kâğıt daha vardı. Bu kâğıdı ilkinin üzerine koyunca mesaj değişti; o anlamsız, boş sözler sade bir cümleye dönüştü: *Seni seviyorum; seninle ve yapacaklarınla gurur duyuyorum.*

Rose eskiden iş seyahatine çıkarken ve Etta, Alice'le kalmaya gittiğinde ona böyle notlar bırakırdı; bu sevgi dolu minik

notları ya çantasının ya da keman kutusunun içine koyardı. Ama Etta nota bakmaya devam ettikçe içine dolan o ilk mutluluk dalgası çekilmeye başladı. Annesi pek duygusal biri sayılmazdı; o yüzden özellikle de küpelerden sonra bu notu yazmış olmasını nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilmiyordu. İlişkilerini bizzat bu hâle getirmiş olduğu hâlde şimdi de aradaki buzları eritmeye mi çalışıyordu?

Etta telefonuna baktı. Konsere yarım saat vardı.

Mesaj yoktu. Cevapsız arama yoktu.

Bunda şaşılacak bir şey de yoktu.

Ama aynı zamanda... Alice de hâlâ ortalarda yoktu.

Ayağa kalkıp çantasını koltuğa bırakarak onu aramak için odadan dışarı süzüldü. Az önce eğitmeninin kafası karışmış gibiydi ya da en azından irkilmişe benziyordu. Büyük ihtimalle biri onu yakalayıp bırakmamış olabilirdi ya da belki de aramak istediği kişiye bir türlü ulaşamamıştı. Ancak Etta bir türlü o panik hissinden, ensesinden aşağı süzülerek sırtına yayılan ürpertiden kurtulamıyordu.

Oditoryum, koordinatör tarafından bilgilendirilen yer göstericiler hariç bomboştu. Etta, ayağındaki topuklular el verdiğince koşturarak koridorda ilerlerken sahnedeki kemancının son notaları çaldığını duydu. Sahneye çıkmasına az kalmıştı.

Giriş salonuna vardığında gözleri, cep telefonuyla konuşan Alice'i arasa da onu göremedi. Hatta annesi de ortalıklarda yoktu. Müzenin girişindeki Büyük Salon'da da değillerdi ve Etta basamaklara baktığında sadece güvercinleri, su birikintilerini ve turistleri gördü. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Etta, Avrupa resim koleksiyonuna giden merdivenlere dönünce biriyle öyle sert çarpıştı ki neredeyse ikisi de yere yu-

varlanıyordu.

"Ah... Özür dilerim!" Adam onu tuttuğunda Etta soluksuz kalmıştı.

"Aceleniz nedir? Siz..." Dudaklarını şaşkınlıkla aralamış olan adam gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardından onu inceledi. Adam, ellisine merdiven dayamış, hatta normalde simsiyah olan saçlarındaki gri tellere bakılacak olursa belki de geçmişti. Etta adama şöyle bir bakınca neredeyse Metropolitan'ın bağışçılarından birini ezip geçtiğini fark etti. Adam son derece temiz ve şık görünüyordu; kusursuz smokin ceketinin klapasına koyu kırmızı bir gül iliştirilmişti.

"Önüme bakmıyordum," dedi Etta. "Özür dilerim, çok özür dilerim..."

Adam hiçbir şey demeden ona baktı.

"Neyse," diye geveledi Etta arayışına devam etmek istediği için gerilerken. "Umarım iyisinizdir, tekrar özür dilerim..."

"Bir dakika!" diye seslendi adam arkasından. "Adınız nedir?"

Etta koşarak basamakları çıkarken topukları gürültüyle mermere çarpıyordu. Sergi salonlarını geçerek güvenlik görevlilerine ve küratörlere el salladı, oradan da Tarihî Eserleri Koruma Departmanı'nın olduğu kata çıkan asansöre bindi. Annesinin ofisine uğraması gerekmiş ya da belki de daha rahat etmesi için Alice'i oraya götürmüş olabilirdi.

Kat, güvenlik görevlisi George hariç bomboştu; kendisini tanıyarak selam veren George koridora doğru ilerledi.

"Annen ofisinde," dedi George. "Birkaç dakika önce çok öfkeli bir hanımla birlikte geldi."

"Teşekkürler," dedi Etta hızla, adamın yanından sıvışarak.

"Bu gece konserin yok mu senin?" diye seslendi George. "İyi şanslar!"

Konser, pratik, ısınma...

"... yıllardır dinlemedin!"

Çok nadiren bağıran Alice'in sesini neredeyse tanıyamayacaktı. Sesi, kapı kapalı olduğu için boğuklaşsa da yine de koridorda ve kulaklarında gümbürdeyecek kadar kuvvetliydi.

"Bu, senin verebileceğin bir karar değil, Alice," diye devam etti annesi çok daha sakin bir sesle. Etta, ofisin kapısının önünde durup kapıya kulağını dayarken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Ben onun annesiyim ve senin aksine çocuğum için en iyisini ben bilirim. Artık onun zamanının geldiğini biliyorsun. Sonuçlarma katlanmadan onu yolundan uzaklaştıramazsm!"

"Sonuçlarına lanet olsun! Ayrıca kızmı değil de onları düşündüğün için sana da lanet olsun. O, buna hazır değil. Gerekli eğitimi de, bu işin altından kalkabileceğinin bir garantisi de yok!"

Buna hazır değil. Alice'in sözleri zihnini delip geçti. Ne için hazır değil? Sahneye çıkmak için mi?

"Seni ölümüne sevdiğimi biliyorsun," diye devam etti Rose. "İkimiz için de o kadar çok şey yaptın ki... Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ama artık benimle savaşmayı bırak. Hiçbir şey anlamıyorsun ve Etta'yı hafife alıyorsan onu hiç tanımamışsın demektir. Bununla baş edebilir o."

Kalbi bir kuş gibi çırpınıp damarlarına o uyuşukluk hissi yayılırken Etta, annesinin aslında kendisi için savaştığını, Alice'inse ona engel olduğunu anlayıncaya dek bu sözler zihninde defalarca yankılandı.

Sahneye çıkmama engel olacak.

"Onu, kurtların arasına atmaya can attığına göre benim kadar sevmediğin açıkça belli oluyor!"

Alice sahneye çıkmama engel olacak.

Uğruna gerçek bir okuldan vazgeçtiği...

Uğruna Pierce'tan vazgeçtiği...

Uğruna her gün altı saat çalıştığı sahneye...

Etta ofisin kapısını hızla açınca, Rose ve Alice irkilerek annesinin çalışma masasında düzenledikleri kızgın bakış müsabakasına ara verdiler.

"Etta..." diye söze girdi annesi çabucak ayağa kalkarak. "Senin aşağıda olman gerekmiyor mu?"

"Bilmem," dedi Etta öfkeden tizleşen sesiyle ve Alice'e ters ters bakarak. "Aşağıda mı olmalıyım yoksa çıkıp eve mi gitmeliyim? Yoksa bu da benim başa çıkamayacağım kadar zor bir şey mi?"

Alice elini kaldırıp onu ofise, hâlâ küçük bir çocukmuş ve sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi kollarına doğru çekerken Etta'nın midesi düğümlendi.

Alice'in gözlerinde keskin, düşünceli bir bakış vardı ve bu, Etta'nın panikle ürpermesine sebep oldu. Bu bakışı tanıyordu. Etta, Alice'in ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

"Bence eve gitmeliyiz, ufaklık." Dönüp bakışlarını Rose'a çevirdi. "Tartışmamıza hep birlikte orada devam ederiz."

Etta'nın kalbi sıkıştı; sonra da nabzı kulaklarında atmaya ve vücut ısısı yükselmeye başladı.

"Bunun için her şeyden vazgeçtim ben... Her şeyden! Şimdi de öylece çekip gitmemi istiyorsun, öyle mi? İptal etmemi,

bir kez daha ertelememi mi istiyorsun yani?" diye bastırdı; bir yandan da kalbini deşen acının sözlerini bir fısıltıya çevirmesine engel olmaya çalışıyordu. "Yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, ufaklık, hayır..."

"Bana ufaklık deme!" dedi Etta ofisten çıkarak. "Artık tek bir arkadaşım bile kalmadığının farkında mısın? Gerçek bir sahnede çalmak istiyorsam odaklanmam gerektiğini söyledin bana. Her şeyden vazgeçtim ben! Bundan başka hiçbir şey kalmadı elimde!"

Alice'le bakışan annesinin bile öfkesi geçmiş, yerini endişeye bırakmıştı. "Tatlım, bu doğru değil..."

Alice ona tekrar uzansa da Etta bunu istemiyordu; onunla uzlaşmak bir yana, kadının yüzüne bile bakmak gelmiyordu içinden.

"Etta... Henrietta," diye konuşmaya çalıştı ama Etta onları dinleme, söyleyeceklerini umursama noktasını çoktan geçmişti.

"Bu gece," dedi eğitmenine, "burada ilk sahnemi alacağım. Ne düşündüğün, bana inanıp inanmadığın umurumda bile değil; ben kendime inanıyorum ve bu dünyada çalmama engel olabilecek tek bir şey bile yok."

Alice arkasından seslendiyse de Etta topukları üzerinde dönüp başı ve omuzları dik bir şekilde hızla koridora ilerledi. Kendisini bir anlamda büyüten kadını ne kadar incitmiş olabileceğini daha sonra düşünecekti, o anda sadece sahne ışıklarının tenini ısıtmasını istiyordu. Göğüs kafesinde titreşen ateşi özgür bırakacaktı. Kaslarını, yayını, kemanını çalıştıracak; yanıp kavrulana, geri kalan her şey küle dönene dek çalacaktı.

***

Yayını tellere değdirmeden hemen önce, her şeyin kristalleştiği bir an olurdu. Etta o an için, tüm dikkatinin tek bir yere kilitlendiği, dünyadaki her şeyin ve herkesin yitip gittiği o saniye için yaşardı. Omzuna dayadığı kemanın ağırlığını, sahnenin kenarından akan, ötesindeki herkese karşı Etta'yı kör eden ışıkların sıcaklığını hissetmek için...

Bu, o anlardan biri değildi.

Paniğe kapılmış hâldeki Gail onu holde telaş içinde karşıladı ve misafirler tek sıra hâlinde oditoryuma ilerlerken kulise doğru çekiştirdi.

"Prova yapacak zamanım olduğunu söylemiştin!" diye fısıldadı Etta merdivenden inerlerken tökezleyerek.

"Evet, yirmi dakika önceydi o," dedi Gail gıcırdattığı dişlerinin arasından. "Isınmadan çıkmak senin için sorun olur mu? İstersen kuliste ısınabilirsin."

Bu düşüncenin yarattığı panik yüzünden midesine bir sancı girdi ama yine de başıyla onayladı. O, bir profesyonel olacaktı. Tersliklere ve planlardaki son dakika değişikliklerine alışmalıydı. Bu sahnede hiç çalmamış olmasının ne önemi vardı ki? Largo'yu yüzlerce defa çalmıştı. Alice'in yanında durup ona fikir vermesine ihtiyacı yoktu. Bunu başarabileceğini ona kanıtlayacaktı. "Sorun olmaz."

Antonius'tan sorumlu küratör Michelle onları kuliste karşıladı. Antonius kutusundan çıkarılıp nazikçe ellerinin arasına yerleştirilirken Etta resmen nefesini tutmuştu. Parmaklarını yeni doğmuş bir civcivi tutuyormuş gibi büyük bir özenle kemanın uzun, zarif boynuna doladı ve enstrümanın ağırlığı-

nı ve sorumluluğunu memnuniyetle kabul etti.

Etta, onu köşeden izleyen koyu renk saçlı Sophia'nın bakışlarını görmezden gelerek yayı kemanın tellerinin üzerinden geçirdi. Kemandan çıkan ses, enstrümanın ahşabı kadar sıcak ve altın renkliydi. Etta hafif bir kahkaha attı; endişesi, bir heyecan dalgasının altına gömülmüştü. Kendi kemanı da çok güzeldi ama bu enstrüman tam anlamıyla bir prensti. Kemandan, onu tatlı tatlı kandırarak çıkardığı her bir notanın rengi karşısında eriyecekmiş gibi hissediyordu kendini.

O, buna hazır değil. Gerekli eğitimi de bu işin altından kalkabileceğinin bir garantisi de yok!

Etta gözlerini kapadı; boğazında, kirpiklerinin arasında biriken o yakıcı gözyaşlarını bastırmak için dişlerini sıktı. Alice'e öyle bağırmaya ne hakkı vardı? Kendi fikrinin, bütün dünyanın övgüsünü kazanmış, onlarca profesyonel kemancı yetiştirmiş Alice'inkinden daha geçerli olduğunu nasıl düşünebilmişti?

İçinde peyda olan bu ufak suçluluk, öfke ve kızgınlık fırtınası onu altüst etti.

Pierce ona ne demişti? *Sen, her zaman kemanını seçeceksin. Bana rağmen. Hatta kendine rağmen...*

Etta onunla tartışamamıştı bile; çünkü ondan ayrılmayı kendi seçmişti. Ama Etta onu gerçekten sevmişti; onu hatırlayınca kalbinin hâlâ acıması da bu yüzdendi. Geceleri onu görmek için evden kaçarken hissettiği o hafif baş dönmesini özlüyordu; kurallarını ihlal edince kendini nasıl da gözü pek ve harika hissetmişti...

Ama Pierce'la arkadaşlıktan öteye geçtikleri o bir yılın sonunda herkesin ve tabii kendisinin de birincilik beklediği

bir yarışmada ikinci olmuştu. Böylece bir anda, sinemaya ya da konserlere gitmek, Pierce'ın evinde takılmak, okulunun önünde onu beklemek vakit kaybı gibi gelmeye başlamıştı. Bu vakitlerin hesabını tutup, o değerli dakikaları çalışarak geçirirse Alice'in, orkestrayla ilk sahnesini daha erken yapmasına izin verip vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Pierce'tan uzaklaşarak kendini müziğe daha da çok adamıştı.

Keman hariç her şeye veya herkese yaptığı gibi onu da görmezden gelerek yine eskisi gibi arkadaş –ve Alice'in öğrencileri olarak– kalabileceklerini ummuştu. Ayrılığı atlatmasının tek yolu odaklanmaktan, mesaj atan veya arayan kimse olmadığı, tek arkadaşını da kendinden uzaklaştırdığı gerçeğini düşünmemekten geçiyordu.

Sadece birkaç hafta sonra Pierce'ı Central Park'ta, okullarından bir kızı öperken görmüştü. Etta, topuklarının üzerinde hızla dönerek yürümeye başlamış, ardından da geldiği yolda koşmuştu; gördüğü şey onu öylesine yaralamıştı ki kalbinin her an yere düşmesini bekliyormuş gibi bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Ama Etta ağlamak yerine eve gitmiş, tam altı saat boyunca çalışmıştı.

Şimdiyse Alice bile ona inanmıyordu.

Gail'den, kafasını toparlamak ve biraz rahatlamak için bir dakika istemeliydi. Fakat Gail yanına gelip kulaklığına bir şeyler fısıldadığında Etta, kendini onu takip ederken buldu ve sahnenin açık mavi ışık selinin içine doğru ilerledi. Alkışlar, sersemletici bir dalga şeklinde üzerine yağdı.

Kemanı sıkı tut, kemanı sıkı tut, kemanı sıkı tut...

Etta işareti aldı ve bir an için kemanı inceleyip elinde çevirdi, parmaklarını kıvrımlarında hafifçe gezdirdi. Sahne ışıkları

altında durduğunda, üzerinden hızla akıp giden o duygu selini, ellerindeki kemanın ağırlığını ve şeklini hatırlayıp kuşku ve heyecanın yarattığı vızıltıyı durdurmak istedi.

Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki Grace Rainey Rogers Oditoryumu Etta'nın şimdiye dek çaldığı en büyük salon değildi. Hatta ilk onda bile yer almazdı. Ama kontrol edilebilir bir mekândı ve daha da önemlisi birkaç dakikalığına da olsa onun emrindeydi. Yedi yüz kişinin yüzü, gölgelerle ve tepedeki göz kamaştırıcı ışıklarla maskelenirken her biri, yüzeyi rüzgârla dalgalanan bir okyanus misali, titreşen bir maviliğe dönüştü.

Kontrol sende.

Alkışlar yavaşça azalarak sustu. Biri öksürdü. Bir mesaj sesi çınladı. Etta, o sakin, yoğun konsantrasyon hâlinin içine gömüleceğine onun yüzeyinde süzüldüğünü hissetti.

Sadece çal.

Derin bir nefes almak için duraksadıktan sonra Largo'nun içine dalıverdi. Yedi yüz seyirci ona bakıyordu. İki ölçü, üç ölçü...

Müzik, tıpkı bir ekranı ısıtan ışık gibi yavaş yavaş içine süzüldü, bilincini ele geçirdi. Konsantrasyonu sadece birkaç saniye sürdü; sanki bir mırıltı, müziğin altından ilerleyen bir parazit gibi başlayan bir ses gürleyerek tiz bir geri bildirime dönüştü. Sonra da çığlıklara...

Durması ya da devam etmesi konusunda kendisine bir işaret vermesi için çıldırmış gibi teknisyen kabinine bakınırken birkaç notada hata yaptı. Seyirciler âdeta bunu duyamıyorlarmış gibi hareketsiz bir şekilde ona bakıyorlardı...

Bu, herhangi bir insanın, bir enstrümanı parçalamadan çı-

karabileceği bir ses değildi.

Durmalı mıyım? Baştan mı başlamalıyım?

Yayını tellerin üzerinde gezdirirken sonraki üç notayı da hatalı çalınca bir anda endişelenmeye başladı. Neden kimse bu sesle, bu çığlık atan geri beslemeyle ilgili bir şey yapmıyordu? Ses, Etta'nın kulak zarına çarpıp, konsantrasyonunu istila ediyordu. Bütün bedeni spazm geçiriyor gibiydi; midesi bulandığından üst dudağında terler birikmişti. Sanki... biri kafatasına bıçak saplıyordu.

Etrafındaki hava titreşti.

Yeter, diye düşündü umutsuzca, *durdurun şunu...*

Çuvalladım...

Alice haklıydı...

Gail bembeyaz yüzü ve kocaman açılmış gözleriyle sahne kenarında belirene dek Etta çalmayı tamamen bıraktığının farkında değildi. Elini yüzüne bastırarak soluklanmaya, ciğerlerinin ezilmesine karşı koymaya çalıştı. Seyircilere bakamıyordu. Olan biteni muhtemelen dehşet içinde izleyen Alice'e ya da annesine de bakamıyordu.

Midesini bulandıran o utanç dalgası kalbini, boynunu, yüzünü sardı ve yaklaşık on beş yıllık müzik hayatında ilk defa arkasını dönüp koşarak sahneden indi. Onu çıldırtan ses de peşinden geliyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Gail. "Etta? İyi misin?"

"Geri besleme," diye mırıldandı; neredeyse kendi sesini duyamamıştı. "Geri besleme..."

Küratör Michelle, Etta düşürmeden evvel Antonius'u çabucak ellerinden kaptı.

"Geri besleme falan yok," dedi Gail. "Sana bir bardak su getireyim... Ve oturacak bir yer bulalım..."

Bu, doğru olamazdı. Etta bakışlarını etrafta gezdirerek diğer kemancıların yüzlerine baktı. Sesi duyuyor olmalıydılar...

Ama duymadıkları yüzlerinden anlaşılıyordu. Geri beslemenin ve güm güm atan kalbinin sesi, boş gözlerle ona bakan kemancıların sessizliklerini dolduruyordu.

Ben deli değilim, ben deli değilim...

Etta geriye doğru bir adım attı, oradakilerin acıma dolu bakışlarıyla dalgalar hâlinde sırtına çarpan ses duvarının arasında mahsur kalmıştı. Panikle birlikte midesinden yükselen acı sıvı boğazını yaktı.

"Hadi!" dedi Gail yaşlı adamlardan birine telaşla. "Sahneye çık!"

"Ben ilgilenirim onunla."

Siyah saçlı Sophia, kulisten çıkıp Etta'nın koluna girdi. Etta, Gail omzuna doladığı eli kaldırıncaya ve kendinden çok daha kısa bir yabancıya yaslanmak zorunda kalıncaya dek ayakta duramadığını fark etmemişti.

"Ben... ben iyiyim..." diye mırıldandı sağa sola sallanarak.

"Hayır, değilsin," dedi Sophia. "Ben de duyuyorum. Hadi gel!"

Bu durumun en basit açıklaması, strese girdiği için kendini kaybetmiş olabileceğiydi ama... sesi başka biri daha duymuştu. Etta için olduğu kadar onun için de gerçek ve canlıydı bu ses; böylece çocukluktan gelen sahne korkusu ve endişesinin, Alice'in ondan şüphe etmesiyle birleşip ona kafayı yedirtmediğine dair tatmin edici bir duygu her yanını sardı.

Etta, bir an için duyduğu bu rahatlamayla ağlayacak gibi oldu. Ses, teninin altında kızgın bıçaklar gibi kımıldanırken Sophia, onu ustaca bir hareketle karanlık sahne arkasından doğruca karanlık ve sessiz müzenin içine, Eski Mısır'dan kalma eserlerin bulunduğu kanadın girişine açılan yan kapıya yönlendirdi.

Bir dakika, demek istedi Etta ama dudakları zihnine ayak uyduramıyor gibiydi. *Nereye gidiyoruz?*

"Şu taraftan geliyor," dedi Sophia onu çekiştirirken.

Etta, Mısır eserleri kanadına doğru bir adım atınca ses, sinyal bulmak için bir radyo kanalını araştırıyormuş gibi daha da yoğunlaştı, titreşimler hızlandı. Bir adım daha attı ve ses yine çıldırdı.

Âdeta Etta'nm ilgisini çektiği için heyecanlanmış gibiydi.

Sanki onu bulmamı istiyor.

"Nedir bu?" diye sorarken sesinin titrediğini fark etti. "Neden başka kimse duyamıyor?"

"Eh, bunu birazdan öğreneceğiz... Adın Etta'ydı, değil mi? Hadi yürü!"

Metropolitan'm karanlıkta bambaşka, değişken bir yüzü vardı. Koridorları dolduran o her zamanki ziyaretçiler yokken en küçük bir ses bile içeride yankı yapıyordu. Kesik kesik soluklar. Zemine çarpan topuk sesleri. Bacaklarıyla ayak bilekleri arasında süzülen serin hava.

Nerede? diye düşündü. *Neredesin?*

Nesin sen?

Firavunların bakışları altında ilerlediler. Gündüz vakti, müzenin çalışma saatlerinde bu odalar, güneşte ısınmış taşlar

gibi altın rengi bir ışık saçarlardı. Ama şu anda krem rengi duvarlar ve kireç taşından kapılar bile gölgelerle kaplıydı, çizgileri daha da derinleşmişti. Lahitlerdeki boyalı yüzler ve canavar kafalı tanrılar daha sert görünüyor; kızlar sergilerin arasındaki yılankavi yolu geçerken onları dudak bükerek izliyorlardı sanki.

Spot ışıklarıyla ağarmış olan Dendur Tapınağı, Etta'nın karşısında yapayalnız duruyordu. Pencerelerle dolu devasa bir duvar vardı burada, onun ötesindeyse sadece karanlık. *Burası değil.*

Sophia onu çekiştirerek tapınağın yanındaki durgun su havuzlarının yanından ileri sürükledi; kadim kralların heykellerinin yanından koşarak geçtiler. Geçidi ve tapınak binasını geçip, müzenin bu kısmını Amerikan eserleri kanadına bağlayan küçük hediyelik eşya dükkânına ilerlediler. Ne rehberler, ne görevliler, ne de turnikeler vardı; onları durduracak hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Ona yardım edecek hiçbir şey ve hiç kimse de yoktu.

Gidip annemi ve Alice'i bulayım, diye düşündü. *Eve gideyim.*

Ama yapamadı... Bunu bilmeliydi. Yapması gereken... yapması gereken...

Kanı damarlarından çekilince kendini havada süzülen toz zerrecikleri kadar hafif ve sersemlemiş hissetti. Bir rüyaya dalmak gibiydi bu; yürüdükçe koridorlar bulanıklaşıyor, varaklı aynaları, ağır, ahşap sandıkları ve iskemleleri yutuyordu. Kapı girişlerindeki gölgeler oyunlar oynayarak onu içeri davet ediyor, acil çıkış merdivenlerinden birine yöneltiyordu. Ses, bir gümbürtüye, bir davul sesine, gittikçe yükselen bir çağrıya dönüşünce Etta bu baskıdan kafatasının çatlayacağını sandı...

Kulakları sağır edici bir silah sesi, geri beslemeyi delip geçince Sophia irkildi ve kayarak durdu. Sesin şiddetiyle Etta'nın bütün bedeni sarsıldı. Farkındalık âdeta beyninin içinde yankılandı; yanan, kimyasal bir şeyin kokusuydu bu.

İlk olarak, çinilerin üzerinden bir yılan misali süzülerek ayak ucuna kadar gelen kanı fark etti.

Sonra süt beyazı saçları...

Yere devrilmiş bir cesetti bu.

Etta haykırdı, haykırdı, haykırdı; titreşen geri besleme onun sesini bastırıyordu.

Soğuk çinilerin üzerindeki cesede ulaşmak için irkilerek donakalan Sophia'nın yanından fırladı; soluk soluğa ve boğazı düğümlenmiş bir hâlde Alice'in yanına çöküverdi.

Nefes alıyor, yaşıyor, nefes alıyor...

Alice'in odaklanamayan, donuk bakışları Etta'nm üzerinde titreşti. "... ufaklık?"

Alice'in göğsünden fışkıran kan, Etta'nm yaraya bastırdığı ellerine bulaştı. Zihni, panik hissiyle kilitlenmeye başlamıştı.

Ne oldu? Ne oldu?

"İyi olacaksın," dedi Etta Alice'e. "Sen..."

"Vurulmuş mu?" dedi Sophia Etta'nın omzunun üzerinden bakarak. Sesinde bir ürperti vardı... Korku muydu yoksa bu? "Peki ama kim–"

Koridorun sonundan bir bağrış çağrış yükseldi. Üç smokinli adam –biri Büyük Salon'da çarpıştığı o gözlüklü adam– peşlerinde bir güvenlik görevlisiyle ağır çekimde onlara doğru geliyor gibi görünüyordu. Üzerine acil durum ışığının vurduğu gözlük parıldadı.

"911'i arayın!" diye haykırdı Etta. "Lütfen biri yardım etsin!"

Elinde hafif bir baskı hissetti. Alice'in gözleri kapanırken Etta bakışlarını ona çevirdi. "... eski... tanıdık yerler... kaç..."

Alice'in bir sonraki nefesi hırıltıdan ibaretti; bir sonrakiyse hiç duyulmadı.

Etta'nın boğazından yükselen çığlık sessizdi. Alice'in beline doladığı kollarıyla onu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Onu güçlükle kavramıştı.

Kalp masajı... Alice'in yardıma ihtiyacı... Alice...

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı Sophia kulağının dibinde.

Neler oluyor böyle?

Tam arkalarındaki merdivenlere giden kapı gıcırdayarak açıldı. Etta'nın bozulan saçları, yanaklarındaki ve boynundaki tere tutunarak yüzüne dolandı.

Merdiven, binanın diğer taraflarına kıyasla çok daha aydınlık olduğu için Etta elini gözlerine siper etmek durumunda kaldı.

Uğultu... Sanki sahanlığın kenarındaki, basamakların hemen üstündeki hava sesle birlikte zamanda titreşiyor, kımıldıyordu. Dayanılmaz derecede sıcak bir günde kaldırımlardan yükselen o yakıcı hava gibi parıldıyordu. Duvarlar, omuzlarına doğru eğildi.

"Bunun için üzgünüm."

İleri doğru itilince dünyası çatırdadı. Görüşü bir siyahlıkla kaplandı; bu karanlık Etta'yı omuriliğinden yakalayıp sürükledi âdeta, sonra da oldukça sert bir şekilde havaya fırlattı. Etta bütün duyularını, mantığını, '*Dur, yardım, annem...*' gibi

düşüncelerini yitirdi; aslında her şeyini yitirdi.

Bir anda yok oldu.

***

Etta'nın bilinci yerine geldi demekten ziyade yere yapıştı demek daha doğru olurdu.

Saatlerin, günlerin –Etta tam olarak kestiremiyordu bunu– ufak çaplı bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından gözlerini birden açtı. Göğsündeki baskı nefes almasını zorlaştırıyordu. Oturup ciğerlerini açmaya çalıştığında kaburgaları çıtırdadı. İçerisi karanlık olduğundan etrafta neler olduğunu anlayabilmek için kollarını ve bacaklarını uzattı ama bütün uzuvlarma kramp girdiği için acıyla kıvrandı; yine de o esnada sert ve yüzeyi pürüzlü bir şeye dokunmuştu.

Ahşap, diye düşündü, burnuna dolan kokuyu tanıyarak. *Balık.*

Öksürürken gözlerini güçlükle açık tuttu. İçinde bulunduğu küçük oda yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. Ahşap zemin, biri ucundan tutup havaya kaldırmış gibi sağa yatmıştı.

Etta, görüşünü engelleyen parlak yıldızlar kaybolup gözleri karanlığa alışınca bacaklarını göğsüne çekip oturabilmek için doğruldu. İçinde olduğu şey neydi böyle? Koca bir beşik ya da duvara ve zemine monte edilmiş bir ranza mıydı?

Peki ya müze... Neler oluyordu?

Bir tür... bir tür patlama olmuştu...

Merdiven boşluğunun zeminin soğuk çinilerini neden hissetmiyordu? Yangın alarmları neden duyulmuyordu? Kalbi,

tıpkı çaresiz bir hayvan gibi çırpınarak boğazında atıyordu. Kasları âdeta tahtadan oyulmuşlar gibi kaskatıydı. Elleriyle uzatıp gözlerini ovuşturarak o yanma hissinden kurtulmaya, hâlâ gözlerinin önünde uçuşan siyah benekleri kovmaya çalıştı.

Alice. Alice neredeydi? Alice'i bulmalıydı...

Parazitin uğultusu, bir fırtına bulutundan şakır şakır dökülen ilk yağmur gibi kulaklarında çınladı. Etta bir anda bu sesin içine battı. Gıcırtılar, inlemeler, zemine çarpan ayak sesleri, havada çınlayan patlama sesleri. Çığlıklar...

"... ileri..."

"Arkamda..."

"... dümen..."

Kelimeler şekillenip birbirine çarpan büyük ziller, akortsuz teller gibi birbirlerine bağlandılar. Oda, gümüşi bir dumana boğuldu.

Burası merdiven boşluğu değildi; Metropolitan'daki herhangi bir ofis de değildi. Duvarlar, koyu renk, işlenmemiş tahta panellerden ibaretti. Arkasını dönünce bir sandalye şeklini ayırt edebildi; üzerinde de kolları başının üstünde kenetlenmiş, korkuyla sinmiş bir silüet vardı.

"Kimse yok mu?" dedi kulak tırmalayıcı bir sesle; bu sırada dengesini kaybederek ileriye doğru sendeledi. Kollarına ve bacaklarına değen kaba kumaşı hissedince yine bir şaşkınlık geçirdi. Kendine geldiğinden beri ilk defa adrenalin seviyesi neredeyse sıfıra inmişti.

Üzerinde siyah elbisesi yoktu.

Bu... ayaklarına dek uzanan, Etta'nın ne olduğunu çıkaramadığı, soluk renkli bir elbiseydi. Parmaklarını korsenin üze-

rinde gezdirip hayretle işlemelere dokundu. Elbisenin kolları ve göğüs kısmı o kadar sıkıydı ki hareket etmeyi zorlaştırıyordu.

"Ah!"

Bir kız sesi. İskemledeki silüet kımıldayıp ayağa kalktı. Bir anı, Etta'nın zihninde titreşerek belirdi. O kız. Konserdeki kız. Etta ileri atılıp kızı yana devirerek onun ötesindeki belirsiz ışığa... kapıya doğru ilerledi.

Beni merdiven boşluğuna itti, beni ileri itti... Bu anı bir kez zihninde ışıldayınca diğer şeyler de hemen yerine oturdu.

"Hayır... hayır... burada kalmalıyız!" diye bağırdı kız. "Lütfen beni dinle..."

Etta, bir kapı mandalı bulana dek parmaklarını duvarda gezdirdi ve ardından bu sıkışık, karanlık odadan dışarı fırladı. Yoğun bir duman bulutu yükselerek onu karşıladı; ışık gözlerine hücum ederek dünyasını acı verici bir beyazlığa bürüdü. Etta, hareket etmesini, duman içinde yolunu bulmasını zorlaştıran elleri bir kez daha sırtında hissetti, sonra da ayağı bir şeye takıldı ve tökezleyerek düştü.

Bir şey düşünme, sadece yürü! Etta ayağa kalktı, sonra da durdu. Elbisesinin geniş, beyaz etekleri sırtüstü yatan bir adamın üzerindeydi.

"Üzgünüm, ben..." diye geveledi; adamın iyi olup olmadığına bakmak için ona doğru emekledi. "Siz..."

Adamın donuk, mavi gözleri tavana dikilmiş, yüzü şok ve ızdırapla kaskatı bir maskeye dönüşmüştü. Saçmalık derecesinde demode paltosundaki bir dizi parlak düğme açılmıştı ve onun altındaki gömleğinde... gömleğinde...

Aman Tanrım.

"Bayım?" Etta'nın sesi çatladı. Adam kımıldamıyordu. Göz kırpmıyordu. Etta, zihni bomboş bir şekilde kafasını eğerek tenine, göğsüne, midesine, elbisesine bulaşan koyu renkli sıvıya baktı.

Kan. Kar beyazı elbisesi, yoğun, kıpkırmızı bir kana bulanmıştı. Etta adamın kanının içinde sürünüyordu. *Adamın kanının içinde sürünüyorum.*

Nedir bu?

Etta, zihni harekete geçmeden önce doğrulup ayağa fırladı ve yukarıdan gelen ışık kaynağına yöneldi. Duman, boğazını sıkıca kavrayarak onu havasızlıktan boğmak üzereydi. Etrafındaki, kırılan cam fenerler tıpkı soluk renkli havai fişekler gibi patlıyorlardı. Işığa doğru yürümeye devam etti; sonunda dizleri bir şeye... basamaklara çarpınca durdu. Etta, kat kat ve ağır eteğini kaldırıp belinde topladı ve ağlamasını falan umursamadan sırf temiz hava almak, bu kâbustan bir çıkış yolu bulmak için kendini yukarı çekmeye başladı.

Ama bu sefer de bir başka kâbusun içine dalmıştı.

ATLANTİK
1776

İKİ

Ortalık zaten cehennemî bir karmaşa içindeydi; bir şu lanet çanın patlaması eksikti!

Nicholas etrafında hızla dönüp yoluna çıkmaya çalışan bir başka adamm suratına daha yumruğunu indirdi. Gemi paramparçaydı; sıcak, için için yanan parçalar güvertenin dört bir yanına saçılmıştı. Ve maalesef ki bunlardan bazıları el bombası çarptığında kırılmışlardı.

Bunca karmaşanm ortasmda *Challenger*'ın topçularının, ganimetlerini ne derece mahvettiklerini tam anlamıyla kestirmek imkânsızdı. Gemiye ayak basmalarının ardından gelen ilk şiddet dalgası geçtiği için Nicholas, *Challenger*'ın ve şimdi esir alman bu geminin durumunu hızlıca inceleme fırsatı yakalamıştı. Geminin dış görünümünü bozan her bir kusuru tek tek hesap etti. Üç gemi direği de onca tahribata rağmen hâlâ ayaktaydı en azından şimdilik; geminin arka tarafındaki mizana direği ufacık bir esintiyle bile titreyen, sağa sola salla-

nan bir ayyaşa benziyordu. Yelkenler delinip yırtılmıştı; lakin ganimet tayfası bunları hızlıca değiştirebilirdi. Elbette bu geminin tayfası teslim olduktan sonra...

Nicholas gemiyle birlikte hareket ederken tuzlu su yüzünü yıkadı. Daha da önemlisi; gördüğü kadarıyla gemi su almıyordu. Topçular, geminin suyun altında kalan kısmını vurmamıştı; bu da gemiyi mahvetmeden ele geçirmeyi başardıkları anlamına geliyordu.

Nicholas zaferin bir adım ötede olduğuna dair o delişmen, sersemletici hisse kapılmayı reddetti. Gün bitmeden, ganimet önderi olarak ilk gemisini limana geri götürmeye koyulacaktı.

Sonunda geçmişinden kurtulmayı başaracaktı.

Yine de... lanet olasıca aptallar ilk iş olarak bayraklarını indirmiş olsalardı, her iki tarafta da böylesine kan dökülmesini engelleyebilirlerdi; marangozların çekeceği çileden bahsetmeye gerek bile yoktu. Denizciliğin, bunu cesurca yaptığı müddetçe bir adamın başarısızlığının bile övülebileceği birkaç meslekten biri olması ne büyük talihsizlikti.

Bu gemi *–benim gemim,* diye düşündü inatla; çünkü geminin subayları kaçınılmaz yenilgi gerçeğini kabullendiklerinde gemi onun olacaktı– *Challenger*'ın ve üzerindeki tayfanın yarattığı hasarlar bir yana, harika bir parçaydı. Üç direkli bir gemiydi; pruva direği seren yelkenliydi, ana direk genişçe bir mayistra yelkeni taşıyordu, tepesinde de kare biçimli, ana gabya yelkeni ve babafingo yelkeni vardı. Uzaklardaki geminin yelkenlerini ve İngiliz bayrağını fark ettikleri anda *Challenger* tıpkı bir köpekbalığı gibi onun üzerine atılmıştı. Dolgun avının peşinden giden hızlı, bakımlı bir uskunaydı* bu. Rüzgâr onların tarafında olunca, on altıya on iki topçuları olması pek de fark etmemişti. Bu ticari gemi, Batı Hint Adaları'nın sula-

*Ed.N.: 8-15 ton yük taşıyabilen iki direkli yelkenli gemi.

rındaki verimsiz avlarla geçen haftaların sonunda *Challenger* tayfası için kıyak bir ganimetti; lakin aynı zamanda Nicholas bu gemiyi takip etmek, ele geçirmek için tutulmuştu.

Onu arayarak bu sularda gezinmelerinin gerçek sebebini itiraf etmekten tiksiniyordu. Ironwood, bu gemiyle seyahat eden iki kadın yolcuyu istiyordu.

Sırtındaki ani hava değişimi, tenine değen sıcak, tuzlu ter... Bir savaş baltası kafasının tepesine inerken Nicholas hızla sağa atıldı ve omzunu tahtaya çarptı.

Borda atışı* başladığı andan itibaren top dumanı havayı kaplamıştı ve o günkü kasvetli esinti bu dumanı dağıtıp havayı temizlemeyi reddediyordu. Artık savaşmak nafileydi; sonucun kendi tayfası yararına olduğu barizdi. Nicholas gittikçe büyüyen ceset yığınları ve güverteyi kirleten kan gölü arasında manivelayı bulmaya çalıştı.

Elinde savaş baltası olan denizci, çınlayan çelik seslerinin ve çakmaklı piştovların kulakları sağır eden patlamalarının yarattığı kaosun içine doğru sinsice ilerledi.

Challenger'ın kaptanlarından biri olan Afton, Nicholas'ın birkaç santim ötesine düşünce ahşap zemin sarsıldı; muavinin göğsü gülle atışlarından parçalanmıştı, yüzünde de şaşkınlıkla dolu bir ölüm maskesi vardı.

Nicholas bir silaha uzanırken yoğun bir öfke dalgası üzerinden gümbürdeyerek geçti ve onu çileden çıkardı. Kendi filintasını çoktan ateşlemişti ve tekrar doldurmak için zamanı yoktu. Silahı fırlatırsa da adam ancak sersemlerdi ve güzelim piştovuna da yazık olurdu. Nicholas, birinin kestiği, birbirine dolanmış gemi armasına saplı olan bıçağı çekip aldı. Bıçağın geyik boynuzundan sapına süslemeler işlenmişti. Nicholas'ın

*Ed.N.: Borda atışı, bir denizcilik terimidir. Savaş gemisinin bir tarafında bulunan bütün topların hedefi yok etmek amacıyla aynı anda ateş etmesi anlamına gelir.

duruma bakışı önemli ölçüde canlandı.

Elinde savaş baltası bulunan tıknaz denizci, gözleri donuk, yüzü ter ve isle kaplanmış hâlde çığlık atarak üzerine hücum etti. Nicholas o bakışı biliyordu; gözünü kan bürüdüğünde ve kendini şöyle acımasız bir savaşın ritmine kaptırdığında böyle bakardı insan.

Boş piştovu kaldırıp nişan alıyormuş gibi yaptığında sağ omzu yandı. Gri bir ışık namluya vurunca piştov elinde parladı. Denizci öylesine hızlı bir şekilde durdu ki neredeyse ayağı kayıyordu. Ayrıca Nicholas'ın o kadar yakınında duraksamıştı ki Nicholas onun üzerinden yayılan o ekşi terle karışık barut kokusunu alabiliyor ve burun deliklerinin şaşkınlıkla genişlediğini görebiliyordu. Denizci bir anlığına tuttuğu savaş baltasını gevşetti, o sırada Nicholas da elindeki bıçağı fırlattı. Bıçak denizcinin kalın boynunu deldiğinde Nicholas o pat sesini duyabildiğini hayal etti ve hedefini vurduğu için zalimce bir tatmin duygusu doldu içine.

Adam bozguna uğradıklarını fark etmeye başladıkça savaş da yavaş yavaş sona yaklaştı. İnsanların uzuvları ağrımaya başlamıştı, barut fişekleri boşalmıştı; bağrışların yerini artık büyüyen bir sessizlik alıyordu. Bıçak, denizcinin boynunun yan tarafına saplanmıştı; kendisine çarpmadan önce kafasını çevirmeliydi. Kötü bir son seçmiş, kendi kanında boğulurken işi boşuna uzatmıştı. Nicholas onun üzerine eğilirken, kabaran deniz sebebiyle içgüdüsel olarak ağırlığını dengeledi.

"Cehenneme... gidiyorum..." Tahtalıköyü boylamak üzere olan denizcinin gözleri son bir meydan okumayla kısıldı. "Hem de... hem de... bok suratlı bir... zenci yüzünden."

Son sözlerine yeleğini hafifçe kaplayan kan lekeleri eşlik

etti. Nicholas'ın teninin altındaki sıcaklık kaybolarak geriye kalbinin ortasında, öfkeden kusursuz ve buz gibi bir elmas bıraktı. Sırf köle bir kadının gayrimeşru çocuğu olarak doğduğu için bundan çok daha kötü sözler duyduğu olmuştu. Belki de zaferin yenilgiyle olan o keskin zıtlığıydı bu.

Yaşamının artık bir değeri vardı. Gemideyken köklerinin ne olduğu değil; ne kadar çok iş yapacağının, etrafındaki adamlar için nasıl savaşacağının bir önemi olurdu. Nicholas uzun zaman önce, geriye, arkasında bıraktıklarına değil; ufka, geleceğe bakmaya karar vermişti.

Ama denizcinin yüzündeki o ifade... Hırıldayarak ve nefretle söylediği o sözler... Nicholas bıçağın sapını sıkıca kavradı. Üzerine eğilince adamın nefesinin ekşi kokusunu duydu.

"Benim için bir zevkti, bayım," dedi ve bıçağı denizcinin boynundan çekip çıkardı.

Nicholas asla başka bir adamın ölümüyle eğlenecek ya da böbürlenecek biri değildi; lakin yine de denizcinin yüzündeki tüm renk çekilene, teni donuk bir griye dönene dek onu izledi.

"Hak ettiğinden çok daha insaflı bir ölüm oldu bu."

Biraz gerisinde duran Kaptan Hall, alnına pis bir paçavrayı bastırmış bitmek üzere olan savaşı izliyordu. Nicholas'ı daha rahat görebilmek için bezi kaldırınca kalın kaşlarından birinin üzerindeki yarıktan kan fışkırdı.

Nicholas boğazına oturan yumruyu yutkunmaya çalıştı. "Eh, evet," dedi. "Bir adamın iç organlarını görmekten oldum olası hazzetmemişimdir."

Kaptan gürültülü bir kahkaha kopardı ve Nicholas da cüsseli adama doğru giderken bıçağı pantolonuna sildi. Kendisinin de boyu uzundu, omuzları genişti ve yıllarca kargo ve

yük taşıdığından güçlü kuvvetliydi; lakin Kaptan âdeta Rhode Island'ın kıyısındaki kayalardan oyulmuş gibi görünüyordu.

Nicholas neredeyse on yıl önce tanıştıkları andan itibaren Kaptan Hall'e korkuyla karışık bir saygı duyuyordu; Kızıl Şeytan derdi diğer denizciler ona. Şimdiyse o kızıllığın bir kısmı sadece sakalında kalmıştı. Yüzündeki çizgiler, yıllar içinde derinleşmiş ve bu süre zarfında birkaç diş ve parmak feda edilmiş olsa da Hall her daim tertipliydi; gemiyi sıkı denetim altında tutardı ve tayfasınm iyi beslenmesini, düzgün ücretler almasını sağlardı. Bu denizciler, hayatlarında bundan daha çok şükredecekleri bir şey bulamazlardı.

Kaptan'ın bakışları, babacan bir içgüdüyle Nicholas'a çevrildi. Nicholas, Hall'ün bu alışkanlığını kırmak için yıllarını vermişti ama bazı şeyleri becermek imkânsızdı.

"Sen kimseyi yanına o kadar yaklaştırmazsın," dedi Nicholas, başıyla adamın alnındaki kesiği işaret ederek. "Tabibi çağırayım mı?"

"Ve ben de bu geminin miçolarından birinin beni bir kaşıkla gafil avladığını itiraf etmek zorunda kalayım, öyle mi? Ah, o lanet olasıca baş belası yok mu! Kaynar suda haşlanırım daha iyi."

Nicholas homurtuyla güldü. "Kadınları buldun mu?"

"Tabii ki, geminin kıç tarafındaki subayların kamarasındalar. Beyaz güvercinler gayet güvendeler," dedi.

Bu, Nicholas'ın içini rahatlatıp ölen adamın son sözlerinin doğurduğu öfkeyi silip süpürdü. Güzel.

"Bu iş..." diye söze başladı Kaptan, o gün beşinci kez olmak üzere. "Sana söyleyeyim, Nick, ganimet ve yükten dolayı

minnettarım ama içim hiç rahat değil. Keşke o aileyle hiçbir alakan olmasaydı. Kargoyu New York'a nakletmenin dışında bir şeyler var gibi bu işin altında."

Elbette ki daha fazlası olacaktı; bu aile söz konusuyken her zaman böyle olurdu. Nicholas'ın işvereni olan Lowe & Lowe Denizcilik'e, o dört gözle beklenen Silahlı Gemi Kullanma Yetkisi çıktıktan birkaç gün sonra Ironwood'un notu ulaşmıştı; bu yetki sayesinde Hall'ün gemisi hükûmet için çalışan bir korsan gemisi oluyordu ve yasal olarak –en azından kolonilere göre– İngiliz gemilerine saldırabilecekti. Ironwood'un notunun üzerine, adamın teklifini düşünmek, konuyu Hall'e açıp bu gemiyi ve yolcularını araştırmada onun rızasını almak için bir haftadan az süresi olmuştu. İkisi de asıl avlarının gerçekliği hususunda bir gizlilikte mutabık olmuş, tayfayı bir Ironwood meselesine bulaştırmamayı tercih etmişlerdi. Bu iş için Ironwood'un şartlarını kabul etmede yavaş davranmış; bu sırada da bunun, Nicholas'tan intikam alabilmek için onu son kez Ironwood'un ağlarına çeken bir dalavere olup olmadığı üzerine kafa yormuştu.

Ama... üç yıl olmuştu. Nicholas'ı buraya bizzat kendileri hapsettikleri için onu nerede bulacaklarını zaten biliyorlardı. Kanı kanla temizlemek isteselerdi bu kadar beklerler miydi?

Biraz belirsizlikle yaşamaya itirazı olmazdı, ayrıca iş o raddeye gelirse kendini savunmak için savaşabilirdi de. Ama şunlar basit gerçeklerdi: Ironwood'un teklif ettiği iş iyiydi ve bunu tamamlarsa alacağı mükâfat sayesinde hayatının amacına, korsancılıkla ulaşabileceğinden çok daha hızlı ulaşacaktı.

Titizlikle, özenli biçimde yazılmış cümleler kısa ve özdü: *Eylül'ün 21'inde iki kadını New York'a getir. Gemiyle ve taşıdığı yükle ne istersen onu yap.*

Bu üç yılı Lowe & Lowe'da, savaş patlak verene dek ticari gemilerde ırgat gibi çalışarak, Batı Hint Adaları'ndan kolonilere gönderilen malları denetleyerek geçirmiş ve bu süre içinde de Julian'ı, yolculuk etmeyi her düşündüğünde kalbine saplanan acıyı görmezden gelmeye çalışmıştı. Nicholas, Mösyö Lowe'un kendisine, kaptanlık etmesi için bir korsan gemisi vererek onu ödüllendirmesini ummuştu; lakin Kaptan Hall bunu ilk teklif ettiğinde ihtiyar adamın ve oğlunun nasıl huzursuz bir şekilde kendisini incelediklerini görmüştü. Onlara fayda sağlıyordu; tereddütlerinin sebebinin bu olamayacağını biliyordu. Yani sorun sadece kendisi, onu değersiz kılan şey, teninin rengiydi. Onların bu çekinceleri, Nicholas'ın hiçbir şirkete bağlı olmadan kendi gemisine sahip olma arzusunu yalnızca körüklemişti.

Şimdi olduğu gibi Lowe'lar, geminin yükünden sağlanan ücretin büyük kısmını alacak, geri kalan da *Challenger*'ın tayfası arasında bölünecekti. Yeni bir ganimet bulmaları aylar sürebilirdi. Okyanus, geniş ve engindi; üstelik denizcilik şirketleri korsan gemilerinden kaçınma konusunda gittikçe daha akıllıca davranıyorlardı. Belki de bu, onların sonuncu gemisiydi ve Nicholas da kalbinin ateşi sönünceye, elden ayaktan düşünceye dek kıt kanaat geçinmek zorunda kalacaktı. Ironwood'lardan bir kasırganın öfkesi kadar nefret ediyordu ama ondan çaldıkları zaman için Nicholas'a çok şey borçlulardı. Nicholas da bu borcu tahsil etmek niyetindeydi.

"Yükü inceledin mi?" diye sordu Nicholas.

Hall, Nicholas'ın konuyu değiştirme taktiğini fark ederek iç geçirdi. "Şöyle bir baktım."

Karşılarındaki duman bulutunun içinde, bağırıp çağırarak elindeki palayı sağa sola savuran bir denizci peyda oldu.

Nicholas elindeki bıçakla hızla döndü; lakin bıçağını çektiği sırada Kaptan piştovunu çıkarıp ateş etmişti bile.

"Şeker, rom, pamuk, mühimmat falan," diye devam etti Hall keyifli bir şekilde. Adam, arkasında bir kan lekesi bırakarak kayıp gitti. "Bu iş bu kadar kolay hallolduğu için neredeyse korkacağım. Sen hanımları buldun, biz de hepimize yetecek kadar bir ganimete konduk. Tayfayı gözaltında tutmamız için bize bir bölme bile ayırdılar. Bu arada, kaptan olabileceğini düşündüğüm kimseye rastlamadım henüz. Sen gidip bir baksana; böylece şu bayraklarını indirirler de işimize..." Dikkati dağılan Hall sözünü yarıda kesti.

Eski aşçı, tayfaya tuzlanmış sığır eti yerine sıçan yahnisi yedirdiğini açıkladığından bu yana kaptanının yüzünde böylesine nahoş bir şaşkınlık ifadesi görmemişti Nicholas.

Adamın baktığı yere döndü. Birbirlerine hırlayan denizcilerin arasında, açık sarı saçlı bir silüet, kıvrılan dumanların arasından tıpkı yer altından geri dönen Persephone gibi yükselerek alt güverteden çıkıyordu.

Kız, baş topçunun çıplak, yaralı sırtına çarpınca Nicholas irkildi ama o, Davies hızla arkasına dönüp elindeki baltayı onu deşecekmiş gibi salladığında bile çığlık atmadı. Etraftaki herkesin dikkatini çeken asıl şeyse Davies'in irkilerek koparddığı çığlıktı.

Bu Sophia değildi; onun yanında başka birinin daha olacağını biliyordu ama kimdi bu kız?

"Birileri zavallıcığın damarına basmış," dedi Kaptan Hall arkasından. Ayağının dibindeki kan gölüne, etrafındaki saçılmış cesetlere rağmen Kaptan'ın yüzü bir kedi yavrusununki kadar yumuşamıştı. İhtiyar kurt, genç hanımların, özellikle

de yardıma muhtaç olanların yanında kendine hâkim olamazdı. Bu kız da o gruba giriyordu. Beyaz elbisesi kalçasından yırtılmıştı ve... Kanla mı lekelenmişti?

"Yaralanmış," dedi Nicholas sertçe. "Ne haltlar karıştırıyor bu böyle?"

Kız, söylediklerini duymuş gibi hızla Nicholas'a doğru döndü. İleri atılıp kızı bu kan ve vahşet karmaşasından çekip çıkarmalıydı; lakin bütün güverte, hatta bütün okyanus ürpererek kabarmış gibiydi. Kaptan Hall şaşkın bir homurtuyla sertçe ona çarptı.

Ona doğru ilerlediklerinde kız ısrarla geriledi; sonunda güvertenin küpeştesine çarpınca gidecek başka bir yeri kalmamıştı. Gözleri etrafı inceledikten sonra yakındaki bir mızrağa odaklandı. Hiç tereddüt etmeksizin mızrağı kapıp, "Benden uzak durun!" diye bağırdı.

Kız, silahı çaresizlik içinde ileri geri sallarken yüzünde oluşan ateşli ifade, Nicholas'ın bedeninin aniden, neredeyse acı verici bir şekilde gerilmesine sebep oldu. Saçları gür ve altın sarısı, kaşları kalın, gözleri tıpkı kedilerinki gibi çekikti. Uzun burnu, dudaklarının cömert kıvrımlarını dengeliyordu. Kızın güzelliği, ılık bir bal gibi üzerinden ağır ağır aktı. Kız, tek kelimeyle–

Hayır. Şimdi bunun sırası değildi. Tehlikeli düşüncelerdi bunlar. Ama kızın, görünüşe bakılırsa, bir savaşçı olmasına memnun olabilirdi; gözlerini huzursuz bir şekilde bir elindeki silaha bir de kendisine aval aval bakan iki düzine adama çeviren kız kendisini de şaşırtmışa benziyordu. Gönülsüzce yapılan son didişmeler de kızın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışının yarattığı sersemlikle birlikte bitmişti. Bunun ma-

kul olduğunu düşündü. Şimdiyse onu, savaş alanındaki bir kraliçe gibi kana bulanmış ve ateşli bir hâlde görmenin etkisi oldukça fevkaladeydi. Âdeta bu onun kalbine hitap ediyor, içindeki gizleri dillendiriyordu. Bu kız bir–

İşti. Nicholas kafasını iki yana sallayarak göğsünü delen ateşi bastırmaya çalıştı. *Yerine getirilen hizmetlerin karşılığı olan ödeme.*

Nicholas'ın kulaklarındaki belirsiz uğultuyu delen keskin, kulakları sağır edici bir çatırtı koptu; Nicholas dikkatini yukarıya, geminin kıç tarafına çevirdi. Gemi direklerinden üçüncüsü olan mizana direği sonunda, tıpkı Nicholas'ın korktuğu gibi kendi ağırlığı altında ezilmişti.

Ve zaman ağırlaştı. Ahşap parçalanıp yelkenler pat pat diye kanat çırparak çökerken Nicholas'ın dudaklarından bir uyarıdan ziyade korkulu bir haykırış yükseldi. Gemi direğini destekleyen halatlar âdeta Tanrı bizzat kesmiş gibi koptu ve hepsi birden –babafingo, gabya, tüm halatlar, metal aksam– üzerlerine çöktü.

Nicholas koştu.

Bayrak direğinin ezici ağırlığından kaçmak için atılan denizciler, yelkenlere ve halatlara dolanmaktan kurtulacak kadar hızlı değillerdi. Kaptan Hall kükredi: "Kız! Kızı bulun!"

Her iki tayfa da ellerinde baltalar ve kılıçlarla enkazın arasına dalıp altını araştırmaya koyuldular. Nicholas farklı düşünüyordu. Bayrak direği çöktüğünde kız küpeştenin oradaydı, onun yolunun üzerinde değildi. Direk ona doğrudan çarpmış olamazdı; lakin...

Küpeşteden aşağı eğilip iki gemi arasındaki karanlık sulara bakındı ve suda –işte orada– bir şeyin düşüp yüzeye çarp-

tığını ve çabucak dibe battığını gösteren beyaz bir halka olduğunu fark etti.

"Nick!" dediğini duydu Kaptan'ın; ancak Nicholas ceketini ve yeleğini çoktan çıkarmış, suya atlamak üzere küpeşteye tırmanmıştı.

***

Buz gibi soğuk sular Nicholas'ı bir hamlede yutmuştu ve dalmadan önce aldığı nefesi çalmaktaydı. Güneş ışığı su yüzeyinden içeri giriyor, okyanus zeminine ağır ağır batan enkazın ve cesetlerin etrafına sıcak bir ışıltı yayıyordu. Nicholas, köpekbalıklarının olabileceğinden şüpheleniyordu.

Neyse ki kendisini mideye indirmeden önce tadına bakabilecekleri bir sürü yaratık vardı suda. Bu tatsız düşünceyle daha da derinlere daldı, kasları soğuk suyun iğneli saldırısıyla alev alev yanıyordu. Yardım için ufak bir duaya başvurmadan evvel onu gördü.

Güvertedeki bütün o savaşından dolayı yorgun düşmüş olmalıydı; şu anda akıntıya yakalanmış bir yosun kadar hareketsiz bir hâlde dibe doğru çekiliyordu. Nicholas, sorunun ne olduğunu anında anladı. Kızın bacakları ve elbisesi ağlara dolanmış, bu da geminin ağır bir parçasına takılmıştı. Ancak kolları hâlâ yüzeye ulaşmaya çalışır gibi havadaydı.

Nicholas bıçağını çıkarıp kızın tenine değdirmeksizin ağı, elbisesini, neyi gerekiyorsa onu kesmek üzere ilerledi. Göğsü sıkışmış, ciğerleri soluk alma ihtiyacıyla yanıyordu. Kız serbest kaldığı anda kollarını kendisine doladı, kalan son gücüyle şiddetli bir şekilde çırpınarak her ikisini de yukarıya doğru çekti.

Bir pat sesiyle birlikte suyun yüzeyine çıktılar ve Nicholas büyük bir açlıkla tuz kokulu havadan birkaç nefes çekti. Yuttuğu suyun bir kısmını öksürerek tükürdü, midesi yabancı bir panik hissiyle çalkalandı. Suyun üzerinde kalmak için bacaklarını çırpmaya devam ederek bir elini yanağına götürdü. Teninin nasıl da buz kestiğini fark edince dehşete düştü ve sırtından bir ürperti geçti.

Kendisine seslenen Hall'ün sesi diğerlerini bastırdı: "Nick! Halatı yakala!"

Nicholas ipi anında yakalayıp etraflarına sıkıca doladı. Kalbinde sürünerek ilerleyen o büyük korkuya rağmen kıza sert bir şekilde seslendi.

"Ölmeyeceksin," diye emretti. "Bunu kesinlikle yasaklıyorum. Benim gemimde ölemezsin, beni duydun mu?"

Bu kızı kaybederse her şeyi kaybederdi.

"Vira salpa, vira salpa," diye emrettiğini işitti Hall'ün. "Bitti sayılır!"

Nicholas, küpeşte seviyesine geldiklerinde kızı sabit tutmak için bir elini onun sırtına koydu ve ayaklarıyla küpeşteye tutundu. Bu olup bitenler ona hiç anlamlı gelmiyordu; kız neden kaçmıştı ki? Ve bu üzerindeki kan... acaba onun muydu?

Omuzları bir düzine elin gücüyle kavrandı; kızla birlikte geminin güvertesine çekildiler.

Nicholas kızın üzerine düşmemek için tam zamanında yana yuvarlandı. Kafasının arkası, sert bir tak sesiyle ham ahşaba çarpınca bir anlığına gözleri karardı.

"Yardımcı tabip onunla ilgilenecek." Kaptan Hall'ün suratı gözünün önünde dalgalanıyordu.

"... hanım kız öldü mü?" diye sordu biri.

Nicholas fırtınadaki bir bayrak gibi titriyordu. Düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye odaklandı. Her iki tayfadan kir pas içindeki, endişeleri yüzlerinden okunan denizciler marazi bir ilgiyle kızın etrafına üşüşmüşlerdi. Bu temaşa karşısında adamlar savaşmayı unutmuşlardı unutmasına da kendi tayfası da diğer adamları geminin gözaltı kabinine götürmeleri gerektiğini unutmuştu.

Bir hareketlenme onu bu düşünceden uzaklaştırdı. Bakışları, kızın yanına diz çöküp ellerini kızın karnına sıkıca bastıran, lacivert paltolu ufak tefek silüete kaydı. Sade, tertemiz kıyafetler, kusursuz biçimde geriye taranmış ve ensesinde bir atkuyruğu şeklinde toplanmış koyu renk saçlar ve bir çocuğun suratı. Nicholas bir gemide, özellikle de böylesi bir savaşın ortasında bu kadar temiz kalan birine hayatta güvenmezdi. Korkaklığın işaretiydi bu.

"Ağır ol, Nick," dedi Hall onun doğrulmasına yardımcı olurken. "Bu geminin yardımcı tabibi o."

"Philips nerede?" dedi ısrarcı bir şekilde Nicholas. "Ya da bu geminin asıl tabibi?"

"Philips aşağıdaki adamları tedavi etmeye gitti. Bu geminin tabibinin de alt bedeni artık yok. Sanıyorum ki şu anda mutsuz bir şekilde ölme işiyle meşgul."

Nicholas kızla bir çocuğun ilgilenmesini kabullenmeye gönülsüz bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Ne zamandan beri bu işi yapıyor acaba? Bir yıl falan mı?"

Kaptal Hall bir kaşını kaldırdı. "Bahse girerim senin çalışmaya başladığın yıldan beridir."

Nicholas, yardımcı tabibin kızın elbisesini özgürce kesip açmasından hiç hoşlanmadı.

"Görüyorum ki ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya bile zahmet etmemişsin," diye devam etti Kaptan; fırtına grisi gözleri keyifle parıldıyordu. "Atlılar kovalıyormuş gibi atlayıverdin."

Nicholas sırılsıklam çoraplarının ve mahvolmuş deri ayakkabılarının gayet farkında olduğunu belirtecek şekilde Hall'e dik dik baktı. "Artık kadınları boğulmaya terk ettiğimizi bilmiyordum."

Nicholas, bir hareketlilik olduğunu göz ucuyla fark edince sözleri unutuluverdi. Tam zamanında dönerek yardımcı tabibin yumruğunu kaldırıp bunu sert bir şekilde kızın midesine indirdiğini gördü.

"Bayım!" Nicholas güvertede kayarak ileri atıldı. "Bu ne cüret?"

Kız şiddetli bir şekilde öksürüp ciğerlerindeki suyu püskürtürken sırtı yerden havalanıyordu. Hızlı hızlı soluk alıp verirken solgun, uzun parmakları kıvrıldı, gözleri sımsıkı yumuluydu. Nicholas'ın kısık gözleri, yardımcı tabibin kızın çıplak omzuna sabit bir şekilde bastırdığı elin üzerine odaklanmıştı.

Kimse konuşmuyordu; kızın ölüler diyarından bu kadar ani bir şekilde aralarına dönmesi karşısında en az diğerleri kadar irkildiği belli olan Kaptan Hall bile ağzını açmadı. Kız gerçekten de Persephone gibiydi.

"Hanımefendi," demeyi becerdi Nicholas kısaca selam vererek, "tünaydın."

Kız tekrar sırtüstü çöktüğünde göz kapakları titreşti. Islak olduğu için şu an daha koyu görünen saçları ensesinin kıvrımına yapışmıştı. Denizciler, yekvücut gibi hareket ederek

kıza bakmak için eğildiler ve bunun karşılığında tepelerindeki gökyüzü kadar mavi olan, kocaman açılmış gözlerle karşılaştılar.

"Şey," dedi hırıltılı bir sesle kız. "Selam?"

ÜÇ

Etta'nın acımayan ya da dayak yemiş gibi hissetmediği tek bir yanı bile yoktu; başının zonklaması dahi, tüm bu kan, ter ve havai fişeklerden çıkan kokuyu andıran yanık kokusunu bastıramıyordu.

Etta etrafındakilere teker teker bakınca –örgü bereler, yamuk yumuk ve yıpranmış bir peruk, çaktırmadan omuzlarına değip geçen birkaç nemli göz– yeni bir şarkıyı hazırlıksız çaldığında olduğu gibi zihni parçaları bir araya getirmeye başladı. Öyle anlarda notalar ölçülere, ölçüler cümlelere dönüşür, sonunda da melodi üzerinden akıp giderdi.

Müzede değildi. Yani görünüşe bakılırsa kurtarma ekipleri onu o tuhaf patlamadan, sesten ve ışıktan uzağa, sokağa taşımışlardı. Üstü başı, saçları ve elbisesi sırılsıklamdı çünkü... çünkü binanın yangın söndürücüleri açılmıştı, öyle değil mi?

Peki ya bu kostümler? Belki de yan binada bir oyun falan oynanıyordu ve sesleri duyunca yardım etmeye çıkmışlar-

dı... Etta, itfaiyecilerin, üniformalarının altına ne giydiklerini bilmiyordu. *Hayır, Etta,* diye düşündü, *bol, beyaz gömlekler ya da tokalı ayakkabılar giymezler ya da Masterpiece Theatre dizisinden fırlamış gibi görünen şapkalar takmazlar.* Yani... bir oyundan çıkmışlardı. Bir tiyatro oyunundan... Ya onlar da patlamaya yakalanmış... veya saldırıya uğramışlardı ya da son derece özgün bir makyaj yapmışlardı.

Annem? Bu kelimeyi söylemek istediyse de o an boğazına jiletler batmış gibi hissetti. Alice. Alice vurulmuştu. Alice... o...

Ölmüştü.

Bu, doğru olamazdı. Hiç mantıklı değildi.

Gözlerindeki çapakları silmek, kirpiklerinin ardındaki yanma hissini bastırmak için titreyen elini kaldırdı. Tepesindeki gökyüzü öylesine engindi ki görüşünü engelleyecek tek bir bina bile yoktu. Parktalar mıydı acaba? Duman hâlâ o kadar yoğundu ki şehrin o tanıdık egzoz ve çürüyen çöplerin ekşi kokusunu alamıyordu. Ne siren sesi ne de alarmlar vardı, sadece... ahşap gıcırtısı. Suyun şıpırtısı...

Altındaki zeminin alçalıp yükselerek dalgalanışı...

Metropolitan'da değilsin.

Etta, zihnini toparlamak, panik hissiyle savaşmak için kafasını iki yana salladı.

New York'ta değilsin.

Zihnine üşüşen görüntülerden dolayı kafası karışmıştı: Küçük bir oda, ceset, kanlar, kulakları sağır edici bir çatırtı, düşüş...

"Hanımefendi," dedi hırıltılı bir ses, "tünaydın."

Etta, kafasını sağa sola çevirdi; gözleri güneşin keskin ışık-

larıyla sulandı. Kir pas içindeki suratlardan oluşan bir halka dışında bir şey göremiyordu; sonunda iki uzun silüet, grubu yararak öne geçti. Diğerlerinden daha büyük olan orta yaşlı adam zeytin yeşili bir palto giymişti. Beyaz çizgilerle yol yol olmuş kızıl saçları ensesinde toplanmıştı. Çoğu sapsarı olan dişlerini göstererek gülümsedi. Yanında duran daha genç adama dönerken gözlerinde bir ışık çaktı.

Genç adam, yanındaki deve rağmen uzun boylu görünüyordu; güverte hafifçe sallanırken bile oldukça sağlam duruyordu. Hafifçe başını eğince yüzü görülmez oldu ama Etta onu görmüş, hafızasına kazımıştı bile. Kızıl saçlı adamın burnunun üstü ve yanakları pembeleşmişti; derisinin güneşten yanmış ve çatlamış olduğu belliydi. Genç adamın teniyse, bronzlaşmış, koyu bir kahverengiydi. Bir şöminenin sıcacık ateşiyle içeriden aydınlanmış gibi görünüyordu.

Uzaktan bakınca adamın yüzü Etta'ya taştan oyulmuş gibi sert ve duygusuz görünmüştü. Ancak adam, doğrulmadan hemen önce uzun uzun ona bakmış, bu sırada Etta da onu inceleme fırsatı bulmuştu; layığıyla yaşanmış bir yaşamın kanıtı olan elmacık kemiklerindeki ufak tefek yara izlerini, köşeli çenesindeki sıyrıkları, kirli sakalı ve hayaletimsi tebessümü seçebilmişti.

Etta, herkesin kendisinden bir yanıt beklediğini, tuhaf bir sessizlikle geçen iki saniye sonunda fark etmişti.

"Şey," demeyi becerebilmişti. "Selam?"

Bazı adamlar buna memnun olarak kımıldandılar. Bazılarınınsa kafası karışmışa benziyordu.

"Salam?" diye tekrar etti biri şaşkın bakışlarla.

Etta, dirseklerinin üzerinde doğrulurken adamların kor-

ku dolu bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Hepsi de bu, hafiften İngilizleri anımsatan tuhaf aksanla mı konuşuyordu? Adamlar, kelimeleri öylesine yuvarlıyorlar ve öyle hızlı telaffuz ediyorlardı ki kendi sesi Etta'ya hırıltılı ve kulak tırmalayıcı geldi.

Fi tarihinden kalma kıyafetler... Fi tarihinden kalma aksanlar... Fi tarihinden kalma bir gemi?

Etta, oturmaya çabalarken adamların dikkati yüzünden aşağıya kayınca... ıslığa benzer bir ses çıkarıp derin bir soluk alarak kollarını bedenine doladı. Elbisesinin etekleri ortadan ikiye ayrılmıştı ve ıslak, ağır kumaş kuruduğu için artık üzerine yapışmıyordu.

Genç adam üzerine lacivert bir palto attı. Yün, soğuk tenine batarken Etta paltonun içine gömülüp kaybolma isteğine karşı koymak için mücadele etti. Palto, tıpkı Etta'nın tahmin ettiği gibi kokuyordu: Ter, sedir ağacı, alkol ve deniz...

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Az ileride oturan genç ise diğerlerine kıyasla öylesine zayıf, öylesine gösterişsizdi ki arka planda yitip gidiyordu. Burnunun üzerine konmuş, gülünç derecede ufak, yuvarlak tel gözlüklerinin ardından Etta'ya bakmak için çenesini kaldırdı. Gencin tuhaf pantolonuyla dizlerine dek uzanan çorapları ve tokalı ayakkabıları sırılsıklam olduğundan Etta kendine geldiği sırada adamın üzerine kusmuş olabileceğinden endişelendi.

Etta onu dikkatle incelerken genç adamın yüzü çelik gibi ifadesizdi; küçük ellerinden birini kaldırıp boğazına özenle bağlanmış beyaz kumaşı düzeltti, diğeriyle de saçlarını yatırdı. Bunlar temiz... son derece bakımlı ellerdi; ki bu çok tuhaftı

çünkü...

Bir gemidelerdi.

Etta korkuyla ayağa fırladı. Palto her ne kadar adamların bakışlarına bir engel, silahlarına karşı bir kalkan olmasa da onu yakınında tutmak iyi hissettiriyordu.

"Aman Tanrım," diye geveledi.

Bir gemi. Bunu daha önce de görmüştü. Yelkenler parçalanmadan ve Etta kendinden geçip bayılmadan önce... Sırtı dondurucu sulara çarpmış, yukarı doğru tırmanmaya çalışırken ayak bileği aşağı doğru bükülmüştü. 92. Sokak'taki Y Spor Salonu'nda yıllarca boşu boşuna yüzmüştü demek ki. Parmakları, ağdan kurtulamayacak kadar donmuş, gözleri kararmıştı.

Her yanı öylesine acıyordu ki; kafası, göğsü, bütün bedeni nefes alabilmek için yırtınıyor gibiydi.

Boğuldum.

Etta bakışlarını, kendine geldiğinde konuşan tel gözlüklü gençten bronz tenli, sert bakışlı olana çevirdi. Genç adam, âdeta meydan okurcasına, sakin bir şekilde onu izliyordu. Ve genç adamın ağzından çıkan kelimeler, o uzun parmaklarından biriyle harfleri alıp Etta'nın tenine kazmışcasına içine işledi.

Sen bu musun?

Genç adam, kollarını göğsünde kavuşturup okyanusun sallantısına rağmen sağlam bir şekilde durarak arkasına yaslandı.

Okyanus.

Metropolitan değil.

New York değil.

Görünürde tek bir kara parçası bile yoktu.

Sadece iki kocaman ahşap gemi.

Sadece... kostümlü adamlar...

Bunlar kostümdü. Öyle olmalılardı.

Öyle olmadığını biliyorsun. Etta konserin, içini delip geçen, ciğerlerini, kalbini parçalayan anısını hatırlayınca yutkunmaya çalıştı. *Alice öldü. Ben... Metropolitan... o kız...*

Daha yaşlı olan kızıl saçlı adam uzun, hızlı adımlarla hareket ederek diğerlerini uzaklaştırdı.

"Kız iyi ama yapılacak işler var," dedi tayfaya ve başıyla, kaslı kolları olan iki adamı işaret etti. Her iki adamın da sakallarında ve saçlarında öbek öbek yolunmuş gibi görünen boşluklar vardı ve her ikisinin de belden üstü çıplaktı. Adamların etkileyici kasları, Etta'nın metrelerce öteden aldığı kokularıyla gölgeleniyordu.

"Bay Phelps, Bay Bilssworth, bu geminin tayfasma nezarethaneye kadar eşlik edin, lütfen. Marangozlar da süratle işe koyulsunlar."

"Hayhay, Kaptan."

Bu adamlar... savaşıyorlardı, öyle değil mi? Sadece savaşmakla da kalmıyor... birbirlerini öldürüyorlardı.

Adam onları nezarethaneye götürmelerini söyledi, diye düşündü Etta. *Hapsedilecekler.* Çünkü... onlar düşman mıydı? Etta hangi cehennemdeydi böyle? Metropolitan'dan bu cehennemin dibindeki gemiye nasıl gelmişti?

"Hadi bakalım, tatlım, gel buraya," dedi adam –Kaptan– ve iki parmağı eksik olan eliyle ona işaret etti. Etta o anda

içgüdülerine güvenebileceğinden pek emin değildi; adamın kan revan içindeki iri yarı görüntüsü göğsünün sıkışmasına sebep oluyordu. Ama kendisine yaklaşma biçiminde tehlike arz eden hiçbir şey yoktu; sesinde de tehditkâr bir ton sezmemişti. Gardını indirmek gibi düşüncesizce bir şey yapmasına sebep olmadan önce kafasını sallayarak bu son düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Eğer o adam onu yakalayabileceğini sanıyorsa bir kez daha düşünmeliydi; çünkü kanının son damlasına kadar savaşan bir New York'luyla karşılaşacaktı. Etta kafasını hızla sağa sola çevirip keskin bir şeyler arandı.

Elini uzatmaya devam eden adam, "Korkma sakın, tatlım," dedi öz güvenli bir sesle. Yumuşak bakışlar. Yumuşak bir ses. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen saf kızları kandırıp zamansız ölümlerine yollamak için mükemmel numaralar.

"Ben senin tatlın falan değilim!" diye homurdandı Etta.

Adam gülüşünü gizlemek için beceriksizce boğazını temizledi. "Bizler deniz haydudu değiliz. Sana zarar vermeye kalkışan, hatta sana yan gözle bakan geminin dibine yapışan kaya midyelerini yerken bulur kendini."

Etta, tuhaf bir biçimde adama inandı. Eğer Etta'yı öldürmek isteselerdi, herhâlde onu okyanusta boğulmaktan kurtarmak, bunun için en etkili yöntemlerden biri olmazdı.

İlginçtir ki adama inansa da kendisini güvende hissetmedi.

Bu insanlar yabancıydı ve Etta'yı gördükleri anda yüzlerinde beliren ifadeden anladığı kadarıyla onlar da en az Etta kadar şaşkınlardı. Gerçekten neler olup bittiğini, nerede olduğunu bilen biri varsa onun, alt güvertede bıraktığı kız olduğuna bahse girerdi Etta; hani şu müzedeki tuhaf kapının ardındaki ışıldayan havaya doğru onu iten kız...

"Deniz haydutları mı?" Etta şaşkınlık içinde tekrar etti. "Siz... korsan mısınız yani?"

Genç olan oldukça alınmış gibi görünse de kızıl saçlı adam sadece omuz silkti. "Aynen öyle. Gerçi yasal korsanlar olsak da Majesteleri'nin farklı düşüneceğine bahse girerim. O gemi..." İçinde bulundukları geminin yanında duran gemiyi işaret etti. İki gemi, sayısız halat ve kancayla birbirlerine bağlıydı. "Connecticut, New London'dan yola çıkmış, hükümet izniyle çalışan bir korsan gemisi. Adı *Challenger*. Bunu ise henüz ele geçirdik," diye devam etti adam.

Tabii ya. Etta başıyla onaylamak için kendini zorladı. Tabii ki öyleydi.

Nezarethaneye gönderilmeyen adamlar şimdi çalışıyorlar, kolonilerini yeniden inşa eden karıncalar gibi güvertede koşuşturuyorlardı. Diğer gemiden, kalaslar ve ahşap kirişler uzatılıyordu. Üstleri başları hâlâ kan içinde olan adamlar, aşağıda gözden kayboluyor, daha sonra sargı bezleriyle geri geliyorlardı. Etta'nın kalbi hop, hop, hop etti ve sırf bir şey yapmış olmak için ceketi yırtabileceğini bile düşündü. Sırf burada böylece oturup çaresiz hissetmekten kurtulmak için...

Çaresiz değilsin. Aşağıda olmakla dışarıda olmak aynı şey değildi. Sadece... kendini toparlaması, denizin sallantısına rağmen ayakta durmaya alışması gerekiyordu. Ya da işte korsanların yaptığı şeylere...

Şimdi de güvertedeki... şeyleri temizliyorlardı.

Cesetleri. Söyle, Etta. Cesetler de.

Alice. Acaba onu bu adamlar mı... incitmişlerdi?

Öldürmüşlerdi, diye düzeltti onu kafasının içindeki ses.

Bu düşüncenin yarattığı kasvetli etkiden, taş gibi ifadesiz

denizciler tarafından çuvallara tıkılan parçalanmış cesetlerden –beden parçalarından– kaçınmak için bakışlarını tekrar denize çevirdi. Ufukta tek bir nokta bile yoktu. Ne bir kara parçası ne de başka bir gemi görünüyordu. Sadece gökyüzüyle birlikte kararmaya başlayan ışıltılı bir mavilik vardı. Güvertede fışırdayan köpüklü sular kana bulanıp mide bulandırıcı bir pembelik yaratmıştı.

Etta küpeşteye güç bela yetişip tam vaktinde aşağı eğilerek karanlık sulara baktı ve kustu. Yaydaki reçine gibi zihnine yapışan düşünceleri bastırmaya çalışarak gözlerini yumdu. Kusmayı bitirdiğinde bitkinlikle ve biraz da utançla kafasını iki yana salladı.

Ama kendini daha iyi, daha berrak hissediyordu.

"Hanımefendi..."

Ayakkabıları çoktan ayağından çıkmıştı; acaba hiç giymiş miydi ki onları? Ayağı, keskin bir metalin köşesine değince sonunda bir silah bulduğu düşüncesi kapladı zihnini. Yerdeki şeyi almak için eğildi. Çok uçlu kanca, neredeyse kafası kadardı ve onun iki katı ağırlığa sahipti; Etta güç bela bunu havaya kaldırsa da kanca ellerinden kayıp gitmeye çalışıyordu.

"Hanımefendi, lütfen," dedi yaşlı adam gökyüzüne kısa bir bakış atarak. "Bir borda* kancasındansa zıpkınla ölmeyi yeğlerim. Arkamdan temizleyecek olan adamlara daha az iş çıkacağına emin olabilirsiniz."

"Bir an durup şu tavırlarınızı düşünmeniz iyi olabilir." Genç olan, hâlâ kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş hâlde, aynı yerde duruyordu. Etta'yla mı konuşuyordu?

İşte o an Etta adamın da en az kendisi kadar sırılsıklam olduğunu fark etti.

*Ed.N.: Geminin veya kayığın yan tarafı.

Seni aptal. Gemiye kendi başına çıkmadın ki.

"Ben... beni kurtaran... sen miydin?" diye sordu.

"Bunun gayet bariz olduğunu sanıyordum," dedi genç adam imalı imalı.

Yaşlı adam ona doğru dönünce Etta yüz ifadesini göremedi. Tekrar Etta'ya döndüğünde göz kırptı. "Ona aldırma sen. Yılda sadece bir gün iyilik yapmaya izni var ve bu hakkını kullandı bile."

Öteki adam başını hafifçe eğip yarım yamalak bir reverans yaptı ve "Nicholas Carter. Hizmetinizdeyim, hanımefendi. Bu bey, Kaptan Nathaniel Hall. Sizin isminizi öğrenme şerefine erişebilir miyiz?" dedi.

Etta, yine bir yaşlıya bir gence bakarak duraksadı. Kaptan Hall, ellerini arkasında kenetlemişti ve o hoşnut gülümsemesinden bir an bile vazgeçmiyordu.

Bu durum, tuhaflık sınırını çoktan aşmıştı ve Etta bunun bir rüya olup olmadığından hâlâ emin değildi; belki de sinir krizi geçiriyordu ve adamın sorusu onun bir an duraksamasına sebep olmuştu.

Bir an durup şu tavırlarınızı düşünmeniz iyi olabilir. Nicholas'ın sözlerini hatırlayınca paltoya biraz daha sarındı. Kararını vererek hafifçe doğruldu.

Tüm bu olan biten şeyler her neyse, Etta hayatta kalmalıydı ve o anda da bunu yapmanın en iyi yolu onlarla iş birliği yapmak olabilirdi.

"Adım..."

"Henrietta!" diye seslendi biri. "Neredesin, Henrietta?"

"Henrietta mı?" diye tekrarladı Kaptan Hall.

Ciyaklamanın kaynağını ararken, "Etta," diye düzeltti adamı. "Etta Spencer."

Kız, hışırtılı, yeşil bir kumaş bulutu içinde; asi, koyu renk saçlarıyla ortaya çıktı. Zaten açık renk olan teni, önce bembeyaz kesildi; kendisini toparlayıp sahneye dalınca da yeşile döndü. Ellerinde kovalar taşıyan oğlanlar tarafından henüz temizlenmemiş olan pıhtılaşmış kan gölü arasında ağır adımlarla ilerledi.

İşte o. Etta onu hayal etmemişti.

"Hanımefendi," dedi gözlüklü genç oğlan. "Mideniz sonunda düzeldi mi?"

Etta kızdan gelen kusmuk kokusunu aldı, alnında ve dudağının üstünde biriken ter parıltılarını gördü. Kızın kan çanağına dönmüş gözleri Etta'ya kilitlenmişti.

"Beni çok endişelendirdin!" dedi kız soluk soluğa bir hâlde.

Etta, her ikisinin de dengesini sağlamak ve kızı kendinden uzak tutmak adına ellerini ileriye doğru uzattı. Kız, ondan daha kısaydı ama tepesinde toplanan –tabii şu an dağılmış olan– bukleli saçları onu daha iri gösteriyordu. Elbisesinin geniş eteği Etta'nın ıslak eteğini sarmaladı ve sarmaşık yeşili tonu, kızın mide bulantısı yüzünden solan ten rengini daha da belirginleştiriyordu.

Hiç sanmıyorum. Etta ondan kurtulmaya çalışırken kızın tırnaklarının eline battığını hissetti. Kızın kahverengi gözleri gür, koyu renk kaşlarla çevrelenmişti, dudakları incecik bir çizgi hâlinde, hem alaycı hem de acımasız bir tebessümle kıvrılmıştı.

Uyarı gayet açıktı: *Tek kelime daha etme.*

Etta soğukkanlılığını yitirmemek için mücadele etti. Ağzını açtı, keskin ve sivri sözler dilinin ucuna kadar gelmişti ama dudaklarını tekrar sıkıca kenetledi.

Bir an durup şu tavırlarınızı düşünmeniz iyi olabilir.

Bu kız neler olduğunu biliyor. Seni o itti. Etta burnundan sesli bir soluk vererek denize bakmak üzere döndü. Huzursuzluğunu çaktırmama konusunda kendisine güvenmiyordu.

"Gerçekten," dedi kız hafif ve neşeli bir sesle. "Öyle panik olmana gerek yok. Sana her şeyin gayet yolunda gideceğini söyledim! Elbette ki bu beyefendilerin, yolcuları olduğumuz için bize zarar vermek gibi bir niyetleri yok."

"Savaşlar en sağlam sinirleri bile yıpratabilir," dedi Kaptan Hall. "Bayan..."

"Ah, şey... Sophia Iron... şey Spencer." Dizlerini hafifçe kırarak selam verdi. Etta, kızm doğrulduktan sonra sağa sola yalpalamasını, gözlerini sıkıca yumup yumruğunu midesine bastırmasını en ufak bir acıma hissi duymaksızın izledi. "Bu da... benim... kız kardeşim."

Deniz tutmuş, diye düşündü Etta.

"Öyle mi?" Nicholas'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benzerliği görebiliyorum."

Etta onlara doğru döndüğü için memnun oldu; Nicholas komik bir şey söylediğinden değil ama Sophia, Nicholas'ı ilk gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi yakalayabildiği için... Sophia'nın o incecik tatlılık maskesi bir tiksinti ifadesine bürünmüştü. Bu, sadece bir an sürse de Etta'nın zihninde yer etmişti.

Kaptan Hall, gözlüklü gence dönmeden evvel Nicholas'a imalı bir bakış attı. "Kibarlık edip bize hem kendi isminizi

hem de bu geminin ismini söyleyebilir misiniz?"

"Ah, elbette! Bu geminin adı *Ardent*," dedi genç. "Ben de tabip yardımcısı Abraham Goode. Artık sizin sadık hizmetkârınızım, bayım."

"Nezarethaneden kaçmaya çalışıyorsun demek ha?" Kaptan Hall kıkırdadı. "Demek ganimet tayfasına hiç şikâyet etmeden hizmet edeceksin, öyle mi?"

"Benim için bir zevktir," dedi Bay Goode cesur bir şekilde; bu sırada omuzlarını öyle bir dikleştirmişti ki Etta, bunu gören Nicholas'ın gözlerini devirişini yakaladı.

"Kaptan Millbrook nerede?" diye sordu Etta'nın 'kız kardeşi' etrafına bakınarak. "Artık bu geminin idarecileri siz misiniz?"

Kız, İngiliz aksanıyla konuşmuyordu. Sesindeki ahenk, eski film yıldızı adaylarını anımsatıyordu; Metropolitan'da konuştuğu hâlinden çok farklıydı.

"Üzülerek, kendisinin öldüğünü söylemek zorundayım, hanımefendi." Gözlüklü, ufak tefek adam tereddütle beklediği küpeşteden öne doğru bir adım attı. Güvertede çalışan adamların tangır tungur seslerini bastırmak için o muntazaman çınlayan sesini yükseltmek durumunda kalmıştı.

Nicholas ve Kaptan Hall bakıştılar.

"Herhâlde bu, senin işini kolaylaştırıyor," dedi yaşlı adam.

Nicholas omuz silkti ama bakışları tekrar Etta'ya çevrildi. "Kamaranıza dönüp dinlenmek ister misiniz? Bugünün epey zorlu geçtiğine eminim."

"Evet," dedi Sophia aceleyle, Etta'nın konuşmasına fırsat vermeden. "Ne gündü ama! Büyük kamaranın yanındaki kamaralarımızı kullanmaya devam edebilir miyiz?"

"Eh, sizi ganimet tayfasıyla birlikte baş kasarasına yerleştirmeyeceğime emin olabilirsiniz," dedi Nicholas. "Elbette orada kalabilirsiniz."

Etta şaşkın bir şekilde ona doğru döndü. Yani... bu geminin komutası Kaptan Hall'de değil de ondaydı, öyle mi? Yani demek ki... Kaptan Hall bahsettikleri diğer gemiyi, *Challenger*'ı yönetiyordu ve bunu ele geçirince de komutaya Nicholas geçmişti. Nezarethaneye götürülen adamlar, bu geminin asıl tayfasından geriye kalanlar olmalıydı.

Sophia, Etta'nın koluna girerek dikkatini yeniden kendisine çekti.

"Başınız sağ olsun," dedi Bay Goode.

Etta gerçekten de şaşkın görünüyor olmalıydı; çünkü Sophia'nın, tırnaklarını koluna geçirdiğini hissetti.

"Kaptan Millbrook, genç hanımların amcasıydı," dedi Goode kafasını kaşıyarak. Sophia, bu haberle yıkılmış görünmesi gerektiğini yeni hatırlamış gibi gözlerine hafifçe dokunurken yardımcı tabip devam etti: "Babalarının ölümünün ve New Providence'daki tarlalarının satılmasının ardından onları İngiltere'ye geri götürüyordu. Birkaç gün önce Nassau'dan yola çıkmıştık."

Nassau mu? New Providence mı? Neden New York ya da Rhode Island'dan bahsetmedikleri hissine kapılmıştı acaba?

"Ah, ne kadar da talihsiz bir durum," dedi Kaptan Hall; sesi, tuhaf bir biçimde acımadan yoksundu.

"Kabalığımı bağışlayın ancak ben..." Sophia güçlükle yutkundu. "Ben kız kardeşimi alıp aşağı ineyim, siz de işinize bakın. Belki..," Rüzgâr sertleşip gemiye doğru çarparken Sophia sıkıca gözlerini yumarak yine güçlükle yutkundu. "Bay

Carter, rica etsem bize eşlik edebilir misiniz?"

Nicholas, bunun yerine kendi tırnaklarını bizzat yerinden sökmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Benim için zevktir," dedi sertçe.

Sophia, gergin bir şekilde gülümseyip başını eğdi ve Kaptan Hall'le Bay Goode'a iyi günler diledi. Etta onları takip edebilmek için iyice sağlam durmaya çalışıyordu. Nicholas güvertenin kapağı olan koyu renk bir tahta parçasını kaldırdı.

Hayır, diye düşündü Etta bir anda cesedi, kanı, o çarpılmış suratı hatırlayarak. *Benden, oraya geri dönmemi istemeyin.*

Bir seçim şansı varmış gibi... Sophia sırtına elini koyup onu öyle sert bir şekilde itti ki ayağı az kalsın eteğinin kenarına takılıyordu.

"Son derece güvenli," diyerek güvence verdi Nicholas, Etta'ya elini uzatırken. Etta, merdivenin dikliği, barut ve kan kokusu yerine genç adamın elini saran sıcak parmaklarına odaklandı. Merdiven de aslında merdiven sayılmazdı; dik ve dar basamakların üst üste konmasından ibaret bir şeydi. Etta elbisesinin sırılsıklam kumaşını bir eliyle tuttu, diğeriyle de dengesini sağlayabilmek için mümkün olduğunca güvertenin kapağına tutundu. Her bir adımda, elbisesinin ıslak ve kaşındıran kumaşı ayak bileklerine dolanıyordu.

Etta hem dengesini korumayı hem de gözlerini açık tutmayı başardı. Havada asılı duran duman hâlâ yoğun olmasına rağmen artık görüşünü engellemiyordu. Önünde uzanan uzun güverteye dikkatle baktı. Adamlar, irice topları yerlerine yuvarlayıp hepsini halatlarla bağlarken, geminin yan tarafındaki kare biçimli boşluklardan içeri ışık süzülüyordu. Etta buranın ilerisinde ne olduğunu anlayamadı; çünkü bu kısım

brandalarla örtülmüştü.

Etta, sonunda kendini zorlayarak aşağı bakınca, cesedi alıp ondan kalan bütün izleri silmiş olduklarını gördü; sadece ahşabın renginde hafif bir değişiklik kalmıştı. Aşağıdaki işleri vakit kaybetmeksizin başlamıştı; savaşın kalıntıları geminin yanlarına süpürülmüştü. Duvarları yamamakla meşgul olmayan adamlar yığınların arasını karıştırıyor, işe yaramaz ahşap parçalarını ve kurtarılamaz durumdaki kırık camları lombardan aşağıya, onları yutmak için bekleyen dalgaların arasına fırlatıyorlardı.

Etta, duvara doğru çekilerek, diğerlerinin aşağıya inebilmesi için yer açtı. Ayağı soğuk bir şeye değince Etta'nın dikkati aşağıya yöneldi ve işte orada, duvarın dibinde, küçük, meyve bıçağına benzer bir şey gördü. Etta pek düşünmeden bıçağı eline alıp eteğinin katlarının arasına sakladı.

Ne yapıyorsun? diye sordu kendi kendine. Bıçağı iyice kavrayıp parmaklarını metal sapındaki süslemelere bastırdı.

Kendimi koruyorum.

Aslında bunu nasıl kullanacağını bilmiyordu; gerçi sivri tarafını kendinden uzağa çevirmek dışında bilmesi gereken ne vardı ki? Etta bıçağa, onun şekline, elindeki sıcaklığına, tıpkı kulağına çalınan bir müziğe yönelttiği yoğun hislerle odaklandı. Ancak o zaman nefes alış verişleri düzene girdi.

Sophia arkasından geliyordu; kız, midesini tutarak son birkaç basamakta sendeledi. Her adımda şap şap diye ses çıkaran deri ayakkabılar Nicholas'ın gelişini haber verdi. Bu tarz ayakkabıların tuzlu suyla mahvolacaklarını biliyordu Etta. Bu yüzden kendisini suçlu hissedemezdi.

"Baş kasarasından uzak durmalısınız," dedi Nicholas,

Sophia'nm geminin öteki ucundaki brandalara baktığını fark edince. "Helayı... şey tuvaleti kullanmak dışında tabii. Orası tayfaya ait. Gemiyi tamir etmeyi bitirdikten sonra ve de bir refakatçi eşliğinde dilediğiniz zaman çıkıp hava alabilirsiniz. Lakin diğer tayfanın tutulduğu nezarethaneye kesinlikle girmemelisiniz."

"Biz..." Sophia, bir an geveleyerek kendisini toparlamak için duraksadı. Tekrar açtığı gözleri karanlığın içinde alev alev yanıyordu. "Gerekli durumlar haricinde sizinle hiçbir işimiz olmayacak."

Nicholas kıza dönerek, "Tahmin edebiliyorum," dedi soğuk bir şekilde. "Yemeğe gelemeyeceğinizi diğerlerine bildiririm."

"Buna bayılıyor olmalısın," diye terslendi Sophia. "Yine nasıl da sinsice yolunu bulmuşsun. Senin olduğunu bilseydim bunu asla kabul etmezdim!"

Birbirlerini tanıyorlar, diye düşündü Etta. İkisinin de yüzlerini incelerken –Sophia'nm yüzünde bariz bir nefret, Nicholas'ınkinde de özenli bir vurdumduymazlık ifadesi vardı– bunun nasıl mümkün olduğunu düşündü.

"Hariciyeden ya da aşevinden bir şeye ihtiyacınız olursa," diye devam etti Nicholas kız hiçbir şey dememiş gibi, "oğlanlardan birine haber verin, lütfen. Onlar size istediklerinizi hemen getirirler."

"Demek bugün hizmetkârı oynamıyorsun, öyle mi?" diye sataştı Sophia.

Geminin, şu an dikildikleri arka tarafında üç kapı vardı. Nicholas sağdaki kapıyı açınca Etta buranın, içinden fırladığı o daracık oda olduğunu fark etti. Nicholas kızların içeri gir-

mesi için yana çekilmektense, kulak kabartan birilerinin olup olmadığını görmek için etrafa göz gezdirdi. Diz çökmüş, elindeki taşla güverteyi ovan genç denizci dışında kimse yoktu görünürde.

"Yanlış anlamadıysam," dedi fısıldayarak, "bir geminin yolunuzu keseceğini biliyordunuz, öyle değil mi?"

Etta, aval aval genç adama baktı. Hayır, bundan haberleri yoktu. Bir saat önce... bir dakika... Müzeden çıktıklarından bu yana ne kadar zaman geçmişti?

"Büyükbabam belli ki son yıllarında iyiden iyiye aklını yitirmiş," dedi Sophia. "Sana güvendiğine göre."

"Belki de çaresizlikten sana vazife vermek zorunda kalmıştır," dedi Nicholas. "Ben sadece sizi New York'a götürme görevini üstlendim ve aramızdaki ilişki yalnızca bununla sınırlı kalacak." Nicholas arkasını dönüp baş kasarasına bir göz attı. "Gereksiz sorulara engel olmak için diğerleri bunu, ele geçirdiğimiz sıradan bir ganimet olarak görmeli. Beni anlıyor musun?"

New York mu? diye düşündü Etta. Bu iki kelime, karman çorman bir hâl almış günün içine minicik bir umut ışığı yaymıştı.

"Gerçekler ortaya çıkıverirse neler olacağını merak ediyorum doğrusu," dedi Sophia bütün sevimliliğiyle. "Acaba tayfa senin hakkında ne düşünürdü, asla göremeyecekleri bir mükâfat için hayatlarını tehlikeye atmış olmak hoşlarına gider miydi?"

Bu sözler, Nicholas'ın kontrol altında tutmak için büyük mücadele verdiği belli olan sinirlerini zıplattı. Kolunu hızla uzatıp Sophia'nın kafasının yanındaki ahşaba elini sertçe

indirdi. Bütün cüssesiyle Sophia'nm tepesine dikilmişti ama şimdi kızın doğrudan gözlerine bakmak için biraz eğildi. "Beni dilediğiniz kadar hor görebilirsiniz, Bayan Ironwood, aklınıza gelen bütün sefil lafları edebilirsiniz. Ama beni ekmek paramla bir kez daha tehdit ederseniz bunun sonuçlarına katlanırsınız!"

Ironwood mu?

Sophia irkilmedi bile. Bu tehdidi, o hastalıklı, yemyeşil suratına yerleştirdiği sırıtışla savuşturdu. Nicholas geri çekilirken gözleri, benliğini yakıp kavuruyormuş gibi görünen bir ateşle titreşti. Bunu takip eden sessizlikte, koca geminin kemiklerinin çatırtısının zamanı gösteren ritmi içinde Etta, az önce şahit olduğu, kızın keşfettiği şeyin ne olduğunu anladı: Eski yaraları deşecek bir silah.

Etta, Sophia'nm deniz tutmuş hâli böyleyse, gücü kuvveti yerindeyken nasıl olduğunu düşünüp hafiften dehşete düştü.

Daha çok bilgi edinebilmek için sohbetin devam etmesine izin vermek ve bu ikisinin dalaşmasını izlemek arasında gidip gelen Etta, bıçağın sapını yine üst bacağına bastırıp soğuk, tuzlu havayı içine çekti.

"Anlıyoruz," dedi Etta sonunda. "Teşekkür ederiz."

Nicholas'ın üzerinde beklediği etkiyi bırakarak dikkati kendine çekti.

Genç adam hafifçe selam verdi. "Akşam yemeğinizi kamaranıza göndereceğim. Rahatça dinlenin, Bayan Spencer."

Etta, bakışlarını elbisesinin altından çıkan ayak parmaklarından ayırmadan başıyla onayladı. Nicholas basamaklara doğru ilerleyince etraflarındaki hava ve duman hareketlendi; genç adamın bakışları son bir kez üzerinden geçerken ense-

sindeki tüyler ürperdi.

Basamaklardaki ayak sesleri duyulmaz olduğunda Etta hızla yanındaki kıza döndü. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Sophia arkasındaki duvara yaslanarak yere çöktü ve elinin tersini dudaklarına bastırdı. Etta'nın sözleriyle yüz ifadesi değişti. "Sana aksini söyleyene kadar tek kelime daha etme, yoksa yapacaklarımdan sorumlu olmam."

Etta kamara kapısını bir kez daha iterek açtı ve parmaklarıyla bıçağın sıcak metalini kavrayarak içeri girdi.

"Kimsin sen?" diye ısrar etti. Duvarda ufak, yuvarlak bir pencere vardı ama buradan süzülen ışık yetersizdi. Sophia dengesiz bacaklarını bükerek metal bir feneri kaldırdı ve küçük masanın üzerine koydu.

Etta kusmuk kokusundan ve Sophia'nın kendisini süzen soğuk bakışlarından biraz uzaklaşmaya çalıştı. Sırtını kapıya yaslamak istiyordu; eğer işler çirkinleşirse dışarıya kaçabilir ve Sophia'yı da içeriye kilitleyebilirdi.

Kız kendini, duvara monte edilmiş ranzaya bıraktı ve bir kovayı ayağıyla kendine doğru çekti. "Lanet olasıca gemi, lanet olasıca hain, lanet olasıca görev..."

"Anlat!" dedi Etta. "Buraya nasıl geldik ve neredeyiz? Ayrıca bu insanlar kim?"

"O aptalca hareketinden sonra aslında sana hiçbir şey an–" Sophia hafifçe öğürdü. "Anlatmamalıyım."

"Beni sen ittin," dedi Etta öfkeden köpürerek. "Bana bir şey yaptın ve buraya getirdin beni!"

"Tabii ki de ittim." Sophia burnunu çekti. "Bir kağnı kadar yavaştın. Sen öyle zırıl zırıl ağlayıp dururken oradan çıkmamız yıllar sürebilirdi. İkimize de iyilik yaptım ben."

"Sen mi..." Bu sözleri güçlükle dile getirebildi. "Alice'i sen mi vurdun? Beni buraya getirmene engel olmaya mı çalışıyordu?"

Etta'nın zihni çılgınca, Alice'in neden oditoryumda ya da annesinin üst kattaki ofisinde değil de orada olduğuna dair ipuçlarını birleştirmeye çalışıyordu. Çantasının yanında olup olmadığını kontrol etmemişti; farklı bir durum olsa müzede saklanan birinin onu soymaya çalıştığına inanabilirdi. Ama bu, fazlasıyla tesadüf, çok basit bir açıklama olurdu.

"Alice mi?" diye tekrarladı Sophia kafası karışmış bir hâlde. "O moruğu mu diyorsun? Onu kimin vurduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bize göz kulak olan başka Ironwood'lar da vardı orada. Onlar yapmadıysa bile ben de kimsenin yolumuza çıkmasına izin vermezdim."

Binlerce soru beynine üşüşürken Etta ona ters ters baktı. Sophia onun şaşkın sessizliği karşısında kahkaha atınca Etta'nın soğukkanlılığını yitirmemek için gösterdiği son çaba da yerle bir oldu.

Hızlı hızlı soluk alıp vererek çektiği bıçağı kızın boynuna dayarken bedeni tir tir titriyordu. İçgüdüleri mantığına, merhametine, sabrına galip geldi. Damarlarına hücum eden bu çirkinlik, hiç tanıdık değil, hatta korkutucuydu.

Ne yapıyorsun sen?

Sophia, kara gözlerini hafifçe açarak Etta'ya baktı. Ardından sabırsızlanırcasına dilini şaklatarak bıçağa doğru eğildi ve sivri ucunda bir damla kan toplanana kadar etini bıçağa bastırdı.

Etta'nın geri çekilmesine fırsat kalmadan Sophia, Etta'nın ellerini kavrayıp bıçağı boğazından sadece bir santim uzak-

laştırdı. Teni o kadar soluk ve pürüzsüzdü ki ay ışığını bile kıskandırırdı. Kara gözleri vahşi bir onaylama ateşiyle yanıyordu. Sanki Etta dile getirilmemiş bir sınavı geçmişti.

Kız, tekrar ellerini boğazına dayayıp çıplak tenini araştırırken Etta, Sophia'nın hafif ve ılık nabzının çırpındığını hissedebiliyordu.

"Burası," dedi kız, "Tam burası. Ciyaklamaya bile fırsat bulamadan domuz gibi geberirler ve sen de o sırada kaçabilirsin. Bunu unutma."

Etta başıyla onayladı; Sophia bıçağı parmaklarının arasından çekti ve saplanıp kalacak denli sert bir şekilde duvara fırlattı. O sırada Etta'nın boğazı konuşamayacak kadar kurumuştu.

"Senden böyle bir şey beklemezler," diye devam etti. "Ve ben de beklemediğim için amma da aptalmışım. Aferin sana. Savaşçıları severim. Ama bana karşı savaşmanın bir yararı olmaz."

"Kusup duran kız mı söylüyor bunu?" Etta, öfke dolu sesini tanımakta güçlük çekti. Savunmasız kaldığı zamanlarda kendini daha da az tanıyordu. Tıpkı boğulduğu sırada, her saniye su yüzeyinin biraz daha kararmasını izlediği andaki gibi hissediyordu kendini.

Sophia, doğrularak masadaki gümüş sürahiyi aldı ve küçük, porselen bir lavaboya boşalttığı suyu yüzüne, boynuna ve ellerine çarptı. İşi bittiğinde tepesi atmış görünüyordu. "Bu yüzyıldan nefret ediyorum. Çok... rustik, değil mi?"

"Hangi yüzyıl?" Etta, bunu fısıldayarak söylediğini fark etti.

"Gerçekten de daha önce yapmadın bunu, değil mi? Hiçbir

fikrin yok. Fevkalade!" Sophia dudaklarını bükerek Etta'ya baktı. "Tahmin et."

Etta, bunu yüksek sesle söylemek istemese de öğrenmenin başka bir yolu yoktu. "On sekizinci yüzyıl mı?" diye tahmin yürüttü kostümleri düşünerek. "Beni on sekizinci yüzyıla mı getirdin?"

Çaresizlik içinde sesi tizleşmişti. *Söyle, söyle, hadi söyle şunu!*

"Kimse seni bir yere getirmedi," dedi Sophia. "Sen zamanda yolculuk ettin."

DÖRT

Zamanda yolculuk ettin. Etta, bu cümlenin zihninin içinde bir kil gibi dolanmasını, şekil almasını izledi ve onu düzleştirip farklı bir formda tekrar denedi. *Zamanda yolculuk ettin.*

Yolculuk etmek, bir seçimi belirtiyordu; belli bir mesafeyi bir sebepten ötürü isteyerek katetmek demekti. Etta da deli olmadığını, bunun bir kaynağı, bir sebebi olduğunu kendine kanıtlamak için o sesi, çığlıkları takip etmişti. Ve o sesler de onu...

Merdiven boşluğuna getirmişti.

Titreşen hava çeperine...

Ama, hayır... gerçek bundan ibaret değildi. Sesler onu Sophia'ya yönlendirmiş, Sophia da onu merdiven boşluğuna götürmüştü çünkü...

"Beni buraya getirmek için gönderildin," dedi Etta en azından bu kadarını anlayarak. "Kemancı rolü yaptın... Bir şekilde

konsere dâhil oldun."

Sophia elini hafifçe salladı. "Şu ıslak bezi uzatır mısın, lütfen?"

Etta, bezi lavabodan alıp onun suratına fırlattı; bezin, Sophia'nın tenine çarptığında çıkardığı ses hoşuna gitti.

Sophia, kendini yukarıya doğru çekince elbisesinin etekleri dar ranzanın yan tarafından döküldü. "Pek havanda değilsin galiba?"

Etta çığlık atma isteğini bastırmak için çabaladı. "Neden acaba?"

Yukarıdan gelen çekiç sesleri ve bağrışlar aralarındaki sessiz boşluğu doldurdu.

Sophia bir süre sonra konuştu. "Her ne kadar izlemesi eğlenceli olsa da debelenip durmana izin veremem. Ağzından bir şey kaçırır da kim olduğunu açık edersen benim boynum giyotinin altına girer, seninki değil."

Etta, kapının oradaki derme çatma ahşap iskemleyi çekerken, "Ağzından kaçırmak derken tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sophia arkasına yaslandı. Dizlerini bükmeden yatağa boylu boyunca uzanabilecek kadar ufak tefekti. Nemli havluyu katlayıp gözlerinin ve alnının üzerine koydu. "Tam olarak dediğim şeyi işte. Bu gemideki herhangi bir denizciye ya da daha doğrusu herhangi birine zamanda yolculuk edebildiğini söylersen ikimiz de ayvayı yeriz." Gözlerini kısıp havluyu kaldırdı. "Gerçekten de bu konuda hiçbir şey bilmiyor musun yani? Annenle baban bunu senden sakladı mı?"

Etta başını öne eğip ellerine baktı, kızarmış, yaralanmış eklem yerlerini inceledi. Sorular, ışıldayan bir dizi elmas misali

aralarında asılı kalmıştı. Şaşkın bir hâlde, zihninde parıldayan bir fikirle kafasını kaldırdı. "Ben bir soru cevapladığımda sen de benim bir sorumu cevaplayacaksın."

Sophia gözlerini devirdi. "Eğer oyun oynamakta bu kadar ısrarcıysan, ne yapalım..."

"Babamı tanımıyorum," dedi Etta. "Hiç tanımadım. Annemin anlattığına göre sadece bir defa karşılaşmışlar. Bir kaçamakmış yani. Şimdi sen söyle bakalım... Kimseye söylememem neden bu kadar önemli?"

"Özellikle baban demedim." Sophia kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu yetenek her iki ebeveynden de geçebilir."

O zaman...

Annem. Aman Tanrım! Dizlerinin bağı çözülüp bacakları âdeta toza dönüşünce Etta yere çöktü ve ayakta durabilmek için masaya dayanmak zorunda kaldı. *Annem.*

... sonuçlarına katlanmadan onu yolundan uzaklaştıramazsın.

O, buna hazır değil. Gerekli eğitimi de, bu işin altından kalkabileceğinin bir garantisi de yok!

Sahneye çıkmamdan bahsetmiyorlardı.

Suçluluk duygusu onu pençesine almış olmasına rağmen karmaşık hisler içini kemirmeye başlamıştı. Alice'e korkunç şeyler söylemişti çünkü eğitmeninin kendisini engellemeye çalıştığını sanmıştı.

Alice beni koruyordu. Annesi onun yolculuk etmesini, bunu yapmasını istemişti... Alice ise istememişti. O da mı onlardan biri... bir yolcuydu? Belli ki Rose, Etta'yla paylaşmadığı sırrına Alice'i ortak etmişti. Nasıl bütün bunları bilip de tek kelime bile etmemişlerdi? Neden onu böyle bir duruma düşürmüşlerdi?

... Etta'yı hafife alıyorsan onu hiç tanımamışsın demektir. Bununla baş edebilir o.

Neyle baş edebilirim?

Etta, yeni bir şüphe duygusuyla Sophia'ya dönerken sağlam durmaya çalıştı. Annesi, bunun olmasını istemiş olsaydı kendisine Sophia'yla birlikte gitmesini söyleyebilirdi. Bunların hiçbirinin –kulakları sağır edici geri besleme, Alice'in ölümü– yaşanması gerekmezdi.

Artık onun zamanı geldi.

Bu düşünce, zihninin içindeki kaosun üzerinde çiçek açtı. Rose ve Alice görünüşe bakılırsa Etta'nın bir gün zamanda yolculuk edeceğini biliyorlardı ve belki de bunu bir şekilde durdurmanın, onu bundan korumanın yollarını bulmak için her zaman aralarında tartışmışlardı. Belki de o yüzden Etta'ya ne yapabildiğinden bahsetmemişlerdi; onu bilgilendirip bilgilendirmeme konusunda bir türlü hemfikir olamıyorlardı.

Daha değil, diye düşündü Etta düzenli soluk alıp vermeye çalışarak.

Bir anda annesi için endişelendi. Çünkü eğer zaman yolcularından –onları izleyen Ironwood'lardan– biri özellikle Etta'ya ulaşmak için hiç tereddüt etmeden Alice'i öldürdüyse... Aynı şeyi annesine de yapmadıkları ne malumdu? Özellikle de annesi onları durdurmaya kalktıysa...

Neden onun için gelmişlerdi ki? Neden onu istiyorlardı?

"Demek neler olduğunu anlayacak kadar akıllısın," dedi Sophia. "Bu yetenek, annenle babandan birinden ya da her ikisinden de geçmiş olabilir. Gerçi artık sayımız iyice azaldığından ve kendi türümüzün dışındakilerle evlenmeye zorlandığımızdan genellikle sadece birinden geçiyor. Aslında bu

özellikle doğmak, gittikçe az rastlanır bir durum olmaya başladı; ama senin bunu, annen Rose Linden'dan aldığın çok açık."

Linden. Spencer değil. İyi ama annesi neden farklı bir soyadı kullanıyordu ki? Geçici bir hevesle mi uydurmuştu, yoksa aslında bu soyadı babasına mı aitti? Acaba babasının bütün bu olanlarla nasıl bir ilgisi vardı? Tabii eğer bir ilgisi varsa...

"Kendisinin bizim çevrede epey meşhur olduğunu söylemeliyim. Bir anda, öylece ortadan kaybolduğunda ortalığı fena karıştırmıştı."

Sophia, Etta'nın dünyasının başına yıkılışını izlemekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Bu kızın, elindeki bilgilerle ona hükmetmeye çalışması ve kendisine yalvarmasını ummasi Etta'nın tepesinin tasını attırıyordu.

Bir şey anlatması için ona yalvaracak değildi. "Başka soru sormayacak mısın?"

Etta, omuzlarını dikleştirirken Sophia'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Cyrus Ironwood adını duydun mu?" diye sordu Sophia sonunda. "Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Bu, iki soru eder," dedi Etta. "Ve ikisinin de yanıtı, hayır. Nasıl yolculuk ediyoruz, bu nasıl oluyor?"

Sophia homurdandı. "Tanrım! Biz bunu öğrenmek için yıllarımızı veriyoruz ve sen şimdi sana özet geçmemi mi istiyorsun yani?"

"Evet," dedi Etta kesin bir tavırla.

"Bu... binlerce yıldır bazı insanların zaman çizgisiyle kurduğu özel bir tür ilişki gibi bir şey. Makine falan yok yani, eğer merak ettiğin buysa. Bundan daha... doğal bir şey. Büyükbabam bu kelimeden hoşlanmıyor ama sihir gibi de dene-

bilir. Atalarımızın, zamandaki yırtıklardan faydalanıp farklı bir çağa gitmek için boşluklardan geçebilmek gibi eşsiz bir yeteneği varmış."

Bu açıklamadaki en inanılmaz kısım neydi acaba? Zaman çizgisinin 'yırtılabilmesi' mi, yoksa *sihir* kelimesini ifadesiz bir yüzle telaffuz etmesi mi?

"Onlar da tıpkı dünyada bulabileceğin türden doğal çatlaklar, yarıklar. Geçitler her zaman vardı ve bizim ailelerimiz onları her zaman bulup kullanabildi. Aslında kendini biraz zorlarsan kavraması çok basit." Sophia daha rahat etmeye çalışarak yerinde kımıldandı. "Ortaçağ Paris'indeki bir geçit seni, örneğin firavunlar zamanındaki Mısır'a götürebilir. Bir tünele girer gibi bu geçitlere adım atarsın ve girişler arasında gidip gelirsin."

Etta, başıyla onaylayarak üşüyen kollarını ovalarken aklına gelen bir sonraki ürkütücü soruyla irkildi. Sophia 'atalarımız' demişti. Etta başta bunların, Sophia'nın ve büyükbabasının ataları, Ironwood'lar olduklarını sanmıştı. Ama acaba bu meçhul atalardan biri de kendisininkiler, yani Linden'lar olabilir miydi?

Bu düşünce, kalbinin çocukken kapadığı karanlık ve tozlu bir köşesini kavurucu, âdeta dayanması güç bir umutla doldurdu. Asla hayatında olan insanlardan fazlasını istememişti; annesinin ve Alice'in hayatına kattıkları sevgiye nankörlük etmek olurdu bu. Ama yine de bir aile... Kökleri ve onlarca, onlarca dalı olan, Etta'nın üzerinden düşmüş olduğu ağaca benzer bir aile...

"Öteki kamaradaki sandıkta bir elbise daha var," dedi Sophia elini sallayarak. "Üzerindekine seni güç bela sığdırmıştım. Buna nasıl sığacaksın bakalım."

Eşyalarının nerede olduğunu düşününce ürpererek Sophia'nın hakaretini duymazdan geldi.

"Eşyalarım nerede?" diye sordu Etta. Kıyafetleri... Annesinin küpeleri...

"Buraya geldiğimizde o çirkin elbiseni yaktım," dedi Sophia. "Zaten mahvolmuştu. Kulağındaki küpeler de... oralarda bir yerde, bir kesenin içindeler."

İçini saran panik dalgası yatıştı. "Küpeleri atmadığına yemin eder misin?"

"Aklımdan geçmedi değil," dedi Sophia. "İnsanlık tarihi o feci küpeleri pek özlemezdi. Ama... inciler gerçek olduğundan bir gün onlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Satmak için yani."

Etta şaşkınlıkla geri çekildi. *Satmak mı?*

"Git de şu lanet elbiseyle içlikleri getir hadi. Hepsi kahverengi bir parşömene sarılı," dedi Sophia. "Acele et, olur mu? Öteki sorumu soracağım."

Etta, kaskatı bacaklarının üzerinde doğruldu ama kapının yanında durup dışarıya kulak kesildi. Kimsenin etrafta dolanmadığından emin olunca dışarı çıkıp ilkinin tıpatıp aynısı bir başka kamaraya girdi. Odada çok az şey olduğundan –bir masa bile yoktu– sandığı hemen bulup yanına çömeldi. Kaldırdığı ağır kapak gıcırdayarak açılırken odaya hoş bir lavanta kokusu yayıldı.

Her yerde, en üstteki battaniyenin arasında, hatta kenara koyduğu deri ayakkabıların içinde bile küçük keseler vardı. Kahverengi bohça sert bir iple bağlanmış, bir kat battaniyeyle örtülmüştü. Sandığın içinde çok az şey vardı: Bir şişe gül suyu, bir saç fırçası ve... Ciğerlerini yakacak şekilde bir soluk

vererek küçük kadife çantayı aldı.

Küpeler yuvarlanarak avucuna düşünce Etta kendini kaybetti. Kalbinin derinliklerinden yükselen hıçkırık içinden öylesine sert bir şekilde koptu ki tüm bedeni sarsıldı. Alnını yumruğuna dayayınca küpelerin çivi kısmı tenine battı.

Sophia'nın kamarasından hiç çıkmamalıydı. Güçlüymüş gibi rol kesmek zorunda kalmadığı için kendine hâkim olamamıştı. Cesur ya da sakin olması gerekmiyordu artık. Kimseye kanıtlayacağı bir şey yoktu.

Alice. *Aman Tanrım.* Alice. Etta, eğitmeninin kanını görmeyi beklercesine ellerine baktı. Etta'ya ulaşmak için onu öldürmüşlerdi... Neden durmamış ve Alice'in, annesinin ofisindeyken söylemeye çalıştıklarını dinlememişti ki? Alice neden bütün bunlara engel olmaya çalışmıştı acaba?

Soğukkanlılığını korumanın bir yolunu bulmalıydı; aksi takdirde buradan asla kurtulamaz, kendi zamanına asla geri dönemezdi.

Nefes al, ufaklık. Benimle birlikte say. Nefes al, bir, iki, üç; nefes ver, bir, iki, üç...

Alice'in sesi, Etta'nın zihninin parçalanmış kısımları arasında yitip gitti. Nemli havayı içine çekerken ciğerlerinin nasıl da genişlediğine odaklandı ve tıpkı öğrendiği şekilde soluğunu ağır ağır verdi. Panik ve sinir bozukluğunun o boğucu gücünü hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki insanın bu hisse ne kadar kolay kapıldığını unutmuştu.

Gözlerini kapa.

Sadece müziği dinle.

Dinle.

Şimdi yukarıda şarkı söyleyen adamların seslerini, kulak-

larında hızla zonklayan yabani nabzını dinliyordu. İçgüdüsel olarak kollarını kaldırıp boşlukta bir keman biçimine getirdi ve çalmaya başlayarak kendini sakinleştirdi. Ne yaptığını anlar anlamaz durdu.

Etta, bir soluk vererek parmağıyla burnunun üstünü ovaladı.

Annem yolculuk etmemi istedi. Bu şekilde olmasını istemediğinden emindi. Ama bir gün bunun olmasını istiyordu. *Ne yapabildiğimi öğrenmemi, anlamamı istiyordu.* Etta hayatında ilk defa, annesinin kalbinin gizleriyle, onun asıl benliğiyle nihayet karşılaştığını hissediyor; neden geçmişinin her bir anmı böylesine sakladığını, bir anda aralarma mesafe koyarak, neden derin düşüncelere daldığını anlıyordu. Her şeyin ötesinde, Etta içinde bir şeylerin yerine oturduğunu hissediyordu. İlişkilerindeki o buzdan düğüm çözülmüştü. Annesini bulmak, güvende olduğunu görmek, onunla konuşmak ve ilk defa onu gerçekten tanımak için umutsuz bir istek duyuyordu.

Ama bunlardan hiçbiri, Rose'un bütün bunları en başından beri gizli tutmasının sebebini açıklamıyordu. Hayatında bildiği tek yolculuk türü ülkeler arası, okyanus ötesine yapılanlardı; Etta bundan emindi. Peki, o zaman annesi, Sophia'nın iddia ettiği gibi neden ortadan kaybolmuştu ki? Ayrıca acaba anlattığı hikâyelerden hangileri gerçekti ve hangileri kıpır kıpır, küçük bir kızı uyutmak için uydurulmuşlardı?

Geri dönmem gerek.

Bu gemide uyandığında özenle koruduğu bütün o soğukkanlılığını yitirdiğini, elinde sadece içgüdüleriyle iradesinin kaldığını görmüştü. O sırada aklını kaçırmış bir yabani gibi hissetmişti kendini; ama başka kimseye değilse bile kendine,

savaşmaktan kaçmayacağını ispatlamıştı. Kendini koruyacaktı. Şimdi bütün gücünü, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak, içinde anbean yükselen o öfkenin, duyduğu isteksizliğin yerini almasını sağlamak ve eve dönüş için bir plan yapmak için harcamalıydı.

Eve... Kendi zamanına. New York'a.

Etta, ayaklarını daracık ayakkabıların içine tıkıştırdı, kulaklarına da küpelerini takıp sıkıca tutturduğundan emin oldu. Küpelerin hafif ağırlığı ona evini, annesini, Alice'i, ilk sahnesini hatırlatacaktı...

Alice. Etta bir zaman yolcusuydu... Annesi ve Alice'le tartıştığı ana geri dönebilir miydi? Yeteneğini kullanarak zamanda geri gidip annesi ve Alice'i de alarak oditoryumu terk edebilir miydi?

Alice'i kurtarabilir miydi?

Etta her zaman hayatının hangi yönde ilerlediğini bilmişti; kemanını eline her aldığında o yolda kalmak için savaşmıştı. Geleceği sahneydi, performanslardı, kayıtlardı... Ama yine de o kesinlikte bile her zaman minik bir çatlak olmuştu. Tüm bu olan bitenlere açılan kapıyı azıcık aralamak bile, hayal gücünün o kapıyı hızla açıp içeri dalmasına ve onu cezbetmesine yetmişti. Canı istediği zaman, istediği yere gidebilmenin nasıl bir his olacağını düşündü.

Uzun zaman önce yıkılmış bir imparatorluğun kalbinde dikilmek...

Kıtalar aşıp dünyanın harikaları yok olmadan önce onları görmek.

Viyana'nın Kärntnertortheater'ının seyircileri arasında oturup Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi'nin ilk sahne per-

formansını dinlemek.

Leipzig'de çalıştığı yıllarda Bach'tan bir ders alabilmek için ona yalvarmak.

Alice'i kurtarmak.

O ana geri dönebilmek için mümkün olduğunca çok şey öğrenmekten başka şansı var mıydı? Sophia'nın ukalalıklarına katlanmak zorundaydı; belki de eğitmeninin katilinin ya da bununla doğrudan ilişkisi olan birinin yüzüne bakıyor olma fikrine dayanmalıydı.

Bunu yapabilirim, diye düşündü Etta bohçayı almak için eğilirken. *Geri dönebilirim.*

Gerekirse attığı her adımda savaşacaktı.

***

Etta içeriye girdiğinde Sophia yatağın kenarında oturuyordu.

"Kayboldun sandım," diye terslendikten sonra tekrar kovaya eğildi. Temiz havadan sonra safra ve kusmuk kokusu Etta'nın midesini kaldırdı. "Sen gayet iyiyken ben neden..."

Sophia öğürürken Etta kafasını çevirdi. İpleri çözüp bohçayı açtı; sonunda karşısına keten, pamuk ve ipekten bir yığın çıktı. Bir de korse olduğundan şüphelendiği bir şey.

"Bunlarla ne yapacağım?"

"Şu pis elbiseni çıkar da aç kendin bak," diye çıkıştı Sophia. "Önce kombinezonu giy... Hani şu geceliğe benzeyen, ince şey. Sonra da çorapları giyeceksin ve jartiyerle tutturacaksın. Evet, onları da giymen gerekiyor."

Biri, onu sudan çıkardıktan sonra elbisesinin önünü ve altındaki korseye benzer şeyi kesmişti. Elbisenin üst kısmı, neredeyse etekle buluştuğu yere kadar yırtılmıştı. Aslında üzerinden çıkarmak kolay olabilirdi ama Etta, Nicholas'ın paltosunu üzerine çektiğinde korsenin ıslak bağcıkları birbirine dolanıp kördüğüm olmuştu. Onları gevşettikten sonra parçaları çıkarıp yere atmak, sırılsıklam, kana bulanmış eteğin kalıntılarından kurtulmak zor olmamıştı.

Bunu yapabilirsin.

Annesinin sözleri zihninde uçuştu. *Etta bunun üstesinden gelebilir.*

Gelebilirdi. Gelecekti.

"Hangi soruya karar verdin?" diye sordu Etta onun arkasına uzanırken. Üzerinden sadece jüponlar sarkıyordu artık; elbiseden ayrı olarak, iki kalın yünlü parça birbirine yapışmıştı. Bacaklarından aşağıya kayarak yere çarpıyorlardı. Bir elini duvardaki sert ahşap panele dayayarak bunların ve çorapların içinden çıkmayı başardı. Artık üzerinde sadece uzun, pamuklu, ince bir geceliğe benzeyen şey kalmıştı; bunun altındaysa hiçbir şey yoktu. Sophia'ya şöyle bir göz atarken yüzü alev alev yanıyordu.

"Kombinezonunu değiştir ve bana diğer korseyi getir. Bağcıklarını tekrar bağlayacağım," dedi Sophia. "Ve tekrar söylüyorum, evet, onu giymen gerek. Yirmi birinci yüzyıl kızlarının belleri yok demek ki, o yüzden korseyi giymezsen elbise düzgün durmaz."

Etta somurttu. "Elbette, majesteleri."

"Bu hoşuma gitti, teşekkür ederim," dedi Sophia. "Belin yok ama terbiyeni takınmayı hatırlayabildin. Belki de seninle

çalışabiliriz."

Etta gözlerini devirdi.

Hafiften utanarak Sophia'ya sırtını döndü ve kombinezonu kafasından çekip çıkararak temiz ve kuru olanı giydi. Kolunu içinden geçirip dizlerinde toplanan kısımları eliyle düzelterek itti.

Sophia zarafetten yoksun bir edayla kendi sandığına doğru sendeledi. Etta sandığın içindeki diğer kumaşları fark ettiği sırada Sophia da aradığı şeyi –kemikten oyulmuş, uzun, ince bir iğne– bulmuştu.

"Kollarını korsenin bağcıklarından geçir," dedi Sophia. "Bunlar ön tarafı bağlıyor, o yüzden onları kendin yapabilirsin."

"Harika," diye mırıldandı Etta. "Sabırsızlanıyorum."

"Şüphe çekmemenin bir yolu da kıyafetlerdir," diye hatırlattı Sophia ona.

İğnenin, korsenin bağcıkları için kullanıldığı ortaya çıktı. Sophia, iğneyi açıklığın her iki tarafındaki kopçalardan geçirirken Etta deri kokusunu alabiliyordu. Kumaş sertti ve Sophia tekrar tekrar çekiştirip sıktıkça içindeki çelik çubuklar tenine batıyordu. Etta'nın duruşu birden dikleşti; sonunda en az beş, altı santim daha uzun olduğuna emindi.

"Üzerini çıkarırken bağcıkları kopçalarında ayır ve sadece gevşet," dedi Sophia, "Ondan sonra da üzerinden sıyır. Erkeklerle dolu bir gemide çabucak giyinsen iyi olur."

"Pe... ki," dedi Etta soluk soluğa bir hâlde; bir yandan da gevşetmek için bağcıkları çekiştiriyordu. Sophia buna engel olmak için eline vurdu.

"Sana aldığım üç elbiseden en güzelini mahvettin," dedi.

"Ama tayfayla yemek yemeyeceğimize göre sanırım çok da fark etmez. Bunların ikisi de *robe á l'anglaise* modasına uygun."

"Tercümesi?" Etta, başka bir yün jüponu kalçalarma dek çekince, vücuduna yayılan ani ve tatlı sıcaklık karşısında âdeta kendinden geçti.

"Elbisenin üst kısmının vücuduna nasıl oturduğunu görüyor musun? Yani korseyi saklamak için korsaja ihtiyacın olmayacak." Sophia elbiseyi göğsüne bastırdı. "Çoraplarla jartiyerleri unuttun. İç eteklerin ağırlığı olmadan giymek daha kolaydır."

Etta, iç geçirerek ipek çorapları aldı, eğilerek birini sağ bacağına geçirdi ve dizinin hemen üstünde bir kurdeleyle bağladıktan sonra sol tarafa geçti. Sophia, tüm bunlar hakkında epey bir bilgiye sahip olsa da bu 'rustik' on sekizinci yüzyıldan olmadığı açıktı.

"Tam olarak kaç yaşındasın?" diye sordu Sophia tekrar yatağa dönerken. "Sonraki sorum bu."

"On yedi," dedi Etta elbiseyi kafasından geçirirken. "Sen kaç yaşındasın?"

"On yedi," dedi Sophia, "buçuk."

Etta, yine de kendisinin daha büyük olduğunu, birkaç ay sonra on sekizine basacağını söylemek için duyduğu o zavallıca isteği güçlükle bastırdı.

"Gerçekten de profesyonel olarak çalabilecek kadar iyi misin kemanda?"

Etta, çorapların sıkıca durması ama bacağındaki kan akışının da devam etmesi için düzgün bir düğüm atmaya çalışırken parmakları kurdeleden kaydı. Ona bütün gerçeği söylemek zorunda değildi. "Sanırım."

"Peki, baban, müstakbel kocan–" Kabaran bir dalganın üzerinden geçtiklerinde Sophia sırtüstü yatağa düştü ve bir süre öylece yattı.

"... müstakbel kocan," diyerek dayanmaya çalıştı Sophia; yeni bir bulantı dalgasına daha karşı koyarken yüzü iyice gerilmişti. "Çalışmana izin verecekler mi? Yani çocukların falan olduktan sonra?"

Tuhaf bir soruydu bu. "Dediğim gibi, babamın kim olduğunu bilmiyorum," dedi Etta. "Ama on sekizime bastıktan sonra kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. En azından beni bir karar vermeye zorlayamazlar."

Sophia, gözleri nemli bir şekilde onu izliyordu. "Sahiden mi?"

Etta ne sorması gerektiğini biliyordu ama başka bir soru ağzından kaçıverdi. "Sen hangi yüzyıldansın? Bu tur iki soru hakkım var bu arada."

"Ben her yüzyıldanım," dedi Sophia umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "Benim doğal zamanım, yani doğduğum yıl 1910. Philadelphia. Ama... oraya bir daha hiç gitmedim neredeyse."

"Metropolitan'a açılan geçit nerede?"

Sophia kahkahalara boğuldu. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Zaten söylesem de bir şey fark etmez ki. Hangi okyanusta olduğumuzun farkında mısın acaba?" Hatasını bir saniye sonra fark etti. "Bu, bir soru değildi!"

"Evet, soruydu ve evet, biliyorum. Atlantik'teyiz, değil mi?" Etta, haklı olduğunu anlamak için Sophia'nın teyidine ihtiyaç duymadı. "Burası..." Doğru soruyu düşünmeye çalışarak durakladı. "Bu gemiye nasıl geldik?"

"Geçidi kullanarak. Sen baygındın. Üzerine, döneme uygun kıyafetler geçirdim ve ikimiz birlikte bu gemiye binmek için rıhtıma yolculuk ettik. Büyükbaba'nın istediği vakitte ulaşabilecek olan, o rıhtımdan kalkan tek gemi buydu. Mesele şu ki, bu gemi İngiltere'ye gidiyordu, o yüzden Büyükbaba... bunu ele geçirip bizi beklediği yer olan New York'a getirsin diye o kalleşi kiraladı."

Bu, Etta'nm tahmin ettiğinden çok daha detaylı bir açıklamaydı. Sophia çok yorgun olduğundan bunları ağzından kaçırmış olsa gerekti.

"Şu bezi ıslatabilir misin?" dedi bezi Etta'ya fırlatarak. Etta bezi iki parmağıyla yakalayıp kendinden uzakta tuttu.

"Tabii ki," dedi. "Ayrıca bu da bir soruydu."

Sophia gözlerini kıstı. "Lanet olsun!"

"Neden buraya getirildim?" diye araya girdi Etta. "Neden gelip beni alman gerekti?"

"Bunlar, iki farklı yanıtı olan iki farklı soru," dedi Sophia. "İlkini bilmiyorum. Böyle şeyleri sormaya iznim yok. Öteki soruna gelince, bana öyle söylendiği için geldim."

"Kim söyledi?"

"Üç etti. Üstelik sana zaten söylediğim için aptalca bir soruydu."

Etta kendini tutamayıp bir küfür savurdu. Gerçekten de söylemişti: *Büyükbaba*. İçini saran tiksintiyi hissetti.

Sophia'nın solgun dudaklarından nihayet basit ve naif bir soru döküldü. "Kadınlar ne zamandan beri oy kullanabiliyorlar?"

Etta yine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sorabileceği onca

şey varken... "Farklı dönemlere açılan geçitleriniz yok mu sizin? Gerçekten bunu bilmiyor musun?"

"Çok merak ediyorsan söyleyeyim. Seni almaya gelmeden önce belirli bir yıldan ötesine seyahat etme ayrıcalığına sahip değildim," dedi Sophia rahatsız olmuş bir şekilde. "Soruma cevap ver. O kımıldayan resim kutusunun söylediklerinin; bir kadının başkanlık için yarıştığının doğru olup olmadığını söyle."

Kımıldayan resim kutusu... Televizyondan mı bahsediyordu?

Durum, gittikçe daha ilginç bir hâl alıyordu. Sophia başta tahmin ettiğinden çok daha meraklıydı. Ona karşı kullanabilmek için Etta'nın geçmişini falan kurcalamıyordu; soru hakkını bunun için harcamıştı çünkü yanıtını gerçekten de çok merak ediyordu.

"Evet, aday olan bir kadın var ve oy hakkı da... sanırım 1920'deydi."

"Bin dokuz yüz yirmi," diye tekrarladı Sophia. "On yıl sonra."

Neyden on yıl sonra? O doğduktan sonra mı? Etta kendisine yapılan açıklamaya, Sophia'nın belirli bir yıldan öteye geçme ayrıcalığına sahip olmamasına inanamıyordu. Bütün tarih, yolcuların parmaklarının ucundayken onları nasıl durdurabilirlerdi?

Bu düşünce bir başkasını ateşledi.

"Bir yolcu tarihi değiştirebilir mi?" diye sordu.

"Sıra bende," diye yakındı Sophia. "Ama evet. Yolcuların, hem dikkatsizlikten hem de aptallıklarından kazara ufak değişiklikler yaptıkları bilinir. Dikkatli olmazsan bunu yapmak çok kolaydır. Çoğu durumda, düzeltmeye değecek kadar bü-

yük bir değişikliğe sebep olmazlar. Ama bir şeyi isteyerek değiştirmek kurallarımıza aykırı. Aksi takdirde yolculuk etmen yıllarca yasaklanabilir ya da daha kötüsü de olabilir."

"Küçük bir değişikliğin nasıl büyük bir şeye dönüşeceğini anlamıyorum," dedi Etta.

"Bazen olur ama bazen de hiçbir şey olmaz. Tahmin etmek zor." Sophia gözlerini kapatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu anlamanın en iyi yolu zaman çizgisini... bir nevi mütemadiyen kükreyen bir akarsu olarak düşünmektir. Yolu bellidir ama biz bunun içine girip çıkarak üzerinde dalgacıklar yaratırız. Zaman, daha sonraki olayları tutarlı kılmak için kendini en iyi şekilde düzeltir ama ufak bir değişiklik büyüye büyüye daha önemli bir değişikliğe sebep olursa ya da yolcunun hareketleri fazlasıyla tahrip ediciyse bu durum zamanın akışını gerçekten değiştirebilir. Böylelikle o noktadan itibaren geleceğin biçimi değişir."

Etta öne doğru eğildi. "Geleceğin biçimi derken ne demek istiyorsun?"

"Sizin zamanınızda eğitim nasıl?" diye karşılık verdi Sophia. "Otel odamdaki kımıldayan resim kutusuna göre erkeklerle birlikte okula gidiyormuşsunuz."

"Televizyon," diye düzeltti onu Etta ve büyük bir sabırsızlıkla Amerika'daki eğitim sisteminin bir özetini geçti.

"Pekâlâ, şöyle oluyor," dedi Sophia. "Büyük değişiklikler, çoğunlukla, inanılmaz miktarlarda para saçmayı ve doğru yerlerdeki güçlü insanlarla arkadaşlık etmeyi gerektirir. Büyükbaba, servetimizi korumak ve diğer aileleri aynı eksende toplamak için bunu birkaç defa yaptı elbette."

"Ne?" diye kükredi Etta. Kendi zamanı, aslında gerçek za-

man çizgisi değil miydi? Geleceği, bir ihtiyarın karar verdiği gelecek miydi yani?

"Bu, ya birçok yolcunun koordine çabasıyla ya da inanılmaz bir şans eseri sonucu zamanda kilit bir an bulmakla olur. Birçok hareketli parçadan oluştuğu için savaşlar gibi dönemler daha zordur, bir metcezir dalgasını tutmaya çalışmak gibidir ama yine de mümkündür. Bir şehrin silüetini değiştirmek, bir şirketi batırmak ya da kurmak, kendi çıkarlarımıza uygun yasaları desteklemek falan çok daha kolaydır. Büyükbaba, örneğin diğer ailelerin servetlerini yok etmek için birkaç borsanın çöküşüne sebep olmuş olabilir. Eh, bunlar da daha, nasıl desem, tarihî bir olaya dönüşmüş olabilirler."

Tarihî mi? 'Tarihî' olarak değerlendirilebilecek ne var ki? Büyük Buhran mı?

"Tekrar ediyorum, bunlar artık uygulanmıyor," diye devam etti Sophia. "Kendi zaman çizgimizi koruyoruz."

Yani kendi servetinizi, kendi gücünüzü, diye düşündü Etta. Haklıydı, bu aile gerçekten de acımasızdı ve bu insanlarla akraba olmadığına bundan daha fazla minnettar olamazdı.

"Gelecek değişirse ne olur?" Etta, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

Sophia iç geçirdi. "Senin döneminde nasıl yolculuk edildiğinden bahset. Nasıl oluyor? Bir tayyareyle falan mı?"

Etta, sabırsızlığını bastırmaya çalışarak anlattı, sonra da sert iskemlenin üzerinde rahatsız bir şekilde kımıldanarak kızın yanıtını bekledi.

Sophia gözlerini tavana dikerken ellerini midesinin üzerine koydu. "Biri geçmişi değiştirirse ve bunun sonuçları zaman çizgisini yerinden oynatacak kadar büyük olursa bu,

seni ya da doğal zamanının dışındaki bir yolcuyu yok etmez. Yaşamaya devam edersin. Ama bildiğin, tanıdığın dünyayı yok eder. Geri döndüğünde, hayatının öylesine değişmiş olduğunu görürsün ki hiçbir şey sana tanıdık gelmez. Eskiden tanıdığın insanları tanımaz, doğup büyüdüğün evde yaşayamaz olursun. Asıl, doğal zamanından sürgün edilirsin. Zaman çizgisinin yeni bir çizgiye ayrıldığı anda bir büzüşme meydana geldiği söylenir. Zaman, bunu düzeltmek, kendini toparlamak için elinden geleni yaparak seni, yani yolcuyu içinde bulunduğu dönemden alır, eski zamanla yenisi arasındaki en son yıla atar."

Bir hata yaptığı için kişinin tarihten silinmemesi Etta'ya mantıklı geliyordu. Kişinin silinmesi, buna sebep olan hatanın da silinmesi anlamına gelirdi, böylelikle herhangi bir şeyin değişmesi mümkün olmazdı. Ama Sophia'nın anlattığı şey korkunçtu. Kimsenin –Alice'in, Pierce'm, hiç kimsenin– kendisini tanımadığı bir zamana geri gönderilebilirdi. Kemanıyla başardığı her şey, kazanmak için gece gündüz çabaladığı ünü boşa giderdi.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Sophia. "Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Başta korkuyordun ama şimdi merak ediyorsun."

"Merak edip etmememin önemi yok," dedi Etta. "Ben eve döneceğim."

"Büyükbaba izin verene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin. Senin bulunmanı istemesinin de eminim iyi bir sebebi vardır. Ne olduğunu merak ediyorum doğrusu."

Etta omuzlarını zorla gevşetti. "Al benden de o kadar."

"Çöz beni," dedi Sophia. "Artık dinlenmek istiyorum."

Ama oyun bitmedi. Ayrıca son sorusu... Etta, hayatı boyunca keman çalışına ilişkin eleştirileri ve değerlendirmeleri o kadar çok incelemişti ki bir gerçekteki abartıyı, tercihi ya da yalanı ayırt etmedeki yeteneğine çok güveniyordu. Sophia'nın anlattıkları doğru olabilirdi ama tamamı değildi.

"Demek sana yapılan iyiliği karşılıksız bırakacaksın," dedi Sophia burnundan soluyarak. "Bir hizmetçi getirmem gerektiğini biliyordum."

Etta, gemi sallanmaya başladığında ayağa kalktı. Etta'nın marifetli parmakları minik düğmeleri çözerken Sophia'nın yüzü yine yeşile döndü.

Kız, öyle çok terlemişti ki bir tür damasko kumaşından yapılmışa benzeyen elbise ıslanmış, korse ağırlaşmış, altındaki kombinezon yarı saydam bir hâl almıştı ve ekşi ekşi kokuyordu. Her şeye rağmen Etta bir acıma duygusuyla dönüp yakındaki sandıktan yeni bir kombinezon aldı. Bakışlarını çevirmeden hemen önce korsenin kızm teninde bıraktığı derin ve sert izleri gördü. Sophia temiz içliği giyerken hafifçe iç geçirdi. Eğer hemfikir oldukları bir şey varsa o da bu çağın kadınlar için en muhteşem dönem olmadığıydı.

"Bunların içinde nasıl hareket edeceğiz?" dedi Etta korseyi masaya fırlatırken.

"... Kadınların pek fazla bir şey yapmasını beklemiyorlar," dedi Sophia. "Yani," diye ekledi, "en azından belli bir konumda olan kadınların. Eminim ki bu dönemin köylüleri, iki büklüm hâlde evlerini temizlerken ya da tarlalarda çalışırlarken biraz yardım almaktan memnun olurlardı. Gerçi bu kıyafetlerle kaçmak ve savaşmak da çok zor oluyor."

Etta, nereden başlayacağından emin olamayarak alnını

ovuşturdu.

"Şimdilik senin görevin duvar süsü olmak," dedi Sophia. "New York'a varana dek bir dekorsun sen. Ondan sonra da Büyükbaba'nın senden istediği role bürüneceksin."

Bu düşünce Etta'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Annesi burada olsaydı, sırf bunun düşüncesiyle bile bütün okyanus boyunca kulakları sağır edici ve kalpleri yakıp kavurucu bir tirat atardı. *Duvar süsü. Dekor.* Bütün hayatı ve kişiliği bir hiçliğe indirgenmişti.

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Etta. "Ben, bu söylediklerin değilim. Ayrıca sen de değilsin."

Bu sözleri duyan Sophia'nın yüz ifadesi değişti ve bitkinlikten kaynaklanan yumuşaklık, yerini büyük bir ilgiye bıraktı. "Çok şımartılmışsın sen. Yok, oy vermeler, okullar, bağımsızlıklar falan... Hepsini boşa harcamışsın."

Sophia'nın açıkça istediği şeyi düşününce Etta'nın tüyleri diken diken oldu. Diğer kızlar gibi o da önceki dönemlerin baskısını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Hak ettiği maaşı alabilmek, bütün imkânlardan yoksunken okula gitmek, kendi istediği gibi yolculuk etmek için savaşan bir anne tarafından yetiştirilmişti. Kendisinden istenen şeyin –sadece uyumlu davranmasının beklenmesinin– düşüncesi bile damarlarındaki kanın donmasına sebep oldu. Zaten bu lanet korseyi giymişti ya. Bu kadar işkence yetmez miydi?

"Neden zamanda herhangi bir yere gidebilecekken burada kalıyorsun?" diye sordu Etta. "Benimle gelebilirsin... Yani zamanda ileriye yolculuk edebilirsin. Ya da geçmişe gidip yasaları falan değiştirebilirsin..."

Sophia cılız, kısa bir kahkaha attı. "Seçim şansım yok ki.

Burası, bütün yolcuların gelmeye zorlandığı, ailemizin şu anda bulunduğu yıl. Büyükbaba seçer, biz de ona uyarız. Nerede ve ne zaman doğarsak doğalım, hepimiz orada buluşuruz. Hepimiz ailenin başına hizmet ederiz. Her dönemin bizden talep ettiği rolleri oynar, yasalara ya da topluma burnumuzu sokmayız. En azından artık bunu yapmıyoruz."

Bunun, bir nevi rol olduğunu düşünmek ne kolaydı, değil mi? Bütün bunlar büyük bir oyunmuş, onlar da başrol oyuncularıymış gibi kendi rollerini oynadıklarını düşünmek... Bir şeyleri düzeltme sorumluluğundan sıyrılıp savaşlar sürerken ve insanlar zulüm görürken arkalarına yaslanmanın kolay yoluydu bu. Etta kendi geleceğine, bildiği yaşama karşı korumacıydı ama elinde gücü varken hiçbir şey yapmama düşüncesi onu rahatsız ediyordu ve hatta öfkelendiriyordu.

"O hâlde zamanda yolculuk etmenin amacı ne?" diye sordu bütün o uyduruk cevaplardan sıkılmış bir tavırla. "Bir şeyleri düzeltmeye, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye çalışmayacaksan neden yolculuk edesin ki?"

"Büyükbaba'nın isteklerine hizmet etmek için," dedi Sophia bütün bunlardan yorulmuş gibi bir ses tonuyla. "Ailenin çıkarlarını korumak, o dönemin sunduğu şeylerden keyif almak için."

Muhteşem. Dünya üstündeki en nadir, en hayret uyandırıcı güce sahiplerdi ama Sophia'nın ailesi bu inanılmaz hediyeyi ne için kullanıyordu? Ceplerini paralarla doldurmak ve turistik gezilere çıkmak için!

"Bu kadar mı?" dedi tükürükler saçarak. "Sen ciddi misin?"

"Zaman çizgimizi koruyoruz. Ailemizin düşmanlarının,

yani bizimkine katılmayı reddeden diğer üç yolcu aileden kalanların saldırılarına karşı zamanımızı koruyoruz."

"Bir seçim şansın olduğunu biliyorsun," dedi Etta bir dakika sonra. "Her zaman bir seçim şansı vardır. Benim zamanıma giden geçidin nerede olduğunu biliyorsun. Gitmeyi seçebilirdin ama seçmiyorsun. Peki, sadakat ya da korku dışında seni buraya bağlayan şey nedir?"

"Bana korkak mı diyorsun sen?" diye sordu Sophia buz gibi bir ses tonuyla.

Bu kızda da bu güç vardı. Ailesinin sunduklarından çok daha fazlasını istediği bu kadar belliyken, onu kontrol altında tutan şeyin ne olduğunu merak etti Etta.

"Zeki bir kız olduğunu söylüyorum. Daha iyi bir hayat istiyorsun. O zaman yaşamının kontrolünü eline al ve çek git."

Böylece beni de yanında götürebilirsin. Etta ellerini kucağında kavuştururken Sophia'nın yüz ifadesinin değişmesini izledi; aslında bu, tam olarak manipülasyon sayılmazdı, kendine bir müttefik bulmak için yaptığı bir teklifti. Sophia'yı, geçmişin sunduklarından daha iyisini hak ettiğine ikna edebilirse o zaman belki kız onu geçide götürebilirdi. İkisi birlikte bu gemiden nasıl kurtulacaklarını bulabilirlerdi. Etta, birkaç yaratıcı yalan bulurlarsa annesinin, Sophia'nın kendi ayakları üzerinde durmasına yardım edeceğinden neredeyse emindi.

Sophia gözlerini yumup kafasını iki yana salladı. Tekrar açtığında Etta, kızın bakışlarındaki öfkeyle yandığını hissetti.

"Boşuna nefesini tüketme," diye tısladı Sophia. "Yaşamlarımız belli bir düzen üzerine kuruludur. Hayatta kalabilmek için kurallara ayak uydurmaya mecburuz. Anlamıyorsun, Etta. Artık hayatta olan yolcu sayısı yüzden daha az. Belalı

bir dönemde mahsur kalma ya da öldürülme riski olmasa bile yaşlanıp ölüyoruz. Hepimiz, bizi nasıl etkileyecek olursa olsun dönemin normlarını uyuyoruz."

"İçin böyle daha rahat edecekse kendi kendini kandırabilirsin," dedi Etta.

Sophia gözlerini devirdi. "Birtakım insanlar bize hükmetmenin bir yolunu bulsalar ne çeşit bir işkenceye maruz kalırdık, düşünebiliyor musun?"

Etta'nın bir şey düşünmesine gerek yoktu. Sophia'nın yüzündeki dehşeti görebiliyordu.

"Yani içinde bulunduğumuz yıla uygun olan rolleri oynayarak kendimizi koruyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Etta.

"Ne diyorsam onu işte. Senin bildiğin zaman çizgisini koruyoruz yani. Büyükbaba aileleri birleştirmeden önce hepsi birbirinin doğal zaman çizgisini yok etmek için savaşıp duruyordu. Hiçbir istikrar yoktu. Şimdiyse var. Yani haklarına, inançlarına, geleceğine sıkıca tutunabilirsin ama onlarm burada sana bir yardımları dokunmayacağını bilmelisin. Senden önce gelen kadınların yüzyıllar boyu yaşadıkları şekilde yaşamaya zorlanmadm sen. Bilgi ve gücü elde etmek için ne denli ufak silahlar edindiğimizden haberin bile yok."

Sophia'nın yaşamından bazı sayfalarla etrafa saçılmış bölük pörçük parçalar Etta'nın zihninde bir araya gelmeye başladı ve öfkeyle dolup taşan, kin ve nefretle kaynayan bu kızı, onun o kaskatı karakterini oluşturdu. Sophia'nın küçük silahı; diğer insanların zayıflıklarını bulması, korkularını ve arzularını un ufak ederek her şeyi gözler önüne sermesiydi. Ailesi ona nasıl bir yaşam sunmuştu da kız daha fazlası için

bu kadar umutsuzca savaşır olmuş, bu yeteneğini iyice keskinleştirmişti?

Sophia'nın sesi gittikçe çatallanmaya başlamıştı. "Artık oyunumuz sona erdiğine göre sana bir konuda açıklama yapmama izin ver: Toplum, dönem ne olursa olsun her zaman aynıdır. Görünüşte hiçbir amacı olmayan kurallar ve normlardan oluşur. Eşit derecede kur ve belirgin bir saflık hâlinin bulunduğu, iğrenç, detaylıca işlenmiş bir maskaralıktır. Erkeklere göre kadınlar çocuk aklına sahiptirler. O yüzden de bu gemideki erkeklerle göz temasından kaçınacaksın. Ağır ağır, dikkatle ve ufak lokmalar hâlinde yiyeceksin yemeğini. Kamarama, benim yanıma gelmediğinde yalnız başına vakit geçireceksin. Bensiz kamarandan çıkmayacaksın. Ve ikimize de bir iyilik yapıp, eğer ben yanında değilsem ve sana doğrudan bir soru sorulmamışsa sağır ve dilsiz rolü oynayacaksın. Ve ne olursa olsun, bizim yalnızca hizmetkârımız olan Carter'la konuşmayacak ya da muhatap olmayacaksın."

Nabzı, öfkeyle ve hızla atmaya başladı; Sophia'nın diğer canlılardan üstünmüş gibi davranmasından gına gelmişti. "Nicholas senin hizmetkârın değil."

Sophia, dirseklerinin üzerinde doğrulup tekrarladı: "Nicholas mı?"

Etta, hatasını geç de olsa fark etti; o bile bu çağda, yakın ya da akraba olmadığın, özellikle de karşı cinsten birine adıyla hitap etmenin doğru olmadığını biliyordu.

"Bay Carter," diye düzeltti kendini. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sakın ona..."

"Dikkatli ol," diye araya girdi Sophia. "Ne düşündüğünü, ne gibi bir yargıya vardığını gayet iyi biliyorum ama şunu

unutma: Benim ona olan güvensizliğim oldukça kişisel bir mevzudur. Ben, onun ruhunun çürümüş kısımlarını gördüm, onun ne denli düzenbaz bir hınzır olduğuna tanık oldum." Sesinde ne bir alay ne de sahtelik vardı. "Ondan uzak dur."

Etta, ellerinin titrediğini saklamak için ıslak kıyafetini topladı.

Yanılıyor olamam... Olamam. Etta, kendi iradesi dışında onu geçmişte tutsak eden kişiye değil, onu kurtarmak için okyanusa atlayan kişiye güvenirdi. Hem de hangi gün, hangi yüzyıl olursa olsun...

"Senin aksine," dedi kapıya vardığında, "ben kendi kararlarımı kendim vereceğim."

Ama Etta, sözlerinin umduğu etkiyi yaratıp yaratmadığını görmek için şöyle bir dönüp bakma isteğine yenilince Sophia'nın yine gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü yattığını gördü.

"Hodri meydan," dedi Sophia kapı gıcırdayarak açıldığında. "Hele bir dene bakalım."

***

Etta koridora çıkarak kapıyı kapadı. Arkasına yaslanıp üzerindeki güvertede devam eden tamiratların ritmini, aşağıdan süzülen sesleri dinledi. Emek ve beceri hakkında bir çalışma şarkısı çalındı kulağına. Notalar kulaklarından içeri süzüldüler, tempoya uygun bir şekilde bir araya geldiler...

Kes şunu, diye düşündü elbisenin kollarını sıkıca kavrayarak.

Açık güverte kapağından içeri giren esinti, geminin diğer ucundaki baş kasarasına giderken Etta'nın üzerinden aktı.

Brandalar kalkmıştı şimdi; Etta hamakları ve birkaç adamın metal tabaklardan yiyecekleri sıyırdığı küçük bölmeyi seçebiliyordu. Adamlardan biri dönünce yüzünün sol tarafının kanlı bir sargı beziyle kaplı olduğunu gördü. Kendini yalnız kalmak için hazır hissettiğinden diğer kamaranın kapısına döndü.

Kim korkakmış bakalım?

Nemli elbiseyi ve diğer parçaları kurumaları için kendi ranzasına serdi. Sertleşen kumaşa tutunan ince tuz tabakasını silkeledikten sonra dikkatini Nicholas'm ceketine çevirdi.

Bay Carter'ın ceketine...

Birden tepesi attı. Neden burada kalıyordu ki? Sophia öyle emrettiği için mi? Canı isterse yukarıdaki güverteye çıkabilirdi. Kusmuk kokusundan, bu daracık kamaradan kurtulabilir, temiz deniz havasını içine çekerek uzaklara bakabilirdi. Sophia ne derse desin o kendi seçimlerini yapacaktı.

Ama... parmakları kapı koluna değdiği anda Etta'nın cesareti kırıldı. Nicholas, gemi tamir edilirken onların burada kalmalarını, baş kasarasından uzak durmalarını istemişti. Bu isteğin kısmen de olsa Sophia'yı kendisinden uzak tutma arzusundan kaynaklanıyor olmasının önemi yoktu. Etta, her ne kadar Sophia'dan emir almasa da Nicholas'ın arzusunu görmezden gelemedi. Ayrıca, güvertenin her yanına sadece cesetler değil, silahlar, metal parçaları ve cam kırıkları da saçılmış durumdaydı. Her şey temizlenene dek güverte pek güvenli sayılmazdı ve Etta da onları işlerinden alıkoymak istemiyordu.

Bunu Sophia olmadan nasıl yaparım? Düşün, düşün, düşün...

Etta, ranzasının kenarına otururken sabun ve sedir ağacı-

nın sakinleştirici kokusunu içine çekti ve ceketi hâlâ sıkıca tuttuğunu fark ederek şaşırdı. Elleri, ayakkabılarının içinde donan parmaklarının tersine ceketin sıcaklığıyla sarmalanmıştı. Mümkün olduğunca hassas bir dokunuşla ön kısmındaki pirinç düğmeleri okşadı ve elbisesinde oluşan kırışıklıkları düzeltmek için ceketin geniş tarafını bacaklarının üzerine yaydı.

Parmaklarını, omuz kısmının hemen altındaki, bir yırtığın tamir edildiğinin işareti olan küçük ve bombeli dikiş izinde gezdirdi. Bu yırtığa neyin sebep olduğunu merak etti. Bir kaza mı? Dikkatsizlik mi? Silah mı?

Ona sor. Bu kelimeler zihninde öylesine yükseldi, yükseldi ki sonunda bunu görmezden gelemedi. *Ondan yardım iste.* İkisinin de ortak bir düşmanı vardı; belki o da Sophia'nın emirlerini yerine getirmeye pek istekli değildi.

Nicholas –Bay Carter– Sophia'dan hoşlanmıyordu ama bu, onu ikna etmeye yeter miydi? Ayrıca kendisini nereye götürmesini isteyecekti ki? Buraya gelirken kullandıkları geçidin nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ama... zihninde hızla belirip kalbini hoplatan bir fikirle doğruldu. Nezaretteki tayfa... onlar nereden yelken açtıklarını bilirlerdi, öyle değil mi? Bu gemideki herkesin, Etta'yla Sophia'nın nereden yola çıktıklarını biliyor olması gerekirdi.

Ben, onun ruhunun çürümüş kısımlarını gördüm.

Onun ne denli düzenbaz bir hınzır olduğuna tanık oldum.

Etta, kafasını iki yana salladı. Hem yukarıda çalışan hem de aşağıda kalan tayfalar tek umuduydu. Acaba onu tanırlarsa ve aslında kaçırıldığını öğrenirlerse Sophia'dan kurtulmasına yardım ederler miydi? Geri dönmesine yardım etmek isterler miydi?

Kendince, mükemmel bir on sekizinci yüzyıl kızını oynamanın bir yolunu bulabilirdi. Mesele, sadece tayfaya kendini sevdirmekti.

Ki Etta'nın arkadaş çevresi düşünüldüğünde... işin en zor kısmı bu olabilirdi. Turnelerde tanıştığı arkadaşları vardı ama Etta onların kişisel yaşamlarından ziyade keman sanatçısı olarak teknik becerilerini bilirdi.Tabii bir de Pierce vardı.

Boğazına bir şey oturmuş gibi yutkunmakta zorlandı. Gözyaşlarının o tanıdık yakıcılığını, göz kapaklarının ardındaki baskısını hissetti; Pierce'ı düşünmek ona yalnızca Alice'i hatırlatmıştı.

Onu kurtaracağım.

Onun ölümü bir son değildi. Olamazdı.

Etta, katıksız bir irade gücüyle zihnindeki düşüncelerden uzaklaşıp doğrulurken ceketi elbisenin yanına bıraktı. Elleri; bir şeylerle meşgul olabilmek, kafası boşalana, müziğin içine dalıp kaybolana dek keman çalmak için yanıp tutuşuyordu. Bunun yerine sandıktaki kat kat battaniyeyi karıştırıp diplerde bir yerde gördüğü gümüş saç fırçasını aldı.

Fırça, daha farklı, daha sert bir çeşit kıldan yapılmış gibiydi. Gümüş kaplı sırtındaki yaprakların ve çiçeklerin incelikli detaylarına göz gezdirdi; Sophia'nın onun için –saçlarını kökünden koparacak ufak bir tırmık yerine– böylesine güzel ve hoş bir şey getirmiş olmasına şaşırmıştı.

Düğüm düğüm olmuş saçlarını taramaya başladığında, tırmığın bile bundan daha fazla acı veremeyeceğini düşündü. Ağlamamak için dudaklarını ısırarak saçlarını özenle taradı. Deniz suyu, konserden önce sıktığı saç spreyini çıkarmamış, hatta saçlarını daha da sertleştirmişti. Kafa derisi böylesine

yanmıyor olsaydı ve fırçayı geçirebildiği saç tutamları pamuk yumakları gibi karmakarışık olmasaydı Etta bu durumdan etkilenebilirdi bile. Kamaradaki sürahi de tas da boştu ve Etta, Sophia uyurken bile olsa ondan su çalamayacak kadar gururluydu.

Kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu. Nefesini tutup hiç ses çıkarmadan bekledi; gelen her kimse onun uyuduğunu sanmasını umut ediyordu. Ama kapı bir kez daha çalındıktan sonra gıcırdayarak açıldı ve ufak bir kafa içeriye uzandı.

Diz çökmüş bir hâlde güverteyi ovarken gördüğü genç oğlan, başını önüne eğdi ve ellerini de kucağında kavuşturdu. "Ah! Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama..."

Çocuğun soluk pembe teni çillerle dolup taşıyordu ve bir oğlanda heba olan mükemmel kızıllıkta saçlara sahipti. Gözleri parlak, açık bir maviydi ve kafasını kaldırdığında âdeta yuvalarından fırladılar.

Etta, ellerini kucağına indirdiğinde fırçanın saçlarından kayarak düşmediğini fark etti. Saçının yan tarafında asılı kalmıştı.

"Hanımefendi!" dedi oğlan soluğu kesilerek. "Siz... Son derece üzgünüm, ben sadece... sadece Kaptan'ın, şey yani Bay Carter'ın ceketini alabilir miyim acaba?"

Etta kalan itibarını toparlamaya çalışarak ranzayı işaret etti. "Şurada. Bu kadar uzun süre alıkoyduğum için üzgün olduğumu söyle."

Bütün bu süre boyunca ceketi can simidi olarak kullanmıştı ama genç adamın başka paltosu olmayabileceği aklına hiç gelmemişti.

Aptal. Kendi kabalığından utanmıştı.

Sıska kolları ve kepçe kulakları olan oğlan aceleyle seğirterek ceketi kaptı. Etta da işine dönüp saçını daha fazla koparmadan fırçayı çıkarmaya çalıştı. Kapının kapandığına dair herhangi bir ses duyulmadı.

"Pomadınız yok mu, hanımefendi," deyiverdi oğlan. "O şekilde canınız çok yanar." Sonra da korkuyla bembeyaz kesilerek ekledi: "Özür..."

"Yok, sorun değil," dedi Etta hızla düşünerek. "Hiç... pomadım yok. Suyum da... Bana getirebilir misin acaba?"

Nicholas bir şeye ihtiyaçları olursa oğlanlardan isteyebileceklerini söylemişti. Etta, tam olarak nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi ama oğlan bu istek karşısında hiç de canı sıkılmış ya da çekinmiş gibi görünmüyordu. Hatta derhâl hareketlendi. "Hemen, hanımefendi, şimdi gelirim. Ceketi fırçalaması için başka bir oğlana verir, size temiz su getiririm. Anacım onun saçlarını nasıl tarayıp toplayacağımı öğretmişti bana, tıpkı bir hanımefendi gibi..." Çocuk, bir anda kendine gelip duruşunu dikleştirdi ve ince omuzlarını geriye attı. Etta ona bakınca oğlanın en fazla on iki, on üç yaşında olduğunu tahmin etti. "Yardıma ihtiyacınız olur mu, hanımefendi?"

Etta'nın gerçekten de yardıma ihtiyacı vardı; hem oğlanın teklif ettiği konuda hem de az önce fark ettiği bir konuda... Sophia gemideki hiç kimseyle –aslında bu dönemdeki kimseyle– yakınlaşmaması konusunda onu uyarmıştı ama şimdi oğlanı yakınlarında tutup ihtiyacı olan bilgileri almak için bir bahanesi vardı. Etta gülümsememek, içinde yükselen heyecanı belli etmemek için dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. "Ben Etta Spencer. Senin adın nedir?"

"Jack, Bayan Spencer." Oğlan hafifçe eğilip selamladı onu.

Bir müddet sonra, söz verdiği üzere ılık su dolu bir sürahi, bir bez, bir kutu da ağır bir baharat kokusu olan ve bu yüzden de boş midesine kramplar girmesine sebep olan bir merhemle birlikte geri döndü.

Jack işini çok ciddiye alıyordu; Etta saçını durulamasına ve havluyla sarmasına yardım etmek istediğinde ona sert sert baktı. Etta gülümsememek için dudağını ısırarak oğlanın sabırlı bir şekilde çalışmasını –pomat olduğunu tahmin ettiği– baharatlı karışımı saçına sürmesini izledi. Birkaç dakika süs köpeği gibi tarandıktan sonra Etta planını uygulamaya koydu.

"Sen ganimet tayfasından mısın, Jack? Yoksa *Ardent*'ın miçolarından mısın?"

Oğlan göğsü kabararak, "Ganimet tayfasındanım, hanımefendi, üstelik de en iyi tayfadır bizimki. Kaptan Hall hepimizi çok iyi eğitir."

Mükemmel. Etta da tam olarak bunu umut ediyordu. "Bana tayfadan bahsedebilir misin?"

Jack, gerileyerek ona kuşku dolu gözlerle baktı. "Eh... tıpkı öteki adamlar gibi salyalarını akıtır, horlar ve osururlar işte."

Etta gülmemek için dudağını ısırdı. "Yok, yani... isimleri ne mesela? Nereliler? Çalışmadıkları zamanlarda ne yaparlar? Hep böyle şeyleri merak etmişimdir."

'Hep' derken son on dakikayı kastediyordu.

Yine de Jack, bunun uygun olup olmadığını çözmeye çalışır gibi kaşlarını çatarak duraksadı. Etta suçluluğu bir kenara bırakıp oğlana hayatındaki en hin gülümsemesini sundu ve "Senin fikrine diğer herkesten daha çok güvendiğim için bunu sana soruyorum," diye ekledi.

Jack, bundan hoşlanmışa benziyordu.

"Pekâlâ. Sanırım en iyisi Bay Carter'la başlamak," dedi Jack sonunda.

Evet, diye düşündü Etta, *hadi bakalım.*

"Kendisi çok iyi bir denizcidir, onu çok severim. Naziktir. Diğer adamlara bağırıp çağırmadığı zamanlarda bana harfleri öğretir. Ama bunu yapmak zorunda değil, biliyorsunuz, değil mi? Bazen ona kahvaltısını götürdüğümde bana bir şeyler okur. O kadar çok okur ki onca kelimeden nasıl sıkılmaz, hiç anlamam." Jack suratını buruşturdu. "O, ganimet önderidir. Gemileri ganimet mahkemelerine götürüp kazandıklarımızı alır. Kaplumbağa çorbasından pek hazzetmediğini biliyorum. Ne zaman götürsem yüzünü buruşturuyor. Memleketi... Şey, aslında nereli olduğunu bilmiyorum. Ama onu Kaptan Hall büyütmüş. Bunları mı öğrenmek istemiştiniz, hanımefendi?"

Etta başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Jack, bütün ganimet tayfasını sırayla anlatırken hangi adamı ne kadar sevdiğini, hangisinin yemekten sonra daha sık geğirdiğini, hangilerinin horladığını, hangilerinin yolculuk sırasında korkunç bir vahşilikle göçtüğünü de belirtmeyi ihmal etmedi. Konu, doğal bir biçimde yukarıdaki çalışmalara, yolculuk sırasında ne kadar heyecanlandığına, bu gemideki yani *Ardent*'daki bazı oğlanların Bay Carter için çalışmayı nasıl kabul ettiğine ama Jack'ten o kadar hoşlanmadıklarına falan kaydı. Etta'nın dikkati Jack'in gevezelikleriyle o kadar dağılmıştı ki oğlanın fırçayı artık yukarıdan aşağı rahatlıkla kaydırdığını fark etmemişti Etta; sonunda saçları biraz nemli fakat ipeksi bir hâl aldı.

"Nasıl bir model seversiniz?" diye sordu Jack saçlarını işaret ederek.

"Dümdüz örerim," diye söze başladı Etta. "Yardımın için teşekkür ederim..."

"Ben yapabilirim, hanımefendi," dedi Jack.

"Gerçekten mi?"

"Örgü öremeyen denizci, denizci değildir ki," diye karşılık verdi Jack böbürlenerek. "İlk olarak iplerle halatların başını bağlamayı ve bunları örmeyi öğrenir bir denizci."

"Başını bağlamak mı?" diye sordu Etta, yüzüne düşen saçlarının arasından ona bakarak. Jack, Etta'nın yere oturmasından dolayı dehşete kapılmıştı ama onun tepesinde dikilip işini yapmasının tek yolu buydu.

"Evet, iki halatın uçlarını birleştirerek onları tek bir halat hâline getirmeye örmek derler."

Etta, 'başını bağlamak' deyiminin buradan gelip gelmediğini merak etti; biriyle evlendiğinde kendi hayatını onunkiyle birleştiriyordun ne de olsa. Bildiği bir şeyi bambaşka bir ışık altında görmek, şaşırtıcı kökenlerinin izini sürmek ne tuhaftı. Zaman yolculuğunun ona beklenmedik, ufak bir faydası olmuştu: En azmdan bir şeyler öğreniyordu. Ancak genel kültür oyunlarında kullanabileceği türden bilgilerdi bunlar ama yine de hiç yoktan iyiydi.

"... hangi cehennemdesin, Jack Winstead?" diye seslendi birisi.

Jack fırlayıp kapıyı açtı.

"Yüce Tanrım! Nerede saklanıyordun, delikanlı? Yeni aşçı tam bir canavar ama seni yemeyeceğinden emin ol..."

Etta ayağa kalktı. Kapıdaki adam, bariton sesine rağmen tahmin ettiğinden daha genç çıktı; gerçi diğer adamlara bağırıp çağırarak emirler yağdıran, hatta şarkılar söyleyen bu ada-

mı tanımıştı. Kirli sarı saçları ensesinde toplanmış, yuvarlak, aydınlık yüzünü ve bir yanağı boyunca uzanan, dikişli kesiği, gözler önüne seriyordu. Yalnızca bir güvercininki kadar geniş omuzları ve yuvarlak bir göğsü vardı ama yine de Jack'in yakasını bir şahin gibi kapmıştı.

"Çok üzgünüm, onu ben tuttum," dedi Etta heyecanlanarak. Çocuğa zarar vermezdi, değil mi?

Diğer adam Jack'i bırakarak kafasını kaldırdı. "Ah, affedersiniz, Bayan Spencer. Size yardımcı oluyorsa sorun yok."

Gözlerini kocaman açmış olan Jack, Etta'ya döndü.

"Evet, öyle," diye teyit etti Etta.

Adam başını eğip oğlana baktı. "Aşçı son on beş dakikadır sana sesleniyor, hadi bakalım, canlan biraz, delikanlı."

Oğlan odadan fırlayıp gidecekti ki adam onu yakasından kavrayıp geri çekti. Jack kendine has biçimde hafifçe eğildi. "Keyifli bir akşam dilerim, hanımefendi!"

"Buna biraz görgü öğretmemiz gerek," dedi adam hafifften kızarak. "Gerçi ben de unutmuşa benziyorum. Bendeniz, Davy Chase, ganimet tayfasının baş muaviniyim."

Adam topuklarını birbirine yaklaştırıp eğildiğinde –reverans yaptığında– Etta nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemedi. Başını mı eğmeliydi? Jack'in, adam hakkında söylediklerini aklından hızla geçirdi. *Sevdiği şeyler: Müzik, bira, rıhtımdaki kızlar. Sevmediği şeyler: Emirlere uymayan miçolar, New England kışları, çay.* En ilginci de adamın, Nicholas gibi, Kaptan Hall ve onun merhum karısı tarafından büyütülmüş –evlat edinilmiş– olmasıydı.

"İyi misiniz? Bizi epey bir korkuttunuz," diye devam etti adam.

"Şimdi daha iyiyim, teşekkür ederim," dedi Etta temkinli bir şekilde; sesinin sakin ve kontrollü çıkmasına memnun olmuştu. Belki de pratik yaptıkça her şey daha kolay ya da en azından rahat bir hâl alırdı.

"Kız kardeşinizin hâlâ kötü olduğunu görüyorum. Aslında görmekten ziyade kamarasının önünden geçerken kokuyu aldım. Sizin de midenize yazık." Chase, tebessümünü bastırmak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi görünüyordu ve o anda Etta ondan hoşlandığına karar verdi. "Midesini biraz yatıştırsın diye aşçıya çorba yaptırdım. Tekrar denize açılana kadar kendini daha iyi hissedecektir."

Sophia ne kadar çabuk iyileşirse Etta da onun gözetimine o kadar çabuk girerdi. Etta'nın, tayfanın gönlünü kazanmak, gemiyi geriye, açıldığı limana götürmelerini sağlamak için zamana ihtiyacı vardı. Kendi zamanındaki New York'a giden geçide ulaşacağını umuyordu.

"Ya siz? Bu akşam yemekte bize katılmaz mısınız?"

Etta, teklifi reddetmek için ağzını açtı –bitkinlikten kemikleri bile ağırlaşmıştı; ayrıca doğru düzgün bir sohbete girişmeden önce onların resmî konuşma biçimlerini kendi kendine çalışmaya ihtiyacı vardı– fakat midesi yüksek sesli bir şekilde guruldayarak onun yerine yanıt vermiş oldu.

Etta beceriksizce özür dilemeye çalışırken yüzü alev alev yanıyordu ama Chase'in sıcak, kahverengi gözleri keyifle aydınlanmıştı.

"Sanırım ben cevabımı aldım," dedi ve kolunu uzattı.

BEŞ

Bay Edward Wren, görünüşe bakılırsa gerçeklerin, iyi bir hikâyenin önünü tıkamasına asla izin vermeyen biriydi.

Nicholas, yumruğunu masaya indirip sohbeti, Wren'in sersemletici eski yiğitlik hikâyelerinden başka bir yere –gerekirse zor kullanarak– taşımak için duyduğu isteği güçlükle bastırarak iskemlesinde arkasına yaslandı. Nicholas'ın bildiği üzere, yarım yamalak gerçekler bir araya geldiğinde sadece büyük bir yalanı doğuruyorlardı.

Masaya göz gezdirerek her bir konuğun tepkisini ölçtü. Ganimet tayfasından, adamların *Ardent*'a birlikte çıktığı ve ele geçirdiği lostromo* Trevors, kafasını kadehlere gömmüştü ve dişleri porto şarabıyla lekelenmişti. Adam, kendi ağırlığınca güveç ve tereyağlı yabani havuç yemekten şişmiş midesini tutarken sadece başını sallıyordu. Onun sağında *Ardent*'ın tayfasından hayatta kalan bir başka subay vardı: Heath, yelken kaptanı. Yaşlı beyefendinin peruğunun altında kalan sağ ku-

*Ed.N.: Ticaret gemilerinde tayfaların başı.

lağı sargı beziyle sarılıydı ve yemeğin tamamını sandalyesinde dönüp Bayan Henrietta Spencer'ın söylediklerini duymaya çalışarak geçirdi. Bayan Spencer'ın, yemeğini kurtlara özgü bir iştahla yalayıp yutması Nicholas'ın pek hoşuna gitmişti.

Henrietta Ironwood mu? diye düşündü. İhtiyar'ın mektubu yeterince açık değildi –herhangi bir ima yoktu– ama kız, ailenin kanında dolaşan zehirden yoksun gibi görünüyordu. Tabii kızın, öldürmeden önce sokulup ardından dişlerini geçiren türden biri olması da gayet muhtemeldi.

Nicholas'ın bakışları, kızın sağına, yemeğini bir civcivin yiyebileceği kadar ufak parçalara bölen ve tam anlamıyla bir süt çocuğu olan yeni atanmış tabip Goode'a kaydı.

"Bayan Spencer, güvecinizden bir lokma bile almadınız. Çok leziz olmuş hâlbuki," deyiverdi Heath; Wren'in kısık ses tonuyla kıyaslanınca adam resmen bağırmıştı. Nicholas daha önce böyle bir şey yaşadığından –top ateşinin çok yakınında olmaktan kaynaklanan acı verici çınlama ve geçici sağırlık– yaşlı adamı gümbürdeyen konuşmasından dolayı suçlayamıyordu. "Aşçının spesiyali."

Aşevini, ganimet tayfasından birine devretse her gece kupkuru bisküviler ve kaplumbağa çorbası yiyeceklerini tahmin ettiğinden, Nicholas gönülsüzce de olsa *Ardent*'ın aşçısıyla tanıştıktan sonra adamın görevinde kalmasına izin vermişti. Adam, becerisinin kanıtı olarak hamur işi yapmayı önerdiğinde, çilekeş ve amansız bir tavırla kendini âdeta mutfağa zincirlemişti. Tertipli, koyu renk sakalı ve düzgünce atkuyruğu yapılmış saçıyla da gayet iyi görünüyordu. Daha da önemlisi 'aşçı' kendi dönemindeki bütün seferlere katılıp bunlardan sağ kurtulmuş olması sayesinde gemideki varlığını daha tahammül edilebilir kılıyordu.

"Güveç, aşçının sertleşene kadar geminin yan tarafına astığı tuzlanmış sığır etinden yapılıyor," diye açıkladı Goode. "İçine sadece sığır eti, patates, soğan ve elinde varsa biraz da biber koyuyor."

Henrietta –hayır, Etta... yani, Bayan Spencer– kâsesine yahni koymak için fırlayan miçolardan biri olan Jack'e hafifçe tebessüm etti.

Kız, dikkatli bir şekilde aldığı lokmadan sonra dudaklarını birbirine bastırıp güçlükle yutkunurken herkes onu izledi. Sonunda tek bir kelime edebildi: "Enfes."

"Aferin sana," dedi Chase kıkırdayarak.

Bir meleğinki kadar açık renk saçları, bir ayınınki kadar iri bir cüssesi olan ve yolculuğun kalanında gemiye ikinci kaptanlık yapacak olan yeni dostu, tezatlıklarla dolu biriydi. Her daim biraz pembe olan, geniş ve yuvarlak yüzü, onun bastırılamaz iyi tabiatını simgeliyordu. Bayan Spencer kendine geldiğinde mutluluk gözyaşlarını gizlice silen birkaç kişiden biri de oydu. Bundan birkaç dakika sonra da işinin başına dönmüş, geminin teknesini tamir edenlere yardım etmeye ve mümkün olduğunca yüksek sesle müstehcen şarkılar söylemeye koyulmuştu. Bu gece de akşam yemeği bittikten ve son nöbetten sonra hamağına uzanacak, hem kendi hem de tayfanın çoraplarını büyük bir itinayla yamayacaktı.

Güvertedeyse bir dağ kadar sağlamdı Chase; onun gözetiminde kimse, dokuz kamçılı kırbaç ya da yumuşak yerlere inecek bir yumruk korkusu olmaksızın işten kaytaramaz veyahut ona saygısızlık edemezdi. Genellikle büyük boy bir bira ya da bir kadeh şarap onu neşelendirmeye yeterdi ama Nicholas onun da en az kendisi kadar asık suratlı olmasına

neredeyse sevinmişti. Belki de bütün bu çileden bıkan tek kişi kendisi değildi.

Wren, Etta'ya –Bayan Spencer'a– şefkatle gülümseyerek hâlâ dolu olan kâsesini işaret etti. "Şahsen ben pek sevmem. Rafine bir damak zevkimin olmasının laneti herhâlde. Lakin diğerleriyle birlikte adada açlıktan ölmektense her gün bunu yemeye razı geleceğimden emin olabilirsiniz..."

Lanet olasıca, bundan hiç kurtuluş yok muydu?

Tanrı'nın talihsiz bir kararı sonucu, Wren de *Ardent*'ın hayatta kalan başka bir subayıydı; bu sebeple de maalesef diğer adamlarla birlikte tutulduğu nezarette değil, kaptan kamarasında yemeklere katılma ayrıcalığına sahip oluyordu.

Nicholas, sakinleşmek için güvecin iştah açıcı tuzlu kokusunu içine çekti ve kâsesi boşaldığında Jack'in tekrar doldurmasına izin verdi. Oğlanın elleri heyecandan titriyordu. Bu, onun ilk seferiydi; Nicholas bu hissi gayet iyi hatırlıyordu.

"İyi iş çıkarıyorsun," diye mırıldandı oğlana. "Aferin."

Jack, omuzlarını geriye atıp duruşunu dikleştirdi. Chase'e yemek vermek için ilerlerken gülümsememek için kendini zor tuttu. Wren'in yanına geldiğinde adam oğlanı iyice bir azarlamak için hikâyesine ara verdi.

"Sen de mi sağır oldun? Bunu sevmiyorum dedim ya!" Wren, Nicholas'a baktı. "Merhametinizin bir sınırı yok doğrusu. Yarım akıllıları ve avanakları da mı işe alıyorsunuz?"

Chase'in boğazında yükselen homurtuyla aynı anda Jack'in elindeki kepçe *kayıp* şap diye Wren'in kucağına düştü.

"Seni lanet..."

Adam elini kaldırdığında Nicholas'ın vücudu gerildi. Densizliklerin icabına bakılmalıydı ama bu şekilde değil;

öteki adamlar onu her türlü zayıflıkla suçlayabilirlerdi ama Nicholas terbiye etmek için bile olsa bir çocuğa vurmayı asla tasvip etmezdi. "Bay Wren..."

Nicholas, kızın o ağır eteklerle nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyordu ama Etta bir anda Wren'in tepesine dikilip elini omzuna koymuştu.

"Ah, olamaz," dedi Etta yüksek sesle. "Ne kadar da sakarsın, Jack! Özür dilesen iyi edersin."

Bir an dikkati dağılan Wren, Etta'ya bakarken Chase, Jack'i adamın yanından çekerek uzaklaştırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Jack. Chase onu biraz sarsınca oğlan ekledi: "Efendim."

"Sorun yok, öyle değil mi? Böyle kazalar hep olur," diye devam etti Etta yatıştırıcı bir ses tonuyla; bu sırada Wren'in peçetesini düzeltti. "İşte oldu..."

Kız, tekrar yerine otururken hafifçe dönünce Nicholas'la göz göze geldi. Eh, Etta oldukça ustalıklı bir şekilde anı kurtarmıştı. Nicholas, bunu anladığını belirtircesine başını yana eğdi. *Başarılı bir gösteriydi.*

Etta da aynı şekilde başını eğip, *Peki siz neredeydiniz?* dercesine bir kaşını kaldırdı. Nicholas bu meydan okumaya nahoş bir sırıtışla karşılık verdi.

"O haylaz bunu bilerek yaptı," diye ısrar etti Wren.

Etta devam etti: "Adalarla ve yemeklerle ilgili ne anlatıyordunuz?"

Wren, esrarengiz bir biçimde subay olduğu için geminin miçoları da dâhil olmak üzere her iki tayfanın usta denizcilerinden belirli bir saygı görmeyi hak ediyordu. Esir alınan tayfaya nasıl davranılması gerektiğine ilişkin belli kurallar

vardı ve işin aslı, Jack'in de davranışlarından dolayı terbiye edilmesi gerekiyordu. Bütün bu sinir bozucu adabımuaşereti yok saymadan bundan kaçınmanın imkânı yoktu; lakin Bayan Spencer...

Nicholas, kafasını çevirince Chase'in kaşlarını kaldırmış bir şekilde kızı izlediğini gördü. Etta, yangın başlamadan evvel ateşi söndürmüştü.

Şimdiyse Bayan Spencer, Wren'in anlattıklarını âdeta tok olduğu hâlde yemek zorunda kaldığı bir lokma gibi yutmaya çalışıyordu. Ironwood onu iyi eğitmişti. Nicholas'm oyuna gelmediğinden emin olmak için onu yakından izlemesi gerekiyordu ya da belki de onu izlemeyi tamamen bırakmak daha iyi bir strateji olabilirdi.

Mum ışığı, kızın hem elbisesinin ipeğinde hem de yanaklarında büyüleyici bir etki yaratıyordu. Elbisesi fazla dar olduğundan güçlükle çatalını ağzına götürmeye çalışıyordu. Belki de Wren'in budalaca şakalarına öyle nefes nefese gülmesinin nedeni de buydu.

Etrafında bir bulut gibi süzülen açık saçlarıyla güvertede gezinen o küçük dişi aslanın nerede olduğunu düşündü Nicholas. Hani şu, kendisinin iki katı boyundaki iki adama borda kancasıyla saldırmaya hazır ve nazır görünen aslan... Kamaraya alev alev, vahşi bir dişi olarak girmiş, bir inci kadar sakin ve solgun çıkmıştı. Saçlarını pudralayıp kafasına bone takmış olsa Nicholas kendi yüzyılından birine baktığını düşünebilirdi.

Kızın yanındaki Edward Wren, o güzel ahlakı ve büyüleyici tavırlarıyla lanet olasıca İngiltere'nin gururuydu. *Ardent*'ın ikinci kaptanı nezarethaneden çıkarılıp yanına getirildiğinde

Nicholas onunla ilgili yansız bir değerlendirme yapmış ve adamın, o görgülü tavırları dışında her şeyden yoksun olduğunu görmüştü. Hall, Nicholas'ı geminin kaptanı olarak tanıştırdığında adamın yüzünde oluşan ifade...

Nicholas gümüş bıçağı sıkıca kavrayıp solukları sakinleşene dek sıkmaya devam etti. Şaşkınlık. Tiksinti. Bu, Sophia'nın bariz düşmanlığından bile daha kötüydü.

Kaptan Hall, *Challenger*'la denize açılmadan evvel tanıştırmıştı onları. Kaptan gittikten sonra tek kelime etmemişler, sadece birbirlerini süzmüşlerdi. Wren, Nicholas'a satın almayı düşündüğü bir atı inceler gibi bakıyordu. Nicholas da ona bunun karşılığını şimdi veriyordu.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler. Doğal olarak yiğitçe yaralar almış, kan revan içinde kalmıştı. Wren, Nicholas'tan oldukça kısaydı ama her daim sanki kralla tanışmaya gidiyormuşçasına göğsünü kabartarak ve başı dik bir şekilde yürüyordu.

"Ona dikkat et," diye mırıldanmıştı Kaptan Hall, avlanmaya devam etmek için *Challenger*'a dönerken. "Gözünü dört aç, Nick. Seni arkandan bıçaklar, neye uğradığını anlamazsın."

"Ne büyüleyici bir görüntü!" Nicholas gülmüştü lakin yaşlı adamın yüzü asıktı.

"O tür adamları bilirim. Boradan daha sert eserler ve şeytanın kendisinden bile daha gururludurlar."

Nicholas, Kaptan'ı kalmaya ikna edebilmeyi dilerdi. Lakin zaferle dalgalanan Hall çoktan bir başka ganimet için yola koyulmaya hazırdı; ayrıca Nicholas'ın da bir an evvel New London'a geri dönmesini istediğine şüphe yoktu.

Kaptan Hall, gökyüzünü tatlı bir gül rengine bürüyen gün

batımı misali ışıldayan keyifli gözleriyle bakarak Nicholas'ın omuzlarından kavrayıp sırtına vurdu. "Hem buna hem de daha fazlasına hazır olduğunu biliyorum. Şu aileyle işini bitir de bizimle limanda buluş."

Katıksız bir dehşet hissi ensesinden sırtına kadar inerek bütün benliğini yaktı. *Hazırım.* Ölmek üzere olan birinin nefes almayı arzu ettiği kadar çok istiyordu kendi gemisinin kaptanlığını yapmayı; bu, sadece her daim olduğu gibi paraya ve her köşe başında kendisine musallat olan geçmişindeki hayaletten kurtulmaya bakıyordu.

Nick! Yardım et, yardım et bana!

Burnundan derin bir nefes aldı; sanki parmakları da kendi yaşadıklarını hatırlamışçasına masa örtüsünü kavradı.

Geçmiş geçmişte kalmıştı. Şimdi genç hanımları güvenli bir şekilde Cyrus Ironwood'un ellerine teslim edip bu işten kazasız belasız kurtulması gerekiyordu.

Bu görevi tamamlayıp da o aileyle bütün ilişkisini sonsuza dek kestiğinde Chase ve diğerleri *Ardent*'ı Lowe'un temsilcisine çoktan teslim etmiş, temsilci de mahkeme kararı için ganimet mahkemelerine başvurmuş olurdu.

Bu süreçteki en hayati kısım, esir alınan taşıtın en yüksek rütbeli subayının ifadesiydi. Dolayısıyla Nicholas, çatalını Wren'in gözüne saplayamazdı; eh, aslında saplayabilirdi. Sonuçta adamın mahkemede, geminin adil bir şekilde kazanıldığını söylemek için sadece ağzına ihtiyacı vardı, gözlerine değil. En ince ayrıntıya bile uyulmak zorunda mıydı ki?

Bayan Spencer, korkuyla hafiften iç geçirince Nicholas'ın midesi yine ekşidi. Wren, cesur Bay Wren, "Endişe etme, canım benim. Kendi başıma çok kez yaramı dikmişimdir. Gerçi

kendi bağırsaklarımı ilk defa o zaman görmüştüm," diyerek onu teselli etti.

Nicholas dudak büktü. Eğer bir adam kendi bağırsaklarını gördüyse o zaman Tanrı'nın kendisini alıp ebedî hayatına götürmek üzere uzanan elini de görmüş olmalıydı. Öyle bir yarayla hayatta kalmanın imkânı yoktu. Konuğunun hiçbir fikri olmamasına rağmen kendisi bunu ispat edebilecek kadar çok kanıta sahipti.

Konuk. Karanlık, keyifsiz bir kahkaha yükseldi içinde. Daha ziyade esiriydi ama kibar olmak dururken doğru tabiri kullanmaya ne gerek vardı? Nicholas'ın her şeyden daha fazla tiksindiği bir şey varsa o da buydu: Bir düşmana bile, sığ bir medeniyet gösterisiyle dalkavukluk yapmak. Nicholas, hoşlanmadığını açıkça belli etmeyi tercih ederdi ve bu, onu toplumsal kalıplara göre bir centilmen yapmıyorsa... Eh, ne fark ederdi ki?

"... büyük dalgalarla sürüklenerek kayalıklara çarptı gemi... Parçalara ayrılırken ona sıkıca tutunmaktan başka bir şey gelmiyordu elimizden. Biz hayatta kalanlar, sığ sulara ulaşanlar sürünerek karaya çıktık. Bir hafta boyunca vahşiler gibi yaşayarak etrafta yiyecek aradık, yaban domuzu avladık, palmiye yapraklarından ve bulabildiğimiz her türlü kuru dallardan barınaklar yaptık. Gece gündüz su bulmak için uğraşıyorduk. Elimizde sadece bir tane bıçak vardı. Hepimizin aklını yitirdiği düşünülünce bence bu bir lütuftu. Daha fazla olsa bir öfke anında birbirimizi öldürebilirdik."

"Amma da yazık olurdu," diye homurdandı Chase, kaşığını yahnisine daldırırken. Nicholas boğazını temizledi.

Chase'in yeşil gözleri kendisininkilerle buluşunca adam

bardağını kaldırdı. Hall'ün oluşturduğu ganimet tayfası Nicholas'ı yıllardır tanıyan denizcilerle doluydu. Onu en uzun süredir tanıyan kişi Davy Chase'di.

O ve Chase, miço olarak çalışmak üzere Kaptan Hall'ün eski gemisi *Lady Anne*'e, gemi ani bir fırtına sebebiyle paramparça olmadan birkaç hafta önce getirilmişlerdi. Hem onlar hem de Kaptan, kendilerini dev dalgalardan kurtaran gemide, Majesteleri'nin geçici hizmetine atanmışlardı.

Wren hikâyesini sakin bir sesle anlatıyor, her hayalî tehlikede sesini yükseltip alçaltıyordu. Kendisi on bir yaşındayken iki gün, iki gece boyunca açlık, susuzluk ve haşin kış denizinin neden olduğu ölüm korkusuyla mücadele etmiş biri olarak Nicholas'ın sabrı gittikçe tükeniyordu. Hall, genç bir denizciyken Batı Hint Adaları'nda yaptığı seyahatlerle ilgili hikâyeler anlatarak Chase'le ikisini hem tetikte tutmuş hem de dikkatlerini dağıtmaya çalışmıştı: Hall'ün en gözde liman fahişelerini, deniz, bayrak direkleri ve güvertenin tuhaf mavi bir alevle aydınlandığı fırtınayı, ayağına takılıp düşmesine sebep olan eski İspanyol külçelerden ufak bir zulayı, Tortola üzerinden İngiliz Ordusu'ndan kaçışlarını dinlemişlerdi.

Bu, Nicholas'ın o anda anlatacağı türden bir deneyim değildi. Düşünmekten hoşlandığı bir şey de değildi. Onca saat tuzlu suya maruz kalmaktan dudakları çatlayıp kanamıştı ve güverteye tutunduğunda tırnaklarının içine batan kıymıkları hâlâ ara ara hissettiği oluyordu. Üçüncü günün başlangıcında gözleri kararmış ve panik, her yanını sarmıştı; sonunda Kaptan Hall, yanına yüzüp onun suyun üzerinde kalmasın sağlamıştı. Kurtarılmalarıysa sadece yeni bir kâbusun başlangıcıydı.

İkinci kaptan, Etta'nın çıplak bileğine fazlasıyla cüretkâr bir biçimde elini koyunca Nicholas'ın içinde kötü hisler pey-

da oldu. Adamın kolunu derhâl bedeninden çekip koparma isteği dolmuştu içine.

O kız, sadece bir iş.

O, sadece hedefine varmak için bir araç.

Lakin aynı zamanda kız, Wren'e de ait değildi.

"Bay Wren," diye araya girdi. Bunun ardından gelen sessizlik âdeta kamarada bir kırbaç gibi şakladı. "Hikâyenizdeki bir hususu anlamama yardımcı olabilir misiniz?"

Adam, yapmacık bir şekilde sırıttı. "Elbette. Neyi merak ediyorsunuz?"

Wren'in ilk hatası, etrafındaki denizcilerin Virgin Adaları'na hiç gitmediklerini sanmak olmuştu.

"Karaya vurduğunuz adanın Tortola'dan iki fersah uzaklıkta olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Yani Peter Adası'nın kuzeydoğusunda?"

Chase kımıldanırken iskemlesi gıcırdadı.

Wren, sırıtışı bir an için solsa da, "Evet, öyle dedim," diye yanıt verdi.

"O hâlde hiç şüphesiz, Dead Chest Adası'ndan bahsediyorsunuz," diye devam etti Nicholas; hissettiği kadar şeytani görünüp görünmediğini merak ediyordu.

"Öyle," dedi Wren; yüzü hafiften kızarmıştı. "Orayı bildiğinizden haberim yoktu."

Bu, zaten gün gibi aşikârdı.

"Orayı bilmeyen bir denizci bulmak epey zordur, bayım," dedi Nicholas. "Orası, Karasakal'ın, ayaklanan on beş denizciyi cezalandırmak için yanlarına sadece bir şişe rom ve denizci kamaları vererek bıraktığı ada, öyle değil mi?"

"Aynen öyle," diye doğruladı Chase neşeyle. "Denizciler Peter Adası'na yüzlemeye çalıştılar ama boğuldular. Kıyıya vuran cesetler yüzünden o kumsala 'Ölüler Sahili' denir."

Etta, bu muazzam derecede ürpertici detayı duyunca, gözlerinde çakan beklenmedik bir ilgiyle öne eğildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama işte sorun da burada ya," dedi Nicholas, tekrar gülümsemesi yüzünde donmuş gibi görünen Wren'e dönerek. "Dead Chest'i bizzat görmüş olduğum için korkarım ki adanın sizin tarifinize uymadığını söylemek zorundayım. Burası kaya çıkıntılarıyla dolu olan, tatlı su, bitki örtüsü ve kesinlikle yaban domuzu bulunmayan bir ada."

Nicholas, kaşığıyla kâsesinin dibini sıyırdı. Tekrar kafasını kaldırdığında Etta'nın alt dudağını ısırarak kendisini izlediğini gördü. Kızın gözlerinde bir tebessüm belirmişti ve Nicholas buna karşılık olarak göğsünde toplanan bir sıcaklık yumağı hissetti.

Wren, hem kendi hem de Etta'nın bardağına kırmızı şarap doldurmakla meşguldü. Belki münasebetsizlikten, belki de Wren'in öfkeden köpürmesinden dolayı Etta, kırmızı şarabı tek yudumda içip büyüleyici bir çakırkeyiflikle, "Ölü adamın sandığında on beş adam! Ho-ho-ho ve de bir şişe rom!" diye şarkı söylemeye başladı.

Nicholas gözlerini kırpıştırdı. Tabaklara bırakılan çatal bıçaklar şangırdadı. Kızın etrafındaki adamlar kımıldanarak ona doğru dönerken iskemleler gıcırdadı. Etta'nın rengi soldu; eteği, kendisine bir bahane önerebilirmiş gibi başını eğip kucağına baktı.

"Böylesine olağan dışı bir şarkıyı nerede duydunuz?" diye

sordu Wren.

Soru, onu bir anda ayıltıp neşeyle kızaran yanaklarına soğuk su serpilmiş gibi bir etki yarattı. İskemlesinde âdeta mayistra direği kadar dik oturup şarap bardağını uzaklaştırdı ve Nicholas'ın, onun gözlerinde gördüğü pişmanlık ve panik dalgasını saklamak istercesine ifadesizleşti. Nicholas, bunun ne kadar kolay toparlanabileceğini görmesi için kızın kafasını kaldırmasını diledi. Sophia kızın arkasını toplamak için burada olmadığına göre Nicholas memnuniyetle bu işe girişebilirdi.

"Belki de Kaptan Hall'den duymuştur. Kendisinin büyüleyici bir repertuarı vardır," diye önerdi.

Chase gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu daha önce hiç duymamıştım. Devamı var mı?"

"Annemle okuduğumuz bir kitapta geçiyordu," dedi Etta yarım ağızla. "Uyumadan önce macera hikâyeleri okurduk annemle. Devamını hatırlamıyorum. Lütfen kusuruma bakmayın... şey, yani kabalık ettiğim için."

"Kabalık mı? Saçmalık. Ne kadar da nefis bir sese sahipsiniz!" dedi Wren. "Başka müzikal yetenekleriniz var mı, Bayan Spencer? Belki daha sonra bize bir şarkı lütfedersiniz?"

Konunun böyle değişmesi pek hoşuna gitti, değil mi, seni sinsi? diye düşündü Nicholas.

"Ben... hayır, şey..." Eskisinden daha da paniğe kapılmış bir hâlde, yardım istercesine tavana baktı. "Keman çalıyorum."

"Keman mı? Ne kadar da sıra dışı," dedi Wren. "Sanırım hanımların aldıkları eğitimlerden habersizim. Batı Hint Adaları'nda fazlaca nitelikli enstrüman var mı?"

Etta doğrulup adamın söylediğini tekrarladı: "Batı Hint Adaları mı?"

Nicholas'ın aklından korkunç bir şüphe kıvrıla kıvrıla geçti. Kızın, içinden geçtiği geçidin konumunu bilmeme ihtimali var mıydı? Ama o zaman o...

Kendi iradesiyle burada bulunmuyor.

Bu düşünce, içinin öfkeyle dolmasına sebep oldu ve bir botunu âdeta altında bir şey ezercesine halıya indirdi.

Önemi yok. Senin işin kızı İhtiyar'a götürmek.

Ama Nicholas, Ironwood'ların ağına yakalanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Hatta bunu çok iyi biliyordu.

"Ah! Yanlış hatırlamıyorsam buralarda bir keman olmalı..." dedi Goode kamaraya göz gezdirerek. Ciltli kitaplarla dolu raflar, sağlam bir çalışma masası ve uyumak için bir ranza dışında gözlemlenecek çok bir şey yoktu etrafta.

"Belki de Nicholas onu bizim için bulur da yarın bize keman çalarsınız," dedi Wren.

"Bay Carter," dedi Chase sertçe.

"Ah, şu görgüsüz dilime lanet olsun," dedi Wren ve alaycı bir selam verircesine bardağını kaldırdı.

Nicholas da kendi bardağını kaldırdı. "Neyse ki ışıltılı hayal gücünüz onu telafi ediyor."

Wren dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak dikkatini, kaşığıyla oynayan Etta'ya çevirdi. "Doğrusu, Kaptan'ın böylesine hoş genç hanımları bizden saklamasına fazlasıyla gücendiğimi söylemeliyim. Gerçi böylesine göz alıcı bir güzelliği neden tayfadan uzak tutmak istediğini anlamak çok zor değil."

Nicholas, kırmızı şarabından bir yudum daha aldı. Etta kıpkırmızı kesildi; yanaklarından ensesine dek hem de... Nicholas, bakışlarını tabağına çevirirken masanın altında dizlerini kavradı.

"Ben, sadece şunu sormak istiyorum," dedi Chase kıza. "Bu iki beyefendi, pruvadaki lostromonun ve marangozun kamarasına götürüldüğünde bu gemide yolcu olduğu öğrenildi. Onlar da sizi gördüklerine en az *Challenger*'ın tayfası kadar şaşırmıştı."

"Bildiğiniz gibi kız kardeşim," dedi Etta dikkatle, "pek iyi değil. Bu yüzden de kamaradan hiç çıkmadık."

"Neden tabip istemediniz? Ben de Bay Farthing de size yardımcı olmaktan memnun olurduk," dedi Goode.

Nicholas kızın yüz ifadesini inceledi. Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"Muhtemelen çorba ve suyun iyileştirebileceği bir rahatsızlığı testereyle tedavi etmeye çalışacağınız içindir," dedi Nicholas.

"Bu imaya alındım, beyefendi. Tıpta gelişmeler olmuştur ve eğitim..."

"Size kardeş demekte zorlanıyorum," dedi Chase alnındaki saçı geri iterek. "Hem görünüşünüz hem de aksanınız birbirinden o kadar farklı ki..."

Nicholas, masanın altından adamın ayağını tekmeledi. Sarhoş bir Chase, patavatsız bir Chase demekti.

"Bu, hiç de kibar bir yorum değil," dedi Wren soğuk bir şekilde.

"Sadece annelerinin farklı olup olmadığını sormak istemiştim," diye söylendi Chase. "Eğer alındıysanız özür dile-

rim, Bayan Spencer."

"Önemli değil," dedi Etta cılız bir sesle.

"Merhum kaptan da amcanız mıydı?"

Neyin peşindesin? diye düşündü Nicholas eski dostunu incelerken.

"Hakikaten de öyleydi, Bay Chase," dedi Bay Goode; yine onaylamaz bir bakışla sohbete girdi. "Bayan Sophia'nın annesinin, yani babalarının ilk karısının akrabası. Hikâyesini yanlış anlamışsam beni düzeltin, Bayan Spencer; fakat sanırım sizin babanızla ikinci karısının, yani sizin annenizin kısa süre önceki vefatlarına kadar Nassau'da büyük bir tarlaları vardı. Bayan Sophia, kız kardeşini İngiltere'ye geri götürüyordu."

"Evet," dedi Etta hızla. "Aynen öyle."

Bu inanılmazdı. Ironwood gerçekten de kızlar arasındaki farklılığı açıklamak için ayrıntılı bir hikâye hazırlaması gerektiğini görmüştü. Tahminine göre İhtiyar, Kaptan'a, kızların amcaları rolünü oynaması için rüşvet vermişti; böylece tıpkı dönemin gerektirdiği gibi kızlara yolculukta eşlik edecek ve onları koruyacak biri olacaktı.

"Seyahatinizin," diye araya girdi Wren tekrar Etta'nın dikkatini çekmek için, "böylesine kaba bir şekilde bölünmesi ne kadar da üzücü. Sizi İngiltere'de bekleyen aileye, rotanızın zorla değiştirildiğini bildirebilecek misiniz? Ah Tanrım, ya denizde kaybolduğunuzu sanıyorlarsa? Nasıl yıkılacaklarını bir düşünsenize!"

Adam, Etta'ya bakıyordu ama sözleri bariz bir biçimde Nicholas'aydı.

"Müsterih olun, beyefendi," dedi Nicholas taşmak üzere olan sabrıyla. "Limana varır varmaz ailelerine mektup yaza-

bilecekler. Evlerine gidebilecekleri güvenli bir yol bulunana kadar da kendileriyle yakından ilgilenilecek. Onlara yardım etmeye gönüllü, Connecticut'a yakın bir Kraliyet Donanması ya da İngiliz Ordusu karargâhı bulmak gerekecek."

"Ah, evet. Bu ufak çatışmanın nasıl şekillendiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Washington ne zaman teslim olur? Hadi bahisleri açalım, beyler." Wren parmaklarını masaya vurdu. "Bir ay daha sürer mi? Howe'un gözlerini New York'a diktiğini duydum. Eh, bu durum ordunuzun çabalarını heba eder, değil mi? Böylesine mühim bir limanı ve şehri kaybetmek yazık olmaz mı?"

"Bunların benim çabam olmadığı kesin," dedi Nicholas; içinde bir huzursuzluk yükseliyordu. "Denizlerimize esir alınacak gemiler getirmesi dışında bu savaştan hiçbir beklentim yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu Etta. "Ama bu tayfanın Amerikalı olduğunu sanıyordum ben."

"Eh, Amerikalılar da birkaç ay öncesine kadar İngiliz'di," dedi Chase. "Tayfamızın bir kısmı kendini hâlâ öyle kabul ediyor. Ama *Challenger*, Kıta Kongresi'nin Korsanlık Fermanı altında denize açılır ve sadece İngiliz gemilerini yağmalama yetkisi var. Sanırım bu, bağlılığımızı tasdik etmeye yeter."

"Kraliyet Donanması'yla karşılaşırsanız emin olun o evraklar çok işe yarar," dedi Wren. "Hainler, kralın gözünde katillerden beterdirler. Darağacıyla mükâfatlandırılırsınız."

"Lütfen, bayım," diye rica etti Chase elini kaldırarak. "Zaten yeterince başım ağrıyor; bir de, 'Çok yaşa, Britanya!' şarkısını çekemeyeceğim."

Wren âdeta sindi. "Ben sadece, Kongre'nin çaylak donan-

masına katılmak istememenizin bana biraz tuhaf geldiğini söylemek istedim, Bay Carter. Korsanlık yerine meşru yollarla da para kazanılıyordur, değil mi? Belki biraz da... saygınlık?"

Chase küçümsercesine homurdandı. "Hükûmet izniyle çalışan özel bir korsan gemisinde ehemmiyetsiz bir şeydir bu. Ayrıca içiniz rahat olsun, bu yasal bir girişimdir. Tabii aynı zamanda sizin bahtsızlığınız."

Nicholas bardağını kaldırdı; fakat birden Wren'in gözlerindeki pırıltıyı fark etti. Wren'in adı* adamın gerçek tabiatıyla ters düşüyordu; karşısındaki adam, resmen havada daireler çizerek dalışa geçmeyi bekleyen bir balık kartalıydı.

"Anlayamadım," dedi Etta rahatsız bir şekilde masadakilere bakarak. "Neden tuhaf ki? Amerikan donanmasından uzak durmak onun seçimi değil mi?"

Adamın beklediği fırsat işte gelmişti.

"Kardeşleri için elbette," dedi Wren bütün dişlerini sergileyen bir gülüşle. "Özgürlük ve bağımsızlıkla ilgili tüm bu velvelenin, geçmişinin zincirleriyle alakalı bazı anıları depreştirdiğine eminim. Gerçi İngilizlerin aksine, kolonilerdeki kölelere askerî hizmet karşılığı özgürlük vadedilmediğini de duydum."

Hall bir defasına Nicholas'a, kendisine hakaret eden her adamdan nefret etmeye kalkarsa bunun en çok kendisine zarar vereceğini söylemişti. Gerçekten de Wren, bariz olanı dile getirerek Nicholas'ı diğerlerinin gözünde değersizleştirebileceğini, otoritesini sarsabileceğini mi sanıyordu?

Bu ana, bu gemiye sahip olabilirsin, diyordu Wren, *ama asla benim gibi adamların olmanı istediği şeyden fazlası olamayacaksın.*

Asla. Bir daha asla başka birinin onu tanımlamasına, yolu-

*Ç.N.: (İng.): Çitkuşu.

nu belirlemesine izin vermeyecekti.

Chase o kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki iskemlesi devrildi. Kan beynine sıçramıştı. "Beyefendi, sizi derhâl..."

Nicholas arkadaşının omzuna elini koyup iskemlesini kaldırmak için ayağa kalktı ve onu hemencecik yerine oturttu. "Dostum, masada bir hanımefendi olduğunu unutma."

Üstelik de son derece dehşete kapılmış gibi görünen bir hanım. Ne kadar da muhteşem bir yemek oluyordu bu böyle. Üstelik de kuzeye, New York'a doğru gittikleri süre boyunca bunun gibi yaklaşık on yemek daha yiyeceklerdi.

Nicholas, sinirlerini körüklemek yerine yatıştırmasını umarak dostunun bardağına biraz daha kırmızı şarap doldurdu.

"Geçen sene Virginia'da yapılan Dunmore İlanı'ndan mı bahsediyorsunuz?" dedi Wren'in küstah ifadesini görmezden gelerek. "Hani şu isyancı kölelerin kaçıp İngiliz ordusu için savaştıkları takdirde özgür olacaklarını bildiren ilan. İşin aslı; Kıta Kongresi, Virginia'lıları, yönetime karşı çıkmaya teşvik etti ve ardından valiyi oradan defettiler. Bu işin sonunda bütün kölelerin özgür olacağı imanıza da kıymet verdiğim söylenemez. Kral, kendisinin hoşlandığı malları üretmek için kolonilerin ne kadar çok köle gücüne ihtiyaç duyduğunun gayet farkında. Araç gereçlerini alarak, ceplerini bir süreliğine boşaltarak yaramaz çocuklarını cezalandırmak istiyor sadece. Hiçbir şeyin değişeceği yok."

Wren, bardağını masaya koydu. Nicholas duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalışarak adamla göz göze geldi.

"Doğrusu," dedi Nicholas, "kendi ülkesindeki evinde onlarca köle çalıştırırken güya özgürlük ideallerini destekleyen bir

adam için savaşmak gibi bir ikiyüzlülüğe tahammül edemem."

Ayrıca bu adamın gençliğinde beceremediği bir sürü askerî seferden ve hiçbir zaman İngiliz Ordusu'na alınmaya değer bulunmadığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Nicholas, adamın sebatına hayrandı ama savaşı, kolonilerin kazanacağını öğrendiği anda bir tüyle bile yere serilebilirdi.

"Washington'ı mı kastediyorsunuz?" diye sordu Etta irkilerek.

Nicholas başıyla onayladı. "Ayrıca şunu bilmelisiniz ki, Bay Wren, ben özgür bir adamım ve bu, asla değişmeyecek."

"Ne kadar da hoş!" dedi Heath yüksek sesle; konuyu değiştirmeye çalıştıysa da diğerlerinin yüz ifadelerini görünce hevesi kaçtı.

Nicholas, bir miçonun pudinge benzer bir tatlı getirmesini izledi.

"Belki de değişir," dedi Wren pudingi önüne konurken. "Koloniler parçalanıp güneydeki toprak sahipleri yeni hükûmetin kontrolünü ele geçirdiğinde... Kendi cennetlerini yaratabilecek konumda olacaklar sonuçta. Köleliğin, Afrikalılar için bir lütuf olduğunu söylemek doğru olmaz mı? En azından onları tembelliklerinden ve barbarca şiddet anlayışlarından uzaklaştırıp Tanrı'nın himayesi altına alıyor. Yaptıkları iş, kapasitelerine gayet uygun."

Ah, tabii. İşte insanoğlunun haksız köleleştirilmesinin yüzyıllık savunması, sıkışık ve tek nefeslik sıcak havanın içine toplanmıştı. Afrikalıların zihinlerine ilişkin bu genel yalanlar, okuma, yazma ve düşünme yoluyla kendilerini geliştirmek için her fırsatı kullandıklarının inkâr edilmesi, onları sadece zincirlere vurmakla kalmamış, aynı zamanda hepsini diğerle-

ri için sinsi ve görünmez kılmıştı.

Bunların hiçbirinin doğru olmamasının ve bizzat Nicholas'ın bunun kanıtı olmasının bir önemi yoktu. Önemli olan, bu inanışların tıpkı bir veba gibi herkesin ruhuna nüfuz etmiş olmasıydı. Nicholas, bunun sonunu göremiyordu. Yüzyıl sonra bile bu anlayışın köklerinin hâlâ toplumdan tamamen sökülüp atılmayacağını biliyordu. Nereye ya da hangi zamana giderse gitsin teninin rengi, başarabileceklerinin önüne hep bir sınır çizmişti ve bu sınırı aşmanın çok az –tabii eğer varsa– yolu vardı.

Etta avuçlarını masaya dayamış, öfkesini bastırmak için derin derin nefesler alıyordu. Öfkeli miydi? Hem de Nicholas adına, öyle mi?

Wren ona bakıyor olsaydı şu lafları etmeden önce bir kez daha düşünürdü: "Zannedersem imtiyazlarınızı... babanıza borçlusunuz. Ebeveyninizle ilgili yanlış bir varsayımda bulunduysam beni affedin."

"Bulunmadınız, Bay Wren," dedi Nicholas adamın gözünü çatalla çıkarma isteğine neden direndiğini merak ederek. "Sizin de belirttiğiniz gibi hepimiz birtakım eksikliklerle doğuyoruz. Örneğin sizin de terbiyeniz eksik."

Şimdi bunun ne olduğunu anlıyordu: Karşısındaki adama, kendini bir aptal gibi hissettirmesinin cezasıydı bu. Önce *Ardent*'ı ele geçirmiş, sonra da o gece söylediği yalanlarını yüzüne vurmuştu. Bunu bilmek bile onu bir şekilde sakinleştirmişti; durumun bayağılığı, tekrardan açılan eski yaraların acısının bir kısmını dindirmişti.

Wren, iskemlesinde sağa sola sallandı; kırmızı şarap etkisini tamamen göstermiş gibiydi. Dili dolanmaya başlamış

söyledikleri anlaşılmaz olmuştu; gözleri de parlaklaşarak öfkesine daha karanlık bir doku katmıştı. "Voltaire'in söylediği iddia edilen şu laf neydi? Buldoklar teriyerlerden nasıl farklıysa zenci ırkı da bizimkinden öylesine farklı bir türdür. Böyle mi demişti?"

"Bay Wren!" diye atıldı Etta suratı kıpkırmızı bir hâlde.

"Söz konusu olan Voltaire'i gerçekten de okumuş biri olarak o sözün, 'Bayağı tazı, cins tazıdan nasıl farklıysa...' şeklinde olduğunu söyleyebilirim," dedi Nicholas soğuk bir şekilde. "Ama sonuçta hepimizin sadece köpek olması da gayet ilginç."

"Olabilir," dedi Wren iskemlesinde öne doğru eğilerek. "Ama işte aramızdaki bazı itler safkan olmayabiliyor."

Etta'yla Chase aynı anda ayağa kalktılarsa da ona daha yakın oturduğu için subayın suratına bir tokat indiren kişi Etta oldu. Eli adamın yüzüne indiğinde çıkan şaklama, dostunu masamn karşısına fırlamaktan alıkoymak için ayağa sıçrayan Nicholas'ı şaşkına çevirdi.

"Bir hanımefendi böyle mi davranır?" dedi Wren tükürükler saçarak.

"Tabii ya," dedi Chase onaylayarak. "Hem de pek güzel bir davranıştı."

"Ağzınızdan çıkanları duyuyor musunuz acaba?" diye diretti Etta; kolunu kapıya doğru savururken örgüsünden kurtulan bir tutam saç dışarı sarkıyordu. "Bu masayı terk etmelisiniz... Hemen!"

Wren'in gözleri, kızın ses tonu karşısında kısıldı. Nicholas adamın ona bakışlarından hoşlanmadı; ona vuracakmış gibi görünüyordu. Ona vuracakmış gibi...

Nicholas, parmaklarını, tabağına bıraktığı bıçağına bastırdı.

"Eğer sizi gücendirdiysem," dedi Wren, "af dilerim, madam."

"Gücendirdiğiniz kişinin ben olmadığımı gayet iyi biliyorsunuz!" dedi Etta öfkeyle titreyerek. "Bence artık gitme vaktiniz geldi."

Wren, ellerini kavuşturup göğsüne yerleştirdi. "Daha pudingimi yemedim."

"Aman Tanrım, ne kadar da aşağılıksınız!" diye hırladı Etta.

"Dikkatli olun, madam, küfür hâlâ bir günah..."

Nicholas, bahis oynayan bir tip olsaydı bile kızın şu lafları etme ihtimaline tek bir kuruş dahi yatırmazdı: "O zaman cehennemde görüşeceğiz!"

Kızın yüzündeki o öfkeli bakış, Nicholas'ı bile ta geminin öteki ucuna postalayabilirdi; bir kez daha kızın hangi zamandan geldiğini merak etti. Hangi dönem içini böylesine korkutucu ve muhteşem bir öfkeyle doldurmuştu acaba? Ama o küstah Wren yerinden kımıldamadığı için odayı eteklerini hızla döndürerek terk eden Etta olmuştu.

Chase, boynunu uzatarak kızı işaret etti. "Sevdim bunu."

Nicholas beklediyse de ikinci kapının çarpılışını duymadı... Yani bu da kızın kamarasına geri dönmediği anlamına geliyordu. "Bu dediğin kız, şu an güvertede. Hem de tek başına."

Nicholas'ın tayfasına güveni sonsuzdu ama o dönemden hiçbir hanımefendinin o şartlar altında yanında biri olmaksızın etrafta dolaşmaya izni yoktu; üstelik kendisini yaralayabileceği bir sürü şey vardı etrafta. Bir dalga çıktığında güverte-

nin öteki tarafına savrulma riskinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Dahası, kızın bir başka borda kancası bulmaya gitmiş olmasından korkuyordu.

Ayağa kalkıp tekrar arkadaşına döndü. "Bay Wren'in nezarethaneye götürüldüğünden emin olun. Size gelince, bayım," dedi bakışlarını, şaşkınlık içindeki Goode'un yanında huzurlu bir şekilde yemeğini yemeye devam eden sinsi herife çevirerek. "Yolculuğumuzun kalanında bizimle birlikte yemek yemeyeceksiniz. Benim karakterimi dilediğiniz kadar sorgulayabilirsiniz ama Bayan Spencer'ın itibarını zedelemeye kalktığınız kulağıma gelirse sonraki yemeklerinizde kendi dilinizin tadına bakıyor olursunuz."

Kamaradaki o sıcak, boğucu havadan kurtulmak rahatlatıcıydı; şarabın ve hazımsızlık çeken midesinin etkisiyle yavaş yavaş zoraki bir uykuya çekiliyor gibiydi. Karanlık sonbahar havası, tenini tatlı tatlı yaladı; derisinin altında tutsak kalan sıcaklığa merhem olmuştu bu âdeta.

Kız, geminin kıç tarafındaki güvertenin sancak kısmı boyunca sadece kısa bir mesafe gitmiş, küpeştede duruyordu. Arkasından esen rüzgâr, kızın vücut hatlarını belirginleştiriyordu. Üzerine fildişi rengi bir ışık düşüren dolunay, elini suya uzatarak ufka doğru bir iz bırakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafında köpüren karanlık denizi izleyen kız, bu hâliyle büyük ustaların heykelleri andırıyordu.

Ve binbir farklı sebepten ötürü de Nicholas'ın asla erişemeyeceği biriydi.

ALTI

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun...

Etta, tek eliyle gözlerindeki ve yanaklarındaki serin, tuzlu suyu silerken, diğer eliyle de elbisesinin önünü kavradı. Göğüs kafesinin hemen altına yerleşen panik duygusunu savuşturmayı beceremedi; korse o kadar sıkıydı ki kesik kesik aldığı her bir nefeste sırtı acıyordu. Gerçi bundan daha da kötüsü, sağ avucundaki zonklayan sancıydı. Akşam yemeğini nasıl mahvettiğinin nahoş bir anımsatıcısıydı bu.

Birincisi, Etta'nın yemeğe gittiği, ikincisi de yemeği berbat ettiği Sophia'nın kulağına giderse –gittiğinde– kız onu tek başına tuvalete bile gönderse Etta kendini şanslı hissetmeliydi. Gemide gezinip tayfanın gönlünü kazanmak, öyle mi? Söz konusu bile olamazdı.

İlk başta her şey yolundaydı; yani çoğunlukla... Bay Wren –hayır, sadece Wren, o bundan daha iyisini hak etmiyordu– Etta'nın bütün enerjisini emerek önündeki yemek buz kesene

kadar vızıldanıp durmuştu. Bütün o cakalarına rağmen Etta, Wren'in –ya da Edward'ın, kızın kulağına böyle fısıldamıştı herhâlde– kendisinden ya da Nicholas'tan o kadar da üstün olduğunu düşünmemişti.

Etta, elini ağzına bastırdı. *Nicholas.*

Etta'nın bütün hücreleri bu düşünceye karşı çıksa da gerçeklerden kaçmanın imkânı yoktu: Sophia haklıydı. Etta'nın, gerçekten de yasal ya da toplumsal bir korunmanın olmadığı bir zamanda nasıl yaşayacağına dair hiçbir fikri yoktu. O yemekte öğrendiği tek şey, insanların, diğerlerinin algıları karşısında ne kadar çaresiz olduğuydu.

Nicholas'ın kendini savunmak için Etta'ya ihtiyacı yoktu elbette. Wren'le başa çıkmakta ustalıklı bir iş çıkarmış, her imasını adama iade edip onun tam bir ahmak olduğunu doğrudan söylemeksizin kanıtlamıştı.

Wren kendi cahilliğini ve nefretini dile getirdiğinde, bunun olacağını tahmin eden Nicholas'ın yüzünde beliren o bıkkın teslimiyet ifadesinden nefret etmişti Etta. Sonra bir de hiç utanmadan masadakilere bakarak kendisine hak vermelerini beklemişti Wren.

Damarlarında dolaşan öfke o kadar katıksızdı ki kanının aside dönüşmüş olabileceğini düşündü. Geçmişin davranış biçimlerini ve inanışlarını yüzlerce kitaptan okumuş olsa da böylesi bir zalimliğe bizzat şahit olmak, başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettirmişti ona. İçinde bulunduğu dönemle kendi zamanı arasmda geçen yüzyılların, tabii basit imtiyazlarla birlikte, Etta'yı bu düşüncelerin gerçek çirkinliğinden koruduğu ortadaydı. İnsanlar bu zırvalara gerçekten inanıyorlar ve normal bir şeymiş gibi, kendileri gibi

insanlardan bahsetmiyorlarmış gibi etrafta rahatça konuşuyorlardı.

Etta, küpeşteye sarılarak karanlık sulara baktı. Kabaran dalgaların her birinin zirvesine değen ay ışığı, suları ışıltılı bir gümüş rengine boyuyordu. Etrafında seslerden bir senfoni vardı. Geminin kıvrımlı tarafına çarpan sular, tepede kanat çırpan devasa yelkenler, derinlerde bir yerlerde gümleyen bir şeyler... Bir dümen olabilir miydi bu? Ahşabın gıcırtısını başta sinir bozucu bulmuş, geminin ortadan ikiye ayrılma ihtimali olup olmadığını merak etmişti; şimdiyse ona savaş öncesinden kalma eski evinin her gün gıcırdayan iskeletini hatırlatıyordu.

Her şeyi berbat ettin.

Hata yapma lüksü yoktu oysa. Özellikle de Alice'in hayatı söz konusuyken...

Alnını, birbirine kenetlediği parmaklarına dayadı. Tokat attığı için o adamdan özür dilemesi gerekecek miydi? Zihninin uyuşmuş bir köşesinde, *Bunu yapmayacağım, yapmayacağım, yapmayacağım,* sözleri belirdi ve özür dilemesi gerekirse kusmamayı umarak gözlerini sıkıca yumdu.

"Şuna da bak, tam bir denizci."

Etta o buğulu, derinlerden gelen sese doğru döndü. Karanlıklar içinden gelen Nicholas'ı görünce sonunda içindeki panik dalgası dağıldı. Etta, aralarındaki adımları saydı; Nicholas sonunda kızı incelemek için durduğunda bir elini, kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. Söze nasıl başlayacağını düşünüyormuş gibi kızın yüzünü inceliyordu.

Etta da aynı şekilde onu incelediği için hiç utanç duymuyordu ama Nicholas'ın yüzünden pek bir şey anlayabildiği

söylenemezdi. Nicholas, aklından geçenlerin yüzüne yansımasına izin vermiyor, düşüncelerinin mahremiyetini koruyor gibi görünüyordu.

Etta, bakışlarını genç adamın yüzünden uzaklaştırdı. Tahmininde haklıydı: Nicholas'ın başka ceketi yoktu. Ve fırçalanarak temizlendikten sonra, üstüne yine o ceketi geçirmişti. Etta'yı âdeta yutan ceket, genç adamın beyaz gömleğinin üzerine mükemmel bir biçimde oturmuş, geniş omuzlarını gözler önüne sermişti. Nicholas aralarında kalan kısa mesafeyi aşarken pantolonu bacaklarını sarmalıyordu. Boyu uzun, kasları sert ve sağlamdı; konuşma biçiminden, denizle birlikte zarafetle hareket eder gibi görünen o sağlam yürüyüşüne kadar her hâliyle çok becerikli görünüyordu.

Mevcudiyeti, gerçeküstüydü, fiziksel varlığından bile daha büyüktü. Genç adam yanında durduğunda Etta yine onun ceketine sarınmış gibi sıcacık bir his kapladı içini.

"Bacakların sağlammış," dedi Nicholas sonunda, gözlerini yukarı çevirerek. "Limana varana kadar deneyimli bir denizci olacaksın."

"Onu bilemem," dedi Etta, Nicholas'ın büyük, ana yelken direğine çevirdiği bakışlarını takip ederek. Yelkenin asılı olduğu uzun kirişte bir adam mı çalışıyordu? Öğle vakti, Etta adamların tıpkı ağlardaki örümcekler gibi iplere tırmandığını görmüştü ama hiçbiri bu kadar yükseğe çıkmamıştı; adam o kadar yukarıdaydı ki Etta yüzünü seçemiyordu. Yıldızlardan bir battaniyenin önünde, silik bir silüetten ibaretti. Sırf adama bakmak bile insanın başını döndürüyordu.

"Aşağı inebilecek mi?" diye sordu Etta ve bu sırada genç adamın kolunu kavradığını fark etti. Nicholas tam da o anda

hiç kımıldamaksızın yavaş yavaş nefes alıyordu. Ceketin o sert kumaşına dokununca içinde peyda olan hisler, Etta genç adamın kolunu bırakıp bir adım geriledığinde bile devam etti.

"Merak etmeyin," dedi Nicholas kibarca. "Çoğumuz gemi direğine tırmanmayı çocukken öğreniriz. Rüzgâr hızlandığı için Marsden camadan vuruyor, yani gemiyi sabit tutmak için yelkenleri kasıyor."

Etta başıyla onaylayıp biraz olsun gevşetmeye çalışırken elbisesinin kollarıyla oynadı. Nicholas bunu o kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki âdeta Etta'nın birine Central Park'taki ağaçlara tırmandığından bahsetmesi gibiydi.

Nicholas, kollarını tekrar göğsünde kavuşturup, gözlerini kapatarak yüzünü esintiye doğru çevirdi.

"Yemeği mahvettiğim için gerçekten üzgünüm," dedi Etta usulca. "Ama yaptığım şeyden asla pişmanlık duymayacağım. O adam çizgiyi aşmıştı ve de haksızdı."

Nicholas'ın dudakları seğirdi. "Ne yazık ki o yemek, tabakları yerleştirdikleri andan itibaren mahvolmaya mahkûmdu. Ayrıca içiniz rahat olsun, fiziksel şiddetle hatırı sayılır derecede haşır neşir bir grubun arasındasınız. Başarılı bir hamle her zaman takdir edilir."

"Daha önce hiç kimseye tokat atmadım," diye itiraf etti Etta.

"Peki, nasıl buldunuz?"

"Hayal ettiğim gibi yerinden fırlayıp gitseydi daha tatmin edici olurdu. Bütün gece bunu yapmak istemiştim ama... yaptığım şeyin size daha fazla soruna sebep olmasından endişeliyim."

Nicholas, Etta'ya şaşkın şaşkın baktı. Bu dönemdeki genç

bir kadının böyle bir şey söylemeyeceğini yine çok geç fark etmişti Etta.

Derhâl açıklamaya girişti: "Yani sizi sürekli kışkırtmaya çalıştı. Bunun bir sonraki adımı ne olur, bilmiyorum ama bir şekilde bunun hıncını sizden çıkarmaya çalışmasından korkuyorum."

"Sizden çıkaramayacağından emin olabilirsiniz," dedi Nicholas sert bir sesle. "Yani en azından cildine önem veriyorsa. Ben, şahsen dokuz kamçılı kırbaçla sırtını kaşımaktan memnun olurum."

Genç adamın sözlerindeki şiddet bir vaat içeriyordu.

"Onu... bir şişe romla ıssız bir adaya sepetleyemez misiniz?" diye sordu Etta şakayla karışık. "Ya da bir köpekbalığının midesine postalayamaz mısınız?"

"Sepetlemek mi? Postalamak mı?" Nicholas, Etta'yı şaşırtarak bu söylediklerine güldü. Bunu duymak bir ödül gibi gelmişti ona. "Bayan Spencer, gerçekten de içinizde bir korsan gizli. Keşke Kaptan Hall gitmemiş olsaydı da size akşam yemeğinde hikâyelerinden bazılarını anlatsaydı."

"Ne yazık," diye katıldı ona Etta; o ufak gerginliğin, sonunda geçmiş olması onu rahatlamıştı. "Sizin bildiğiniz iyi hikâyeler var mı?"

"Hikâye anlatmak konusunda onun kadar iyi değilimdir," dedi Nicholas. "Belki de bir İngiliz subayın bağırsaklarını deşip kalbini söken ve bunları alkole yatırdıktan sonra yiyen korsanların büyüleyici hikâyesi ilginizi çekebilir."

Etta'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Alkole mi? Yani içkiye mi? Tadı daha mı iyi oluyormuş öyle?"

"Çok az şeyin o deneyimi iyileştirebileceğini tahmin edi-

yorum," dedi Nicholas. "Ama zannedersem yeterince rom ve cesaretle her şey mümkün oluyor."

Bu sohbet, zoraki bir kibarlıkla geçen akşam yemeğinden o kadar farklıydı ki âdeta bir tuzak gibi görünüyordu. Etta, Sophia'nın uyarılarını hatırladıysa da kendisini alt etmeye ya da bilgisiyle üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmayan biriyle konuşmak ona gerçekten iyi gelmişti. Küpeşteyi kavrayan elini gevşetip bir kahkaha attı.

"Buna nasıl dayanıyorsunuz?" diye sordu birden Etta.

Nicholas kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Ne sormak istediğinizi anladığımı sanmıyorum."

"Kurallar..." Etta, kollarını göğsünde kavuşturdu ve geminin yükselip alçalarak kendisini o ana demirlemesine izin verdi. Bir yanı, bu konuyu onunla konuşmanın tehlikeli sularda yüzmek olduğunu biliyordu ama diğer yanı, yani şarabın etkisiyle hâlâ biraz dumanlı olan yanı bunu umursamıyordu. "Çok fazla kural var, öyle değil mi? Kim olduğumuza, nasıl konuşmamız ya da konuşmamamız gerektiğine dair bir sürü kural var. Eminim yanımızda biri olmadan burada böyle sohbet etmememizi gerektiren bir kural bile vardır, öyle değil mi?"

"Neyin uygun olduğunu belirten noktayı çoktan geçtiğimize eminim, korsan. Öyle ki geri dönüş yolunu bir daha bulamayabiliriz."

"Sizin için sorun yoksa benim için de yok," dedi Etta umut dolu bir sesle. Bunlar Sophia'nın kulağına giderse büyük ihtimalle kamarasına kilitlenir ve kapının altından atılan tuzlanmış sığır etiyle beslenirdi.

Nicholas'ın ilgisi daha da artmış gibi görünüyordu. "Peki

ya kız kardeşiniz buna ne der?"

Ah, lanet olsun! Bir açıklama bulmaya çalışırken, vakit geçtikçe boğazını yalayan sıcaklığı hissetti. "Ben Sophia gibi yetiştirilmedim... Benden beklenenleri hâlâ öğrenmeye çalışıyorum. Ve görünen o ki pek de başarılı olamıyorum."

Nicholas kafası karışmış gibi görünüyordu. "Onun gibi yetiştirilmedim derken... yani..."

Sözlerini, on sekizinci yüzyıl filtresinden geçirerek nasıl anlaşılır hâle getirebilirdi acaba? "Bu aile... o gelip beni alana kadar Sophia'nın ya da herhangi birinin varlığından bile haberim yoktu. Hayatıma müdahale ettiler ve şimdi de onların kurallarına göre oynamak, ne isterlerse yapmak zorundayım. Benim ne hissettiğimin ya da istediğimin bir önemi yok. Bu, benim seçimim değil."

Nicholas, yine dönerek kollarını küpeşteye dayadı; düşüncelerini zihninin öyle derinliklerine saklamıştı ki Etta aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyordu. Nicholas konuşmaya başladığında yüz ifadesi hiçbir şey açık etmiyordu. "Yani New York'a gitmektense Nassau'ya geri dönmeyi mi tercih edersiniz?"

Nassau! Bu yerin ismi ikinci kez geçiyordu. Demek ki burası New York'taki Nassau Eyaleti değildi, yani... Bahamalar'dan bahsediyorlardı. "Böyle bir seçenek var mı? Beni geri götürebilir misin?"

"Hayır," dedi kati bir biçimde ve o minicik umut ışığını söndürdü. "Ödememi sizi New York'a götürünce alacağım."

Tabii ya.

"Tabii hayatınızın tehlikede olduğunu düşünüyorsanız..."

"Düşünüyorsam ne olur?" diye araya girdi Etta. "Bana kal-

sa o küçük kayıklardan birini alıp kıyıya kadar kürek çekerdim."

"Saçmalamayın." Nicholas'ın bütün bedeni kaskatı kesildi. "Bir kara parçasına ulaşmanızın günler sürmesi bir yana, yönünüzü asla bulamazsınız ve yanınıza da size yetecek kadar su ve yiyecek alamazsınız."

"Yani beni burada rızam dışında tutacaksınız..."

"Şunu bilmelisiniz, korsan," dedi küpeşteyi kavrayarak, "Siz, benim yolcumsunuz ve size zarar gelmesine asla izin vermem."

Bu tutkulu sözlere nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemedi. "Bu da bir başka kural mı yoksa?" demeyi becerdi sonunda.

"Bir söz. Ironwood'lar yüzünden tehlikede olduğunuzu görürsem kaçmanıza bizzat yardım edeceğim. Lakin tek başına kaçmaya kalkarsanız sizi geri getirmek için dünyanın öbür ucuna kadar gideceğimi bilmelisiniz."

Etta, Nicholas'ın sözlerinin etkisiyle boğazından yanaklarına kadar kızardığını hissetti. "Ödemenizi alamamanız pahasına bile mi?"

"Gülünç olmayın. Paramı aldıktan sonra kaçacağız elbette." Nicholas kafasını iki yana salladı ama Etta onun sesindeki alaycı tonu fark etmişti. "Ciddiyim, Bayan Spencer. Buna razı gelmelisiniz."

"Korsanlar hiç teslim olur mu?" diye sordu Etta. "İhtişamın alevleri içinde yanıp kavrulduklarını sanırdım ben."

"Sadece kötü olanlar öyle yapar," dedi Nicholas; dudağının bir kenarı yukarı kalktı. "Geri kalanlar, başka bir savaş ve meşru bir hayat için uzun uzun yaşarlar."

Etta hafifçe gülümseyebildi. "Bunu aklımda tutayım."

"Haklısınız," dedi Nicholas elinin üzerindeki ufak tefek yara izlerini inceleyerek. "Kurallar hakkında yani. Gerçekten de çoğunlukla üzerlerine konuşulmaz ve hiçbir açıklamaları yoktur."

Başlangıçta, adamları böyle bir oyun içinde görmek âdeta eğlenceliydi; müthiş derecede kibar kelimelerin bariz bir nefretle söylendiğini duymak son derece komikti. Sonra Wren bunu bir anda kötü niyetli bir hâle sokmuştu; hâlâ kabul edilebilir üslupta laflar ederken ciddi bir zarar verme niyeti gütmüştü.

Sophia bunu bir oyun olarak tanımlamıştı ama Etta onunla aynı fikirde değildi. Yemeğin o ilk saati, tanışmaların o törensel akışı, sohbetler, herkesin yerlerine yerleşmesi, ona küçük bir orkestranın çaldığı parçaları hatırlatmıştı. Her bir parça, notaları nasıl ileteceğini, ritmi nasıl tutturacağını belirten katı kurallarla yazılır ve yüzlerce farklı açıyla birleşip bestecinin sunmak istediği ses ve bölüme dönüşürlerdi. Oyun oynayacak, parçaları yeniden yorumlayacak pek fazla alan yoktu; o yüzden Etta performanslarını her zaman bir duygu seline kapılarak sunmaya, bu şekilde beklenenden farklı bir şeyler vermeye çalışırdı. En eleştirel hakemler her zaman ilham, hatta tutku yerine mükemmel icrayı bekliyor gibi görünürlerdi.

Oysa ne oyun ne de orkestra metaforu bunu tarif etmeye yetiyordu. Her ikisinde de gönüllü katılımcılar olurdu ama işin gerçeği Etta, onu yaratan ve o kurallardan fayda sağlayan kişiler haricinde herhangi birisinin bu toplum maskaralığına katılmaya hevesli olduğundan şüpheliydi.

"Mümkün olan her an tüm o kuralların dışına çıkmaya ça-

lışıyorum," dedi Nicholas yavaşça; devam edip etmeme konusunda kararsız gibiydi. Sesi alçalınca Etta duyabilmek için ona yaklaşmak durumunda kaldı. "Bu durum, yani esir subaylarla yemek yeme zorunluluğu bir istisna. Birlikte yelken açtığım adamlara saygı göstermek benim için sorun değildir; çünkü onlara hayranlık duyarım ve değer veririm. Ama haklısınız, bu sahtelik çok yorucu. Daha da kötüsü, tam bir düzenbazlık."

"Burada olmanın faydalarından biri de," diyerek denizi işaret etti Etta, "kendi kurallarınızı yaratabiliyor olmanız sanırım."

"Eh, işin doğrusu bir gemide çok daha fazla kural vardır ve bunlar çok daha katıdır. Genç Jack'i kaşık fiyaskosundan kurtarmış olabilirsiniz ama o kamaradaki herkes, bir subaya öyle davrandığı için çocuğun terbiye edileceğini biliyor."

"Nasıl terbiye edilecek?" diye sordu Etta sertçe. "O, sadece bir çocuk..."

"Denizdeyken 'sadece bir çocuk' olma lüksünüz yoktur," dedi Nicholas duyarsızca. "O, tayfanın bir parçası. Kurallarımız ve hiyerarşimiz hayatta kalmamızı sağlar. En çaresiz durumlarda bile düzeni sağlamanın bir mantığı ve amacı vardır. Bu kuralları çiğnemenin cezaları en az kuralların kendisi kadar katıdır; çünkü rolünüzde başarısız olmanız herkesi etkiler."

Etta dişlerini sıkıp ondan bir adım uzaklaştı. Nicholas az önce bir kırbaçtan bahsetmişti; sırf o masadaki herkesin içinden geçen bir şeyi yaptığı için o kırbacı çocuğun çıplak sırtında şaklatması düşüncesi, çocuğun bu cezaya tayfanın gözlerinin önünde katlanmaya çalışması düşüncesiyle...

"Bayan Spencer, yalnızca erzakının azaltılacağını kastettim," dedi Nicholas usulca. "Canınızı sıkmayın. Çocuğun terbiyeli olmayı öğrenmesi gerekiyor ama bu, çok büyük bir ceza sayılmaz."

Etta konuştuğunda, sözlerinde hiç tahmin etmediği bir yumuşaklık vardı. "Siz hiç... terbiye edildiniz mi?"

Nicholas, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek başıyla onayladı. Etta parmağın, o dolgun kıvrımda geçtiği yolu izledikten sonra bunu yapmaması gerektiğini fark etti.

Odaklan. Ev. Sol kulağındaki küpeyi ileri geri yuvarlarken parmaklarının arasındaki incinin serinliğini duyumsadı. Bir an için açıkta kalan boynunda, biri izliyormuş gibi tuhaf bir ürperti hissetti. Tekrar kafasını kaldırdığında etrafta kimsenin olmadığını ve Nicholas'ın bakışlarının da aya sabitlenmiş olduğunu gördü.

"Onun yaşındayken kesinlikle terbiye görmüştüm," dedi. "O zamanlar şeytani bir sinirim vardı ve Hall'ü çileden çıkarırdım. Adam beni boğmamak için kendini zor tutardı. Sonunda Hall'e, beni tayfasının bir üyesi olma fırsatını verdiği için teşekkür ettim. Açıkçası ben, denizciler dışında kimse için bir önem arz etmeyen şeylerden kurtulmamızı sağlayan bu yaşamın samimiyetini tercih ederim. Burada beni ben yapan en önemli şey, işim, becerilerimdir; aynı şey Jack için de geçerlidir. Ve bir donanma gemisinde değilseniz kendi seçiminizle orada bulunuyorsunuz demektir."

Nicholas yüksek sesle söylemese de Etta bu 'şeylerin' doğrudan onun ten rengiyle alakalı olduğunu hissetti.

"Gerçekten de Nassau'dan ayrılmak istemediniz mi?" dedi sessizce; kafasının içinde bir sonuca vardığı anlaşılıyordu.

"Evet, istemedim." İçinde bulundukları yüzyıl söz konusu olduğunda bu ifadenin yetersiz kaldığı aşikârdı. Etta iç geçirip örgüsünü omzunun üstünden arkaya itti. Tahmin edildiği gibi rüzgâr artmıştı ve dağılan saçları telaşlı bir şekilde sağa sola savuruyordu.

"Talihsiz seyahat arkadaşınızın da buna bir faydası olmadığına eminim."

"Arkadaş," dedi Etta kuru bir gülüşle. Nicholas, Sophia'nın adını söylemekten kaçınıyordu.

Nicholas bir an için gözlerini kapadı; yeniden açtığında bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Sophia Ironwood memnuniyetle bütün uzuvlarımı keser, onlardan turşu yapar, sonra da domuzların yemesi için bir yalağa fırlatır. Aynı soydan gelmemiz bir yana, birbirimize duyduğumuz ortak nefret dışında bir benzerliğimiz olmasını kabul etmektense ruhunu teslim etmeyi tercih eder."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini fark ettiğinde, denizin o buz gibi suyuyla yıkanmış gibi hissetti kendini Etta.

Aynı soydan gelmemiz...

Aile.

Yani...

Genç adamın profilini incelemek üzere bir adım geriledi; Nicholas onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Tabii ya. Tabii ya. Neden bu ihtimali daha önce düşünmemişti ki?

Ben, onun ruhunun çürümüş kısımlarını gördüm.

Onun ne denli düzenbaz bir hınzır olduğuna tanık oldum.

Sophia çok az tanıdığı biri hakkında böylesine düşmanca

bir şey diyebilir miydi? Ayrıca Nicholas, Ironwood'dan –Sophia'nın büyükbabası olan– pek çok kez, sıradan bir iş ilişkisinden daha fazlasını ima edercesine bahsetmişti. Nicholas da onlardan biri olduğu için Sophia onu tanıyordu.

O da bir yolcuydu.

Ama... işte burada, bu gemide doğmuş gibi, rüzgârla ve denizle birlikte hareket ediyordu. Çocukluğundan beri denize açılıyormuş gibiydi. Peki o zaman nasıl?

Etta, dehşete düşmüş bir hâlde ondan koca bir adım daha uzaklaştı.

"Size gerçekten de hiçbir şey anlatmamış," dedi Nicholas duygusuz bir sesle. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Sen..." Etta paramparça olmuş düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Sen de bana anlatmayacaktın, değil mi? Neler yaşadığıma dair herhangi bir fikrin var mı? Gerçek bir müttefikim olsa o yemek masasında ne kadar rahat hissedeceğimi biliyor musun sen? Tanrım, her çuvalladığımda araya girmene şaşırmamak gerek. Eh, buna mecburdun çünkü!"

"Elbette ki sana yardım etmek için araya girecektim," dedi Nicholas kafası karışmış bir hâlde. "Sırrımızın açığa çıkmasına izin vermemiz hem yasalarımıza aykırı hem de doğru bir hareket değil. Şimdiye dek bunu öğrenmiş olman gerekir."

Etta, tam o anda planının hiçbir zaman işe yaramayacağını anlamıştı. Tayfanın diğer üyelerinin sempatisini kazansa bile kimse Nicholas'ın isteklerine karşı gelmezdi. Etta, Nicholas'ın direncini onu ikna ederek ya da etkilemeye çalışarak kıramayacaktı; zaten etkileyici bir yanı olduğundan da emin değildi ya neyse. Nicholas sadece, Ironwood ailesinin yörüngesinde dönen kiralık bir iş ortağı değildi; onların sisteminin bir par-

çasıydı. Onlardan biriydi.

"Eğitimin..." diye söze başladı Nicholas.

"Ne eğitimi?" diye haykırdı tepesi atan Etta. "Sophia beni bir... bir geçitten ya da işte her ne zıkkımsa oradan itene kadar zaman yolculuğu yapabildiğimi bile bilmiyordum!"

"Seni itti mi?" Gözleri alevler saçan Nicholas hızla kıza döndü. "Yani daha önce zamanda yolculuk etmedin mi sen?"

"Şöyle desek daha doğru olur: Daha önce zamanda yolculuk etmedim, Ironwood ismini duymadım ve muhtemelen de evime asla dönemeyeceğim. Onlar benim ailem bile değil; bana ulaşmak için sevdiğim birini öldürdüler!"

Nicholas, bir an için Etta'ya sırtını dönerek kısık sesle okkalı bir küfür savurdu. "Böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bile bilmiyordun, öyle mi? Yolcu hastalığı seni perişan etmiş olmalı. Tayfanın seni görmemesine şaşmamak gerek. Günlerce baygın kalmış olmalısın."

Yolcu hastalığı mı?

Hayır, dikkatinin dağılmasına izin veremezdi.

"Sen de bu işin içinde değilmişsin gibi davranma," dedi Etta. "Sen ve Sophia..."

"Hayır!" dedi Nicholas sertçe; Etta'yı kendisine doğru çekip arka tarafa doğru sürükledi. Etrafındaki dünya yeniden hareketlendiğinde Etta, Wren'le Chase'in kamaradan çıktıklarını, alt güverteye inen kapağa doğru ağır ağır ilerlediklerini fark etti. "Sakın beni onunla aynı kefeye koyma! Ironwood bana böyle bir şeyden bahsetmedi. Seni ve Sophia'yı, size bir görev vermek için yanına çağırdığını sanmıştım. Adam kaçırmak gibi bir alışkanlığım yoktur, Bayan Spencer."

"Yani başkalarının gemilerini çalıp onların tayfalarını esir

almak dışında mı?"

Nicholas kaşlarını kaldırdı, gerçekten de gülebilirmiş gibi görünüyordu. Bu, onu sadece biraz yatıştırmıştı.

"Mektubunda başka bir şey yazmamış mıydı?" diye sordu Etta. "Beni neden görmek istediğini falan?"

"Hayır. *Ardent*'ın yolunu kesecek, seni ve Sophia'yı Eylül'ün 21'inde New York'a götürecektim. Yüce Tanrım!" diye mırıldandı ensesini ovalarken. "İlk kez yolculuk ettiğimde bir otomobile şemsiyeyle saldırmıştım ve korkudan neredeyse altıma kaçırıyordum. Yani bu işi çok iyi idare ettiğini söylersem bana inanırsın umarım."

Etta, Nicholas'ın dehşete kapılmış hâlini hayal edemedi.

"Keşke bana söyleseydin," dedi sessizce. "Sen de bir Ironwood'sun, değil mi? Sophia başka ailelerden bahsetti ama..."

"Keşke olmadığımı söyleyebilseydim," dedi Nicholas ve üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Onlarla artık bir ilişkim yok. Bu, benim için sadece bir iş. Yolculuk etmiyorum, Ironwood'a itaat etmiyorum, hayatımı tüm bunlardan bağımsız yaşıyorum. Bu anlaşma biter bitmez de onları mümkün olduğunca hayatımın dışında tutacağım."

Etta neyi gözden kaçırıyordu? Ironwood'lardan, onlar hakkında tükürükler saçarak konuşacak kadar nefret ediyorsa neden onlar için çalışmayı kabul etmişti? Herhangi bir yere, herhangi bir zamana yolculuk edebiliyorsa neden insanların kendisine bu kadar düşmanca davrandıkları olan bir yüzyılda kalıyordu?

Jack'in anlattıklarına göre, Nicholas ve Chase, küçüklüklerinden itibaren Hall tarafından yetiştirilmişlerdi; Nicholas o

yaştan beri denize açıldığını söylemişti. Peki, o zaman ne ara yolculuk etmişti?

Yolculuk etmiyorum, Ironwood'a itaat etmiyorum, hayatımı tüm bunlardan bağımsız yaşıyorum.

Peki, neydi onu durduran?

Etta, onun geri çekildiğini fark edebiliyordu; sadece zihninin derinliklerine değil aynı zamanda kaptan kamarasına doğru da çekilmeye başlamıştı.

"Onların nasıl insanlar olduklarını bilmene rağmen... beni yine de eve götürmeyecek misin?" diye sordu. "Sophia'nın beni getirdiği geçidin nerede olduğunu biliyor musun? Nassau'da mı?"

"Bu gemi Nassau'dan yola çıktığına göre kuvvetle muhtemel bu ama..." Kafasını iki yana salladı. "Bana geçitlerin ve konumlarının listesi hiçbir zaman verilmedi. Tam olarak hangi yıldan geliyorsun?"

Etta geldiği yılı söylediğinde genç adamın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi görülmeye değerdi.

"İkinci Dünya Savaşı'nın ilerisine açılan bir geçidin olmadığı söylenmişti bana. Genel inanış bu yöndedir. Elbette henüz keşfedilmemiş ve bilinmeyen pek çok kadim geçit olduğunu biliyorum. Belki seninki de onlardan biridir. Hangi aileye aitsin?"

"Linden," dedi Etta. "Sophia'nın dediğine göre."

Etta onu yine şaşırtmıştı. "Linden mı? Emin misin?"

"Yalan söylüyor da olabilir tabii ama annem Rose'dan falan bahsetti." Etta, Nicholas'ın yüzünde oluşan ifadeyi yakaladı. "Onu tanıyor musun?"

Nicholas burnundan derin bir soluk verirken Etta'nın yüzüne bakamadı. "Bu küçük dünyada Rose Linden adını duymayan var mıdır? Ironwood'u başarıyla atlatan tek yolcudur o. Ondan bir şey çalıp sırra kadem bastı. Tanrım, seni fidye olarak mı kullanacak yani? Her ikinizi de bulduysa neden onu kaçırmadı ki? Rose hâlâ yaşıyor mu?"

Etta, başıyla onaylarken bu minicik bilginin peşine takıldı. "Onun hakkında başka ne biliyorsun? Herhangi bir şey?"

"Sadece ardında Augustus Ironwood'un kırık kalbini bıraktığını biliyorum. Kendisi Cyrus'un oğlu ve vârisiydi, yıllarca Rose'u aradı. Neredeyse aklını kaçırıyordu." Nicholas kafasını iki yana salladı ve yeniden konuşmaya başladığında sözlerinde bir vaadin ateşi vardı. "Kendi zamanına geri döndüğünden emin olacağım. Eğer seni yem olarak ya da Rose'u tehdit etmek için kullanma niyetindeyse o zaman ilk fırsatta kaçıp geçidi kendimiz arayacağız."

Hayal kırıklığı Etta'nın içini delip geçti. *Eğer.* Bu kelimeden nefret etmişti o an. Sadece ve sadece, eğer gerçekten tehlikedeyse yardım edecekti ona Nicholas. Elbette ki sırf ona acıdığı için bu anlaşmayı bozmayacaktı ya; öncelikle kızı nereye götüreceğini bilmiyordu, ayrıca bu işten iyi para kazanacaktı. Yine de... aptalca ve ufak da olsa bir umut belirmişti içinde. Nicholas'ın duraksamasında bir şeyler gördüğünü sanmıştı.

Kalbi, umutsuzlukla hafifçe sızladı.

"Birinin öldürüldüğünü söyledin," dedi. "Kimdi o?"

Dilinin ucuna kadar gelen ilk yanıt bir yalandı ve Etta, sargılarını açıp kemanla ilgili bütün yaralarını tekrar kanatmaktansa sahte bir hikâyenin rahatlığına teslim olmayı istediği için kendinden nefret etti. Ama aralarındaki bu dürüstlük ho-

şuna gitmişti; dört bir yandan onu çekiştirmeye çalışan bunca yalan ve sır varken, demir atabileceği kadar güçlü, gerçek ve sağlam bir şeydi sanki bu.

Etta sonunda olan biteni anlattığında, "Bir sınavdan geçmişsin," dedi Nicholas usulca. "Bunun için çok üzgünüm. Bay Goode'un bahsettiği kemanı bulmamı isteyip istemediğini soracaktım sana. Belki seni rahatlatır."

Etta'nın bu düşünceyle midesi bulandı. Kafasını iki yana sallayarak, "Tam tersi. Ben... şu an onu çalma düşüncesine bile katlanamıyorum. Alice'i geri alana kadar olmaz," dedi.

Nicholas, bir şey demek için ağzını açtı ama sonra hemen kafasını iki yana sallayıp dudaklarını kenetledi.

"Ne oldu?" diye sordu Etta.

"Eğitmenini kurtarmaktan mı bahsediyorsun? Alice'i?" diye sordu. "Geçmişi değiştirmekten yani?"

"Nasıl göründüğünü biliyorum ama o masumdu, ölmeyi hak etmedi. Hele ki... hele ki benim yüzümden."

Nicholas, yine bir nevi acıma duygusuyla iç geçirince kızın kalbi sıkıştı. Gemi rüzgârdan bir tekme yiyip sağa devrilmiş gibi elini küpeşteden çekti Etta. Ayakkabılarının tabanları o kadar yumuşak, o kadar kaygandı ki sanki bir ayağı kayıp...

Nicholas'ın, sağlam ve sıcak bir çapayı andıran eli, Etta'nın beline dolanıp onu tekrar ayağa kaldırdı. Etta yüzünü, genç adamın omzuna bastırdı; tırnaklarını, ceketinin sırtına geçirip elini yumruk yaptı. Tek duyabildiği, sessizliğin içinde kulak tırmalayan nefesiydi; tek hissedebildiğiyse, kumaşların ve sıcaklığın ardında gizlenen kalbinin küt küt atışıydı.

Etta, sırtına dokunan eli düşünmemek için bir yol bulmaya çalışırken bir adım geriledi. Ama Nicholas ondan daha çabuk

davrandı.

"Dikkatli ol," dedi soluk soluğa; bakışlarını cilalı, siyah deri ayakkabılarına indirdi. "Sadece bir çift ayakkabım kaldı."

"Yine mi şu mesele?"

Chase'in sesini duyduklarında hangisinin daha çok irkildiği ayırt edilemiyordu.

"Bir sonraki nöbet birazdan başlıyor; hanımefendiyi kamarasına götürsek iyi olur." Chase biraz ileride, güverte kapağının orada kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duruyordu. Çok karanlık olduğundan yüzündeki ifadeyi çıkarmak imkânsızdı ama Nicholas büyük bir adım atıp Etta'dan uzaklaşana ve bir anda ellerini arkasında birleştirene dek Chase yerinden kımıldamamıştı.

"Uyku vakti, Bayan Spencer," dedi Nicholas. "Kamaranıza kadar size eşlik edeyim."

Etta'nın koluna girmedi ya da ona elini uzatmadı. Elleri hâlâ arkasında duran Nicholas o andan sonra aralarındaki mesafeyi özenle korudu.

Şimdi *Ardent*'ın tayfasının güneşi, yıldızları, gökyüzünü bir daha ne zaman göreceklerini, hatta görüp göremeyeceklerini bile bilmeksizin, geminin derinliklerine doğru ilerlerken neler hissettiklerini anlıyordu. Bu sohbetin nasıl ufacık bir özgürlük olduğunu anlamamış, değerini bilmemişti. Sophia ve tayfa etraflarındayken, New York'a gidene kadar bir daha böyle açık açık konuşabilecekler miydi acaba?

Nicholas da belli ki aynı şeyleri düşünüyordu.

"Long Island'a varmamız on gün," dedi, "rüzgâr bizden yana olursa belki daha da az sürer. Bayan Ironwood'un midesi düzeldikten sonra sizi gözünün önünden ayırmayacağın-

dan emin olduğum için şimdi konuşma şansını yakaladığımıza memnun oldum."

Etta kendi kapısının, Nicholas da tam karşıdaki kaptan kamarasının önünde duraksadı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı Etta.

Gözleri yakındaki bir fenerin ışığından dolayı parıldayan Nicholas, başıyla onayladı. Etta, derin bir nefes alarak tuz ve balmumu kokusunu içine çekip söyleyeceklerini düşündü.

"Herhangi bir yere... hemen hemen herhangi bir zamana yolculuk edebiliyorsan," diye söze başladı, "neden burada, Wren gibi adamların sana böyle davrandıkları bir dönemde kalıyorsun?"

"Bir seçim şansım olduğunu varsayıyorsunuz galiba," dedi Nicholas. "İyi geceler, Bayan Spencer. İyi dinlenin."

Bunu söyledikten sonra kapıyı ardından sıkıca kapatıp kamarasının içinde gözden kayboldu.

YEDİ

Nicholas, puslu, gri günlerin geride kaldığının habercisi olan sabahın pembe ışığının ilk dokunuşuyla uyandı; kafasının içindeyse şeytanın çekiçleri çalışmaktaydı. Kahrolası rom. Ve rom şişesini Nicholas'ın sinirlerini uyuşturmak için ihtiyacı olduğunda rahatça bulabileceği bir yere saklayan kahrolası ölü kaptan. *Karanlığın içindeki iyi fikirleri,* diye düşündü inleyerek, *oldukları yerde bırakmak en iyisidir.*

Yüzünü ovuştururken karanın göründüğü çağrısı tekrarlandı. Uykunun sona erdiğini en son anlayan kısmı, kımıldadığında acıyla batan bacaklarıydı. Dizlerinin, yatağına ahşaplarla çakılı olduğuna yemin edebilirdi.

Yatağın yumuşak kısmından kayıp bacaklarını uzatarak sırtını sert ahşaba yasladı. Yukarıda, sabah nöbetini haber veren vardiya çanı çalıyordu. Nicholas ağzındaki kuruluğu gidermek için yutkundu ve üzerindeki alçak tavana bakarak güvertedeki ayak seslerini ve bağırışları dinledi.

Karaya varmak demek, kolonilere olan on günlük seyahatlerinin sonu demekti. Saatler içinde kendisini mahvetmeye çalışan adamla yüz yüze gelecekti.

Uzun bacaklarını açıp esnetti, etrafında dolanan soğuk hava yüzünden dişlerini sıktı. Hızla giyindi; Jack kahvesini ve yulaf lapasını getirdiğinde tıraşını yeni bitirmişti. Oğlan çıkmak üzereyken Chase kapıda belirerek geniş omuzlarıyla pervazın tamamını kapladı; ifadesini büyük bir endişe bulutu sarmıştı.

"Oyster Koyu'na bir saat var," dedi kapıyı arkasından kaparken. "İlk ve son olarak bu çılgınlığı yapmakta kararlı olup olmadığını söyle bana."

Nicholas, genç hanımları, esir alınmış bir İngiliz ticaret gemisiyle New York'a götürme riskine girmek yerine Long Island'm dışındaki Oyster Koyu yakınlarına götürme konusunda Ironwood'la anlaşmıştı. Orada da bir at arabası onları karşılayacaktı. Nicholas, 21 Eylül'e kadar İngilizlerin çoktan şehrin ve limanın kontrolünü eline geçirdiğini bilecek kadar bu olayın geleceğini hatırlıyordu. Wren şu konuda haklıydı: Esir alınmış bir İngiliz gemisiyle yakalanırlarsa o ve ganimet tayfası, korsan, hatta daha da kötüsü hain muamelesi görürlerdi.

"Eminim," dedi Nicholas ceketini düzeltirken. "*Ardent*'ı bensiz New London'a götürmekte herhangi bir sorun görüyor musun?"

"Sanırım bunu beceririz ama yine de senin gittiğini bile bile nasıl ağlamadan duracağım?" dedi Chase umursamazca.

Ardent'ın, onun ele geçirilmiş yükünün ve kendi tayfasının beladan uzak tutulup doğrudan Connecticut'taki Lowe'lara

götürülmesi onun başlıca göreviydi. Fakat Cyrus Ironwood, Nicholas'ın geçici olarak ikamet ettiği Manhattan'a kadar hanımefendilere eşlik etmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Adam onlarla Long Island'da ya da İngilizlerden tamamen uzak durabilecekleri Connecticut'ta bile buluşmayı reddetmişti. Her zamanki gibi güneş, Ironwood'un beklentilerine uygun olarak doğup batıyordu ve Sophia'yla Etta'yı ona götürürken çıkacak sorunları çözmek de Nicholas'a kalıyordu.

Cyrus Ironwood'un katı teslim tarihine yetişmek için artık bir günden az zamanları vardı; dolayısıyla işin ucunda bu kadar çok para varken herhangi bir aksilik için zaman yoktu.

"İki yolcumuzun gitmeye hazır olup olmadığını kontrol eder misin?" diye sordu Nicholas. "Gemiyi ve tayfayı son bir defa teftiş etmek istiyorum."

"Bayan Etta Spencer neredeyse iki saattir uyanık," dedi Chase kıkırdayarak. "Yaklaştığımızı hissettiğini ve uyuyamayacak kadar heyecanlandığını söyledi. Hissetmiş. Bana sorarsan bunun kız kardeşinden uzaklaşmak için son fırsatı olduğunu anlamıştır."

Nicholas'ın tahmin ettiği gibi Sophia, seyahatin kalanı boyunca 'kız kardeşini' daimi ve baskıcı varlığıyla bunaltmaya yetecek kadar iyileşmişti. Sophia, ipekten ve ketenden dikilmiş olan elbisesini hızla döndürerek gelip onu oradan alana dek, aşevi ya da baş kasarasında Jack ve diğer oğlanlarla iskambil oynayan Etta'ya kaç defa rastladığını saymaktan vazgeçmişti Nicholas. On gün boyunca sadece dört kelime alabilmeyi başarmıştı Etta'nın ağzından. Bu, onu huzursuz ediyor, içini sıkıyordu.

Masaya, haritalardan yığının üzerinde duran kemana ve

yaya bir göz attı. Nicholas o uğursuz yemekten sonra kemanı bulup dolabın içine tıkmış, Etta'nın fikrini değiştirerek... onu istemeye gelmesini ummuştu.

Chase boğazını temizledi. "Karaya çıkmadan evvel, cüretimi bağışlarsan, sevgili dostum..."

"Bağışlamam ama bu seni durdurmayacak," diye yanıt verdi Nicholas.

"Onunla yalnız kalabileceğiniz bir an yakalayabilmek için uğraştığını biliyorum ve belki de o ilk gece hiç araya girmemeliydim ama kızın sende özel bir ilgi uyandırdığını fark etmiş olmanı umuyorum..."

"Kız, büyüleyici biri ve denizcilikle ilgileniyor," dedi Nicholas çabucak. "Buradaki herkeste özel bir ilgi uyandırdı, buna sen de dâhilsin..."

"Lafımı bitirmedim," diye araya girdi Chase. "Uygunsuz bir imada bulunmaya çalışmıyordum. Hall'ün, karısı Anne'le ilgili neler söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını soracaktım sadece."

"O öldüğünde neler olduğunu hatırlıyorum bir tek," diyerek yalan söyledi Nicholas. Uzun geçen bir yıl boyunca ikisi birlikte Hall'ün peşinden taverna taverna gezmişler, herhangi bir gemiye bir kere bile adım atmamışlardı. Binlerce savaş atlatmış, böylesine iri yarı ve güçlü bir adamın, eşi hastalanınca öyle paramparça olabileceğini asla tahmin etmezdi Nicholas.

"Yalancı," dedi Chase pek de sert olmayan bir ses tonuyla. "Yanına onun kadar yakışan başka bir kadın bulamayacağı için bir daha asla evlenmeyeceğini söylemişti. Onun ruh eşi olduğunu söylemişti."

Nicholas, kendisini savunmanın bir yolunu düşünerek

gömleğinin kollarını düzeltti. Anne, görüp görülebilecek en tatlı hanımefendilerdendi. Her iki oğlanla da kendi çocuklarıymış gibi ilgilenmiş, Hall her ikisini de teker teker eve getirdiğinde asla onu sorgulamamıştı. Kaptan'ın kaba ve yabani resifindeki bir inci tanesiydi o.

Arkadaşının lafını bitirmesine, içinde böylesine bir umut doğurmasına izin veremezdi. Sonra bu umut yeşerir, eninde sonunda onu paramparça ederdi. "O, bana uygun biri değil."

"Bence öyle," diye ısrar etti Chase. "Ama sen göremiyorsun."

"O hanımefendi bana uygun olsa bile bizim için bir gelecek olmadığını görebiliyorum ben." Bu sözler ağzında acı bir tat bıraktı. "Ne yapmamı bekliyorsun, onunla evlenmemi mi? Bu birlikteliği kanunlar yasaklıyor."

"Daha önce kuralların yaşamını belirlemesine izin vermedin. Neden böylesine önemli bir şeyde buna takılıyorsun ki?"

Nicholas bu işi karıştırmak ve en başmdan beri korktuğu sonuca varmak istemiyordu. Bu fikri rafa kaldırmak, bu meseleye dair tek bir kıymetli düşünce daha üretmemek en iyisiydi. Ayrıca bunlar fazlasıyla varsayıma dayalı düşüncelerdi... Mevzubahis hanımefendinin hisleri gibi...

"Peki," dedi Chase kabaca. "Senin onunla ilgilenmediğini diğerlerine söyleyeyim bari."

Nicholas'ın gözleri kısıldı. "Ne halt demeye çalışıyorsun sen?"

"Adamların yarısı ona tapıyor; diğer yarısı da ona çoktan evlenme teklif etti bile. Eğer birkaç yıl daha beklerse tatlı 'hanımefendisine' ömür boyu sadık kalmaya yemin eden genç Jack de dâhil buna."

"Edepsiz velet." Kemanın kıvrımlarında parmağını gezdirirken o huzursuzluk hissi içinden âdeta gürüldeyerek geçti. "Nahoş bir davranışta bulundular mı?"

"Katiyen," diye güldü Chase. "Ondan o kadar hoşlanıyorlar ki onun kalmasını istiyorlar."

Nicholas, sırf bu sebepten dolayı bile bu kısa yolculuğun sona ermesine memnun olmuştu.

***

Ardent'ta kalan zamanları, parmaklarının arasından kayıp giden rüzgâr gibi geçti. Kısa bir süre sonra Nicholas kendini, uzak kıyı şeridindeki zümrütleri andıran öbek öbek ağaçları incelerken buldu. Ağır ağır inen sisin arasında ağaçlar bir görünüp bir kayboluyorlardı ve sis, puslu havanın âdeta omuzlarının dibinde soluk alıp verdiğine dair rahatsız edici bir his uyandırıyordu insanın içinde. Nemli toprağın rayihası, denizin kokusuna karışarak ciğerlerini iyice dolduruyordu.

Etta, lacivert bir elbise giymişti; bu renk Nicholas'a gece yarısını, kış denizini hatırlatıyordu. Sanki onun dikkatini çekmek, içindeki şeytanı kışkırtmak için özellikle seçmişti bu rengi. Tayfa onunla vedalaşmak için etrafında dolanırken Nicholas güvertede, Chase'in yanında dikildi. Kızın çekimine kapılmamak neredeyse imkânsız gibiydi ama o kendini zorlayarak dikkatini arkadaşının üzerinde yoğunlaştırdı.

"Bir hafta içinde seninle limanda buluşurum," dedi. "Wren'in düşmanca tavırlarından temsilciyi haberdar et mutlaka. Ganimet mahkemesindeki anlaşmada uzlaşmacı olmayabileceğini bilsinler."

"Anlaşıldı," dedi Chase omzuna vurarak. "Gecikirsen haber yolla."

"Gecikmeyeceğim," dedi Nicholas. Arkadaşının bakışından, onun kendisi kadar emin olmadığı anlaşılıyordu.

Geminin küçük kayıklarından biri olan filika alçaldı; Nicholas şalopenin* sağlamlığını ve kürek çekecek fazladan adamların olmasını tercih ederdi ama bu filika da yeterli olacaktı; sonuçta tek başına kürek çekemeyeceği kadar uzun bir mesafe yoktu kıyıya ve kızlar, sandıklarını almak yerine birkaç parça eşyayı Nicholas'ın artan yelkenlerden diktiği çantalara koymuşlardı.

Nicholas yerleşir yerleşmez kızlar da dikkatli bir şekilde filikaya binmeye koyuldular. Nicholas ona yardım etmeye kalktığı takdirde suratına tükürecekmiş gibi bakıyordu Sophia. Ama yine de Nicholas bacaklarını kayığın kenarına dayayıp uzanarak Etta'yı belinden kavradı ve aşağı indirdi. Oturduktan ve kürekleri tuttuktan sonra bile Etta'nın ellerini omuzlarına dokunduğu yerde hissedebiliyordu hâlâ.

Nicholas tayfasına veda etmek için tam arkasını döndüğü sırada Chase eğilip Jack'in kulağına bir şey fısıldadı.

Gözleri parlayan oğlan da Chase'in kulağına bir şey fısıldadı ve küpeştenin üzerine sıçradı.

"Bir öpücük verseniz?" diye bağırdı Jack aşağıya.

Etta gülerek bu isteğe uydu ve çocuğa bir öpücük attı. Nicholas, kahkahalara boğulan Chase'e son bir sert bakış attıktan sonra kürekleri geri çekip ilk uzun hamlesini yaptı. Sabit bir ritim tutturduğunda kaskatı kesilen kasları yanmaya başlamıştı. Kürek çekerken ağzını bıçak açmadı. Sophia, "Daha hızlı gidemez misin?" diye homurdandığında bile karşılık

*Ed.N.: Eskiden kullanılan iki direkli hafif bir savaş gemisi.

vermedi.

Güneş gökyüzüne yükseldiğinde pus dağılmaya başladı. Kuşlar, suların üzerinde gezindikleri yerlerden şakıdılar; Nicholas, ne gömleği ter içinde kaldığında ne de temiz ve serin hava ciğerlerine dolduğunda herhangi bir şeyi umursadı. Sophia gözlerini kapayıp kucağındaki çuvala sabırsızlıkla vurmaya başladı. Etta, Nicholas'm omzunun gerisindeki bir noktaya sabitlemişti bakışlarını. Nicholas kafasını çevirip kızın bakışlarının uzandığı, bu ıssız sahilde sıralanan ağaçların karanlık silüetine baktı.

Nicholas, Cyrus Ironwood'un Flitch'deki buluşma noktası için verdiği tarifi okumuştu ve denizcilerle birlikte buna uymak için kıyı şeridi çizelgelerini ve haritaları çalışmışlardı. Fakat Etta, "Sanırım bir ışık görüyorum," diyene kadar iyi bir iş çıkardıklarından emin değildi.

Şimdi Nicholas da görüyordu. Bir fener, kayalık sahilin kasvetini silik bir ışıltıyla aydınlatıyordu ve yaklaştıkça fenerin ardındaki karanlık silüet şekillenmeye başladı. Nicholas kürekleri içeri çekip akıntının işin çoğunu halletmesine izin verdi ve sonunda filikanın zemini kuma çarptı. Nicholas zıplayıp soğuk suya atlayarak kayığı kıyıya çekti.

Sophia, onu tutmasına, ayaklarının altındaki hareketsiz zeminden bacaklarına süzülen o tuhaf, sığlık hissine ilişkin onu uyarmasına fırsat kalmadan kayıktan atlamış, gevşek kumun içine düşmüştü.

Nicholas'ın yetişip elini uzatması, bir azize olan Anne Hall'den miras kalan terbiyesinden kaynaklanıyordu. Sophia'nın yüzünde beliren o ifade, utançla kızaran o yüz, genç kadının aslında olmaya çalıştığı o yabanarısı gibi olmadığını

gösteriyordu. Bir an için Julian'ın onda neyi çekici bulduğunu bile görür gibi olmuştu.

Ama sonra kızın, Nicholas'ın kim olduğunu, ne yaptığını hatırladığını da gördü o yüzde.

Sophia'nın yüzü bir taş kadar kaskatı kesildi, Nicholas'ın gözlerine bir avuç dolusu kum atacakmış gibi parmaklarıyla yeri kavradı. Ardından kendi başına ayağa kalktı.

Etta, kayıktan inerken dengesini kaybetmemek için bir elini Nicholas'ın omzuna koydu. İkisi birlikte Sophia'nın, kendilerini bekleyen arabaya ve sürücüye doğru sendeleyerek ilerleyişini izledi.

Etta'ya, bu yüzyılda bir erkeğe dokunma konusunda başka kuralların da olduğunu söylemeliydi.

Ama... belki daha sonra söylerdi.

"İnanması zor ama bu aslında iyi hâli," diye fısıldadı Etta. "Bu sabah onu uyandırmaya gittiğimde sandığındakilerin yarısını üzerime fırlattı."

"Ah, Ironwood cazibesi," dedi Nicholas. "Eminim sonra da her şeyi sana toplatmıştır."

"Aslında biraz sakinleşmesi için leğendeki suyu üzerine döktüm." Sophia'nın binişiyle sarsılan arabayı izlerlerken Etta'nın yüzünden bir gölge geçti. "Lazımlığı atmalıymışım aslında."

Nicholas şaşkınlıkla bir kahkaha kopardı.

"Kendini tutabildiğin için şükürler olsun," dedi kahkahasını bastırmaya çalışırken. "Keşke Cyrus Ironwood tarafından çok daha kibar bir şekilde karşılanacağını söyleyebilseydim. Ama şunu unutma: Eğer içindeki korkunun kokusunu alırsa seni parça parça etmekten çok daha büyük bir keyif alacaktır."

Etta omuzlarını dikleştirip Nicholas'ın önünden tepeye tırmanmaya başladı.

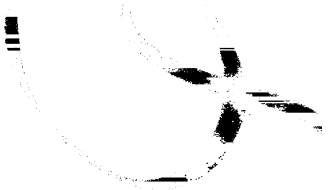
"Eh, korkmana gerek yok o zaman," dedi Etta yüzünde hafif bir tebessümle. "Çünkü yanında ben olacağım."

Nicholas gözlerini yumup deniz kokulu havayı son bir kez içine çekti.

Keşke bu yeterli olabilseydi.

NEW YORK
1776

SEKİZ

Yükselen dumanlar, Brooklyn İskelesi'ne varmadan kilometreler önce karşıladı onları.

"Nedir bu?" diye sordu Etta Nicholas'a. "Savaş falan mı?"

Nicholas da en az onun kadar şaşkın bir ifadeyle pencereden dışarı bakıp, kapkara dumanların yükselerek gökyüzünü siyaha boyamasını izledi.

"Hadi bakalım," dedi Etta Sophia'ya. "Uzaklarda bizi nasıl bir tehlikenin beklediğini anlatmaya koyulsan iyi olur."

Sophia tırnaklarını inceledi.

"Bilgi saklamak hepimizi birden tehlikeye atar," diye hatırlattı ona Nicholas. "Bizi neyin beklediğini bilmezsem sizi koruyamam."

Sophia bıkkın bir ifadeyle ellerini kucağına koydu. "İyi, peki. Yangın bu. Sabahtan beri devam ediyor. Büyük New York Yangını. Eğitimlerine biraz önem verseydin bunu sen de

bilebilirdin."

"Öldürülmemek, sırrımızı paylaşmaktan kaçınmak ve Julian'ın kravatını düzgünce bağlamak gibi konuların dışında bir eğitim almış olsaydım emin ol bilirdim," diye karşılık verdi Nicholas öfkeyle.

Etta, Sophia ile Nicholas'ın arasında yükselen şiddetli kıvılcımlara bakarken gözlerini kırpıştırıp, bu yangın hakkında bir şey okuyup okumadığını hatırlamaya çalıştı.

"Neresi yandı?" diye sordu. Bu kadar çok duman çıktığına göre yangın devasa boyutlarda olmalıydı.

"Şehrin batı kısmının tamamı," dedi Sophia bir anlık sessizlikten sonra. "Hatırladığım kadarıyla bu sabah, yani 21 Eylül'de başladı. Şimdiye dek dörtte biri yanmıştır."

Etta bir kez daha, Ironwood'lar için normal zaman akışının dışında yaşamanın, kendilerinden önce olan her şeyi ve belirli bir noktaya kadar da neredeyse gelecekteki her şeyi bilmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bu durum, neye yatırım yapacaklarına, evlerini nereden alacaklarına ve ailenin çıkarları için savaşlarda hangi tarafı tutacaklarına karar vermeyi çok daha kolaylaştırıyor olmalıydı. "Neyden çıktı yangın?"

"Sorduğun kişiye göre değişir. İngilizler bunu Washington'ın casuslarının başlattığını düşünüyor. Ordu şehri terk etmeye zorlandığında bir melez çıkarmış." O zaman dilimde neredeyse her şey ahşaptan yapıldığından yangın çıkması için tek bir kıvılcım yeterli olmuştu muhtemelen. Etta alnını ovuşturarak Nicholas'a baktı. Genç adam boyun bağını çözmüş, omuzlarına asmıştı; gömleğinin ön kısmı aralanarak sıcak teninin bir kısmını gözler önüne sermişti. Kıyafetleri, günlerce çalışmaktan ve seyahat etmekten eskimiş ve buruş-

muştu ama Sophia elbisesinin eteğine bulaşan tozları silkeleyip titizlenirken Nicholas bunu hiç umursamıyor gibiydi. Sophia biraz daha parfüm sıkmıştı ama Etta genç adamdan gelen serin esinti, güneş ışığı ve rom kokusuna odaklanmıştı.

Sophia'nın gerginliği, kucağındaki ellerini bir kavuşturup bir ayırmasından ve eteğinin altında sabırsızca sallanan bacağından anlaşılıyordu; öte yandan Nicholas kendi kabuğuna çekilmiş gibiydi. Kıyıya vardıklarında genç adamın yüzünde gördüğü endişeden oldukça farklı bir ifadeydi bu; Etta'yı uyardığında, Ironwood'lara karşı duyduğu bıkkınlığın içinde bir öfke örülüydü. Parmağıyla üst dudağını çekiştirip duruyordu; bakışları uzayıp giden manzarayı takip ediyordu ama yine de hiçbir şeye konsantre olamıyormuş gibi görünüyordu.

Etta, Nicholas'ın kendisini huzursuz eden şeyleri tek eliyle, hatta bir parmağıyla sayabileceğini düşündü. Nicholas, Sophia'yı idare edebilirdi ve Ironwood'la karşılaşmaya da hazır görünüyordu; peki o zaman bu buz gibi ifadenin sebebi neydi?

Etta bilinmezliğin bu dayanılmaz sessizliği içinde oturmaktansa, "New York'u yangından önce görme şansın oldu mu?" diye sordu.

Aptalca bir soruydu bu. Etta, onun New York'a gittiğini, orada bir süre yaşadığını biliyordu. Gerçeklerin peşine düştüğü sırada Jack ona bundan bahsetmişti.

Seslendiği kişi dönüp kendisine bakmayınca insanın kendini böylesine zavallı gibi hissetmesi ne tuhaftı. Etta, bir an için Nicholas'ın kendisini cevaplamayacağını, bakışlarını öylece pencereden dışarı dikmeye devam edeceğini düşündü. Ardından genç adamın ağzından sadece iki kelime çıktı: "Bir

defa."

"Nasıl buldun?" diye diretti Etta; içinde tırmanan o incinme hissiyle karşılaşmamak için öfkesine odaklandı.

"Pis."

Sophia şaşırtıcı bir şekilde şöyle dedi: "Hemfikir olduğumuz tek konu bu. Hayvanların ve kemirgenlerin yemesini umarak yemek artıklarını ve çöpleri sokağa fırlatıyorlar, onlardan geri kalanlarsa yağmurla nehirlere sürükleniyor. Şehri daha görmeden kilometrelerce öteden kokusunu alabiliyorsun. Duman şu anda bu kokuyu bastırıyor."

Geçmiş dönemle ilgili bir şey fark etmişti Etta: Her şey bazen tuhaf derecede sessizleşiyordu, vakit âdeta sürünerek geçiyordu ve insanlarla mekânların kokuları gerçekten de inanılmazdı. Burnu buna hâlâ alışamamıştı.

Durmak için yavaşladıklarında ve sürücü, kapılarını açmak üzere aşağı atladığında araba sallanınca Etta başının ağrısını dindirmek için kafasını yere vurarak kırmayı bile deneyebilecek durumdaydı. Sophia arkasında sendeleyerek dengesini sağlayabilmek için omuzlarına tutundu. Nicholas, en son inerek atlara bakmaya giden sürücüye parayla dolu gibi görünen küçük bir kese uzattı.

Duman, havayı boğuyordu; güçlü bir esinti, dumanı East River'ın dalgalanan suları üzerine taşıyordu. Etta artık kokuyu boğazında hissedebiliyordu. Yanmış ahşabın boğucu kokusunun altında, çürük ve sıcak bir gübre kokusu gömülüydü ama bunun yanan çöplerden mi yoksa etrafındaki askerlerden mi geldiğini çözemedi.

Long Island'ın geniş, yeşil arazisine saçılmış capcanlı kırmızılıkları ilk gördüğünde şok oldu. O meşhur kırmızı pal-

toları hemen tanımıştı; kasabalardan geçen, yollarda devriye gezen, her bir kontrol noktasında durup sürücünün kendisine uzattığı evrakları okuyan İngiliz askerlerinin üniformalarıydı bunlar.

Etta bu kadar yakından, ceket klapalarındaki o özenli beyaz ve altın rengi detayları, ceketin altına giydikleri krem rengi yeleklerindeki düğmelerin parıltısını görebiliyordu. Çoğunun pantolonu ve çorapları tozla kaplanmıştı; iskelede dolanırken, insanları yanan New York'tan uzaklaştırarak mavnalara yönlendirirken hepsinin yüzünde aynı bıkkınlık ifadesinin farklı bir çeşidi vardı.

"... bize bırakmaktansa şehri yakarlar daha iyi, değil mi?"

"... kasıtlı. Yangın ta Broad Way'den Hudson'a, kuzeye ve batıya kadar uzanıyor. Bütün iyi tavernalar da yandı..."

Kafalarını birbirine yaklaştırmış iki asker yanına geldiğinde Etta başım çevirdi. Onu gören askerler başlarıyla kibarca selam verdiler ve "İyi akşamlar, hanımefendi," deyip yollarına devam ettiler. Siyah şapkaların altındaki yüzleri şaşırtıcı derecede genç görünüyordu. Neden geçmişteki herkesin kendisinden daha büyük olmasını bekliyordu ki? Tarih boyunca savaşın yükü her zaman gençlerin üzerine yıkılmıştı.

Biraz pazarlıktan sonra iskeledeki adam gece çökmeden nehirde son bir sefer yapmayı kabul etti, ardından da evine gidecekti. Sophia, âdeta bir ok gibi fırlayıp bu alçak ve düz tekneye atladı. Etta, kendisine doğru bir elin uzandığını göz ucuyla gördü; Nicholas, kızın inmesine yardım etmek için elini uzatmıştı. Etta, genç adamın az önceki mesafeli tavrından sonra bu kibarlığından etkilenmeyip bakışlarını nehir boyunca süzülen bayrak direklerine, yelkenlere ve ormana dikti.

Manhattan'ın silüeti olmaksızın nerede olduklarını kestirmek imkânsızdı; büyüdüğü şehirde yolunu bile bulamamak, nedense içinin acıyla burkulmasına sebep olmuştu. Adanın en uç kısmından Battery Park olarak bildiği yere olan mesafe, bu manzara... Gözlerini kapayıp tepesinde uzanan Brooklyn Köprüsü'nü, etrafa saçılmış kablolarını, o sağlam, taş kemerleri kafasında canlandırdı. Ama gözlerini tekrar açtığında menekşe renkli akşam göğünü delen gökdelenlerin parlak pencerelerini göremedi. Duman, lüks ve yüksek apartmanların etrafında süzülmüyordu. Hiçbir bina birkaç kattan daha yüksek değildi.

Tekneyi kullanan iki adam, etrafa su sıçrata sıçrata kürek çekerek onları nehirden karşıya geçirdi; bunlar, modern feribotların motorlarının mekanik gümbürtüsüne hiç benzemiyordu. Otobanlar ve trafik olmaksızın şehir çok sessizdi. Etta, bir uçağın geçmesini umarak başını gökyüzüne kaldırdı.

Burası New York değil, diye düşündü, *burası benim evim değil, olamaz...*

Ağlama, diye emretti kendine. *Sakın ağlayayım deme!* Bütün ilgiyi yok yere üzerine çekmekten ve buraya ait olmadığını belli etmekten başka bir işe yaramazdı bu.

Nicholas her zamanki pozisyonunda –kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü neredeyse bütün duygulardan arınmış vaziyette– sırtını tekneye yaslamış hâlde yanında dikiliyordu. Bir insanın nasıl olup da düşüncelerini ve hislerini onun kadar başarılı bir biçimde gizleyebildiğini anlayamıyordu Etta.

"Benimle yeniden konuşacak mısın?" diye sordu Etta.

"Burada doğdum, 1757'de." Genç adamın gözleri kısa bir an için kapansa da Etta, onların ardında bir şeylerin kımıldan-

dığını gördü. "Başta hiç... güzel değildi."

Etta onun devam etmesini bekledi.

Nicholas güçlükle yutkundu. "Tanıştığın Kaptan Hall'ün... ve karısının, halka açık arazilerin yakınlarında küçük bir evleri vardı. Hall benim özgürlüğümü satın aldıktan sonra onlarla birlikte yaşamaya gittim ve hayatım son derece iyileşti."

Özgürlüğümü satın aldıktan sonra... İçini delip geçen kızgın ve sivri acıyı şaşkınlık izledi.

"Yani..." diye söze başladı Etta. "Ironwood'larda doğdun ama onlar..."

Öfke, sözlerinin kalanını yuttu. Nicholas omuz silkti.

Omuz silkti.

"Gayrimeşru bir çocuktum, o yüzden de istenmiyordum. Bu dönemde bir çocuk annesinin statüsünü alır. Annem onların malı olduğu için ben de öyleydim." Nicholas ona bir bakış attı. "Onların... becerisinin... bana geçtiğini bilmiyorlardı; ben, Hall ve karısıyla uzun bir süre yaşadıktan sonra bunu öğrendiler."

"Chase'le de birlikte büyüdün, değil mi?" diye sordu Etta. Nicholas'ın şaşırdığını görünce, "Birkaç gün önce güvertede yürürken bahsetti biraz Chase. Bayan Hall, ikinize de okuma yazma öğretmeden Kaptan'ın sizi denize çıkarmasına izin vermemiş."

Nicholas bunu duyunca gülümsedi. "Nadir görülen bir nezakete ve cesur bir ruha sahipti Bayan Hall. Onu kaybettiğimizde ara sıra yaptığımız işler dışında buraya geri dönmek için bir sebebimiz kalmadı."

"Hall seni nasıl buldu?" diye sordu Etta. "Neden Ironwood'lar seni..." Etta, kusma isteği duymadan 'satın' demeyi be-

ceremedi.

Nicholas sesini alçalttı. "Zannedersem, bu yeteneğin soy ilerledikçe daha nadir görüldüğünü biliyorsundur."

Etta başıyla onayladı.

"Hall, Ironwood'ın uzaktan akrabası. Daha doğrusu, Ironwood Hall'ün ailesi olan Hemlock'ların işini bitirdiğinde ve hayatta kalanlar hizaya getirildiğinde Hall, Ironwood'lar tarafından alınmış," diye açıkladı Nicholas. "Ama o, senin benim gibi değil. Onun gibilere 'muhafız' diyoruz. Onlar seyahat edemezler ve kendi zamanlarında kalırlar. Ama yolcuların güvenliğini sağlamak ve bütün giriş çıkışları not etmek için geçitleri gözlerler. Ayrıca ailenin diğer işlerini de görürler. Örneğin, ailenin mali çıkarlarını ve çeşitli dönemlerdeki mülkleri gözetirler, yüzyıllar arasında mesaj gönderirler."

Etta'nın gözleri iri iri açıldı. "Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Bizden önce geliyorlarsa diğer muhafızlarca kontrol edilen ailenin kasalarına mektuplar bırakırlar. Eğer bu dönemi takip ediyorlarsa mektuplar belirlenmiş bir yolcu tarafından getirilir. Hall, 1750'den şu ana dek Karayipler'deki tarlalarından birinde yetişen şeker kamışı satışını ve nakliyesini kontrol etmekle yükümlüydü."

Etta ipin ucunu hafiften kaçırıyordu. "Hall'le onun yanına gitmeden önce mi tanışıyordun?"

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Ironwood, Queen Caddesi'ndeki eski aile evini, içindeki eşyalarla birlikte satmaya karar vermiş. Annem de başka bir ev tarafından köle olarak satın alınınca benim kaçtığımı söylemiş. Beni bir dolaba saklamış ve kaçıp özgür bir hayat yaşamamı umut etmiş. Neler olduğunu bilseydim buna asla izin vermezdim."

Etta, annesine ne olduğunu sormak üzereyken Nicholas daha hızlı davrandı.

"Alıcılardan önce evi incelemek üzere geldiklerinde Hall beni buldu. Açlıktan ölmek üzereydim ve sahipsiz bir köpek yavrusu kadar kirliydim. Annem hiç kımıldamadan ve ses çıkarmadan yerimde kalmamı söylemişti. O zamanlar kurallara uymakta çok daha başarılıydım." Nicholas ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Hall beni dışarı taşıdı. Yasal bir şekilde özgürlüğümü satın aldı. Ironwood'un o döneme gelip beni öğrenmesinden yıllar önceydi bu. Eğitim aldım ve bir süreliğine Ironwood için seyahat ettim ama o kadar. Bir daha ne denizi ne de gerçek ailemi terk edeceğim."

Etta, Nicholas'ın küçük bir oğlan olarak günlerce karanlıkta saklandığı düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. "Ironwood'la işini bitirdikten sonra ne yapacaksın?"

Nicholas dalgın dalgın omzunu ovalayarak kımıldandı. "Ganimet önderi olarak yükümlülüklerimi öğrenmek için Chase ve diğerleriyle buluşmam gerek. Kaptan Hall ay sonundan önce limanda olur ve çok geçmeden tekrar denize açılırız."

Elbette ki sorumlulukları vardı. Genç adamın hayatı böyleydi; sadece birkaç günlüğüne yolları kesişmişti. Onun çekip gitmesi düşüncesi, Etta'ya kendini neden bu kadar huzursuz hissettiriyordu ki? "Yolculuk etmek güvenli mi? Güvende olacak mısın?" diye sordu Etta.

"Benim için endişelenmeyin, Bayan Spencer," dedi Nicholas, tekne limana çarparken. "Her zaman başımın çaresine bakarım."

"Bana Etta diyebilirsin," dedi gülümseyerek. "Bunu tercih

ederim."

Genç adamın o sakin maskesi bir anlığını çatırdamış, bir kıvılcım çakmıştı. Etta önce bunun öfke olduğunu sanmıştı fakat içgüdüsel olarak bunun çok daha kötü bir şey olduğunu fark etti: Etta onu tekneden aşağı, nehrin soğuk sularına atmış gibi, acı dolu bir şaşkınlık ifadesi.

"Siz..." diye söze başladı; bakışları gökyüzündeydi, yüzünde de ufak, acı bir tebessüm vardı. Etta, kafasını çevirip kendisine seslenen Sophia'ya, yoğunlaşan karanlığı delen yelkenlere bakamadı. Nicholas ellerini sıkıca yanlarına bastırarak neredeyse kederli, sessiz bir kahkaha attı. "Bazen beni tamamen bozguna uğratıyorsunuz, Bayan Spencer."

Etta bu sözleri algılamaya çalışırken Nicholas teknenin önüne geçip adamlara yardım etmeye koyulmuştu bile. İnme zamanı geldiğindeyse yalnızca Sophia onu bekliyordu.

"Seni rahatsız mı ediyor? Çok şükür ki yakında gidecek," dedi Sophia bütün şehrin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Hayır!" dedi Etta çabucak. "Hiç de değil."

Yine de Sophia, önlerinde ilerleyen, ışıl ışıl gözleri ve al al yanakları olan bir grup kadının yanından geçip giden Nicholas'ı süzdü. Kadınların göğüsleri, dekolte elbiselerinin içinden âdeta dışarı taşıyordu.

"Kalacak yer mi lazım, aşkım?" diye sordu biri Nicholas'ın peşinden giderek. "O güzel evin yangında gitmemiştir umarım. Sıcacık bir yerim var..."

"Benim başım bağlı," dedi Nicholas ve omzundaki eli nazikçe uzaklaştırdı. "İyi geceler, hanımlar."

Başı bağlı mı? Etta genç adamın sırtını, kımıldadıkça esneyip toparlanan kaslarını izledi.

İşte bu sırada, yeni yapılmış bir yığın at bokuna basan Sophia boğuk bir inilti kopardı ve kalayı bastı. Dumana karışan bu koku, Etta'nın midesini altüst etti. "Sıçayım böyle şansa!"

Nicholas, yangından kaçanların karmaşası içinde Ironwood'un at arabasını bulduğunda hava neredeyse zifirî karanlıktı. Sophia'nın söylediğine bakılırsa şehrin dışında –Etta'nın kendi zamanında finans bölgesi olarak bilinen yerde– Güvercin adında, 'minik, adi bir tavernada' kalıyorlardı. Cyrus Ironwood yeterince para saçarak taverna sahiplerini, ailesinin üç geceliğine çatı katındaki odalarda kalmasına ikna etmişti; bu sırada taverna sahipleri de hizmetkârlarıyla birlikte mahzende uyuyacaktı.

"Neden şehirde doğru düzgün bir ev satın almıyor ki?" diye sordu Etta, Nicholas'ın hikâyesini düşünerek. Ailenin buna yetecek parası olduğu aşikârdı.

"Büyükbaba müsait mülkler hakkında araştırma yapıyor," diye açıkladı Sophia gergin bir sesle. "Yakın gelecekte bizi bu zamanda yaşamaya mecbur bırakacak, o yüzden de kalacak yerlere ihtiyaç duyacak. Şimdilik bizi Güvercin'e çağırdığı için biz de oraya gidiyoruz."

"Bu 'rustik' yaşama pek can atmıyorsun, değil mi?" diye sordu Etta bir kaşını kaldırarak.

Sürücünün Eski Posta Yolu dediği bir cadde boyunca ilerlediler. Manhattan'ın bu versiyonunun en kalabalık yerinden geçerlerken Etta bazı cadde isimlerini tanımıştı: Wall Street, Broad Way... Ama halka açık arazileri geçince –yangından kaçanlar, kurtardıkları eşyalar ve onları kontrol altında tutmaya çalışan bütün o askerlerle dolu yeşil bir park– şehir sürülmüş arazilere dönüştü.

Bomboş.

Uzayıp giden.

Araziler.

Etta şaşkınlık içinde kafasını iki yana salladı.

"Değil mi ama?" diye mırıldandı Sophia hülyalı hülyalı. "İnsanın içinden birkaç parsel arazi satın alıp birkaç yüzyıl beklemek geliyor."

Şehirde –Etta'nın şehrinde– gün içinde dev binaların gölgesinde yürümeye, ışık kirliliğinden dolayı yıldızları feda etmeye alışıyordu insan. Ama burada gökyüzü çırılçıplak ve el değmemişti; titreşen binlerce ışık gözler önündeydi. Bazıları küçük, bazıları büyük tek tük evler dışında görülecek bir şey yoktu. Etta, koyunların melemelerini, atların kişnemelerini, akarsuların belli belirsiz şırıltılarını duydu. Evindeki o yüksek tempoyu, betondan yükselen ısıyı, engin, cam pencerelere yansıyan güneş ışığını, kalabalıkları özledi; trafiğin, alarmların, trenlerin o bitmez tükenmez homurtusunu özledi.

Bu, yakında bitecek, diye hatırlattı kendine.

Öyle umuyordu.

Midesini kaplayan gerginlik, örümcek ağları gibi damarlarına yayıldı; tamamen kurtulamayacağı kadar yapışkan bir histi bu. Etta şu 'Büyükbaba'yı gözünde canlandırmaya çalıştı ama elinde sadece Sophia ve Nicholas'ın tarifleri vardı. İkisi birlikte, elinde kanlı bir kılıç tutan, kalbinin yerinde kül ve buzdan pörsümüş bir et parçası olan, gerçek vampir dişlerine ve pençelere sahip bir adam resmetmişlerdi.

Nefes al, diye düşündü umutsuzca. *Nefes al.* Başka ne yapabilirdi ki zaten? Adamın ağzından çıkan her türlü bilgi buradan kaçmasına, Alice'e tekrar kavuşmasına yardımcı olacaktı.

Güvercin Tavernası, şehrin tahmin ettiğinden daha üst kısmındaydı. Yolculuğun çoğunda, adada nerede olduklarını anlamak için East River'ın konumunu kullanmaya çalışmıştı; doğuya doğru gitmişlerdi ama hâlâ merkeze yakınlardı. Acaba Lexington ya da Üçüncü Cadde olarak bildiği yerde miydiler?

"Nedir o?" diye sordu Etta; ilerideki küçük kamp ateşlerinden grubu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Nicholas da görebilmek için ona yaklaşınca sıcak kolu onunkine değdi. "Kraliyet Topçu Kışlası diye tahmin ediyorum."

Bu, iyi bir tahmindi. Yaklaştıkça kamptaki meşaleler ve fenerler parıldadı; savaşın kanıtları ışıldıyordu. Etkileyici top sıralarının ötesinde dizi dizi yük vagonları, at arabaları, ahırlar, beyaz çadırlar vardı. Etta'nın gördüğü birkaç sade bina da ateş yakmak için kesilmiş ama parçalara ayrılmamış olan birkaç ağaçla destekleniyordu.

Güvercin, toprak yolu kucaklayan karargâhın tam karşısındaydı. Pencerelerindeki mumlar, sade, ahşap cephesine sıcak bir hava katıyordu; Etta'ya göre burası bir tavernadan ziyade geniş bir koloni evine benziyordu. Çatı katı hariç iki katlı olan ev çok hafif sağa meyilliydi. Biri panjurları kırmızıya boyayarak eve biraz canlılık katmaya çalışmıştı. Sokakta asılı duran ahşap tabela, Sophia yanından geçince sağa sola sallandı. Tabelaya oyulmuş havada süzülen kuş, karanlıkta bir güvercinden ziyade kargaya benziyordu.

"Hadi gel," dedi Sophia, sürücü onu arabadan aşağı indirdikten sonra.

Etta, beklenti ve korkuyla sarıp sarmalanmış dikenlerin

arasında mahsur kalmış bir hâlde onun peşinden gitti; kalbi hangi yöne savrulursa savrulsun bu hislerin yoğunluğu içini acıtıyordu. Bu gizli tarihin içine getirilmiş olmanın neden olduğu heyecan midesini öyle bulandırıyor, içini öyle burkuyordu ki aslında Ironwood'un yaratmak istediği dehşet hissinden çok daha fazlasını duyumsuyordu.

İşte bu kadar.

Eve gidebilirdi.

İşte bu kadar.

Alice'i kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi.

İşte bu kadar.

Etta'nın sadece nefes almaya ihtiyacı vardı.

Nicholas hızlanıp tavernanın pencerelerine bakarak yanına geldi. Etraf karanlıktı ama fenerlerin ışığı tenine yansıyıp ona sıcak bir hava katıyordu. Etta hemen kafasını çevirdi; Nicholas'ın, kendi yüzündeki endişeli ifadeyi rahatça görebileceğini biliyordu. Çünkü Etta da Nicholas'ın endişesini görebilmişti. Bu yüzden de Nicholas'ın, kendisini yine zayıf ve rahatsız hissettiğini görmesine dayanamıyordu.

"İçeri girmeden dışarı çıkamazsın," dedi Nicholas.

Etta, omuzlarını dikleştirerek başıyla onayladı.

Bir müdavim, yani üniformasının paltosuna yalnızca bir kolunu geçirmeyi başarmış olan bir asker sendeleyerek dışarı çıktığında tavernadaki sesler, karman çorman bir hâlde dışarı taştı. Asker peruğunu düzeltip sağa sola sallanırken önce Sophia'ya ardından Etta'ya baktı.

"Merhaba, kızlar..." diye söze başladı yavaşça.

Etta, geri çekildiğinde sıcak bir şeye çarptı. Nicholas'ın el-

leri kızın dirseklerini sıkıca kavradı ve askerin yanından kapıya giden son basamağı uçarak geçmesini sağladı.

"İyi geceler, bayım," dedi Nicholas sertçe. Kapıyı açınca, içeride tutsak olan boğucu hava serbest kaldı.

"Onlara bakma," dedi Nicholas. Etta, içerideki bağrış çağrış yüzünden onu güç bela duydu. Gece yarısını dakikalar geçmişti ama masalarda, bara doğru tökezleye tökezleye gitmek için güçlükle yerlerinden kalkan yeterince asker ve sivil vardı. Etta derin bir nefes aldı; hava, erimiş mum, ekşi ter ve bira kokusuyla doluydu.

Eteği bir şeye takılınca yine Nicholas'a doğru sendeledi. Eteğini kurtarmak için eğildiğinde eli sıcak, nemli bir tene değince yerinden sıçradı. Nicholas derin bir soluk verip eğilerek tombul eli uzaklaştırdı. Asker, boğazından geçen alkolün her bir damlasını terleyerek atıyor gibiydi; gömleğinin koltuk altı ve sırt kısmı sırılsıklamdı.

"Devam et," diye mırıldandı Nicholas. Etta, dönüp adama ters bir bakış atmak istediyse de Nicholas onu odanın arkasındaki merdivene yönlendirdi.

"Ben halledebilirdim," diye söylendi Etta.

"Biliyorum," dedi Nicholas; genç adamın nefesini teninde hissediyordu. "Adama hak etmediği bir iyilik yaptım zaten. Ama intikam almak istiyorsan dışarı çıkarken ona hatırlayacağı bir yara izi bırakırım."

Bu sözler, Etta'nın içini delip geçti. Son basamakta öyle hızlı döndü ki elbisesinin ağırlığı dengesini kaybetmesine sebep oldu ve bu yüzden Nicholas onu tutmak için uzanmak durumunda kaldı. Genç adamın ellerinin ağırlığı ve sıcaklığı elbisenin, korsenin, kombinezonun altına sızdıysa da Etta

bunu pek fark etmedi. Sonunda göz gözeydiler.

Nicholas buna karşılık bir kaşını kaldırdı.

"Bu gece gidiyor musun?" diye sordu Etta.

"Connecticut'a mı? Hayır, yarın sabah gideceğim. Ama kalacak bir han bulmalıyım."

"Burada kalamaz mısın?"

Nicholas'ın ifadesi yumuşadı; Etta sadece bir an için Nicholas'ın kendisini daha sıkı kavradığına yemin edebilirdi. "Hayır, Bayan Spencer, kalamam."

"Hadi, Etta," diye seslendi Sophia. "Kendisi bekletilmekten hoşlanmaz."

Etta yerinden kımıldamadı. Nicholas yumuşak bir sesle, "Gerçekten de veda etmeden sizi bırakacağımı mı sanıyorsunuz? Başka bir sebep olmasa bile tehlikedeyseniz sizi buradan kurtaracağıma dair söz verdim."

"Söz mü?" diye fısıldadı Etta.

"Her zaman."

Basamaklar, hepsinin ağırlığı altında gıcırdadı; ayrıca merdiven o kadar dardı ki Etta yan dönüp bu şekilde çıkmayı bile düşündü. Nicholas, başını alçak tavana çarpmamak için eğilmek zorundaydı.

Etta, ikinci kattan geçerlerken, yarı açık kapıların ardında ne olduğunu görmek için etrafa göz attı. Bunlar, özel odalar olmalıydı; burada daha az adam vardı ve üniformaları, aşağıda gördüklerinden daha iyi durumdaydı.

Sophia'nın tarifine göre etraflarındaki duvarların çöküyor, mobilya ve kilimlerin de kemirgenlerden bir denizin üzerinde koridorlarda dolanıyor olması gerekiyordu. Ama daracık ve

biraz kasvetli olsa da burası tertipli görünüyordu.

Üçüncü kat daha da sadeydi. Sadece üç oda vardı. Sophia önce saçını, sonra da elbisesini düzeltti ve önünde tüfekli bir adamın nöbet tuttuğu en soldaki odaya ilerledi. Nicholas, adamı tek bir bakışla değerlendirdi.

Etta kapıyı çalamadan içeriden bir ses yükseldi: "Gir."

Etta, Sophia ve Nicholas bu sesi izledi. Oda, en az koridor kadar yalındı ama şöminenin yaydığı ısı yüzünden boğucu bir havası vardı. Sayvanlı karyola, sehpa, sandık ve porselen bir lazımlık dışında odada bir de berjer vardı. Bu koltukta oturan adam doğrudan kükreyen ateşin önündeydi.

İçeri girdiklerinde adam ayağa kalkmadı; her birine sadece bir defa baktı. Etta, Sophia'nın güçlükle yutkunduğunu işitti. İhtiyar, sağ elini beklenti içinde kaldırınca Sophia, adamın parmağındaki altın yüzüğü öpmek için aceleyle koştururken neredeyse düşüyordu.

"Merhaba, Büyükbaba. İyi görünüyorsun."

"Sen de at kıçı gibi kokuyorsun."

Etta şaşkm bir kahkaha atınca adamın sert bakışıyla karşılaştı ve kafasını hafifçe yana eğince sesi kesildi.

Adamın yüzü, Sophia'nınki gibi yuvarlak, hatları yaşma rağmen keskindi. Pörsümüş göz kapakları, buz mavisi gözlerinin üzerine sarkıyordu; ağzının kenarları doğal bir biçimde aşağı doğru meyilli olduğundan adamın yüzüne, onların varlığına pek katlanamıyormuş gibi, bitkin bir ilgisizlik ifadesi katıyordu. Gömleğinin ve pantolonunun üzerine giydiği mavi ipekten damasko robdöşambırını düzeltti.

Tek bir bakış, Etta'yı herhangi bir bıçaktan çok daha hızlı bir şekilde ikiye ayırıvermişti.

Adam Sophia'ya döndü. "Çekilebilirsin."

Sophia, adam onu kapıya doğru ittirmiş gibi sıçradı. "Ama..."

"Beni sorguluyor musun?" diye sordu adam sakince.

Sophia dudaklarını mühürleyip Nicholas'a döndü.

"O kalıyor," dedi İhtiyar sertçe ve sabırsız bir şekilde elini salladı. "Ah Tanrım, sen kapıya gidene kadar yaşlılıktan öleceğim, çocuk."

Etta, Sophia'nın derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdiğini ve titiz bir zarafetle yürüdüğünü görünce bu kızla ilgili bir şeyi, ilk defa tam manasıyla kavradı. Sophia, sürekli dışlanmasına rağmen aslında ailenin içinde olmak istiyordu.

Kapı kapandığında, "Işığa doğru gel," diye emretti İhtiyar. Kucağındaki kitabı yere bıraktı.

Nicholas, yumruk yaptığı ellerini arkada kavuşturmuş, ayakta dikiliyordu. Etta ilerlediğinde o da onu taklit etti ve kızın bir adım önünde durdu.

"Ben Etta," dedi kız ızdırap verici sessizliği bozmaya çalışarak. Yanıt alamadığı süre uzadıkça, ayaklarının kapıya doğru ilerleme isteğine karşı daha çok direnmesi gerekiyordu. Bütün o sahne korkusuna, performans yüzünden yaşadığı ve elini kolunu bağlayan o panik ataklara rağmen hiç böylesine katıksız bir dehşet hissiyle boğulmamıştı. Sırtını yalayan ateşin sıcaklığının ve geride bıraktığı, saatler süren yolculuğun etkisiyle bir baskının ciğerlerini sıkıştırmaya başladığını hissetti.

Neden burada öylece duruyordu? Neden bağırıp çağırarak, onu hiçbir açıklama yapmaksızın zorla buraya getirmesi hakkında ne düşündüğünü açıkça söylemiyordu? Şu an evde

olabilecekken sırf o öyle istediği için buradaydı ama adam bir hilkat garibesi gibi görünmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Ayrıca Nicholas'ı ve annesini kendine köle eden, bir rol oynamak, araya karışmak için onların özgürlüğünü feda etmenin normal olduğunu düşünen de bu adamdı.

"Geç kaldın, Samuel."

Belki sadece bir ışık hilesiydi ama Etta, Nicholas'ın gerildiğine yemin edebilirdi.

"Senin de yıllardır bildiğin gibi benim adım artık Nicholas. Ayrıca bu sonuca nasıl vardığını da anlayamadım."

"Onların, ayın yirmi birinde burada olmalarını istedim. Ama işte yirmi ikinin ilk on dakikasını geçirmiş bulunuyoruz. Ücretin de buna göre kesilecek."

Etta sinirlendi. "Bu..."

"Adamım aşağıda. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Tabii o senin gerçek adını biliyor. Nicholas demek! Şuna da bak! Belki de hayatını yeni baştan inşa etmeye karar verdiğinde kendine Charlemagne adını seçmeliydin. Çünkü içeriye bir imparator gibi girdiğin sugötürmez bir gerçek."

Kendisine verilendense sevdiği ve istediği bir ismi kullandığı için Nicholas'la dalga mı geçiyordu bu adam? Ona geçmişte yaşananları hatırlatmanın ne kadar da kötücül bir yoluydu bu böyle.

Bununla başa çıkabilirim. Annesinin sesine, sözlerine, o inanç kırıntısına tutundu. Başka hiçbir şey yapamasa bile en azından adamın bakışlarından çekinmeyecekti. Annesini gururlandıracaktı.

"Neden burada olduğumu söyleyin," dedi buz gibi bir sesle.

"Sence neden buradasın?" diye sordu İhtiyar, gümüş rengi ince kaşını kaldırarak. Sıradan bir ev kedisine tepeden bakan bir aslan gibiydi.

"Sanırım beni rehin almak niyetindesin," dedi Etta. "Anneme ulaşmak için."

Cyrus içten bir kahkaha attı. "Öyle mi düşünüyorsun? Aslında bunun tam tersi desem?"

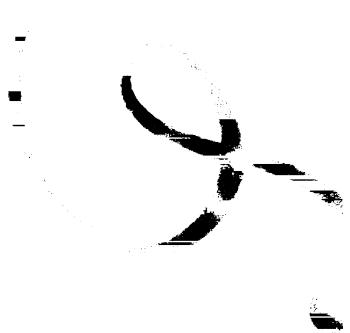
İhtiyar, ipek robdöşambırının ön cebinden küçük, parlak bir fotoğraf çıkarırken, Etta'nın dehşetle karışık bir şaşkınlık barındıran bakışları adamı delip geçti. Dehşet hissi öylesine felç ediciydi ki bunu, adamm elinden almak için kolunu güç bela kaldırabilmişti.

Ağzına bağlanan bez yüzünden suratı tam anlamıyla görünmeyen annesi doğrudan ona bakıyordu. Kadın öfkeli değil de korkmuş görünüyor olsaydı Etta birinin onun kılığına girdiğine inanabilirdi. Ama hayır, Rose'un üzerinde hâlâ Metropolitan'da giydiği o elbise vardı. İçinde bulunduğu oda karanlık olsa da Etta oturma odalarını tanımıştı. Bir el kadraja bir *New York Times* gazetesi uzatmıştı. Konserden sonraki günün tarihi yazılıydı gazetede.

Etta'nın gözünün önünde, Alice'in son defa kapanan göz kapakları belirdi sadece.

Ellerinde sadece Alice'in kuruyan kanını hissedebiliyordu.

"Onun yüzünden senin bu aileye –bizim türümüze– bir borcun var," dedi İhtiyar. "Ve her dediğimi yapacaksın. Yoksa annen son nefesini verir ve sen de bu sefil zaman dilimini asla ama asla terk edemezsin."

DOKUZ

İçinde peyda olan şaşkınlık, yerini bir öfke dalgasına bıraktı. Nicholas, Cyrus'a doğru atılan Etta'yı belinden yakalayıp geri çekerken kız hâlâ debeleniyordu. "Seni alçak herif!"

"Bayan Spencer..." Nicholas, onu durdurmaya çalışırken belini daha da sıkı kavradı. "Etta!"

Nicholas'ın ona âdeta yalvardığını fark eden Etta debelenmeyi bırakıp kendini genç adamın kollarına bıraktı. Cyrus ayağa kalktı, kızı daha yakından incelemek için onların etrafında dolaştı.

"Senin bir Ironwood olabileceğini, Augustus'un bir ahmaklık daha yapmış olabileceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki yanılmışım. Bizim soyumuzdan değilsin sen. Senin baban kim?"

"Sanki sana söylerdim de," diye terslendi Etta.

İhtiyar, yatağın yanındaki sandığa doğru ilerlerken ilgisiz-

ce elini salladı. "Ironwood olmadığına göre Jacaranda ya da Hemlock olmanın hiçbir önemi yok."

Sophia, Linden'lar da dâhil yolculuk edebilen üç aile daha olduğunu söylemişti. Ama hem o hem de Nicholas artık o ailelerin yok olduğunu ya da Ironwood klanıyla birleşmeye mecbur bırakıldığını belirtmişlerdi.

"Seni öğrenene kadar annenin, Linden soyundaki son yolcu olduğunu sanıyorduk."

Cyrus, sandığın derinliklerinde aradığı şeyi bulup çıkardı. Alması için Etta'ya uzattığında Nicholas onu bıraktı.

Bu, üzerinde RCL harfleri olan, muhteşem, altın bir ağaç kabartması bulunan küçük, deri bağlı bir defterdi. Etta, defterin üzerindeki şekli tekrar tekrar inceledi; gövdenin hafif kıvrımına, yukarıya uzanıp birbirine dolanan ve gür, dolgun yaprakların arasında gözden kaybolan dallara baktı. Altın ağacın kökleri de benzer şekilde iç içe geçmiş, ince çizgiler birbirlerine dolanmıştı.

"Bunu tanımadın, değil mi?" dedi Ironwood; bundan keyif aldığı açıktı. "Annen ve onun büyükbabası Benjamin Linden lanet olasıca soylarıyla öylesine gurur duyarlardı ki... Bu, sizin aile mührünüz."

Etta, bunun doğruluğunu tasdik etmek için Nicholas'a bakınca, "Her hanedanın kendine ait bir ağaç mührü vardır," dedi Nicholas usulca. Başıyla sandığı, kapağına bezenmiş o muazzam, güçlü dallara sahip ağacı, yerden yükseliyormuş gibi görünen alçak, kalın dallarını işaret etti.

Büyükbabası. Annesi ona büyükbabası tarafından büyütüldüğünü söylemişti. Yani o zaman... her şey yalan değil miydi? Sadece gerçekleri özenle seçerek mi anlatmıştı?

"Rönesans İtalya'sında gezerken Rose'la yollarımız kesişti; o sıralar bu, hoş bir tesadüf gibi görünmüştü. Büyükbabası kısa bir süre önce vefat ettiğinden yalnız başına kalmıştı," diye devam etti İhtiyar, sesine suçlayıcı bir ton hâkimdi. "Onu ailemize getirmek, Augustus'la evlendirip yalnız bir hayattan kurtarmak için gerekli düzenlemeleri yapmıştım ancak annen on yedi yıl önce ortadan kayboldu ve o zamandan beri de onu arıyoruz."

Defteri sıkıca kavradı Etta, sonunda da onu açma isteğine direnemedi. Kapağı açıp, annesinin el yazısıyla düzgünce alınmış notları inceledi. Sanki rastgele bir kapıyı açmış ve annesini orada beklerken bulmuştu.

Viktorya Londra'sı. Beşinci yüzyılda Roma. Yirminci yüzyılın başında Mısır. Her birinde, hemen hemen her gün minik notlar düşmüş, belki en az yüz değişik yerden bahsetmişti: Mesela birinde, "*Kraliçe, Prens'le birlikte Buckingham Sarayı'na giderken yanımızdan geçti,*" diye yazmıştı. Bir diğerinde, "*Deve neredeyse Gus'un saçını derisinden koparıp çimen misali yiyecekti,*" diyordu. Bir başkasındaysa, "*Aman Tanrım, ihrama sarılı böylesine koca göbekli bir adam hayatımda hiç görmemiştim,*" yazılıydı.

"Yolcular günlük tutar," diye açıkladı Nicholas kısık sesle. "Geçitlerden geçtikleri tarihleri not ederler ki kazara kendileriyle karşılaşmasınlar."

Etta, parmaklarını günlüğün deri kaplamasına iyice bastırarak başıyla onayladı; fakat düşünceler kafasının içinde fırıl fırıl dönüyordu. Kendiyle karşılaşmak da ne demekti? Neden bundan kaçınmak istiyorlardı?

"Dik dur, çocuk. Daha yetişkin olmadan kamburun çıkacak. Şuna bak!"

Annesi kaybolmuş muydu, yoksa kaçmış mıydı?

Etta, bu sorunun yanıtını bulduğu an içinin paramparça olduğunu hissetti. Annesi kaçmıştı. Aşırı baskıcı, hayatını kontrol altında tutmaya çalışan üvey babasından kaçmıştı.

Etta dönüp kirpiklerinin ardından İhtiyar'ı inceledi. Diğer ailelerin soyundan geri kalanlar Ironwood klanınca sahiplenilmişlerdi. Ya annesi aslında bunu kastettiyse? Ya büyükbabası öldükten sonra o da bir Ironwood olmaya zorlandıysa?

"Onu ben de aradım." Cyrus, yerden deri bir çanta aldı. İçini kurcaladıktan sonra bir parşömen parçasını çıkarıp Etta'ya fırlattı. Etta parşömeni alıp dikkatle açtı. Kâğıttaki el yazısı tanıdık değildi.

2 Ocak, Bizim Yılımız 1099

Gus,

Baba'ya rapor vermek üzereyim ve cezam neyse memnuniyetle çekeceğim ama nicedir sana bunu söyleyip söylememe konusunda vicdanımla savaş içindeydim. Sen bu konuda daima metanetini koru dun; fakat ben bunun yıllardır sana ne büyük bir acı verdiğini biliyorum. Gerçeği bilmek, hayatın boyunca üzerinde asılı duran belirsizlikle birlikte yaşamaktan kesinlikle daha iyidir, değil mi? Günlerdir boğuştuğum sorular işte bunlar.

Bu hafta başında, Nassau'da kaldığım yerin yakınında bir geçit buldum ve dostum, doğrusu biraz sıkılmıştım ve tekrar 1776 yılına çağrılmış olmaktan ötürü de epey içerlemiştim. Neden onun o kahrolası takıntısını bulmak için ipe sapa gelmez her türlü ipucunu takip etmek zorundaydım ki? Neyse, geçidi duyup gittim; geçit beni 1946 yılının ötesine, müze gibi görünen bir yere götürdüğünde nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Etrafımdaki insanların baya-

ğı tavırlarını anlatmakla vakit kaybetmeyeyim; bir gazeteyi kontrol ederek 2015 yılında, Manhattan'da olduğumu fark ettim.

Evet. Doğru okudun. Etrafta insanlar itişip kakışıyorlardı ve adaya yaptıkları binaların sayısı ürkütücüydü. Sanırım yakında kendin görürsün.

Ama işte yine tereddüt ettiğim yere geldik. Acaba bunun için benden nefret edecek misin? Onu Paris'te bir kerecik görmenin seni yıllarca perişan ettiğini bildiğim için bundan emin olamıyorum. Gus, dünyada neler olduğunu anlayabilmek, İhtiyar'a daha detaylı bilgi vermek için gazeteyi okuyordum. Ama bir yerinde gördüğüm bir fotoğraf neredeyse soluğumu kesti; çünkü bunun kesinlikle bizim Rosie'miz olduğunu düşündüm.

Ama bu, Henrietta Spencer adında, keman virtüözü bir kızdı ve haber, kızın Rusya'da kazandığı bir yarışmadan bahsediyordu. Haberin sonuna kadar göz gezdirdim ve hakikaten de sonunda annesi Rose Spencer'ın adı geçiyordu.

Bu dönemin teknolojisi gerçekten takdire şayan ama sana şu an bundan bahsedecek değilim. Şehir kütüphanesindeki kütüphaneci, interweb... Böyle miydi acaba? Yok, yok, internet denen bir şey aracılığıyla daha çok bilgi edinmeme yardımcı oldu. Zaten tek başıma devam etmem gayet kolaydı ve ben de bu ipin ucunu takip etmeyi sana borçlu olduğumu düşündüm. Onlara dair bulabildiğim ilk şey, 5 Ekim 1998 yılına ait bir polis kaydıydı. Buna göre, Rose Spencer, yanında üç aylık bebeğiyle büyük bir mağazada, hırsızlık sebebiyle yakalanmıştı. Rose, şehre yeni geldiğini ve bir dostuyla iletişime geçmek istediğini söylemişti.

Umarım canını sıkmamışımdır, kardeşim. Kendine bir hayat kurduğunu, artık Amelia ve Julian'la uğraştığını biliyorum. Ama bu haberin artık her şeyi unutmana yardımcı olmasını, altüst olmuş

zihnini yatıştırmasını umuyorum. Rosie de kızı da iyi görünüyorlar; Rose'un bu aileye çektirdiği ızdıraplara rağmen, onları böyle görmekten memnun olduğumu söylemeliyim.

Virgil

"Virgil benim diğer oğlumdu ve bu mektubu aldıktan kısa bir süre sonra öldü," diye açıkladı Cyrus ve mektubu tekrar kızın parmaklarının arasından çekip aldı. "Bir yıl sonra da Augustus, on yedinci yüzyılda gemisi batınca öldü."

Nicholas, bakışlarını İhtiyar'a çevirdi; sesi gergindi. "Yeter artık. Ona ne istediğini doğruca söyle."

Cyrus, arkasına yaslanıp uzun uzun ona baktı. "Rose'u kullanamayacağım için bu görevi gerçekleştirmek Bayan Linden'a düşüyor..."

"Spencer," diye düzeltti Etta sertçe.

"Linden!" diye âdeta kükredi İhtiyar. "Bu yüzden de sana lanet olsun. Annenin benden çaldığı şeyi çalmanı istiyorum."

Bunu duyunca, Etta'nın adama savuracağı öfkeli sözler bir anda uçup gitti. "Pardon?"

"Sağırı oynama bana, buna sabrım yok. Ne dediysem o. İşbirliğine yanaşmazsan araştırmama kendim devam ederim, sen de burada kalırsın. Tekneden indiğinde limanda takılan kadınları gördüğüne eminim."

Nicholas hırladı: "Sakın böyle bir imada..."

"Bir şey ima ettiğim yok. Ne demek istiyorsam onu diyorum. Hayatta kalmak için başvuracağın yol bu olacak. Böyle bir dönemde, hiçbir becerin, bilgin ya da ailen olmaksızın başka bir şey yapman mümkün mü ki?"

Yani ya fahişelik yapacak ya da İhtiyar'a hizmet edecekti, öyle mi? "Geçidin nerede olduğunu biliyorum." Aşağı yukarı yani. "Tek yapmam gereken Nassau'ya geri dönmek..."

"Sen oradan geçmeden geçidi gömerim, çocuk. O yüzden beni kızdırmadan önce bir kez daha düşünsen iyi edersin. Hadi, bir oyun oynayalım. Gözlerini kapa ve adaya adamlarımdan önce ulaşabileceğin bir senaryoyu zihninde canlandırmaya çalış. Hangi parayla gideceksin? Sana yardım edecek herhangi bir arkadaşın var mı?" diye sordu Cyrus; sesi, âdeta bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşak çıkıyordu. "Ayrıca gelip seni tekrar almamızı ne engelleyebilir?"

Nicholas bana yardım eder. Etta genç adama bakma riskini göze aldığında, İhtiyar'la Nicholas arasındaki, dile gelmeyen öfkeyle titreşen havayı hissedebiliyordu.

"Anneni öldürmemize ne engel olabilir?"

Etta yere çöktü; yenilgi hissi, bir bulantı dalgası gibi içinde yükseldi. Konuşmaya başladığında sözleri öyle sertti ki Nicholas onun yanına yaklaştı. Etta Nicholas'ın, onun ihtiyar adamın yüzünü tırmalamasından çekindiği için mi yanına yaklaştığını merak etti. "Zaten birinin kanı eline bulaştı. Bir kadını daha öldürecek kadar kötü müsün gerçekten?"

"Bir kadını daha mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Vekillerim, herhangi birinin öldürüldüğünü rapor etmedi. Gerçi... gerekirse güç kullanma yetkisine sahiptiler."

Öfke Etta'yı yakıp kavurdu. "O masumdu. Savunmasız, yaşlı bir kadındı!"

Cyrus omuz silkti. "O zaman zaten yaşamının sonuna gelmiş demektir. Bu kadın için gözyaşlarını harcama. Çoğu insan böylesine dolu dolu yaşayamıyor. Oğlum gibi mesela ya

da torunum. Ben, annenin ellerindeki kanla daha çok ilgileniyorum doğrusu. Eski yolcu kurallarına göre bu kan davasını bitirmek için seni öldürsem gayet haklı olurum. Zor yolu tercih ettiğim için minnettar olmalısın."

Etta öylesine sersemlemiş, öylesine afallamıştı ki diyecekleri aklından uçup gitti. Bunu gören Cyrus kız hiç konuşmamış gibi devam etti.

"Geçit keşfedildikten sonra senin o pis, kalabalık şehrindeki araştırmaları yürütmeleri için pek çok vekilimi oraya gönderdim. Rose'un muhtemelen seyahat yeteneğine sahip bir çocuğu olduğu kesinleşince, doğrudan seyahat etmeni sağlayacak düzenlemeler yapıldı," diye devam etti Ironwood parmaklarını göğsünün üzerinde kenetleyerek. "Vekillerim, benim adıma, annenin çalıştığı müzeye oldukça yüklü bir bağış yaptılar. Müzenin, performans sergilemen için seni davet etmesini önerdiler; elbette ki el altından verilen paralarla her şey mümkündür."

Etta, dudağının hırıldarcasına kıvrıldığını hissetti ama iş birliğinin bozulmasından çok korktuğundan ses çıkarmamak için kendini zorladı.

"Annenin geçidin orada olduğunu bilmediği, onu duymamış olabileceği de geldi aklıma. Ya da belki de senin böyle bir yeteneğin yoktu. O yüzden de geçidi duyup duymadığını kontrol etmek, duyuyorsan da seni buraya getirmek üzere Sophia gönderildi."

Duymak. Bir şey duyduğunu biliyordu. Ama Etta defalarca kez müzeye gitmişti ve ilk defa o gece o çınlayan çağrıyı duymuştu.

"Rose bunu sana açıklamayarak gerçekten de düşüncesiz-

lik etmiş." Cyrus onun düşüncelerini okur gibiydi. "Bin yıl önce geçitleri yaratan atalarımız, günümüzdekilerden çok daha safkandı. Hayatta kalabilmek adma... sıradan halktan insanlarla neslimizi... birleştirmek gereklilik olmuştu. Doğal olarak da geçitleri duyma ve görme becerisi yitip gitti. Titreşimlere güvenir olduk."

Cyrus, çantasındaki kadife keseden bir mızıka çıkardı. Dudaklarını ağızlığa dayayıp üfleyerek aynı anda üç nota çaldı.

Adam daha mızıkayı ağzından çekmeden Etta o kulak tırmalayıcı, uzaklardan gelen çığlığı duydu. Herhangi bir şeye tutunmak için içgüdüsel olarak geri çekildi ve sonunda eli, şöminenin rafını kavradı. Ses, ikinci bir kalp atışı gibi başında zonkladı.

"Geçitler, sol majör gamıyla titreşir," dedi Cyrus.

Etta alnını ovalayarak sesin yakıcı ateşinin mahsur kaldığı şakaklarının ardındaki acı düğümünü dağıtmaya çalıştı. Onun için seçilen... 3 numaralı Sonata'dan Largo... Parçadaki birkaç saniye de o üç notayı –sol, si ve re– içeriyordu.

Kemanıyla geçide seslenmiş, geçit de ona yanıt vermişti.

"Ne tuhaf," diye söze başladı Cyrus. Koltuğun sol koluna dayalı duran bastonu alıp doğruldu ve onu üç defa pat diye yere vurarak Etta'nın yanına geldi. "Annenin bunu senden gizlemesi ne kadar da tuhaf..."

"Asıl senden kaçması ne kadar tuhaf," dedi Etta alaycı bir şekilde. "Neden yaptı hiç anlayamıyorum."

Adam, elini uzatıp kızın çenesini yakalayarak onu hareketsiz bıraktı. Adamın elinin baskısı kendi şaşkınlığıyla birleşince kolları gevşeyen Etta öylece kalakaldı. İhtiyar, Etta'dan daha uzundu ama bir buldok kadar tıknaz ve gürbüzdü.

Adam tepesinde dikildiğinde zalimliği daha farklı bir şekle bürünmüştü. Yarım saniyeliğine de olsa gerçekten adamın onu, arkasında çatırdayan ateşin içine iteceğini düşündü.

"Kes şunu," dedi Nicholas sertçe; kolunu ikisinin arasına soktu.

Bu, ufak bir itiraz olsa da etkili olmuştu. Adamın gözlerindeki mavi alev Etta'dan Nicholas'a çevrilirken eli gevşedi ve Etta'nın boynuna doğru kaydıktan sonra tıpkı bir yaka, bir kement gibi oraya yerleşti.

"Bir zamanlar benim atalarıma ait olan değerli bir şeyi aradığımız sırada annen kendini ailemize sevdirdi. Üzgün, mutsuz bir yetim rolü oynayarak bizden istediği bilgileri aldı, sonra da onu gözümüzün önünden çaldı. Onlarca yıl süren aramalar heba oldu."

Hayatım boyunca asla hiçbir şey çalmadım.

Etta, küpelerle ilgili şaka yaptığında annesi bu sözleri ona öylesine söylememişti. En ufak bir suçlama dahi içermeyen bir şaka yüzünden âdeta yıkılmış gibi görünüyordu.

İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin ya da bir şeyi ne kadar çok istersem isteyeyim...

Nicholas doğruldu, yüz ifadesi bir şeyi yeni anlamış gibi keskinleşti. "Usturlaptan bahsediyorsun sen. Onu çalan yolcunun Rose Linden olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Bu, senin konumundaki biriyle paylaşılmayan bir gerçek." Cyrus burnundan derin bir nefes verdi. "Bunu sakladığı yerlere ve dönemlere dair çeşitli bilgiler edindim ama bu, ancak daha fazla kayba sebep oldu." Tekrar Etta'ya döndü. "Bu nesneyi geri almak için yaptığım araştırmam bana iki oğul, bir de erkek toruna mal oldu. Üçü

de benim doğrudan vârisimdi."

"O zaman belki de," dedi Etta iğneleyici bir üslupla, "hâlâ vaktin varken onu aramayı bırakmalı, beni de bu işe bulaştırmamalıydın!"

Adam elini onun üstünden çekip vuracakmış gibi kaldırdı. Nicholas iyice aralarına girince, omzu ihtiyar adamı görmesini engelledi. "Yeter. Onların yasını tutuyormuşsun gibi davranma. Birçok defa Julian'dan bir sinekmiş gibi bahsettiğini duydum. O öldüğünde bir damla bile gözyaşı dökmedin."

Etta'nın aklına bir şey takıldı. Augustus ve Virgil onun oğulları, Julian da torunuysa... Nicholas soyağacının neresinde oluyordu?

"Sophia o zaman dilimindeyken onların eşyalarını araştırdı mı?" diye sordu Nicholas. "Orada olmadığını ne biliyorsun?"

"Rose onu yanında tutmaması gerektiğini bilir. Onu bulsak da usturlabı bulmamamız için gereken önlemleri almıştır o; onun için yaptığım onca şeye rağmen her daim kindar bir yaratık olmuştur," diye devam etti Cyrus. "Onun Linden ailesine ait olduğunu iddia etti ama bu laf doğru olmaktan son derece uzak."

Bir defasında biri beni kandırmaya çalışmıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu hiç unutmadım. Neredeyse büyük büyükbabana ait bir şeyi kaybediyordum.

Etta bu düşünceleri açık etmekten korkarak mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştı.

"Vekillerimden biri birkaç ay önce evlerini iyice araştırdı," dedi Cyrus. "Tabii oraya ev denirse... Tariflere bakılırsa daha ziyade bir dolapmış."

"Vekilin..." Etta, yüzündeki ve kalbindeki kanın çekildiğini hissetti; sonunda da âdeta kalbi tamamen durmuş gibiydi. "Vekilin evimize girip eşyalarımızı mı karıştırdı?"

"Ayrıca Manhattan'daki pek çok kiralık kasanın da izini sürdü. İlgimi oldukça çeken, acayip bir mektupla geri döndü, ben de seni araştırmaya devam etmesi için onu diğerleriyle birlikte senin zamanına geri gönderdim."

Acayip bir mektup mu? Etta'nın kaşları çatıldı. Bu da ne demekti?

İhtiyar devam etti: "Gerektiği takdirde hem yolculuğun için Sophia'ya yardımcı olmak hem de anneni yakalamak için." Rose'un fotoğrafını koyduğu cebine dokundu. "Annenle ilgili benim emirlerimi bekliyorlar. Anladın mı?"

Etta başıyla onaylamak için kendini zorladı. "Bu usturlabın ne özelliği var ki? Neden gidip kendine başka bir tane bulmuyorsun?"

Etta, Alice ve Rose'la Metropolitan Müzesi'nde yaptığı gezilerden bir usturlabın ne olduğunu biliyordu. Bir pusuladan daha büyük olan bu cihazlar astronomi, astroloji, topoğrafya hesaplamaları yapmak, hatta zamanı ölçmek için İlk Çağ ve Orta Çağ'da kullanılıyordu. İçinde dönen daha küçük, yuvarlak levhaları içeren en alt kısım, bir gündeki saatlere ve bir arkın derecelerine bölünmüştü. Levhalara enlemler, rakımlar, hatta gök kubbenin bazı kısımları bile kazınmıştı.

Ama belli ki bunun başka bir işlevi daha vardı.

"Bir geçidi inceleyip titreşimlerini okuyarak diğer taraftaki varış yeri ve zaman dilimi hakkında bilgi verir," dedi Cyrus. "Ve geçidin, çökmeden geçilebilecek kadar sağlam olup olmadığını söyler."

Etta, bunu doğrulamasını istercesine Nicholas'a baktı. Nicholas açıklamasını yaparken bakışlarını çatırdayan, titreşen ateşten ayırmadı. "Bir yolcu öldüğünde... bir güç... açığa çıkar. En yakındaki geçit bu güçle sağlamlığını yitirir ve çoğunlukla da kapanır. Ama sen geçitten geçtiğin esnada çökerse rastgele bir zamana fırlatılabilir ya da sonsuza dek geçidin içinde mahsur kalabilirsin."

Etta, teninden bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Kullandığımız yüzlerce geçit olsa da hâlâ keşfedilmemiş olanlar da var. Yolcular olarak sayımız azalıyor," diye devam etti Cyrus. "Ne zaman bir yolcuyu bir geçide göndersem onu kaybetme riskini göze almam gerekiyor. Yolcu bir savaş alanına denk gelebiliyor, gafil avlanarak yakalanabiliyor ya da egemen hükûmet onu ele geçirebiliyor. Onları bu kaderden korumak için o usturlabı bulmanın ne kadar önemli olduğunu o minik aklın alıyor mu acaba? Sana basitçe anlatayım: Sayımız gitgide azalıyor. Gelecekte... mahsur kalmış... ne yapabileceklerini ya da kime hizmet etmeleri gerektiğini bilmeyen bütün o yolcuları düşün. Ailelerinin yardıma ihtiyacı var ve ya kan bağından ya da kazandığım zaferden dolayı bana biat etmeleri gerekiyor."

Etta'nın sırtında başlayan ürperti ensesinden başına çıktı. Her şeyin sebebi bu muydu? Annesi, gelecekteki yolcuları İhtiyar'dan kurtarmak için mi usturlabı almıştı?

Eğer onu bulursam... ve ona verirsem...

Rose, yolcuları korumak istemişti ama Etta annesini tanıyordu, bundan daha fazlası olmalıydı; çünkü yolcular zamanın kayıtları içinde kaybolunca dek kökenleri gizlenebilir, isimleri değiştirilebilir, başka bir yere gönderilebilirlerdi.

"Onu sana vermek benim geleceğimi değiştirmez mi?" diye sordu Etta bir anda aklına gelen fikirle. "Ya da tamamen silmez mi?"

İhtiyar, onun bunu sormayı akıl etmesine bile şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Geleceğin korunacak. Yüzyıllar boyunca yaptığım yatırımlar buna bağlı. Ben sadece kendi soydaşlarımı bulmak ve korumak istiyorum."

"O zaman neden Rose'u ikna edip Bayan Spencer'ı bu işin dışında bırakmadın?" diye sordu Nicholas. "Usturlabın yeri için ona karşı kızını mı kullanacaksın?"

"Aptal olma, evlat," dedi Cyrus. "O kadın usturlabın yerini söylemektense ölmeyi tercih eder. Bu sırada da bir dolu yalan söyleyip bu ailenin üyelerini dünyadaki en tehlikeli cehennemlere gönderir. Böylesi kayıplar vermeye devam edemeyiz. Bu yüzden de Bayan Linden onu bulmak için biçilmiş kaftan; kendisi boş bir levha. Ve ölüp gitse bile en azından kullanmamız için bunu deşifre etmiş olacak."

Adam yine robdöşambırının cebinden birkaç defa katlanmış bir defter sayfasını çıkarıp meraklı bir ifadeyle bunu Etta'ya uzattı. "Vekilim bunu evinizde buldu. Sanırım, bunu okumak için... ailenize has... acayip bir yöntemi falan bilmek gerekiyor. Bunun bilgisi de sadece Linden'larda mevcut. Ben sadece tek bir satırı çözebildim."

Sevgili Etta, benim tatlı, küçük yıldızım... diye başlayan mektup... abuk sabuktu. Cümleler kendi başlarına anlamlıydı. Örneğin, *"Ağaçlar bugün harika görünüyorlar,"* yazıyordu. Ama bunu, *"Bilinmeyen tanrıların olup olmadığını sor kendine,"* diye bir cümle takip ediyordu. Bütüne baktığınızda kelimelerin hiçbir manası, cümlelerin birbirleriyle hiçbir alakası yoktu.

Midesini bulandıran bir sarsıntıyla, Etta tam olarak neye baktığını, bu mektubu nasıl okuması gerektiğini anladı. Çünkü annesi yıllardır ona, bu şekilde kodlayarak mektuplar ve notlar yazıyordu. Bazen ikinci bir kâğıt olmazdı; annesinin bir şekil kesecek vakti olmadığında Etta'nın ilk satırdaki ipucundan şekli çıkarması gerekirdi...

Sevgili Etta, benim tatlı, küçük yıldızım...

Ne kadar hoş görünse de annesi bütün hayatı boyunca ona asla böyle duygusal bir şekilde seslenmemişti. Dolayısıyla bu, bütün mesajı görebilmek için mektubun üzerine yıldız şeklinde kesilmiş bir kâğıt koyması gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu bana yazmış.

Sadece ona.

Etta bununla baş edebilir.

Etta bir şey belli etmediğinden emin oluncaya dek gözlerini sayfadan ayırmadı. Cyrus bu karman çorman kelimelerden sadece bir tane anlamlı cümle çıkarmayı başarmıştı ama geri kalanı onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu saçma sapan sözleri bir araya getirerek, birbirine bağlayarak altında gömülü, gizli mesajı ortaya çıkaracak bir anahtar olduğunu bilmiyordu. Mektubun üzerine bir yıldız şekli koyunca ihtiyaç duyduğu cümleler ortaya çıkacaktı. İhtiyar'ın, mektuptan bir satır bile çıkarabilmiş ve bunun Linden'larla bağlantısını kurabilmiş olması sadece kötü şanstı.

Annem usturlabı benim bulmamı istiyor.

Başka kimsenin bulmasını istemiyor.

Etta'nın zamanının geldiğini söylerken kastettiği şey buydu, değil mi? Rose sadece kızının günün birinde zamanda geriye gideceğini bilmiyor, aynı zamanda bu sebeple seyahat

edeceğini de tahmin ediyordu; çünkü Etta'nın tahminine göre Ironwood böyle olmasını istemişti.

"Gördüğün gibi bunu, senin bulman için yazmış. Dördüncü satır," dedi. Altı çizili tek bir satır vardı; Etta bunun yıldızın en geniş yeri olduğunu tahmin etti. "*Zorbalara de ki, onlar sana biat etmeliler.* İlgimi çeken kısım burası."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Etta bütün saflığıyla.

"Amerikan casusu Nathan Hale'in idamını anlatan ve bu dönemde yazılmış meşhur bir şarkıdır," diye açıkladı Cyrus. "Biraz düşündükten sonra bu sözü nerede duyduğumu hatırladım."

Nathan Hale mi? Hani şu, "*Sadece ülkem için verebileceğim tek bir canım olmasından dolayı yeis duyuyorum,*" diyen Nathan Hale mi? Devrim sırasında düşman hatlarının gerisinde yakalanan Amerikan casusu bu yüzden asılmıştı.

"Rica ederim..." diye söze başladı Nicholas.

"Senin ricalarına değer verdiğimi düşünmen ne kadar da sevimli," diye terslendi Cyrus. "Aslında, Benjamin Linden kafayı bulduğunda sinir bozucu bir şekilde bu şarkıyı söylemeye bayıldığı için hatırladım bunu. Rose'un tek ailesi o olduğu için bu, elbette ki bir tesadüf olamazdı. Ama adamın idam edildiği yere dair tarihte hiçbir kayıt olmadığını keşfedince nasıl şaşırdığımı düşünsenize. Bunu bizzat bulabilmek için buraya gelmek zorunda kaldım ve bir de ne göreyim: İdam yerinin hemen karşısında daha önce bilinmeyen bir geçit vardı. Zannedersem, bu mektuptaki ipuçları, bizi bir geçitten ötekine doğru götürerek sonunda usturlabın bulunduğu yere ve döneme çıkaracak."

Bir başka deyişle, her bir ipucu, onu bulmak için geçilme-

si gereken geçitleri gösteriyordu. Yani... gitmek istenen yere ulaşmak için yapılan aktarmalı uçuşlar gibiydiler. Etta'nın tek yapması gereken doğru uçakları bulmaktı.

Etta, parmaklarını annesinin günlüğünün üzerinde gezdirirken doğal bir ifade takınmaya çalıştı. Ironwood bu hareketi fark edince günlüğü onun ellerinden çekip koltuğunun altına geri tıktı.

"Yarın Hale'in idam günü," dedi Cyrus. "Tarih kitaplarında, bu olayın gerçek mekânı konusunda birbirleriyle tutarsız bilgiler olduğundan tam yerini bulabilmek için aylar boyu bekleyerek 1776 yılının Manhattan'ına gelmek zorunda kaldık. İdamın yolun karşısındaki Kraliyet Topçu Kışlası'nda gerçekleşeceğini umarım ki anlamışsınızdır."

Geçit, hâlâ inleyip çığlıklar atıyor olsa da rüzgâr bu sesi uzaklara taşıdığından geride sadece belli belirsiz bir gümbürtü kalmıştı.

"Bu konuda bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Etta. "Onu kurtarmayacak mısın?"

Cyrus kahkahalara boğuldu. "Müdahale edip zamanı değiştirmekten mi bahsediyorsun? Hiç sanmıyorum. Aptal herif, düşman hattının gerisinde, üniformasız olarak yakalandı. Ölmeyi hak etti."

Bu davranış biçimi gerçekten mide bulandırıcıydı.

"Usturlabı aramak üzere yola koyulmadan önce bu mektubu deşifre edeceksin. Yola çıkmadan evvel sana gerekli kıyafetleri tedarik edip usulleri öğretebiliriz."

Nicholas gerildi. "Birkaç saatlik eğitim onun hiçbir işine yaramaz."

Bu, Etta'nın gururunu incitti. Şartlar göz önünde bulun-

durulduğunda olan bitenlerle gayet iyi başa çıkmıyor muydu ki? Ayrıca sidik yarıştırıyormuş gibi görünmek istemezdi ama Nicholas, zaman yolculuğunda ustalaşabildiyse Etta da bunu başarabilirdi.

Nicholas kızın yüzünü saran ateşli ifadeyi fark etmiş olacak ki gözleri hafifçe açıldı. "Ben sadece..."

"O başının çaresine bakabilir," diye araya girdi Cyrus. "Yeterince bekledim. Şartlarım şöyle, Bayan Linden: Bu mektubu ve birbirlerine bağlanan geçitlerin yerlerini deşifre edin, bunlarda seyahat edin, usturlabı bulup bana geri getirin. Sonra da anneniz özgür kalır, siz de evinize dönersiniz."

Etta, dayanabildiği kadar uzun bir süre bakışlarını adamdan ayırmadı. Üzerine bir bitkinlik çöktü ve düşünceleri taşıyamayacağı kadar ağırlaştı. Noktaları, elinden geldiğince çabuk bir şekilde birleştirmeye çalıştı.

Cyrus'un istediğini yapmazsa adam Metropolitan'a ve kendi zamanına giden geçidin yerini söylemeyecekti. Hatta belki de ondan sonra bile... Ki bu yüzden Alice'in hayatını hiç kurtaramayabilirdi.

Hayatı tehlikede olmadığı için de Nicholas onu geri götürmek zorunda değildi.

Annesi ona yalan söylemiş, doğruları çarpıtmış ve her şeyi çok eksik anlatmıştı. Ayrıca bir gün kendi başının çaresine bakması gerekirse bir araya getirebileceği minik bilmeceler ve ipuçları yerleştirmişti yaşamına. Ne kadar da harika bir ebeveynlik örneğiydi bu böyle! Üstelik bütün bunlar... bu usturlabı kendi ailesinde tutmak, bir başka yolcu ona rastlarsa onu bulup saklaması için başka bir koruyucuya devretmek için miydi? Peki o zaman neden onu eğitmemiş, bunun için

hazırlamamıştı? O zaman... o zaman bu kadar bunaltıcı... bu kadar imkânsız olmazdı her şey.

Alice'in, Etta'nın hazır olmaması konusunda annesiyle neden tartıştığına şaşırmamak gerekirdi. Çünkü Etta gerçekten de hazır değildi. Ama annesi bunu başarabileceğine inanıyordu ve Etta, ikisini de hayal kırıklığına uğratacak değildi. Gözlerini kapayıp burnundan derin bir nefes aldı; ta ki kalp atışları sakinleşip de kulaklarında istikrarlı bir uğultuya dönüşene dek...

Evim.

Alice.

Annem.

Ve kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan ilk sahnesi... Bütün bunlar onu bekliyordu.

Alice'in kaderini yeniden yazmanın bir yolu var mıydı? Annesinin güvende olduğundan emin olmanın, İhtiyar'a istediği şeyi vermeden yine de onu kurtarmanın bir yolu var mıydı?

"Bunu düşünüyor olamazsınız..." dedi Nicholas dehşete düşmüş bir hâlde. "Bir düşünün, Bayan Spencer. Sizden istediği şey, hiç de kolay değil."

"Senin fikrini belirtmeni istediğimi hatırlamıyorum," diye gürledi Cyrus.

"Düşünecek ne var ki?" diye sordu Etta buz gibi bir sesle ve doğrudan İhtiyar'a bakarak. "Usturlabı getirmezsem onu öldüreceksin, değil mi?"

İhtiyar, yapmacık bir şekilde sırıttı. "Zevkle. 30 Eylül'e kadar dönmen gerektiğini bilmelisin. Yoksa anlaşma bozulur."

30 Eylül mü? Yani... dokuz gün sonra mı? Hayır, sekiz!

"Bu, hiç de yeterli bir süre değil!" diye haykırdı Nicholas. "Julian'la ben yıllarca araştırdık. Sekiz değil de on sekiz gün harcasa ne fark eder? Sen avucunun içinde bütün zamanı tutuyorken birkaç günün ne önemi var ki?"

"Benim sebeplerim beni ilgilendirir," dedi Cyrus. "Ya ayın otuzunda döner ya da her şeyi kaybeder."

Etta, ellerini önünde kavuşturup parmaklarına giden kan akışını durdururcasına birbirine kenetledi. Annesini inciten, hayatlarına zorla girip Alice'i çalan adam için çalışmaya zorlanmak... Etta'nın midesi bulandı.

Ne yapacağım?

Bu sorunun yanıtı, şüphelerini yok eden, amansız ve basit bir bıçak gibi geldi: Usturlabı bulup Nassau'daki geçidi öğrenmek için kullanacak, sonra da gidip annesini kurtaracaktı. Bunların hepsini de Cyrus Ironwood'un haberi olmaksızın yapacaktı. O ve Rose, zamanda geri gidip Alice'i kurtarabilir, sonra da birlikte ortadan kaybolabilirlerdi...

Peki bu, nasıl bir yaşam olurdu? Elbette ki spot ışıklarının olmadığı, profesyonel olarak keman çalmadığı bir hayat olurdu; çalışıp didindiği her şeyi, gizlenmek için feda etmesi gerekirdi.

Ama Alice ve annesi güvende olacaksa buna değerdi.

"Yapacağım," dedi Etta huzursuzluğunu savuşturarak; sonra da Cyrus'un yalanını anlamamasını umarak ekledi: "Mektubu nasıl kodladığını anlamak için biraz zamana ihtiyacım olabilir. Sadece bu gece yeterli olmayabilir."

Aslında sadece iki dakikaya ihtiyacı vardı ama İhtiyar'ın bunu bilmesine gerek yoktu, öyle değil mi?

Nicholas, ondan uzaklaşıp kolunu şöminenin rafına dayarken kafasını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı.

"Mükemmel," dedi Cyrus el çırparak. "Orijinal kopya sende kalabilir ve çözmeye sabah devam edersin. Sen ve Sophia, benimkinin yanındaki odayı paylaşacaksınız."

Etta, yüzünün ekşidiğini gizlemeye çalışmadı. Sophia dışarı yollandığında kızın yüzünde beliren o gergin, korkutucu hiddeti gördükten sonra Etta, bir fırtına sırasında çatıda uyumanın bile daha güvenli olacağını düşünüyordu. Kendisine izin verildiğini fark edince kapıya doğru döndü.

"Bayan Linden?" diye seslendi Cyrus; Etta kapının kolunu henüz kavramıştı. "Onu yok etmeye kalkacak olursanız mektubun bir kopyasının da bende olduğunu hatırlayın. Ayrıca beni sınamanın hiç akıllıca olmadığını da unutmayın."

"Anlıyorum," dedi Etta.

Ama senden korkmuyorum.

Tavernadaki gürültü, duman, deri ve ıslak köpek kokusuna karışıp bir bulut hâlinde yükseliyordu; Etta kapıyı kapamadan önce, parıldayan ateşi umutsuzca seyreden Nicholas'ın profiline son bir defa baktı.

Bu, yeterli olmalıydı. Taverna boşalır boşalmaz ve müşteriler uykuya dalar dalmaz Etta, Metropolitan'da yaptıkları gibi, geçidin girişine doğru giden o titreşen gürültüyü takip edecekti. Günlerdir ilk defa, yaşamının kontrolü yeniden elindeymiş gibi hissediyordu; hayatı bir başkasının merhametine kalmış zoraki bir yolcu değildi.

Kolundan yakalayan bir el onu döndürdü. Sophia onu yandaki kapıyla aralarındaki kısa mesafe boyunca çekiştirirken, kapıda nöbet tutan adam kara kaşlarından birini havaya kal-

dırdı. İçeri girdiklerinde kapıyı arkalarından nazikçe kapayıp yatak odalarını İhtiyar'mkinden ayıran duvarın yanına gitti.

Cyrus Ironwood, Etta'nın sabrını son damlasına kadar tüketmişti ve daracık odayı incelerken, bitkinlikten başı zonkluyordu. Yine mi? Belki de annesinin yaptıklarından dolayı İhtiyar'ın kendisine verdiği asıl ceza buydu: Etta'yı hiddet dolu Sophia'yla küçücük bir yere kapamak ve onu boğazlamadan bütün söylenmelerini dinlemek zorunda bırakmak. Üzerine çöken hüsran öylesine gerçekti ki elleri, kolay kırılabilir gibi görünen iskemlenin sırtını kavradı ve bunu yakındaki duvara çarpmayı ciddi ciddi düşündü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu ama Sophia sadece bir elini havaya kaldırıp kulağını duvara dayadı.

"Onları duyamıyorum," dedi sessizce. "Yani umarım onlar da bizi duymuyorlardır."

Öfkeden çılgına dönerek volanlı eteğiyle yatağa oturdu. "Bu ne cüret! Seni buraya getiren kişi ben olduğum hâlde beni aptal yerine koyup dışlıyorlar. Bunu benden gizlemeye nasıl cüret ederler!"

"Senden mi?" diye sordu iğneli bir şekilde.

"Evet, benden," dedi Sophia, iğneleri saçlarından hışımla çıkarırken. Ağzına kadar kıyafet, cam şişeler ve gümüş bir fırçayla dolu olan bir sandık bırakılmıştı odaya. Sophia, açtığı saçlarının arasından geçirdiği fırçayı öfkeyle çekiştirdi.

İhtiyar anca kudurmuş bir kedi kadar sevimliydi; Etta, Sophia'nın yerinde olsa onunla mümkün olduğunca az zaman geçirme fırsatını memnuniyetle karşılardı. İhtiyar Sophia'yı kendisine hizmet etmeye zorlamış; onu, kadınların gerçek haklara sahip olduğu herhangi bir yıla gitmekten res-

men alıkoymuştu. Etta, sevgili Büyükbaba'nın sıkı denetimi olmaksızın Sophia'nın hayatının nasıl olabileceğini düşünmeden edemedi.

"Neden orada olmak istiyorsun ki zaten?" diye sordu Etta. "Beni neden istediğini sana söylememesi canını bu kadar sıktıysa kalmak için diretemez miydin?"

Sophia dudak büktü. "Kimse Büyükbaba'ya karşı gelemez. Diğer ailelere sorabilirsin. Onun arzularını yerine getirmezsen ne olacağını sana ilk ağızdan anlatsınlar."

Etta, bu durumu düşünerek onun yanına oturmak üzere ağır ağır ilerledi. Kız, burnundan soluyor, kesik kesik nefesler alıyordu; Etta kızın öfkeden mi, yoksa aşağılanmış hissettiğinden mi böyle olduğunu kestiremedi.

"Tam olarak ne dediklerini anlat," diye talep etti Sophia.

Etta çoğunu anlattı. Annesinden gelen şifreli mektubu kızdan gizleyerek kabarık eteklerinin altına sakladı.

"Usturlap mı?" diye tekrarladı Sophia kulaklarına inanamayarak. "Onca şeyden sonra hâlâ onu mu arıyor?"

"Onunla ilgili başka bir şey biliyor musun?" diye sordu Etta dikkatle.

Sophia, keyifsiz ve küçük bir kahkaha attı. "Tabii ki de hayır. Neden bana bir şey söylesinler ki? Arkadaşın Bay Carter'a sor en iyisi. O ve Julian dört yıl önce onu aramaya gönderilmişti."

Yine şu gizemli Julian...

"Cyrus'un torunu o, değil mi?" diye sordu Etta.

"O..." diye söze başladı Sophia. "O öldü. Babası boğulduktan ve amcası da bir av kazasında kendini vurmayı becerdik-

ten sonra tek vâris o kalmıştı."

Bir elini gür, koyu renk saçlarının arasından geçirirken bebeksi yüzünde boş, kasvetli bir ifade belirdi. "Benim de müstakbel eşimdi."

Müstakbel eş mi? Yani... "Nişanlı mıydınız?"

Her şeye rağmen Etta'nın içinde, kıza karşı bir sempati oluştu. Hislerini bastırmanın, Sophia'ya duyduğu uzaklığı yeniden yakalamanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Çocukluğumuzdan beri," dedi Sophia. "Mükemmel bir çifttik. Yolcuların birbirileriyle evlenebilmeleri ne kadar nadir gerçekleşir, biliyor musun? Sırf ben uzak bir kuzenden doğduğum için bu mümkün olmuştu. Benim..."

"Senin ne?" diye atıldı Etta. Sophia'nın bundan bahsetme biçimi, kendini güçlükle durdurması falan Etta'ya, kızın bu konuyu konuşmak istediğini, belki de bundan bahsedebileceği hiç kimsesinin olmadığını düşündürdü.

"Babam bu aile için hiçbir önem taşımıyordu," dedi Sophia parmaklarıyla saçlarının uçlarını tararken. "Büyükbaba'nın uzaktan bir kuzeniydi; saf bir fahişenin ırzına geçmiş ve geri geldiğinde de annemin öldüğünü ve benim de tek başıma kaldığımı öğrenmişti. Birkaç yıl sonra o da içkiden ölünce sadece Büyükbaba beni büyütmeye gönüllü oldu. Gerçek bir yolcunun öylece yitip gitmesine izin veremeyeceğini söyledi. Çoğu insanın sadece tek bir gölgesi vardır ama benim iki tane varmış gibi hissediyorum. Geçmişim her gün, her saniye peşimden geliyor ve ben ondan kurtulamıyorum. Julian'la evlenmek, sonunda diğer yolcuların dedikodularını bitirebilir, bana biraz saygınlık kazandırabilirdi."

Evlenmek, tarihteki pek çok kadının geçmişlerinden ve

içine doğdukları herhangi bir durumdan kurtulmalarının tek yoluydu. Erkeklerin yaptığı gibi yaşamlarını iyileştirmek için uğraşamazlar, kendi kurallarına göre yaşayamazlardı. Bu, onlara yapılan büyük bir haksızlıktı; özellikle de bir geleceği olması, fırsatlara erişebilmesi gereken Sophia gibi birinin ailesinin koyduğu kafeste mahsur kalması hiç adil değildi.

Etta, sonunda öfkesinin son kırıntısını da savuşturup elini alnına bastırarak bunu sindirmeye çalıştı. Sophia, ayağa fırlayıp korsesinin ve elbisesinin iplerini çekiştirmeye başladı.

Bir süre sonra Etta ona yardım etmek için ayağa kalktı. "Eğer İhtiyar'ın akrabasıysan ve çok az yolcu kaldıysa sen neden Cyrus'un vârisi değilsin?"

Sophia gözlerini devirdi. "Çünkü birkaç ay önce, Büyükbaba'yla kan bağı olan çok uzak bir akrabanın çocuğu oldu ve her nasılsa o çocuk sırf oğlan olduğu için benden daha fazla hak sahibi oluverdi. Minik Marcus Ironwood, yeni vâris. Şimdilik. Onun bir yolcu mu yoksa bir muhafız mı olduğu anlaşılana kadar büyümesini beklemem gerek. Eğer muhafızsa, eh, belki Büyükbaba o zaman kuralını gözden geçirecek kadar çaresiz kalabilir."

"Bu, çok saçma," dedi Etta. Sophia'nın aileyi yönetmesi ve onlara kendi isteklerini dayatması biraz ürkütücü olsa da İhtiyar'dan daha kötü olması çok zordu. Sophia, hırslı bir kızdı ve Etta, Alice'in ölümü konusunda onun tamamen masum olduğuna ikna olmamıştı ama yine de sırf kız olduğu için haklarından mahrum bırakılamazdı. Hiçbir kadına bu yapılmamalıydı.

"Bu..." Sophia şaşkınlıkla sözünü yarıda kesti. "Sen de mi aynı fikirdesin? Bu, hep böyle süregelmiş ama daha büyük

kuzenler Büyükbaba'nın isteklerine karşı gelerek evlendiklerinden haklarından feragat ettiler. Benim jenerasyonumdan gerçek hak sahibi olabilecek kadar yakın bir kan bağı bulunan tek kişi benim. Ayrıca doğrudan onun himayesi altındaki, yaşayan tek yolcuyum."

"Belki de gerçekten bir değişikliğin zamanı gelmiştir," dedi Etta. "Gerekçelerini açıklama hakkın var mı?"

"Kadınların aile toplantılarına katılma izinleri yokken bunu nasıl yapabilirim ki? Büyükbaba'nın, bunca zamandır gözünün önünde olan şeyi görmesini nasıl sağlayabilirim?" Sophia kafasını iki yana salladı. "Bir dağla nasıl savaşırsın? Bir küreğin bile yokken onu yerinden nasıl oynatırsın ki?"

"Belki de yerinden oynatman gerekmiyordur," dedi Etta elbiseyi katlayıp sandığın üzerine koyarken. "Belki de ona tırmanman gerekiyordur."

Sophia, söylediklerinin etkisiyle hâlâ kıpkırmızı olan yüzünü ona çevirerek Etta'ya dikkatle baktı. "Julian'dan daha iyi bir şansım olup olmadığını bilmiyorum. O... mükemmeldi."

"Kimse mükemmel değildir. Sen bile."

Kız, küçümseyici bir tavırla gülerek yatağa çıktı ve Etta'ya yer açmak için duvarın öteki ucuna doğru kaydı. Etta da bir an duraksadıktan sonra onun ardından çıkıp aşağı düşmemek için köşeden iyice uzaklaştı. Şilte bir tuhaftı, samanla doluymuş gibiydi; ayrıca saman gibi de kokuyordu. Karyola gıcırdadı ama buna başka bir ses daha eşlik etti: Şilteyi taşıyan iplerin sesi. Halatların birbirine sürtünürken çıkardıkları ses, gemideki adamların yelkenleri ayarladıkları sırada iplerden çıkan seslere benziyordu. Etta'nın aklı yine Nicholas'a kaydı, onun nerede yattığını merak etti.

Sophia, onun üzerinden eğilip komodinin üzerindeki mumu üfleyerek söndürdü. Duman, karanlık odada tıpkı gümüş rengi bir zincir gibi süzüldü.

"Augustus, Nicholas'ın babası mıydı?" diye fısıldadı Etta gecenin karanlığına.

"Evet." Sophia arkasını dönünce yatak sallandı. Birkaç saniye boyunca uzayan sessizlik, sadece kızın iç çekişiyle bölünmüştü. "Bu konuda pek bir şey bilmiyorum; aslına bakarsan bunların çoğu da dedikodudan ibaret. Ama Augustus Rose'a, yani annene delicesine, çılgıncasına âşıkmış. Bunu ve annen ortadan kaybolduktan sonra Augustus'un bir daha kendine gelemediğini herkes bilirdi. Adam... sorunlu biri olup çıkmıştı."

Mektupta ne yazıyordu? *Ama bu haberin artık her şeyi unutmana yardımcı olmasını, altüst olmuş zihnini yatıştırmasını umuyorum.*

"Büyükbaba onu durması için zorlasa da o, yıllarca Rose'u aradı. Nihayetinde görevini yapıp bir vâris vermesi gerekiyordu. Bu yüzden de evlendi ve Julian doğdu. Ama Augustus... hâlinden memnun değildi. Asla sadık olmadı. Asla şefkatli olmadı. Tam bir canavardı. Canının istediği herkesten istediğini alırdı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Etta anlıyordu.

Nicholas'ın annesi, ailenin kölesiydi ve Augustus da ona saldırmış, onu kötü emellerine alet etmiş, sonunda da hiçbir zaman onu özgür bırakmamıştı. Etta'nın öfkesi yeni bir boyut kazandı; bu defa âdeta içinden keskin, sivri dişler çıkıyor gibi hissediyordu. O anda, çıplak elleriyle bile hanın duvarlarını paramparça edebileceğini düşündü.

"Julian öyle değildi," diye devam etti Sophia yumuşak bir sesle. "Hem de hiç. O, nazik biriydi."

"Onu seviyor muydun?" diye sordu Etta. Ondan bahsederken Sophia'nın sesinde temkinli bir mesafe vardı; ya kederi hâlâ çok yeni, dokunulamayacak kadar hassastı ya da ikisinin arasında büyük, tutkulu bir aşk yaşanmamıştı.

"Ben... hâlimden memnundum," dedi Sophia. "Onun yaşaması gerekiyordu, piçin değil. Julian'ın ölmesi Nicholas'ın suçu ve bunu o da pekâlâ kabul ediyor. Bu, onun suçunu hafifletirmiş gibi... Himalayalardaki o patikaya hiç çıkmamalıydılar; hele de yağmurlu bir havada. Nicholas, Julian'la ilgilenmek, onu tehlikelerden korumak, gerekirse kendi hayatını feda etmek için oradaydı. Julian'ı geri dönmeye ve başka bir yoldan gitmeye zorlayabilirdi."

Etta, âdeta sormaktan çekinerek kıza doğru döndü. Nicholas bir sebepten ötürü yolculuk etmeyi bırakmıştı. Genç adam bu dönemde mahsur kaldığını ima etmişti ve Etta da bunun sebebini öğrenmek üzere olduğunu hissediyordu. "Ne oldu?"

"Büyükbaba'nın istediği bir şeyi aramak için Taktsang Palphug Manastırı'na gideceklerdi..."

Usturlap mı? diye düşündü Etta. Nicholas İhtiyar'ın bundan bahsetmesine şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Manastır, dağların tepesine, kayalık bir uçuruma inşa edilmiş. O hainin anlattığına göre bir fırtına çıkmış, Julian'ın ayağı kaymış ve düşmüş. Birbirlerine o kadar yakınken nasıl olur da Nicholas onu yakalayamaz?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Etta.

Sırtı kaskatı kesilen Sophia, yatakta dönerek yüzünü duvara çevirdi. "Bir kardeş öldü, bir kardeş hayatta kaldı. Bana

soracak olursan Nicholas bunu kasıtlı olarak yaptı."

Etta, kollarını göğsünde kavuştururken çenesinin kasıldığını hissetti. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Julian onun kardeşiydi... Ayrıca Nicholas onurlu biri..."

"Açgözlülük insanı yiyip bitirirken onur ne işe yarar ki?" diye devam etti Sophia. "Ama haklısın, her şey sonuçta kan bağıyla ilgili. Julian sahneden çekilince bir sonraki hak sahibi Nicholas oldu. Çünkü doğrudan Büyükbaba'nın soyundan geliyor."

"Hayır," diye fısıldadı Etta kafasında beliren düşünceyi yok etmek için gözlerini yumarak. O, böyle bir şey yapmazdı. Bu düşünce, Nicholas'ın, zihnindeki görüntüsünü yiyip bitirdi, tamamen yok etti. O, gerçekler konusunda Etta'nın güvenebileceği tek insan, onun buradaki çapasıydı. Sophia'nın bunu ondan çalmasına izin veremezdi; en azından hikâyeyi Nicholas'ın ağzından duyana kadar. "Mümkün değil..."

"Asıl üzücü olan da ne biliyor musun, Etta?" diye fısıldadı Sophia. "Eğer Nicholas istese, hak talebinde bulunsa Büyükbaba bunu değerlendirmeye alırdı. Bundan eminim. Çünkü bu ailede piç olarak doğmak bile bir kız olarak doğmaktan yeğdir."

"Git buradan, Sophia," dedi ısrarla Etta. "Kaçman gerekiyorsa kaç. Bu ailede düzeltebileceğin bir şey yok. Annemin yaptığı gibi kaç ve hayatına yeniden başla!"

Yanıt ona doğru süzülene dek uzun bir süre geçti.

"Ben bir Ironwood değilsem, o zaman bir hiçim demektir," dedi Sophia cılız bir sesle. "Ve hiçbir şeyim de yok demektir."

"Bu, doğru değil," dedi Etta kızın yenilgiyi kabullenmiş sesini duyunca şaşırarak.

Ama buna sadece geçit yanıt verdi; dalga dalga bir mırıltı şeklinde yalanların fısıltısı duyuldu. Özgürlükten, keşifler-den, kayıp olanlara kavuşmaktan bahseden ama sadece ya-lanlar ve hayal kırıklıklarından bir kafes sunan fısıltısı...

ON

Nicholas, bakışlarını şömineye çevirerek alevlerin dansını izledi. Etta'nın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetse de arkasındaki kapı kapanana dek yerinden kımıldamadı. Ardından bir mum yakmak için komodine doğru ilerleyen Cyrus'un nefesinin nemli hırıltısını işitti. Adamın, daha önce defalarca gördüğü portrenin küçük, oval biçimli altın çerçevesinin üzerinde gezinen parmaklarının hareketini izledi.

İlk karısı Minerva'nın resmiydi bu. Ona iki oğlan veren ve üçüncüsünü de doğururken ölen, zavallı bir acuze olan ikinci karısının değil. Hatırasını onurlandırmak gibi bir arzu duymadığı bariz olan Augustus'un ya da Virgil'in değil. İhtiyar'ın kendisinden istediği her şeyi mükemmel biçimde ve hiç sorgulamaksızın yerine getiren Julian'ın bile değil. Söylenenlere göre bu, bir aşk evliliğiymiş ve Minerva da bir yolcuymuş.

Cyrus için varsa yoksa altın rengi saçlara, yeşil gözlere, sıra dışı bir güzelliğe sahip olan -tam manasıyla bir Truvalı He-

len– Minerva'ydı. Evlendikleri sırada, Cyrus yolcuların kaderini kontrol altında tutmak üzere hazırlanan bir komplonun merkezindeydi.

Kadını sakladıysa da nihayetinde bu, onu kurtarmaya yetmemişti. Cyrus'un rakibi Roman Jacaranda kadını öldürdüğünde dört aile topyekûn bir savaşa girmişti ve adamın insanlığının son kırıntıları da böylece yok olup gitmişti. Julian, ona İhtiyar'ın intikamla ortalığı nasıl kasıp kavurduğuna, ta ki bütün aileleri tek başına yöneten Büyük Hâkim olana dek nasıl bütün düşmanlarını alt ettiğine dair hikâyeler anlatmıştı.

Bunların hiçbiri Minerva'yı geri getirmemişti. Rakipleri, akıllılık ederek hiçbir geçidin çıkmadığı ender bir yıl seçmişti, böylelikle Cyrus kadının saklandığı yere geri dönüp olaya müdahale edememişti. Kendisiyle karşılaşmaksızın, olay gününü beklemek üzere başka yıllara da yolculuk edemiyordu; gelecekte diğer ailelerin üzerinde kuracağı hâkimiyeti değiştirmeden, uygun bir zamanda ne kendini ne de bir başkasını uyarabiliyordu.

Nicholas, adamla ilgili bilinmesi gereken tek şeyin bu olduğunu düşündü. Anısı hâlâ kendisine musallat olan bir kadın için bile Cyrus kurallarının kutsallığını bozmaz, konumu ya da varlığından ödün vermezdi. Cyrus Ironwood'un kalbi sertleşerek bir çakmak taşına dönüşmüştü ve yalnızca ateşli bir öfkenin kıvılcımlarını saçabilmekteydi. Bu kalp sayesinde merhametsizce entrikalar çevirebiliyor, genç bir kadını evinden kaçırıp on yıllar boyu süren çılgınca bir arayışın ortasına fırlatabiliyordu.

"Bu talebinde ciddi olamazsın," diyerek diretti Nicholas. Dişlerini sıkma isteğine karşı koyarak şöyle ekledi: "Hayatını kaybedebilir. Ona sadece eve dönebileceği konusunda söz

veriyor ve karşılığında ondan muazzam riskler almasını istiyorsun."

Yirmi birinci yüzyıldan gelen Etta. Uzak, meçhul bir gelecekten gelen Etta. Bir korsanın yüreğine sahip Etta. Bu usturlap zaten üç yaşama mal olmuştu; şimdi de kızın kendisini feda etmesini mi istiyordu yani?

Cyrus onu süzdü. "Bu görev için son derece uygunsuz olduğuna dair bir kanıtın var mı? Bence hem motivasyona hem de bu işin üstesinden gelebilecek donanıma sahip. Ayrıca diğer yolcuların aksine kendisiyle karşılaşma riski de yok. Bundan ve aileye sadakatinden başka bir şeye de ihtiyacım yok. Eh, muhafızları, onu izlemeleri ve geçitlere giriş çıkışlarını not etmeleri konusunda bilgilendirdiğimden bu da rahatlıkla sağlandı."

Etta tek başına çalıştığını sanıyordu; ancak en az yüz gözlü mitolojik Argus canavarı kadar bilge olan İhtiyar'ın da bütün zamanlarda gözleri vardı. Rose'un yolun karşısındaki Kraliyet Topçu Kışlası'ndaki geçidi değil de diğer açılmamış, bilinmeyen geçitleri kullanması daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü? Geçitleri izlemek üzere yakınlarda konuşlanan muhafızların müdahalesi olmaksızın seyahat edebilirdi fakat bir şey olsa, yaralansa –veya başına daha kötü bir şey gelse– ona kim yardım edecekti?

"Bu, senin ailenle ilgili bir görev..."

"Bizim ailemiz," diye düzeltti onu Cyrus.

Bu adam çocukken onun suratına o kadar çok tokat atmıştı ki Nicholas sonunda onu dinlemeyi ve hatta onun yolundan tamamen çekilmeyi öğrenmişti. Elbette ki yüreksiz pislik, o canavar oğlu Augustus'a, kötülükleriyle etrafındaki herkese

dehşet saçtığı zamanlarda bile elini bir kez olsun kaldırmamıştı.

"Julian, senin bu hayatta sahip olduğun tek şeydi ama yine de onu ölüme gönderdin..."

Cyrus yumruğunu masaya indirince Nicholas yerinden sıçradı. "Seni onu koruman için oraya göndermiştim. Senin başarısızlığının acısını ben her gün çekiyorum."

Hiç de öyle değildi. Nicholas'ın içinde hapsolan acı öfkesi kalbini buzla kapladı. Eldiveni elinden kayıp gitmeden ve yağmurun içinde aşağıdaki kayalıklara doğru düşmeden evvel Julian'ın yüzündeki o son bakışı, beyaz pusun içinde yansıyan ışık patlamalarını, bir yolcunun yaşamının sona erdiğini belirten o güç dalgasıyla, yakındaki geçitten gelen gümbürtüyü sık sık rüyasında görürdü. Kendisi, bunu panik hâlinde ve buz gibi terler dökerek düşlerken, Cyrus'un ateş ve kan içinde gördüğüne emindi.

En son bu adamm karşısına dikildiğinde açlık ve bitkinlikten zayıf düşmüş bir hâldeydi ve sırtında suçluluk duygusunun yükünü taşıyordu. Saatlerce orada dikilmek ve neler olduğunu rapor etmek zorunda kalmıştı. Julian'ın ölümüne ve Bhutan'a gittikleri geçidin çökmesine sebep olmuştu; böylece Nicholas, kardeşinin ipe sapa gelmez şeylerle dolu seyahat günlüğünü karıştırıp o yılda başka bir geçit bulmak, oradan bir başkasına, sonra bir başkasına geçmek zorunda kalmış, sonunda da ihtiyar adamın olduğu yıla gitmeyi başarmıştı. Yolculuk aylar sürmüştü; Nicholas'ın içinde bir parça güç kaldıysa bile dört bir yandan yağan lanetleri ve yumrukları savuşturacak yüreği yoktu. Sonunda suspus olup kendi özürleri içinde boğulur hâle gelmişti.

Bir daha susmayacaktı.

"Bayan Spencer, benim yolcum. Onun güvenliğini sağlamak benim mesuliyetimde."

"Sen bana karşı mesulsün," diye hatırlattı Cyrus ona. "Sadece bana."

"Ben kendimden başka kimseye karşı mesul değilim," dedi Nicholas sert bir şekilde.

Bu adam onu bir kez daha tongaya düşüremeyecekti. Bir yılan deri değiştirebilirdi ama rengi asla değişmezdi.

İhtiyar, ellerini dizlerine koyarak onu inceledi.

"Yıllar önce, senin bu yeteneğe sahip olduğuna dair söylentileri duyup Hall'le ikinizi rıhtımda takip ettiğimde, seni görür görmez ne düşündüm, biliyor musun?"

Nicholas kaskatı kesildi.

"O sopa gibi bacaklarına rağmen, tam bir Ironwood duruşuna sahip olduğunu düşünmüştüm. Eğitilmeyi ve Julian'la birlikte çalışmayı, bu kadar çabuk kabul etmenden etkilenmiştim."

Ironwood'un sunduğu şeylerin hayaline kapılmış olmak Nicholas'ın hayatındaki en büyük utançtı. Tahmin edilemeyecek maceralar, hayal edilemeyecek bir statü sunmuştu İhtiyar ona. Ve... "Bana bir mükâfat ve annemi kimin satın aldığının bilgisini vereceğini vadetmiştin," dedi duygusuz bir sesle. "Sonunda ikisini de vermedin."

Hayatının dört yılı heba olmuştu. Cyrus'u hayal kırıklığına uğratıp Julian'ın ölmesine izin vermesinin cezası olarak bu döneme –kendi doğal zamanına– sürgün edildiğinde ikinci bir darbeyle yıkılmıştı. Annesine ne olduğunu kendi çabalarıyla keşfettiğinde, kendisi Julian'la birlikte, usturlaba giden

başka bir verimsiz ipucunu kovalayarak 1921 yılının New Orleans'ında mutlu mesut içerken, annesinin sıtmadan –tek başına, yabancıların arasında– öldüğünü öğrenmişti.

Geçidin havada asılı kalan çağrısı, aralarındaki sessizliği dolduruyor, ateşin çatırtılarının altından alçak sesli bir mırıltı gibi geliyordu.

"Seni uyarıyorum," dedi Nicholas. "Bana yine aynısını yapacak olursan, hanımları getirerek kazandığım mükâfatı vermeyi reddedersen seni şuracıkta öldürür ve bunun için de memnuniyetle asılmaya razı olurum."

Cyrus ona onaylayıcı bir bakış atınca Nicholas'ın kendine güveni geldi.

"Daha işin bitmedi, Samuel," dedi sonra Cyrus.

"Benim adım Nicholas." Çocukken Hall'ler ona kendi yaşamını yeniden yaratma fırsatını sunduklarında, kendisi için seçtiği isimdi bu. Yıllar önce, Julian'a hizmet etmesi için Nicholas'ı aileye geri getirdiğinde bile İhtiyar'ın kullanmayı reddettiği isimdi. Denizcilerin, tövbekâr hırsızların, çocukların, olduğu ve olabileceği her şeyin koruyucu azizi Nicholas. Bu isim onu sadece korumakla kalmıyor, aynı zamanda bir koruyucu olabileceğini hissettiriyordu.

Doğal olarak Ironwood'lar bunu, onun bir başka başarısızlığı olarak görüyorlardı.

Cyrus başını eğdi. "Şu ana kadar performansından memnun kaldım. Eğer makul olursan payını biraz arttırmak isterim."

Bu sözlerdeki bir şeyler Nicholas'ı yakaladı, bir an için yerine çiviledi; lakin hemen kendini bunun etkisinden kurtarmayı başardı.

"Benim seninle işim bitti," dedi Nicholas sert bir şekilde. "Aşağıya inip vekilharcı bulacağım."

Ve Etta'yı bunlardan kurtarmanın bir yolunu arayacağım.

"O para kendi gemini satın almana yetmez," dedi Cyrus. "Ah, elbette ki bu görevi neden kabul ettiğinin farkındayım. Şaşırmana gerek yok. Önsezilerin ve çabuk kavrayışın beni memnun ediyor. Bana kendimi hatırlatıyorsun."

Nicholas, başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi hissetti kendini. "Seni temin ederim ki... sen ve ben birbirimize hiçbir şekilde benzemiyoruz."

Cyrus tekrar elini salladı. "Tamamıyla haklısın. Çocuğu tek başına gönderemem. Kendini ele verip öldürülme ihtimali bir yana, o kız tam anlamıyla annesinin kopyası. Hem kurnaz hem de sahtekâr. Onun gözlerinin içine bakınca Rose Linden'ı gördüm. İki defa aptal yerine koyulamam."

Etta mektubu incelerken Nicholas, Cyrus'un da kızın gözlerinde beliren o parıltıyı görüp görmediğini merak etmişti. Kız, İhtiyar'm şartlarını kabul ettiği hâlde içinde bir başkaldırışm yükseldiğini hissetmişti Nicholas.

"Orijinal anlaşmaya ek olarak bu dönemdeki tarlalarımın bütün kontrolünü sana devredeceğim, bunlarla ne istersen onu yapabilirsin," dedi Cyrus. "İster köleleri azat et, araziyi sat, ister olduğu hâliyle bırak. Sadece tek bir gemi değil, koca bir filo satın alabilecek kadar paran olacak."

Nicholas'm bütün bedeni kaskatı kesildi ama bunun neyden kaynaklandığını kestiremedi. Umuttan mı yoksa dehşetten miydi?

"Neden böyle bir şey yapasın ki? Sophia bu dönemde kalmaya karar verdiğini, satın almak için mülk baktığını söyle-

di," dedi. Ironwood'ların birkaç farklı yüzyılda mal mülkleri vardı; yatırımlar yapmış, kârlı şirketlerin hisselerini almışlardı. Onların servetleri içinde bunun sadece okyanusta bir damla gibi olduğunu biliyordu ama yine de çok cömert bir teklif gibiydi. Buna bağlı zincirler olduğuna emindi Nicholas.

"Sophia benim düşüncelerimin ne olduğunu bilmez. Usturlabın bana geri getirilmesini beklemek dışında bu dönemde kalmak gibi bir arzum yok," dedi Cyrus; Nicholas, adamın kendisine gerçek bir açıklama yapmış olmasına şaşırmıştı.

Bir an tereddüt ettikten sonra adamın devam etmesi için başıyla onayladı.

"Bu teklifimin karşılığında kıza araştırmasında eşlik edeceksin. O kız, annesine fazlasıyla benziyor. Bir noktada usturlabı alıp kaçmak isteyecektir. Kızın bir yolcu olduğunu belli etmemesini ya da zaman akışını karıştırmamasını sağlamanı istiyorum ve tabii benim şartlarımı kıza söylemeksizin usturlabı bana getireceksin. Kız anlaşmamızı öğrenecek olursa sözleşmemiz biter ve bir daha ne Amerika'daki, ne Avrupa'daki ne de Hint Adaları'ndaki bir rıhtıma adım atabilirsin, bunu sağlamak için elimden geleni ardıma koymam."

Nicholas, sırtından süzülen soğuk terleri hissetti ve o umutsuz arzusunu yatıştırmaya çalıştı. Bu işin öteki tarafında olduğunu gayet net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu; sonunda ailenin kölelerini azat edecek güce sahip olma, yaptıklarının mükâfatını alma fikrinden çok etkilenmişti. Bu teklif, neredeyse arzu ettiği her şeyin kapısını açardı. Para, güç demekti; saygı görmesini sağlar ve ona kendi istekleriyle saygı göstermeyenlerden hıncını alırdı.

Lakin gözlerini kapattığında Julian'ın yüzünü görmemek

için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zihninde durmaksızın dönen o anın yakıcı ızdırabından kurtulamazdı. Ancak yine başarısız olacağı bir konuma getirilmiş, kendisine hizmetkâr rolü biçilmişti. Bir kez daha birine bir şey borçluydu...

Şimdiyse Julian'ın yüzü gitmiş, yerine dehşetten bembeyaz kesilmiş Etta'nın yüzü gelmişti. Bu görüntü Nicholas'ın kalbini dağladı.

"Elbette ki senin boş bir levha olmadığının farkındayım," diye devam etti İhtiyar. "Ona kendini sevdirmen, güvenini tamamen kazanman gerekir ki sana usturlabın yerini söylesin. Ondan ayrı düşersen derhâl bana döneceksin, böylece yola buna göre devam edeceğiz."

Bu sırada onu tek başına, yaralanmış, tutsak edilmiş bir hâlde ardında mı bırakacaktı? Ya da Nicholas olmaksızın yoluna devam etmesine göz mü yumacaktı? Bu düşünce vicdanını rahatsız ederek korkusunu canlandırdı.

Nicholas onu koruyacağına söz vermiş, gerektiği takdirde Ironwood'dan kurtaracağına dair yemin etmişti; artık kızın yaşamının tehlikede olduğuna şüphe yoktu. Lakin... Belki de kendi umutlarıyla bu vaadi uzlaştırabileceği bir yol bulabilirdi. Etta'yı güvende tutmak demek, onu sadece zararlardan korumak demek değil, aynı zamanda Ironwood'la çatışmasına da engel olmak demekti. O lanet şeyi bulduklarında İhtiyar'ın sözünü tutmasını sağlayabilirdi. Nicholas, kızı Nassau'nun kim bilir neresindeki o geçide götürebilirdi.

Başka ne yapabilirdi ki? Zamanla sadece bir anı olacak biri için geleceğinden mi vazgeçecekti? Neredeyse bütün hayatı boyunca başkaları için yaşamıştı; artık kendisi için yaşamanın, geleceğini garanti altına almanın zamanı gelmemiş miydi?

Bunu kendine borçluydu. Daha da önemlisi bunu... Julian'a borçluydu. Başladıkları işi bitirmeliydi ki Julian boşu boşuna ölmüş olmasın.

Onlara gerçekten borcu olan kişi benim, Etta değil. Nicholas, Julian'ı çalmıştı. İhtiyar'a bunu da verdikten sonra bir daha onun o şeytani suratını görmek zorunda kalmazdı.

Cyrus onu dikkatle izliyordu. "Yüzündeki kararsızlığı görebiliyorum," diye devam etti. "Teklifi daha cazip kılmak için seyahat etme yasağını kaldıracağım. Doğal zamanındaki sürgünün sona erecek. İstediğin zaman istediğin yere gitmekte özgür olacaksın."

Nicholas, içgüdüsel olarak irkilse de kendine hâkim oldu. "Benim sürgünüm, Julian'ın hayatını kurtaramamanın cezası. Yolculuklara geri dönmek gibi bir arzum yok."

Bu gerçekti; adamın bunu teklif etmiş olması bile onu rahatsız etmişti. Nicholas zayıf, yaralı bir hâlde ve yanında Julian olmaksızın geri döndüğünde Ironwood öfkeden köpürmüştü ve Nicholas da adamın öfkesine hak vermişti. Şimdi bile bunu hak ettiğini düşünüyordu. Adamı, en yakınlarından olan son vârisinden mahrum bıraktığı için değil; dünyayı, bu ailedeki tek düzgün ruhtan yoksun bıraktığı için... Şimdi de bunların, Julian'ın hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi af mı edilecekti yani?

Cyrus gidip onu bulmadan önce, babası olan adamın boğulduğu haberini alınca kadeh kaldırmıştı; ama Julian'ın ölümüne yıllardır üzülüyor, her defasında kendini paralıyordu. O meşhur soruyla kendine işkence ediyordu: Eğer geçmişte olanlar değiştirilemiyorsa yolculuk etmenin ne anlamı vardı? Julian'ı kurtaramayacaksa, o patikadan gitmeme, hatta

Ironwood'dan uzak durma konusunda kendisini uyaramayacaksa neden yolculuk edecekti ki? Bu beyhudelik insanı kahrediyordu, her zaman da öyle olacaktı.

Nicholas, boş vaatler ve sığ ifşalar için Ironwood'ları terk ettikten sonra Chase ve Hall'ün güvenini geri kazanmak için çok uğraşmıştı. Hall, onu Ironwood'la birlikte gitmekten vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi yapmış, Nicholas ise bir aptal gibi onun söylediklerini duymazdan gelmişti.

"Neden ayın otuzu?" diye sordu yine. "O gün neden o kadar önemli?"

"Kızın sorumluluğunu yerine getirmesi için belirlenmiş sıradan bir tarih," dedi Cyrus.

İhtiyar, hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Gizlediği önemli bir şey vardı ama zaten adamın hayattaki olayı sırlardı. Nicholas, bunun ne olduğunu bulmak için bir şeyleri feda etmek istediğinden emin değildi.

"Kabul et, Nicholas," dedi Cyrus onu ikna etmeye çalışarak ve elini uzattı.

Nicholas'ın gitmesi bu kadar önemli miydi? Bunca yıldır inşa ettiği geleceğin, İhtiyar'ın nasırlı avuçlarının içinde olduğunu gördü. Tek yapması gereken teklifi kabul etmekti. Kaderini belirleyecek birkaç kelime...

Belki de kabul ettiğinden daha fazla benziyorlardı birbirlerine.

"Bu anlaşmanın, yazılı ve düzgün bir sözleşme olarak yapılmasını istiyorum," dediğini işitti Nicholas.

İhtiyar'ın gözleri ışıldadı. "Bunun icabına baktım bile. Bu kopya sende kalacak."

Kontrat, adamın sandığının üzerinde bekliyordu, yanı ba-

şında da imzalaması için bir tükenmez kalem vardı. Nicholas bunlardan birini kullanmayalı çok olmuştu; metal ucunu parşömene değdirdiğinde kalemin ağırlığı tuhaf gelmişti. Şartları okurken midesi bulandı. İhtiyar, onun boyun eğecek kadar zayıf olduğunu biliyordu; daha fazla mı savaşmalıydı? Daha iyi şartlar talep edebilir miydi?

"Aferin sana," dedi Cyrus ve bir kopyayı alıp dikkatlice üçe katladıktan sonra elini uzattı. Nicholas adamın elini sert bir şekilde, kısaca sıkarken âdeta şeytanın, cehennemin alevleriyle hâlâ sıcak olan elini tutmuş gibi yandığını hissetti. Cyrus devam etti. "Kız, yarın bir sonraki ipucunu çözer çözmez onunla birlikte yola çıkacaksın."

Nicholas başıyla onaylarken boğazına bir yumru oturdu.

Beni affet, anne, diye geçirdi içinden, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde adamın yanından çıkarken. *Bunu yapmak zorundayım.*

Bunu, Ironwood ismini almak ve onu asla istemeyen bir ailede kalmak için yapmıyordu. Yeniden bir yolcu olmak ya da kendi yıllarının ötesindeki geleceği görmek için veyahut hiçbir zaman tam anlamıyla ona ait olamayacak bir kız için de yapmıyordu. Bunu, geleceği için, Julian'ın anısı için yapıyordu.

Hislerini kontrol altında tutacaktı.

Bu anlaşmayı yerine getirecekti.

Ve hayatının bu bölümünü sonsuza dek kapatacaktı.

***

Nicholas yürümeye koyuldu.

Belirli bir yöne gitmeksizin kilometrelerce yol katetti; saatler geçmiş gibi geliyor, bacakları, sabit zemine yeniden alışmaya çalışıyordu. Ceketinin cebinde yalnızca özgürlük belgeleri ve Ironwood'un adamının, Sophia ve Etta'yı New York'a getirdiği için kendisine verdiği para vardı; her ikisini de tavernada bırakacak kadar aptal değildi. Sıra dışı bir biçimde bulutsuz olan göğün altında vakit geçirdi; ta ki gece, gündüze dönene ve dünya yavaş yavaş aydınlanana dek... Sonra bu düşünceler, o soluk mavilikle Etta'nın gözlerinin rengini kıyaslamaya dair bitmek bilmez, tehlikeli bir tefekküre dönüşünce zihnini bir başka nahoş meseleye çevirdi. Kafasının içinde Chase'e yazacağı mektubu tasarlıyordu. *"Sevgili dostum, sen haklıydın. Oldukça gecikeceğim."* Bu, fazla kısaydı ve arkadaşına fazlasıyla böbürlenme hakkı tanımış oluyordu. Lakin, *"Korsan kraliçeyle zamanda bir seyahate çıkıyorum,"* demek de kafasının karışmasına ve Nicholas'm akıl sağlığından endişe etmesine neden olurdu.

"New York'ta ilgilenmem gereken birkaç iş daha var. Kasım başında New London'da olacağım." Bu, daha iyiydi.

Diğerlerinin o olmadan denize açılacaklarını düşününce içi cız etti. *Ama çok yakında kendi geminle denize açılıyor olacaksın,* diye düşündü. Ironwood'la yine iş yaptığını duysa Hall ne düşünürdü acaba? Nicholas, Chase ve Hall'den daha iyi ortaklar hayal edemiyordu; belki de tarlaların muhasebe defterlerine şöyle bir göz atınca onu anlarlardı.

Ekili tarlaların ve taşra evlerinin yanından geçerken altındaki yol yükselip alçalıyordu. Yolun üzeri hayvan sidiklerinin oluşturduğu birikintilerle, kokuşmuş sularla, güneşte kavrulmuş hayvan gübrelerinden yığınlarla doluydu. Güvercin'e

ve Kraliyet Topçu Kışlası'na geri döndüğü sırada yollar hâlâ bomboştu.

İdamın birkaç saat sonra gerçekleşeceğini biliyordu. Düşman hattının ardında yakalanan bir casus için doğal bir sonuçtu bu ve Nicholas'ın Ironwood'dan ne kadar çekindiğinin kanıtıydı. Öyle ki eski, aptalca bir suçluluk duygusunun kalbine sızdığını hissetti. Bir adam ölecekti ve hiçbiri bunu durdurmak için bir şey yapmamıştı. Eğer onları biraz olsun tanıdıysa Cyrus da Sophia da idamı izleyecek ve şahit oldukları önemli olaylar listesine bunu da ekleyeceklerdi.

Nicholas, toprak yoldan kafasını kaldırmamış olsaydı, Kraliyet Topçu Kışlası'na doğru ışıldayarak ilerleyen o uzaktaki karanlık silüeti gözden kaçırabilirdi. O fırıl fırıl dönen safir kumaşı, bir ip gibi örülmüş uzun altın rengi saçları...

Söverek koşmaya başladı. Yoldan çıkıp muhtemelen subayların kışlalarının arkasındaki ağaç kümelerine doğru giden izleri takip etti. Hava ıslak hayvan postu, barut ve erkek kokuyordu; hepsi de yakındaki kampın kanıtı niteliğindeydi.

"Bayan Spencer!" diye tısladı sessizliğin içinde. Nehir, güneşle aydınlanmayı bekleyen o ışıltılı mavi çizgi karşısında yükseldi. Nereye gitmişti bu kız? Zihni ona bir oyun mu oynamıştı yoksa?

Hayır, ayak izlerini tekrar buldu. Ironwood haklı çıkmıştı; Etta onu atlatmaya, onun bilgisi olmaksızın gecenin karanlığında kaçmaya çalışıyordu. Annesinin mektubunun asıl mesajını da yanında götürdüğüne hiç şüphe yoktu.

İleri atıldığında teninde güçlü bir çatırtı hissetti. Bu hissi biliyordu. Geçit artık kulaklarının içinde şarkı söylemiyordu; lakin kuşların sessiz şakımalarını bastıran güçlü bir uğultu

vardı: Denizin üzerinde beliren bir şimşekten, zaman zaman direk ve yelkenlerin üzerinde dans eden o nadide, mavi beyaz ışıklardan sonraki o anı hatırlatan, silik, yakıcı bir ıslık.

Geçidin girişi, toprağın nehirle buluştuğu yerin hemen kenarında, ışıldayan bir duvardı. Biri daha yeni içinden geçmiş gibi hâlâ dalgalanmaktaydı.

"Seni aptal," dedi nefes nefese; korkusunu bastırmak için bir eliyle alnını ovuşturdu. Bir an için nasıl devam etmesi gerektiğini bilemedi. Kalan eşyalarını almak için tavernaya geri dönecek vakti yoktu. Kız tamamen kaçabilir ya da daha kötüsü, Güvercin'e geri dönüp Ironwood'a olanları anlatmak için harcadığı süre içinde Etta yaralanabilir veya öldürülebilirdi.

Nicholas kafasını iki yana salladı. İhtiyar, ona kızın güvenini kazanması ve ne şekilde olursa olsun usturlabı getirmesi doğrultusunda kesin talimatlar vermişti; kızı geri getirmeye kalkarsa bunlardan ikisinin de gerçekleşmesi imkânsız görünüyordu. Güvenini kazanmak isterken kızın kendisinden şüphe etmesine sebep olurdu bu. Ayrıca Ironwood'un ona, annesine ya da ikisine birden ne tür bir ceza vereceğini tahmin bile edemiyordu.

Ironwood'un kontratını imzalamıştı ve hem o hem de Ironwood başarısızlığın cezasını biliyordu; Nicholas, İhtiyar'ın birkaç saat sonra uyanıp ikisinin de gitmiş olduğunu gördüğünde ne olduğunu anlayacağına inanmak zorundaydı. Ayrıca neticede İhtiyar için önemli olan usturlapla geri getirmeleriydi. Julian her zaman ne derdi? *Özür dilemek izin istemekten yeğdir.*

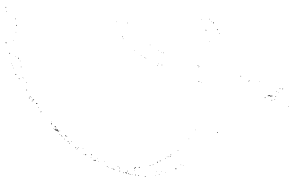
Derin bir nefes alıp, kendini teskin etmeye çalışarak emin adımlarla geçide doğru yürürken kardeşi hâlâ aklındaydı.

Bir geçidin, tenini, kemiklerini sarmalamasını, ciğerlerindeki havayı ezip yok etmesini hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Bir yıldan fazla olmalıydı. Onu, derin, sağlam bir nefes almaya zorlayacak kadar uzun bir süre...

Hadi, Nick. Julian'ın sesi, ensesine vuran esintinin içinde yükseldi. *Yapmamız gereken bir yolculuk var.*

Kendi dünyasında son bir nefes daha aldıktan sonra ileri doğru bir adım atıp etrafındaki zaman bükülürken o baskıya, o tahrip edici karanlığa teslim oldu.

LONDRA
1940

ON BİR

Etta, kırılan camların senfonisindeki bir farkmdalığm içine gürültüyle düştü; tenini kesen cam kırıklarını fark etmeden bir salise önce o şangırtıyı işitmişti. Acı nefesini kesti, etrafındaki dünya yıkılıp un ufak oldu. Tam etrafını algılamayı becerdiğini düşündüğü anda görüntüler ve hisler yeniden hiçliğe gömüldü. Bilincini yitirmemek için savaşırken bedeni acıyla zonkluyordu. Geçidin üzerinde yarattığı baskı, kustuğunda bile azalmamıştı.

Sophia'yla birlikteyken neler olduğunu, geçitten geçerek gemiye geldikleri o zaman dilimini neden hatırlayamadığını şimdi anlamıştı.

Sakın... Bu kelimeye tutunarak yanan gözlerini açık tutmak için kendini zorladı... *Sakın bayılma...*

Etta, yanan kirişlerle patlamış bir pencere çerçevesi gibi görünen bir şeyin arasına sıkışmıştı; bedeni, yüksek bir yerden düşen bir bebek gibi bunların arasında kalmıştı. Dikkatli

bir şekilde kımıldanıp ayağını yere değdirmek için döndü. Elbisesinin kumaşı yırtıldı –sağ kolu omuzdan ayrılmıştı. Dizlerinin bağı çözülmeden ve dünyası tekrar kararmadan önce, teninin altına tuhaf bir ürperti süzülerek kanını dondurdu. Yanağı betona çarptıktan sonra da başka bir şey hissetmedi.

***

İlk olarak bir sıcaklık, nazik bir dokunuş duyumsadı. Kendine geldikçe bacaklarının ve sırtının ağrıdığını hissetti ama yüzünün sağ tarafındaki sızı çok daha yoğun ve hassastı. Havada duman –ateş– kokusu vardı, bir de... Kirpiklerinin arasından, üzerine eğilmiş olan o siyahi yüzü gördü; sağ elindeki kirleri ve kanı temizliyordu. Nicholas gergin ve üzgün görünüyordu; Etta'nın elini öpecekmiş gibi dikkatli bir şekilde dudaklarına doğru götürdüğünde ve genç adamın ılık nefesi teninin üzerinde gezindiğinde kızın boğazı düğümlendi. Ancak Nicholas, kızın elini öpmek yerine yalnızca kafasını iki yana sallayıp elini karnının üzerine koydu. İçinde zonklayan acıya, yakındaki geçidin hâlâ titreşen baskısına rağmen Etta'nın içi hayal kırıklığıyla sızladı.

Ardından hatırladı.

Panikleyen Etta bacaklarını kımıldatıp altına almaya çalıştı. O buradaysa... demek ki kaçamamıştı. Ironwood, onun anlaşmalarını bozmaya çalıştığını öğrenecekti. Annesi de...

Ironwood onu öldürecek.

Hiç kaçmamalıydı; daha dikkatli olması gerekirdi. Etta onu kurtaramayacak kadar uzakta, onun yüzyıllar ve kıtalar ötesindeyken Cyrus dönüp annesini öldürürse bütün bunla-

rın ne anlamı kalırdı ki?

Bu riski almalı, onun önüne geçmeli, belirlediği tarihten önce usturlabı bulmaya çalışmalıydım.

Ama gözlerini kapadığında kendisine bakan annesinin cansız gözlerini şimdiden görebiliyordu.

Böylesi daha iyiydi. Onun izni olmaksızın gitmek, beklemekten ve zamanın yetmemesinden daha iyiydi; bu şekilde annesi daha güvende olurdu. Etrafındaki hava sanki geri sayarak tik tak ediyordu.

"Bayan Spencer?" dedi Nicholas; genç adamın sesi kulaklarında çınladı. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Etta kendini zorlayarak gözlerini açtı ve Nicholas'ın yüzünü, kırılan çatının kalıntılarını, onun ötesindeki mavi göğü süzdü. Ne diyeceğini bilemediğinden, "Selam?" demekle yetindi.

Nicholas'ın yüzündeki rahatlama ifadesi yerini kızgınlığa bıraktı. "Öldürülebileceğinin farkında mısın? Hatta daha kötüsü bile olabilirdi. Aklından ne hinlik geçiyordu ki? Gerçi aklın başında mıydı acaba?"

Bir öfke dalgası Etta'nın içini yaktı. "Sen kendi... işine bak."

Hareket etmem... usturlabı bulmam... anneme ulaşmam gerek.

Ama bacakları hâlâ onunla iş birliği yapmıyordu.

"Bu yüzden seni boğazlamam gerekir aslında," diye devam etti Nicholas. "Yanağın ve elin haricinde bir yerin acıyor mu? Kesiklerini elimden geldiğince temizledim..."

Etta, başını iki yana salladı. Bunların haricinde iyiydi. Yani genel olarak. "Başım dönüyor."

Nicholas derin bir nefes aldı. "Yolcu hastalığından o. Aştı-

ğın her bir geçitte biraz daha azalacak. Ama şimdilik ne yazık ki buna katlanman gerekecek."

"Kor... kunç..." Etta, en azından oturabilmek için ellerini altına koyarak doğrulmaya çalıştı. Üzerinden yayılan öfke haricinde Nicholas hiç etkilenmemişe benziyordu.

Etta, genç adamın kendisine yardım etmek için uzanan ellerinden dönerek uzaklaştı ve sırtı bir duvara çarpana dek toz ve molozlar arasında geri geri gitti. Genç adamm yüzünden soğuk bir ifade geçince Etta'nın içi bir anda suçlulukla duygusuyla doldu. Mümkün olsaydı öncekinden bile daha kötü hissedebilirdi.

"Kaçmaya çalışıyordun," dedi Nicholas aslında bariz olan duruma açıklık getirerek. "Son derece aptalca bir davranış bu. Gerçekten de Ironwood'un sadece on sekizinci yüzyıla erişebileceğini falan mı sanıyorsun? Başka bir şey umurunda değilse bile anneni düşün! Ona bu şekilde karşı geldiğini öğrenirse anneni öldürür."

"Sophia'ya... belirlenen tarihe kadar usturlabı bulabilmem için erken ayrılmak zorunda kaldığımı belirten bir not bıraktım..." Etta kafasını iki yana salladı. Bunu ay ışığında yazmış, kapının önündeki muhafızın uyuyakaldığından emin olana dek beklemişti. "Zamanımı boşa harcayamam." *Ayrıca Ironwood'un beni takip etmesini de istemiyorum.* "Anlamıyorsun..."

Etta, bunun riskli olduğunu biliyordu; notta da yazdığı gibi 'belirlenen tarihe kadar usturlabı bulabilmek' adına izin almaksızın gittiği için Ironwood'un annesini cezalandırmamasına belki de biraz safça bel bağlamıştı. Etta, zamanlar arasında ilerlediği sırada, İhtiyar'ın onu izlemesinin bir yolu olduğunu hissediyordu. Attığı adımları, kullandığı geçitleri

rapor etmek için peşine takılanlardan kaçmak ve duruma alışmak için biraz erken başlaması gerekiyordu. Maalesef yolcu hastalığı faktörünü hesaba katmamıştı.

Ya da Nicholas'ı.

"Açıkla bana!" dedi Nicholas sert ve ölümcül bir sakinlikle. "Herhangi bir hazırlık yapmadan ya da yanına gerekli malzemeleri almadan çekip giderek, ne diye hem annenin hem de kendi hayatını tehlikeye attığını açıkla bana! Senin aptal olduğunu düşünmezdim!"

Etta, dişlerini sıkarak ona ters ters baktı. Kan koluna hücum ettiğinde tenine âdeta iğneler batıyormuş gibi hissetti ama yine de kolunu uzatıp Sophia'nın odasındaki sandıktan 'ödünç aldığı' eşyalarla dolu çantayı arayarak elini yerde gezdirdi.

Koridora benzer bir yerdeydiler sanki ya da 'koridor' doğru kelime olmayabilirdi. Taştan, kubbeli tavan, parçalanmış pencereler ve uzun sarkık fenerlerle bölünmüştü. İçeride dükkânlar vardı. Mağaza vitrinlerinden fırlamış ayakkabılar, paralanmış iskemleler gördü. İkinci kattaki, siyah ve altın rengi dükkânların üzerindeki pencerelerin hepsi birden açılmış gibi görünüyordu.

"İşte," dedi Etta yanındaki deri çantayı işaret ederek. "Hazırlıksız falan gelmedim."

Burada ne olmuştu böyle? Bir bomba patlamış gibiydi: buradaki insanlar devasa bir yangını henüz söndürmüşler gibi her yer nemli görünüyordu. *Neredeyim ben?* diye düşündü, panik hissi midesindeki boşluğu kemirirken. Uzaklardan gelen sesleri, bir kesilip bir duyulan İngiliz aksanını işitti; ama bu sesler öylesine belirsizdi ki ne söyledikleri anlaşılmıyordu.

Nicholas çantayı karıştırdı. "Bir makas, üzerinde Sophia'nın isminin baş harflerinin yazılı olduğu bir mızıka, küçük bir ayna, birkaç altın, annenin mektubu, bir..."

Etta zorla sırıttı.

"... bir hanım kıyafeti, bir elma, bir de altıpatlar," diye sözünü tamamlarken çantayı kapadı. Sophia'nın 'hanım kıyafeti' pek modern değildi ama Etta sandıkta ancak bunu bulabilmişti.

"Başka neye ihtiyacım olacak ki?" diye sordu masum masum.

"Su? Harita? Bilinen geçitlerin listesi? Döneme uygun kıyafetler? Altıpatlar için fişek? Sahi silahı kullanmayı biliyor musun acaba?"

Eh, bu konuda haksız sayılmazdı. "Eğer beni geri götürmeye kalkışırsan..."

"Ne yaparsınız, Bayan Spencer?" dedi Nicholas onun karşısına çömelerek. "Bana ters ters mi bakarsınız?"

Etta, yanındaki bir cam kırığını kavrayıp ileriye doğru uzattı. Nicholas'ın yüz ifadesi değişti; kararan gözlerini önce iptidai silaha, ardından Etta'ya çevirdi. Etta, genç adamın bakışlarının ağırlığı altında cesaretini yitirmeyi reddedip, bir yanağını iki katı kadar şişirerek mümkün olduğunca cüretkâr bir tavırla ona baktı.

Önce Nicholas'm yüzü yumuşadı. Yanındaki bir moloz parçasının üzerine oturup katlı bir mendil çıkardı. "Yine kendini kestin, korsan."

Bir süre sonra Etta, cam parçasını yere bırakıp Nicholas'ın avucunu sıcak kumaş parçasıyla sarmasına izin verdi; bu sırada genç adamın koca ellerinin kendininkileri kavrayışını

izliyordu. Doğru kelimeleri ararken göğsü sıkıştı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu sessizce Nicholas. "Sana bir şey demeden çekip gitmemem için bana söz verdirdin ama sen aynı şeyi yapamadın, öyle mi?"

"Üzgünüm." Etta bunu düşünmemişti. Suçluluk hissi bir bıçak şeklini alıp korkuyla karnına saplandı ve bir tam tur döndü. "Bir saniye bile kaybetmek istemedim. Özellikle de o annemi incitebilecek, onu öldürebilecekken. Sanırım Ironwood, ben usturlapla dönene kadar ona zarar vermemesi gerektiğini biliyordur. Ona bir şey yaparsa o zaman kaybedecek bir şeyim kalmaz, öyle değil mi?"

Nicholas başını salladı. "Sana zarar vermek için başka yolları vardır."

"Ama beni motive etmek için yok. Ayrıca..." Etta içinde yanıp tutuşan diğer arzuyu ona söyleyip söylememesi gerektiğinden emin olamayarak bir an tereddüt etti. "Sana Alice'ten bahsettim... Bu işi bitirip ona geri dönmem lazım."

Nicholas, yere oturup başını kaldırdı ve görebildikleri gökyüzü parçasına baktı. Bu, onun, düşüncelerini toplamak, hislerini saklamak için yaptığı bir hareketti. "Etta, onu kurtaramazsın."

"Tabii ki kurtarabilirim," diye diretti Etta ama genç adamın yüzündeki suçluluk ve acıma dolu ifadeyi görünce kalbi deli gibi atmaya başladı. "Sadece zamanda geri yolculuk edip..."

"Geçmişi değiştireceksin, öyle mi?" diye tamamladı onun sözünü. "Zaman çizgisiyle oynayacaksın yani?"

Etta dişlerini sıktı. "Umurumda bile değil... Değil işte! Ironwood zamanı yıllardır değiştiriyor ama ben tek bir hayat bile kurtaramıyorum, öyle mi?"

"Hayır, Etta, beni dinle," dedi Nicholas çabucak. "Bahsettiğin şey ahlaki bir sorun değil. Bu, imkânsız bir şey."

Etta, genç adamdan, onun sözlerinden uzaklaşarak duvara doğru çekildi.

"Sophia sana bundan bahsetmedi mi? Kendinle karşılaşamazsın; aynı yerde iki defa var olamazsın. Zamanın kendisi buna izin vermez. Daha içinden geçemeden geçitten dışarı fırlatılırsın," dedi Nicholas kısık bir sesle. "Bu yüzden yolcular günlük tutarlar. Hâlihazırda gittikleri yılları ve günleri hatırlamak için."

Etta, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Göğüs kafesi acı verici bir biçimde sıkıştı; yani Alice vurulmadan önceki ana çıkan geçidi kullanamayacak mıydı? Ya da en azından yaşanacaklara dair onu uyarmak için o olaydan önceki herhangi bir aya ya da yıla bile gidemeyecek miydi? Sırf kendi hâlihazırda orada olduğu için.

"Geçitlerin günleri değil, yılları birbirine bağladığını açıklamadı mı sana?" diye ekledi Nicholas.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Etta.

Nicholas'm yüz ifadesi yumuşadı. "Anlıyorum. Demek anlatmadı. Onu kurtarmak için başka bir yolcu bulsan bile, bunun için bir yıl beklemen gerekir. Her bir yılı minik bir dere gibi düşünebilirsin; hepsi birbirine paralel olarak, aynı yönde akar. Bizse bunların aralarında zıplarız. Biz, Manhattan'dan 22 Eylül 1776 yılında ayrıldık. Şimdi geldiğimiz yıl ne olursa olsun 22 Eylül günündeyiz. Anlıyor musun?"

Etta, uzun bir süre boyunca konuşamadan sadece başını salladı. *Başka bir yol olmalı.* Bu şekilde bitemezdi. Alice... onun yüzünden ölemezdi.

Annem ne yapılması gerektiğini bilir.

"Boş levha..." dedi ağır ağır. "Ironwood bundan bahsediyordu, değil mi? Bir şey bilmediğim için değil, hiçbir yere gitmediğim için bana böyle dedi. Yani kendimle karşılaşma şansım çok düşük. Öyle değil mi?"

Nicholas, onun dirseğine dokunarak başıyla onayladı. "Anlıyorsun, değil mi?"

Etta çenesini kaldırdı. "Her zaman başka bir seçenek, başka bir yol olduğunu anlıyorum ben. Tabii eğer yeterince dikkatli bakarsan."

Nicholas, gözlerini kapayarak hafifçe güldü. "Böyle bir şey diyeceğini tahmin etmiştim."

"Bir dakika..." dedi Etta; bir anda aklına başka bir fikir gelmişti. "Aman Tanrım, yolculuk ettiğin için Ironwood senin peşine düşmeyecek mi şimdi?"

Üvey kardeşine olanlardan ötürü Nicholas'ın yolculuk etmesi yasaklanmıştı –Nicholas sürgün edildiğini söylemiştive Etta bu durumun gözden kaçacağını hiç sanmıyordu.

"Ondan korkum, seninle ilgili endişelerimin yanında hiç kalır," dedi basitçe Nicholas. "Hem sana söyledim, değil mi? Gidersen seni takip ederim demiştim."

Lakin tek başına kaçmaya kalkarsanız sizi geri getirmek için dünyanın öbür ucuna kadar gideceğimi bilmelisiniz. Bu sözler, konuşulmaksızm aralarında yankılandı. Bir kül bulutu tepeden aşağıya süzüldü. Etta hiç düşünmeden uzanıp Nicholas'ın saçındaki tozları silkeledi. Nicholas gözlerini kapayıp başını hafifçe eğince Etta'nın eli titredi.

"Annenin, yazdığı mektupta... sana aslında ne söylemeye çalıştığını biliyorsun ve bana güvenmiyorsun..." diye söze

başladı Nicholas. "Beni de onlardan biri gibi görüyorsun, değil mi?"

"Hayır!" dedi Etta çabucak. Onu New York'a getirmek için Cyrus'la çalışmayı kabul ettiği doğruydu ama yine de onlardan farklıydı, değil mi? O aile Nicholas'a bir sürü kötülük yapmıştı, öyle değil mi? Nicholas'm daha fazla bu aileye bulaşmasını istemiyordu; genç adamın hayatını mahvetmeleri için onların eline koz vermeye de niyeti yoktu.

"Öyle mi?" dedi Nicholas. "Sana anlattığım onca şeyden sonra da mı?"

Etta başını geriye atıp duvara yasladı. Nicholas tek bir bakışıyla Etta'nın içini paramparça edebiliyordu. Ama Etta bunu ona söylemek istedi; kendisinin pervasız bir aptal olmadığını anlamasını, onun da kendi tarafında yer almasını istiyordu.

Nicholas'm Ironwood'larla, yolculuk etmekle ilgili bildiği her şeye ihtiyacı vardı. Ama onun kendisiyle gelmesini sağlayıp ardmdan onu Ironwood'un hışmıyla baş etmek için yalnız başına bırakırsa çıkarcı biri olmaz mıydı?

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu Etta. "Bana güvenecek misin?"

Nicholas kısaca başını salladı.

Etta derin bir nefes aldı.

"Mektubun nasıl okunacağını biliyorum," diye itiraf etti. "Ve sanırım İhtiyar yalan söylüyor ya da en azından gerçeğin tamamını anlatmıyor."

Genç adamın dudakları aralanınca yüzündeki maske hafifçe çatırdadı. Etta onu şaşırtmıştı.

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Nicholas.

"Annem hırsız değil," dedi Etta. "İhtiyar'ın ne dediği umurumda değil. Bence bu şey, yani usturlap Linden'lara aitti." Kendi ailesi, ufalmış, ufalmış, sonunda sadece kendisi ve annesinden ibaret kalmıştı. "Linden'lar ya da en azından annem, onu koruması gerektiğini düşünmüştü."

Bir süre bunu düşündükten sonra, "Tamamen onlara ait olabilir," diyerek kabullendi bunu Nicholas. "Julian'ın anlattıklarına göre her dört ailede –yani Ironwood, Jacaranda, Linden ve Hemlock ailelerinde– birer usturlap varmış ama üçü kaybolmuş ya da yüzyıl önce falan tamamen yok edilmiş. Ironwood da bütün bu ailelerin Büyük Hâkimi olduğu için asıl sahiplerine bakmaksızın bütün usturlapların kendisine ait olduğunu düşünüyor."

Etta, başıyla onaylarken ailesindeki başka hangi yadigârların, sırların ve geçmişin hangi kısımlarının Ironwood klanının içinde yitip gittiğini merak etti. Belki de annesi ona anlatabilirdi.

Belki de bunlardan bazılarını birlikte geri alabilirlerdi.

İhtiyar'ı atlatıp anneni ve Alice'i kurtardıktan ve sonraki ay gerçekleşecek olan ilk sahne performansından sonra...

Nicholas, kollarını dizlerine doladı. "Eh, biz usturlabı Ironwood'un ellerine teslim edip anneni kurtarır kurtarmaz bunu ona kendin sorabilirsin."

Etta gözlerini kırpıştırdı. "Benimle gelmek mi istiyorsun?"

Etta, Nicholas'ın yüzünden sert bir ifadenin geçtiğini gördü ama ne olduğunu çözemedi. Genç adam bakışlarını kaçırdı. Bir süre sonra da dudak büktü. "Sanki senin hiç yardım olmaksızın böyle bir işe girişmene gönlüm razı olabilecekmiş gibi... Mutsuz olduğun yüzünden anlaşılıyor ama ben yıllarca

yolcu olmak için eğitildim. Sense daha yeni başladın. Yardıma ya da bir koruyucuya ihtiyaç duymak zayıflık değildir."

"Koruyucuya ihtiyacım yok benim," dedi Etta. "Bir ortağa ihtiyacım var."

Nicholas'ın bakışları, etraflarındaki enkazın üzerinde, geçidin girişi olan ışıltılı havada geziniyordu ki Etta'nın bu söylediğini duyunca gözlerini ona dikti. Bu fikir onu ürkütmüş gibi dudaklarını araladı. "Bunun... şartları neler?"

Julian'la birlikte seyahat etmedin mi ki? diye sormak istedi Etta. Ama... Sophia ondan Julian'ın hizmetkârı, bir nevi uşağıymış gibi bahsetmişti. Etta, başta kızın acımasız ve kibirli tavırlarından ötürü böyle dediğini düşünse de aslında gerçekten öyle olduğunun kanıtı şu an karşısındaydı. Etta'nın kalbi bir kez daha parçalandı, parçalandı... Nicholas'a biçtikleri bu role, onun, Etta'nın da aynısını teklif edeceğini düşünmüş olmasına çok üzüldü.

"Birbirimizi kollayacağız," dedi Etta. "Bana Etta diyeceksin. Ve birbirimizden bir şey gizlemeyeceğiz." Tabii, usturlabı Ironwood'a asla vermeyeceğini söylemek dışında. "Ayrıca..."

"Ironwood'dan nefret etmeye devam edeceğiz?"

Şüphe, düşüncelerini gölgelemeye başlasa da sırıttı Etta.

Ya, İhtiyar'ın Nicholas'ı cezalandırmaması için tek yol usturlabı geri götürmekse?

Bunu şimdi düşünemezdi. Bu, usturlabı gerçekten bulurlarsa ya da bulduklarında düşünülecek bir meseleydi. Ama onun yardımını kabul etmenin sonuçları olacaktı. Nicholas İhtiyar'ın gazabından payını alabilirdi.

Nicholas, üzerine eğilip düşüncelerine bir göz atmış gibi sessizce, "Bu, benim seçimim. Ne yapacağıma ben karar ve-

ririm," dedi.

"Pekâlâ." Etta'nın kalbinin etrafında sıkıca bağlı olan o görünmez ip gevşedi. "Nereye gideceğimizi bulmadan önce, nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Nicholas, dizlerinin üzerine doğrulup ona duygusuz bir bakış attı. "Kendi kanından bir gölcüğün içinde yattığından senin için endişelenmekle meşguldüm."

"Bu, bir gölcük değil," diye itiraz etti Etta, şişen yanağını ovuşturarak. Nicholas, dünyadaki en doğal şeymiş gibi kızın elini tutup çekti.

"Oynama şununla," dedi. Parmağını sıyrılan yerin üzerinde tüy kadar hafif bir şekilde gezdirdi. Nicholas elini çekene dek Etta nefes alamadı.

"İşte şimdi gerçek bir korsan gibi görünüyorsun," dedi ona hafifçe gülümseyerek. "Ama benim şimdi gidip kıyafet falan almam lazım. Birkaç dakika tek başına kalsan sorun olur mu? Çok geç kalmam, merak etme."

Etta, alelacele doldurduğu çantasını açtı ve küçük bir altın kesesi buluncaya dek içini karıştırdı. Keseyi Nicholas'a uzattı. "Annem hırsız olmayabilir ama benim bunu pek umursadığım söylenemez."

"Sana yaptıklarını düşününce adil bir ödeme gibi görünüyor," diyerek katıldı ona Nicholas; bir yandan da keseyi avucunun içinde tartıyordu.

Ardından etraflarındaki taşların ve cam kırıklarının içine doğru ilerledi. Etta, onun son bir defa arkasına dönüp baktığını gördü. Yola devam etmesi için ona bıkkın bir tavırla el salladı ve genç adamın gülüşü yankılanıp bir yudum sıcak çay misali içine yerleşti.

Etta, tekrar etrafına bakınarak ayağa kalkmaya çalıştı. Cam ve ıslak, yanmış ahşap yığınlarının arasına adımını atarken arkasındaki duvar ona yeterince destek sağladı. Tabelalar İngilizceydi; manzaradan ve kokudan en azından burada bir yangın çıktığını tahmin edebiliyordu.

Etta, tekrar gerileyip kimse onu görmesin diye duvara yaslandı. Ara sıra bir insan sesi ya da bir motorun yumuşak homurtusunu duyuyor, pasajın her iki yanındaki caddelere göz atmak için eğiliyordu. Tam o esnada parlak, kırmızı bir otobüs geçti önünden ve onu, üzerlerinde döpiyes ve kafalarında küçük şapkalar bulunan iki genç kadın takip etti. Etta, üstündeki on sekizinci yüzyıla ait bu elbisenin ve kaburgalarını sıkan korsenin acı verici biçimde farkındaydı.

İngiltere, diye düşündü şaşkın vaziyette. Londra'da olduğunu tahmin ediyordu. Modaya bakılacak olursa... 1950'ler miydi? Ya da?

Hayır.

Yıkık duvarları, yangının bıraktığı izleri, geçidin diğer ucundan ilerleyen üniformalı adamları süzdü.

Savaş zamanı Londra'sı.

İkinci Dünya Savaşı.

Nicholas, kolunun altına sıkıştırdığı kıyafetlerle geri döndüğünde bu tahminini doğruladı. Yepyeni, düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, botlarını bağcıklı Oxford ayakkabılarıyla değiştirmişti. Dize kadar gelen pantolonunu, uzun çoraplarını ve ceketini nasıl açıklamış olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

"Bedeninden tam emin olamadım..." diye söze başladı; peygamber çiçeği mavisi elbiseyi ve onunla uyumlu şık ceke-

ti Etta'ya uzatırken bakışları yerdeydi. Etta elbiseyi –V yaka, orta uzunlukta, kısa kollu– incelerken yeni fark ettiği dantel detayın üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Çok güzel, teşekkür ederim," dedi Etta. Ayrıca beli de gayet gevşekti ama gerekirse sıkılabilsin diye bir de kemeri vardı. "Dışarısı nasıldı?"

Etta, ne yaptığını görmeksizin elbisesini çözmekle cebelleşirken Nicholas ona bakıyordu; sonunda Etta kızararak boğazını temizledi. Nicholas irkilip topuklarının üzerinde hızla dönerek ona biraz mahremiyet tanıdı. Böylece Etta kıyafetini kafasından çıkarabilecek kadar düğmeyi çözebildi.

"Adamlar dün geceki saldırının enkazını temizlemekle uğraşıyor, hayatta kalan var mı diye araştırıyorlar," dedi. "Kısa bir süre sonra bu bölgeyi boşaltacaklarını duydum, o yüzden acele etmeliyiz."

Etta da böyle düşünüyordu ama bu düşünce, korsesinin iplerini daha hızlı çözmesine yardımcı olmuyordu. Düşerken yaralanan elleri zonkluyor ve parmaklarının titremesine de mâni olamıyordu.

"Affedersin," diye mırıldandı, "yardıma ihtiyacım var..."

Nicholas ona bir göz attı, ardından tekrar duvara döndü. Etta yüzüne ve göğsüne doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Üzerinde sadece korse ve neredeyse içini gösteren bir kombinezon vardı. En azından ellerini göğsünde kavuşturabilirdi.

Nicholas, bıkkın bir tavırla derin bir nefes alıp arkasına döndü. Etta, genç adamın nasırlı ellerinin hızlı, kendinden emin hareketlerini izlerken dantel tamamen gevşeyene dek kollarını yanlarda tutmak için kendini zorladı. Nicholas'ın ge-

niş omuzları onu dış dünyadan uzak tutuyordu; genç adam ona o kadar yaklaşmıştı ki Etta öne doğru eğilebilir, yüzünü onun boynuyla omzunun arasına bastırabilirdi. Ve bir an için Etta, bunu yapmazsa arzusunun içinde tutsak kalabileceğini hissetti. Genç adamın nabzı boynunda atıyor, Etta gözlerini bundan ayıramıyordu.

"İşte oldu," diye mırıldandı Nicholas; gerçi parmakları bir süre daha gevşeyen iplerde oyalandı, başparmakları korsenin üst kısımlarında, kombinezonunun üzerinde bir hayalet gibi gezindi ama... Etta, kendini bu dokunuşlara bırakmaktan korkarak hiç kımıldamadan durdu; hareket etmekten ya da bunu sonlandırabilecek herhangi bir şey yapmaktan çok korkuyordu.

Başı tekrar dönmeye başladı. Etta, Nicholas geri çekilmeden hemen önce köprücük kemiğine değen o sıcak nefesi, o iç çekişi hissetti. Nicholas, bakışlarını yerden kaldırmadan, ılık bir bal gibi akıp giden sesiyle, "Düğüm çözme konusunda denizcilerin üstüne yoktur," dedi.

Genç adam, kızın işini bitirmesine izin vermek için arkasını döndükten sonra tam da bu iş için çantaya makas koyduğu Etta'nın kafasına dank etti.

Nicholas'ın kendisi için seçtiği elbise üzerine tam oldu ama Sophia'dan aldığı bağcıklı, deri botlarla idare etmesi, daha iyi bir şey bulana dek de aslında ayağına küçük geldiklerini umursamaması gerekecekti. Hâlâ kulağında olup olmadıklarını anlamak için uzanıp küpelerine dokundu.

"Tamam," dedi saçlarını omuzlarından geriye atarak. "Nasıl görünüyorum?"

Nicholas ona baktığında, Etta kendi kendine onun, yüzü-

nün bir yanındaki korkunç, morarmış çıkıntıya, sadece ama sadece o korkunç, morarmış çıkıntıya baktığını söyleyip durdu.

Bir süre sonra Nicholas, "Gayet iyisin, korsan. Artık annenin mektubunda aslında ne yazdığını söyle hadi bana."

Nicholas, elbiseyi eline alıp düzgün bir şekilde katlarken Etta çantanın dibine yuvarlanan kalemi ve mektubu çıkardı. Kâğıdı duvara yaslayarak mektubun üzerine bir yıldız çizerken şeklin içinde kalan kelimeleri inceledi. Nicholas, daha yakına gelip omzunun üzerinden mektubu okudu. Etraf, günün ağarmasıyla birlikte kalabalıklaşmakta, insan sesleri, ateş ve benzin kokusuyla dolup taşmaktaydı. Ama onlar kendi sakin köşelerinde, kendilerine özel bir geçitte gizleniyorlardı.

"*Kalk ve karanlığın sana çizgilerini kattığı o gizli ine gir. Zorbalara de ki, onlar sana biat etmeliler,*" diye okudu Etta parmağını yıldızın içinde kalan kelimelerin altından geçirerek. "*Kulakları derslere sağır olan, bilinmeyen tanrıları ara. Anıların omzunda yürü. Dul kraliçeye bir bozukluk ver. Unutma ki gerçek anlatılandadır ve son, nihai olmalıdır.*"

"Tanrım," dedi Nicholas memnun olmuş bir ifadeyle. "Bunu yapmayı nereden biliyorsun?"

Etta, mümkün olduğunca az açıklama yapmaya çalışarak ona annesinin seyahate gittiğinde, Etta'nın keman kutusuna ya da bavuluna bıraktığı gizli mesajlardan bahsetti.

"Senin bunu okuyabilmeni istemiş," dedi Nicholas; gözleri resmen heyecanla ışıldıyordu. "Günün birinde usturlabı bulman gerekebileceğini düşünmüş. İpuçlarından herhangi birini anladın mı?"

Etta, kelimeleri tekrar tekrar inceleyerek kafasını iki yana

salladı; yanılıp yanılmadığını, başka bir şekil kullanması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Bu sözler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bunun, talimatlardan, açıklamalardan oluşan bir liste olduğunu varsayıyorsak, o hâlde sanırım ilk ipucunu görmezden gelebiliriz," dedi Nicholas mektubu ondan alırken. "İkincisi, yani, *'Zorbalara de ki, onlar sana biat etmeliler,'* cümlesi de Nathan Hale'in öldürüldüğü yeri –içinden geçerek buraya geldiğimiz geçidi– işaret ediyor. Yani bir sonraki ipucu şu anla alakalı: *'Kulakları derslere sağır olan, bilinmeyen tanrıları ara.'* Bu, hafızanda herhangi bir şey canlandırıyor mu?"

Etta, yakasma yapışan çaresizlik hissiyle kafasını sallarken umudunun yok olup gitmeye başladığını duyumsadı. Yedi gün içinde bu kadar çok ipucunu nasıl çözeceklerdi ki?

"Bu 'bilinmeyen tanrılar' İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra'da ne yapıyorlardı? Bunlar insan mı? Yoksa belirli bir inanıştan mı bahsediyor? Son ipucu, geçidin yerini bir adamın ölümüyle birleştirmiş." O ipucunda da büyük büyükbabasının ara sıra söylemekten çok hoşlandığı bir şarkı kullanılmıştı. Bu da benzer şekilde –yani kişisel olarak– aileyle bağlantılı olabilir miydi?

Etta, Güvercin'i, Topçu Kışlası'nı düşününce bir şey onu huzursuz etti ama Nicholas, "Ders... ders, ders..." dediğinde bu huzursuzluğu bir kenara itti.

Nicholas, ona doğru öylesine hızla atıldı ki neredeyse Etta'yı yere düşürecekti. Gözleri parıldıyor, yüz hatlarını âdeta bir oğlan çocuğunkine dönüştürüyordu. "St. Paul'ün Areopagus vaazından bahsediyor olabilir mi?"

Nicholas'ın hevesli hâline karşılık Etta'nın yüzünde boş bir

ifade vardı.

"Kâfir!" diye dalga geçti Nicholas. "Eylemler 17:16–34. Havari Paul, Atina'da Areopagus'da bir vaaz, bir ders verdi. Aslında yabancı bir ilah hakkında vaaz vermek Yunan kanunlarına göre yasaktı."

"Bu konuda sana güveniyorum."

Nicholas, kıs kıs gülüp parmağını usulca Etta'nın çenesine değdirdi. Genç adam bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu ama Etta'nm teninin dört bir yanı bu dokunuşun bilinciyle kıvılcımlar saçıyordu.

"Areopagus, Akropolis'in aşağısında kayalık bir bölgedir. Kadim zamanlarda şehrin yüksek mahkemesi olarak hizmet veriyordu," diye açıklayınca Etta hem onun bilgisinden etkilendi hem de kendisini son derece cahil hissetti. "Bir kitapta okumuştum. Kaptan Hall kendini bir denizci olduğu kadar aynı zamanda bir filozof gibi de görürdü. İnanır mısın bilmiyorum ama Harvard'da okumuş. Bu yüzden de bir gün Chase ya da ben ilgileniriz diye etrafta bir sürü ilmî eser bulundururdu. Bayan Hall ise İncil eğitimimiz konusunda daha katıydı."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye mırıldandı Etta. Bir kilisede katıldığı tek merasim, Alice'in kocası Oskar'm cenaze töreniydi. On sekizinci yüzyılda dine yüklenen anlam göz önünde bulundurulduğunda Nicholas'ın bilgisi onu şaşırtmamalıydı. Etta, onu bu bilgi ışığında durumu yeniden değerlendirirken göğüs kafesinin ortasında ışıldayan, sıcacık bir şeylerle, genç adama doğru meylettiğini fark etti. Etta ilk defa, onun kendisini takip etmesine gerçekten minnettar oldu.

"Vaazda şöyle bir şeyler diyordu: 'Ey Atinalılar, görüyorum ki her anlamda oldukça dindarsınız. Etrafta gezinerek ibadet eşyalarınızı gözlemlediğimde üzerinde *Bilinmeyen Tanrı'ya* ibaresi bulunan bir sunak buldum.' Vaaz, Atinalıların yanlış putlara –yani bütün Yunan tanrılarına– tapındıklarını gördüğüne vurgu yapıyordu."

"Peki, Londra'yla Antik Yunan arasında ne gibi bir bağlantı var?" diye teşvik etti onu Etta; kendisi bilmediğinden Nicholas'ın buna verecek bir yanıtı olduğunu umuyordu.

"Mimari, hukuk, heykeller ve sanat," diye öneride bulundu Nicholas. "Sanırım senin şahsi bağının olduğu bir yeri ya da bir şeyi arıyoruz. Bu şehri daha önce ziyaret ettin mi?"

Etta başıyla onayladı. Birçok defa gelmişti. O, annesi ve Alice, New York'un bunaltıcı sıcağından kaçmak için yazları burada daire kiralar ve bütün şehri dolaşırlardı. Alice, Londra'da büyümüştü ve... şey, annesi kendisinin de orada büyüdüğünü anlatmıştı ama gerçi bunun doğruluğu artık tartışılırdı. Annesinin hikâyelerindeki gerçek ve kurmaca, âdeta üzerine su dökülmüş bir resim gibi birbirinin içine geçmeye, hikâyelere zarar vermeye başlamıştı.

Tatilleri sırasında birçok daire kiralamışlardı ama düşününce, hepsi birbirine benzediğinden aralarında öne çıkan bir daire yoktu. Şehirde yürüyüşler yapar, parklarda gezer, Alice'in büyüdüğü evi ziyaret ederlerdi; ayrıca tiyatrolara, müzelere gitmiş–

"Ah!" dedi Etta. Bu düşünce suratına bir tokat gibi inmişti. Sonunda onun bilmediği bir şeyi açıklayabileceği için âdeta heyecandan başı dönerek Nicholas'a baktı. "Bu fikir biraz çılgınca gelebilir ama... Londra'da –Britanya Müzesi'nde– antik

Yunan'dan kalma bir ton sanat eseri vardır, öyle değil mi? En ünlülerinden biri, bir İngiliz lordu olan Elgin tarafından Parthenon'dan taşınmış –ya da bazılarına göre yağmalanmış– ve buraya geri getirilmiş. Elgin bunu müze için İngiliz hükûmetine satmış. Tam bir hukuki karmaşa."

Etta, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıp tepesindeki bulutlara ve dumana baktı. "Biraz zorlama olabilir ama Akropolis ve Parthenon, Areopagus'a çok yakın olduğundan birbirleriyle bağlantılı görünüyorlar. Müzedeki o bölümü ziyaret edeli çok uzun zaman oldu ve Elgin Mermerleri'nde neyin betimlendiğini de tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım savaş gibi bir şeydi. Ama kadınlarla erkeklerin heykelleri de var..."

"Devam et..." diyerek teşvik etti onu Nicholas.

"Şu 'sağır kulaklar' kısmını çözmeye çalışırken gerçek, yaşayan insanları düşünüyordum ama ya heykellerden bahsediyorsa? Heykeller hiçbir şey duyamaz, göremez ya da hissedemez."

"Onların yakınındayken tuhaf bir ses falan duyduğunu hatırlıyor musun?"

Etta kafasını iki yana salladı.

"Annenin Nathan Hale'in idamıyla ilgili ipucuna bakacak olursak geçidin müzede, o heykellerin bulunduğu yerin yakınında olması muhtemel. Benim zamanımdaki Britanya Müzesi senin bildiğinden epey farklıydı; ayrıca ne oraya erişimim vardı ne de bilinen geçitlerin listesi bana verilmişti. O yüzden de ne önereceğimi pek bilemiyorum."

Hayal kırıklığı, içine yerleşerek her geçen saniyeyle birlikte daha da yükseldi. Nicholas bekleyerek onu izledi. "Bilemiyo-

rum. Acaba biraz fazla mı düşünüyoruz? Daha basit bir şey mi olmalı? Daha aşikâr?"

Etta'nın gözlerinin içine bakmak için hafifçe eğildi. "Merak etme. Belki yüksek sesle düşünmek işe yarar. Küçücük bir şey bile olsa işimize yarayabilir..."

Etta başıyla onayladı. Nicholas, onun düşüncelerini toparlamasına, kelimelerin arasında gömülü olan şeyleri yakalamasına yardımcı olabilirdi. "Annem bir müzede çalışıyor ama New York'taki bir müzede. Son dönemlerde Elgin Mermerleri'nin Yunanistan'a geri verilmesine ilişkin bir sürü yeni tartışma dönüyordu. Gazeteler hep bundan bahsediyordu. Britanya Müzesi'yse Britanya Müzesi işte. Şey, gerçi bunu bilmiyor olabilirsin. Yani henüz. Ama... Alice bizim için özel turlar düzenlerdi. Babası küratördü. Bana bu mermerlerin nasıl müze koleksiyonuna katıldığının hikâyesini anlatmıştı."

"Alice... senin eğitmenin mi?" diye sordu Nicholas duruma açıklık kazandırmak için.

Etta'nın boğazı bir anda öylesine yandı ki âdeta sesi çıkmadı. Nicholas yine sadece başıyla onayladı. Her nasılsa parçaları bir araya getirmiş gibiydi.

Ufak ve belli belirsiz bir tebessümün ardından, "O hâlde gidelim mi?" diye sordu Nicholas.

Alice'in görüntüsü hâlâ zihninde canlıyken ve bitkinlikten dolayı bütün hisleri yoğunlaşmışken Etta sesinin titremeyeceğinden emin olamadı. Genç adamın uzattığı eli tutarken teklifi başıyla onayladı. Nicholas'ın elini tutana dek kendi ellerinin ne kadar soğuk olduklarının farkında bile değildi. Etta, her şeye rağmen damarlarında bir beklentinin dolaştığını, hücrelerine hafifçe battığını hisseti. Etrafındaki sahne içine

iyice yerleşmiş, gerçek bir hâl almıştı. Nicholas ona anlayış dolu bir bakış attı.

"Burada... olmamız inanılmaz," dedi ona. "Bütün bunlar..."

Bu, çok güzel, tuhaf ve sıra dışıydı ve elinde olmaksızın etrafında olup bitenleri keşfetmek, filmlerde ve kitaplarda sunulan kurgulanmış hâlini değil, bu dünyanın gerçek hâllerini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Başka... yani böylesine vahim bir durumda olmasaydık," dedi Nicholas, "bunları gördüğüne memnun olur muydun?"

Soruyu soruş biçimine rağmen, bu soruya evet yanıtını vermek, Ironwood'lara duyduğu öfkeye ihanet etmek gibi geliyordu. "Bilemiyorum. Önce o duruma bir geçelim de ondan sonra yanıt veririm."

Önce usturlabı ve annemi bulup hayatımı yoluna koyayım da...

Nicholas, enkazdan labirentin içinde yollarını bulmaya çalışırlarken deri çantayı omzuna asınca çanta kalçasına çarptı. Genç adam bir anda durup etrafa bakındı. Etta onun bakışlarını takip edince girişteki kemerin tepesinde ışıldayan altın harfleri gördü. Bu harflerle, harabeye dönmüş yapı arasındaki zıtlık Etta'nın tüylerini diken diken etti.

"Burlington Pasajı," diye okudu Nicholas.

Etta burayı biliyordu; yıllar önce bir defa bir performans için buraya gelmişti. Alice, onu ışıltılı mağazalarla dolu büyük, üstü kapalı bir alışveriş merkezinde gezdirmişti. Kose'a Noel için hediyeler almışlardı.

"Sanırım nerede olduğumuzu biliyorum," dedi. "Yani kabaca."

'Kabaca' kelimesi, harabeye dönmüş pasajdan sokağa çık-

tıkları anda gördükleri manzarayı tarif etmek için uygun bir ifade olmuştu. Etta, bir yıkım manzarasıyla karşılaşacağını tahmin ediyordu; bunun fotoğraflarını görmüştü ve on yıllar sonra bile hâlâ canlı olan o acıyı Alice ve Oskar'ın nasıl anlattıklarını biliyordu. Etta'nın tahmin etmediği şey, bu kadar çok Londralının takım elbiseleri, etekleri ve topuklu ayakkabılarıyla sokaklarda gezinmeleri; patlayan vitrin camlarından oluşan enkazın arasında, yer altındaki kanalizasyon boruları görülecek şekilde yanlan caddelerde, çukurlara girmemeye çalışarak dikkatle yürümeleriydi.

Güneşin önünden geçen bulutlar caddeleri gölgelere boğdu. Etta, birbirlerine bağlı caddelerden doğuya doğru ilerledikleri sırada Nicholas'ı izliyordu. Sola doğru devam ederken Etta'nın eli kayarak Nicholas'ın kolunu bıraktı. Yolcu hastalığının sebep olduğu mide bulantısı ve baş dönmesi geçmişti ama şimdi de bambaşka bir açıdan yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu. Nicholas onun sadece bir adım önünde olmasına rağmen aralarına bir mesafe girmiş gibiydi ve Etta bir anda kendini yapayalnız hissetti.

Ara sıra Nicholas'ın gözü, onun için yeni olan bir şeylere – bisiklet, vitrin camı, üniformalı bir polis, trafik ışığı– takılıyor, dikkati bunlara yöneliyordu. Etta, genç adamın bunların ne olduğunu ona sormak istemediğini hissetse de –genç adam, bunları kendi başına keşfetmekten keyif alıyor gibiydi– onun merak içinde olduğunu fark edebiliyordu.

"Daha önce hiç buraya geldin mi?" diye sordu Etta sonunda. "Yani tam olarak buraya?"

Nicholas, kafasını iki yana sallayıp sessizce açıkladı: "Sadece 1925'e kadar gittim ve o zaman da New Orleans'taydım."

On sekizinci yüzyılın sessizliğiyle kıyaslandığında yirminci yüzyıl Londra'sı âdeta kükrüyordu. Bir araba korna çalıp hızla yanlarından geçince Etta bir elin bileğini kavradığını hissetti. Nicholas en yakındaki dükkâna doğru koşturunca Etta da sendeleyerek onun peşinden gitti.

Mağazasının kırık ön camındaki bir tahta parçasının üzerine "MÜESSESEMİZ ÇALIŞMAYA DEVAM ETMEKTEDİR" yazan dükkân sahibi, bu ani hareketlenme karşısında panikle kafasını kaldırdı. Etta, yanındaki genç adama dönmeden önce dükkân sahibine teskin edici bir biçimde gülümsedi.

Nicholas soluk soluğaydı ve yakındaki bir araba tangırdayarak durduğunda burun delikleri hızla açılıp kapandı.

Bir süre sonra, "Hatırladığımdan... daha çok ses çıkarıyorlar. Ve daha hızlılar," diye açıkladı.

Etta başıyla onayladı. "Muhtemelen öyledirler."

"Peki," dedi Nicholas kıza doğru bakarken sesini alçaltarak, "senin zamanında da var mı bunlardan?"

"Evet, hatta daha iyileri var. Daha hızlı, daha sessizler. Daha az enerji harcıyorlar ve bazıları dâhili yön bulma sistemlerine sahipler..." Pekâlâ, biraz fazla detay vermişti. 'Daha az enerji' sözüyle Nicholas'ın gözleri kocaman açıldığında onu kaybettiğini anlamıştı Etta. "Yeterince zaman geçince her şey değişir."

Nicholas çenesini ileri geri oynattı. "Her şey mi?"

Ya genç adam onun dudaklarını dikkatle incelediğinden ya da farkında bile olmaksızın kızın elbisesinin eteğinin kıvrımlarıyla hafifçe oynadığından Etta'nın kafa karışıklığı yerini acı verici bir anlayışa bıraktı.

Ah, diye düşündü boğazı acırken. *Ah...*

"Sana anlatmamı mı istiyorsun?" diye sordu genç adama. "Gerçekten benim zamanımın nasıl olduğunu bilmek mi istiyorsun?"

Nicholas eğer evine dönüp bir daha asla seyahat etmemeyi planlıyorsa hiçbir gelişmeden faydalanamayacak, hiçbir şeyi kendi gözleriyle göremeyecekti. Kendi doğal zamanının dışında ne olduğunu bilmek insanı delirtebilirdi.

Sonunda Nicholas kafasını iki yana salladı. "Kendim keşfetmeyi tercih ederim."

Ama en azından Etta bu süreçte onu koruyabilirdi. "Sen gemide bana arka çıktın. Ben de şimdi en azından elimden geldiğince bu iyiliğinin karşılığını vereyim."

Nicholas'ın tebessümü kederli bir havaya büründü. "Bu 'ortaklık' meselesi benim için oldukça yeni bir şey... ama teşekkür ederim."

Etta ona Julian'ı da sormak istiyordu ama Nicholas'ın o korkunç anılara doğru çekilmesine de izin veremezdi. Etta, kaldırımdan geriye kalan kısma doğru bir adım gerileyerek güneş ışığından korunmak için ellerini gözlerine siper etti. "Eh, nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok resmen."

Nicholas'ın ağzı âdeta bir karış açık kaldı. "Bir haritaya ihtiyacımız olduğunu söylememiş miydim ben?"

Etta, onun bu tartışmayı kazanmasına izin vermeyecekti. "Bekle bir dakika..."

"Neyi bekleyeyim?" diye seslendi Nicholas yürüyüp giden Etta'nın arkasından.

Etta'nın az evvel gördüğü dükkân sahibi mağazasına geri girmişti ve şimdi caddeden içeri dolan toz ve külleri dışarı süpürüyordu. Etta kapı girişine yaslandı.

"Merhaba," dedi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama bana yardım edebilir misiniz acaba?"

Adam süpürgesinin sapına yaslanıp kızın gülümsemesine karşılık verirken sert yüz hatları yumuşadı. Adamın arkasında uzun, ahşap bir tezgâh ve kâğıt etiketlerle kaplı, koyu renk şişelerle dolu üst üste sıralanmış raflar vardı. Burası bir nevi eczane olsa gerekti.

"Amerikalı mısınız?" dedi adam çekinerek. "Korkarım ki ziyaret için pek iyi bir zaman değil. Tabii ilk savunma dalgasından değilseniz. Yoksa Yankiler sonunda savaşa mı giriyor?"

Adam muhtemelen espri yapıyordu ama yine de bunu söylerken sesinde bir titreme, "MÜESSESEMİZ ÇALIŞMAYA DEVAM ETMEKTEDİR" tabelasının altından göz kırpan bir kırılganlık vardı.

"Henüz değil," dedi Etta mümkün olduğunca neşeli bir sesle. "Sanırım biraz daha sürecek gelmeleri..."

Ve bu da biz size saldırdıktan sonra olacak. Ama bunu adama söyleyemezdi.

Etta ilk defa o zaman geçmişin kırılganlığının farkına vardı. Hemen yanında binlerce cam eşya olan bu dükkânda bulunmanın ve tek bir yanlış adım atmasının her şeyi tuzla buz edeceğini bilmenin tekinsiz hissiydi bu. Etta bu yabancıya Amerika'nın savaşa gireceğini söylemenin zaman çizgisini değiştirmeye yeterli olacağından şüpheliydi. Ama bu ufacık değişikliğin kendi bildiği geleceği paramparça etmesine izin verecek, bunu riske atacak değildi.

Adam, tozları bir çöp kutusuna süpürmek için eğildi. "Sanırım bekleyip göreceğiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Etta, patlamış vitrinden içeriyi izleyen Nicholas'a göz ucuyla baktı. "Acaba bana Britanya Müzesi'nin ne tarafta olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Adamın gri kaşları yukarı kalktı. "Tek yapmanız gereken bu yoldan doğuya doğru gitmek. Dean Sokağı'ndan sola, Oxford Sokağı'ndan sağa dönün. Bu da sizi Great Russell Sokağı'na çıkaracaktır. Demek biraz etrafı gezeceksiniz ha?"

"Evet, şey doğru yolda olduğumdan emin değildim. Çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

Adam, hafif bir kahkaha attığında Etta kapıya doğru dönmüştü bile. "Hanımefendi... geri gelin, hanımefendi... size hemen söylemem gerekirdi. Ara sıra biraz muziplik yapmadan edemiyorum. Özellikle de böylesi zamanlarda."

Eyvah. O minicik heyecan derhâl uçup gitti.

"Müzeye gidebilirsiniz ancak korkarım ki görülecek hiçbir şey yok," dedi adam. "Geçen yaz değerli eserleri oradan taşıdılar ve müze o zamandan beri kapalı."

***

Britanya Müzesi kapalıydı.

Etta'nın, dükkân sahibinin sözünü dinlemesi gerekirdi ama o kadar yolu, kilitli, uzun, siyah kapılar tarafından karşılanmak için gelmiş olmaları imkânsız gibi gelmişti ona. Antik çağlardan esinlenmiş sütunları ve rölyefleriyle kasvetli taş bina, onlar orada durdukça silikleşmeye başlıyor gibiydi. Âdeta onlarla alay ediyordu.

Kalan ihtimallere son bir darbe daha indirmek için Etta,

Nicholas'ın omzundaki çantadan, Sophia'nın sandığından çaldığı –Cyrus'un New York'taki geçidi bulmak için kullandığının birebir aynısı gibi görünen– mızıkayı çıkarıp sert ve hızlı bir şekilde üfledi. Var olmayan sesi duymasına yardımcı olabilirmiş gibi kulaklarını dört açıp giriş kapısının parmaklıklarına doğru eğildi.

"Hiçbir şey yok," dedi Nicholas.

"Hiçbir şey yok," diye katıldı ona Etta, enstrümanı çantaya atıp gerekenden daha sert bir şekilde çantayı pat diye kapatırken. "Heykeller taşınmış olsalar bile geçidin hâlâ orada olacağını umut ediyordum."

"Belki de anneni hafife aldık," dedi Nicholas. "Herkesin kolayca bulabileceği kadar basit bir ipucu yazdığını sanmıyorum."

"Dünya Savaşı yeterince zorluk çıkarmıyor mu?" diye sordu Etta eliyle yüzünü ovuştururken. "Peki, peki... Bunu daha dikkatle düşünmemiz gerek..."

"Bir fikrim var ama sanırım kötü bir fikir," dedi Nicholas kapıdaki kilidi inceleyip bir kez daha sert bir şekilde çekiştirirken.

"Kötü bir fikir, hiç fikrimiz olmamasından iyidir," dedi Etta.

"Böyle düşünmene sevindim çünkü bu son derece kötü bir fikir." Nicholas ona doğru döndü. "Müzenin arkasından dolanabiliriz ve ben seni kaldırıp kapının üzerinden atlamana yardım edebilirim. Sonra müzeye gizlice girersin, muhafızları ve küratörleri rehin alırsın ve heykellerin yerini söylemelerini sağlarsın."

"Rehin mi alırım?" diye tekrar etti Etta.

"Karasakal gibi gerçek korsanlar paralarının çoğunu böyle kazandı, haberin yok mu? Bütün şehri rehin alırlardı," dedi Nicholas. "Sana altıpatları kullanmayı bile öğretirim."

Etta, elinde olmadan gülümsedi. "Suç işleme becerime duyduğun inanç için gerçekten minnettarım. Ama içeride birilerini bulsam bile beni almaları için polisi aramaktan başka bir işe yarayacaklarından şüpheliyim. Böylesine bir bilgiyi korumak için insanlar her şeyi yaparlar."

Nicholas siyah parmaklıklardan birine yaslandı. "Bütün değerli eserleri gerçekten çıkarmışlar mıdır?"

Etta, etraflarındaki caddeleri, moloz yığınlarını, bazı kısımları tamamen yok olmuş ve cepheleri yanmış binaları işaret etti. "Yok olmaları ya da yağmalanmaları riski olduğunu düşündüyseler çıkarmışlardır. Bu tarz şeyleri bilmek istemediğini söyledin ama Almanya, savaşın büyük kısmında Fransa'yı ve Paris'i işgal ediyor. Fransa da Louvre'daki resimler ve heykeller için aynı şeyi yapıyor. Küratörler ve gönüllüler onları çıkarıp taşrada farklı farklı yerlere taşıyorlar ve böylece eserler sonunda kurtuluyor."

"Bu savaşı ilk öğrendiğimde Julian benimle dalga geçiyor sanmıştım," diye itiraf etti Nicholas.

Etta başıyla onayladı. "Eh, müzenin bunu öngörmesi iyi olmuş. Yoksa bir bombayla binlerce yıllık kültür ve sanat eserleri yok olup giderdi."

Bakışlarını, gökyüzünde vınlayan uğultuya çevirdiler. İki uçak –görüntülerine bakılacak olursa savaş uçakları– tepelerinden geçerken uzun gölgeleri üzerlerine düştü. Nicholas birden kaskatı kesildi ve Etta ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan genç adam, Etta'nın kalbini acıtan bir hayretle göz-

lerini uçaklardan ayırmaksızm kaldırımda onları kovalamaya başlamıştı bile. Etta onun hemen dibindeydi; sonunda uçaklar ufukta gözden kayboluncaya dek Nicholas'ın kocaman açılmış gözlerini, o belirsiz gülümsemesini büyük bir zevkle izledi.

"Uçuyorlar," dedi Nicholas fısıldarcasına; hâlâ inanamıyor gibiydi. "İnsanların birbirlerini öldürmek için daha etkili yollar düşünmeye devam etmesine şaşırmamalıyım aslında. Ama yine de..." Kafasını iki yana salladı. "O hâlde heykeller burada değillerse onları bulmamıza değecek mi? Yoksa ipucuna bir kez daha bakıp daha iyi bir tahmin mi yürütmeliyiz?"

"Buradan çok emindim," dedi Etta; sesi de kendisi gibi inatçı bir tonda çıkmıştı. "Doğru yolda olduğumuzu düşünüyorum. Küçük bir engelle karşılaştık, o kadar. Bir çaresine bakarız."

Nicholas alay edercesine güldü. "Küçük bir engel mi?"

Etta, arkasına dönüp müzenin girişine uzanan basamakları inceledi. Burayı bu kadar ıssız görmek tüyler ürperticiydi. Bir bulutu andıran güvercinler ve diğer kuşlar, âdeta birbirlerine iyi günler dilercesine avluda salına salına geziniyorlardı. *Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, anne? Burada görmem gereken bir şey mi var?*

"Hadi ama, bu gemi henüz batmadı," dedi sonra Etta bakışlarını müzeden ayırarak. "Tek bir yelkenimiz kalmış olabilir ama hâlâ ayaktayız."

Nicholas bir kahkaha daha attı. "Benim için seçtiğin bu benzetmeye müteşekkirim. Bunu... bu hassaslığı nasıl koruduğunu hiç bilemiyorum. Zannedersem seni endişeli gördü-

ğüm an gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu anlayacağım..."

Etta, o an kaldırımda kendilerine doğru gelen genç ve şık çifti gördü; kadının paltosu, yıkık dökük caddeyle tezat oluşturucasma parlak bir kırmızı renkteydi. Adamın yüzü, şapkasının altına gizlenmişti ama onlara yaklaşırken kafasını kaldırdı. Nicholas, onların geçmesine izin vermek için giriş kapısına bir adım daha yaklaştı. Adam onların yanlarmdan geçerken Nicholas'ı soğuk bir şekilde süzüp ardından yanındaki kadına bir şeyler mırıldandı.

"Buradan gidebilir miyiz, lütfen?" dedi Nicholas dişlerini sıkarak. "Eğer burada bir şey yoksa sanırım buradan gitmeliyiz."

Ama... daha az önce çitlerin üzerinden atlamaktan bahsediyordu. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok," dedi Nicholas. "Gidelim hadi, lütfen."

Etta, etrafına bakınıp onu neyin bu kadar endişelendirdiğini anlamaya çalıştı; ancak sokağın diğer tarafında dikilen birkaç kadın ve erkek haricinde böylesi bir tepkiyi tetikleyebilecek hiçbir şey göremedi. Tabii yabancı bir yerde, yabancı bir zamanda olmanın verdiği o rahatsız edici his haricinde...

"Pekâlâ," dedi Etta elini genç adamın sırtına koyarak. Nicholas hızla ondan uzaklaşınca Etta'nm bütün bedeni utanç hissiyle kaplandı.

Etta, geldikleri yöne doğru giden Nicholas'ı takip etti. Nicholas'ın aklında belirli bir istikamet olduğunu düşünmüyordu; trafiğe bakmak dışında kafasını bile kaldırmıyordu. Genç adam, sonunda durup hızla arkasına döndüğünde Etta'nın karşı kaldırımda kaldığını ve arabaların geçmesini beklediği-

ni gördü.

Öfkesi ne kadar sert olduysa Etta'nın gelmesini beklerken yüzündeki rahatlama hissi de o kadar yumuşaktı. Nicholas, Etta aceleyle onun yanına gittiğinde de kımıldamadı; genç adam yutkunurken boğazı kımıldandı.

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Etta. "Bütün bunlar yeterince zor."

"Ondan değil," dedi Nicholas; sokağa göz gezdirirken bütün yüzü gerildi. "Sadece... benim gibi... yani benim gibi olunca insanların seni görmezden gelmesine alışıyorsun. Bu zamanda bunun tam tersinin olmasını beklemiyordum ve bu ilgiden, bakışlardan hoşlanmadım."

Seni aptal, diye düşündü Etta kendi kendine. Bulunduğun çevreyi enine boyuna değerlendirmek ya da teninin renginden dolayı insanların tepkilerini ölçmek zorunda kalmamak nasıl bir ayrıcalıktı? Elbette ki Nicholas rahatsız hissetmişti. Elbette ki... Bu zamana daha önce gelmediği için insanların tepkilerini tahmin edemezdi.

"Bu kadar... asabi biri gibi görünmek istemem," diye mırıldandı. Tekrar Etta'ya baktığında gözleri az evvelki kadar vahşi bakmıyordu. "Ama olmadığım biri gibi de davranamam."

"Olmadığın biri gibi davranmanı istemem zaten. Bunu bana söylemene sevindim," dedi Etta. "Nasıl hissettiğini anlamak istiyorum."

Söylediği bir şey genç adamın yeniden geri çekilmesine sebep oldu. Genç adam ağzını açtığında Etta ne söyleyeceğini, aralarına nasıl bir mesafe koyacağını tahmin etti.

"Bayan..."

"Sakın bana Bayan Spencer demeye kalkma," diye uyardı

onu Etta. "Arkadaş değilmişiz gibi davranman beni çok kırar."

Nicholas, "Arkadaş değiliz biz," deyince Etta elinde olmaksızın irkildi. İçlerinden biri aralarındaki ilişkiyi kesinlikle yanlış anlamıştı. Görünüşe bakılırsa da bu Etta'ydı.

Etta hızla ondan uzaklaştı. Nicholas üç uzun adımda ona yetişip koluna girdi ve onu durdurdu. Etta gözlerini kaldırıp ona bakamıyordu; sadece Nicholas'ın konuşması için bekledi.

"Seninleyken kendimi unutuyorum," dedi kısaca. "Kuralları unutuyorum. Dünya üzerindeki bütün diğer canlıları unutuyorum. Beni anlıyor musun?"

Arkadaş değiliz biz.

Çünkü Nicholas'a göre onlar...

Kalbi, göğüs kafesinden çıkacaktı; öyle ki bir an için Etta nefes alamadı. "Ne kurallar ne de başka biri umurumda. İnsanlar korkunçlar –aptallar– ve sana zarar verirlerse altıpatlara falan ihtiyacım olmaz. Sana değer veriyorum ve senden tek istediğim bu yüzden bana kendimi bir aptal gibi hissettirmemen. Sen benim..." Nicholas'm omuzlarını kavramamak için yumruklarını sıktı Etta. "Benim ortağımsın."

Derken Nicholas'a bir bakış atmayı göze aldı. Boğazına yükselen sıcaklık şimdi de yanaklarını yalıyordu. Elleri, genç adamın güçlü kollarının, o sıcak, pürüzsüz teninin üzerinde, havada kaldı ve bir an için ona dokunmanın, o katı çizgilere biraz yumuşaklık katmanın nasıl bir his olacağını düşündü.

Kes şunu. Eğer ona bakmaya devam ederse, içinden geçtiği gibi öne eğilip parmakları üzerinde doğrulursa ve Nicholas da yine geri çekilirse... bu ortaklık meselesinin bir anda oldukça karmaşık bir hâl alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu

kendini. Etta şu an bunu düşünemezdi. Genç adamın çenesini, çenesindeki yara bere izlerini, aralanan dudaklarını, parmaklarının arasındaki kumaşın içinde yarattığı hisleri...

Ev, diye hatırlattı kendine; her ne kadar alev alev yanan teni, serin sonbahar havası karşısında hassaslaşmış olsa da.

"Tamam," dedi Etta kollarını göğsünde kavuşturup müzenin olduğu yöne doğru bakarak. "Bu işin hallolmasına sevindim. İşimize geri dönelim."

Nicholas bir kaşını kaldırdı. "Pek halloldu sayılmaz ama ne demek istediğini anladım."

Gün, sona yaklaşmaktaydı ve onların günün her saatine ihtiyaçları vardı. Burada bir gün daha kalmaları gerekirse nerede uyumak zorunda kalacaklarını hayal bile etmek istemiyordu Etta; ayrıca heykellerin yerini internette bir arama motoruna yazarak bulmanın ne kadar kolay olabileceğini de düşünmek istemiyordu. Ya da bilgisi ve hafızasıyla internete meydan okuyan Alice'e sormanın ne kadar güzel olacağını...

Alice'in düşüncesi onu sarıp sarmaladı ve üzerinden atamadığı bir ağırlıkla yerine çiviledi. *Düşün, düşün, düşün...* Bunu bilmeliydi. Biliyor olmalıydı; kasvetli müzenin kapılarından içeri bakarken bir şeyler hissetmiş, bir şeyin farkına varır gibi olmuştu...

Ama Etta gözlerini kapayıp boş avluyu gözünde canlandırmaya çalıştığında gördüğü şey, ıssız merdivenler ya da kapıların iç karartıcı kilitleri değildi. Bunun yerine, evinin salonundaki kanepeye sırtını yaslayarak oturmuş, annesinin duvardaki tablolarına bakıyordu. Alttan üçüncü, ortadaki kare tablo tam da bu sahneydi. Genç Alice aralarından geçerken kaçışan kuşlar...

Yanıt, âdeta gökyüzünden süzülen tek bir tüy gibi inip kafasına konmuştu.

Olamaz, diye düşündü, *olamaz...*

Bu kadar basit olamazdı.

İpucu, tahmin ettikleri gibi büyük ihtimalle Elgin Mermerleri'yle ilgiliydi. Ama mermerleri, geçidi bulmak için bir açıklamaya ihtiyaç duyduklarında her zaman annesiyle birlikte yaptıkları şeyi yapması gerekiyordu. Yani Alice'e sormalıydı.

Savaş zamanında Londra'da büyümüş olan Alice'e...

Babası Britanya Müzesi'nde küratör olan Alice'e...

Onlara en azından üç defa büyüdüğü evi gösteren Alice'e...

Bunu söylerken kendini kaybetmemek için kontrolünü sağlamaya çalışarak Nicholas'a döndü. Fakat genç adamın bakışları, sokağın karşısındaki duran, ışıl ışıl bir posta kutusuna yaslanmış trençkotlu ve şapkalı bir adama kilitlenmişti. Adamın ellerinde katlı bir gazete vardı ve hiç de okuyor gibi görünmüyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Nicholas'm omuzlarının gerildiğini fark ederek.

"Yürümeye başla," dedi Nicholas alçak sesle. "Yürümeye devam etmemiz lazım."

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum," dedi Etta ona. "Beni takip et."

Etta, bunu ne zaman fark ettiğinden, ensesindeki bir tutam saç gibi kımıldanan şüphe hissinin ne zaman yoğunlaştığından emin olamadı ama sonunda bu his onu arkasına bakmaya mecbur bıraktı. Trençkotlu adam onlarla aynı hızda ilerliyor-

du. Koyu kahverengi bir takım giymiş olan bir kadın ara sıra gözden kaybolsa da mutlaka yeniden beliriyordu.

Nicholas, başıyla onaylayarak onun şüphelerini doğrulamış oldu. Takip ediliyorlardı.

Etta caddeye bakınıp konuşabilecekleri bir yer bulmaya çalışırken o tanıdık kırmızılık gözüne çarptı. Etta, kendini açıklamayı bir kenara bırakarak bir kolunu kaldırdı ve el sallayarak otobüsü durdurdu.

"Etta..."

Kız otobüse doğru koştururken sürücü anladığını belirtircesine el salladı. Nicholas'ın telaşlı ayak sesleri ardından geliyordu.

"Bu çılgınlık da neyin nesi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Pencere gıcırdayarak açıldı. "Giriş arka taraftan..." diye lafa başladı sürücü.

"Bu otobüs Kensington'dan geçiyor mu?" diye sordu Etta.

Otobüs şoförü, göbeği neredeyse direksiyona değecek kadar büyük olan, yaşlı bir beyefendiydi. Ama samimi bir yüzü ve dostane bir gülümsemesi vardı. "Geçiyor, canım. Ama durak yok orada. Kondüktör ne kadar ödemen gerektiğini söyler. Bana şöyle bir gülümseyip el sallarsan seni indiririm."

Otobüsün sağ arka kapısı açıldı. Etta direği kullanarak kendini yukarı çekti ve huzursuz bir bakış attıktan sonra Nicholas da onu takip etti.

Etta, onu en yakındaki koltuğa çekip oturtmalıydı. Ama sürücünün kendisini, Etta'nın da yolu daha rahatça görebileceği ön tarafa ilerlemeye çalıştı. Ancak kendisinin on yedi yıllık otobüs tecrübesi olmasına rağmen Nicholas'ın hiç otobüse binmediğini unutmuştu. Otobüs tekrar yola koyulur koyul-

maz Nicholas sarhoşlar gibi sağa sola savrularak neredeyse küçük bir çocuğu ve elinde market poşeti taşıyan yaşlı bir kadını deviriyordu.

"Affedersiniz," dedi Etta ve genç adamın kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Tavandan sarkan tutacakları işaret etti. "Şunları tut... yavaş yavaş ilerle."

Otobüsün ön tarafına ulaşmak, gemilerin yükselip alçalan güvertelerine alışkın biri için bile ağır ilerleyen, sallantılı bir süreçti. Yüzü kan ter içinde kalan Nicholas bir koltuğa çöktü. Bir eli koltuğun arka kısmını, diğeri de Etta'nın dizini kavradı.

"Tanrım," diye bağırdı motorun kükremesini bastırmaya çalışarak. "Bu koku da ne?"

Sürücünün kondüktör olarak bahsettiği üniformalı bir adam üst kattaki basamaklardan indi. Boynunda asılı olan rafa benzer şeyin üzerinde ufak tellerle tutturulmuş küçük, parlak renkli biletler vardı. "Bu, benzin kokusu, ahbap."

Nicholas, Etta'ya ihanete uğramış gibi baktı. "Oraya gidene kadar boğulup ölecek miyiz?"

Kondüktör gülerek kafasını iki yana salladı. Etta da kendini gülmeye zorlayarak uyarırcasına Nicholas'a baktı. Ama Nicholas kendi hatasının farkına varmış olacaktı ki bir elini alnına bastırıp iç geçirdi. "Varış yeri?"

"Kensington," dedi Etta.

"Kişi başı iki peni."

Nicholas, Etta'yı şaşırtarak takas etmek için çantadan altın değil, gerçek bakır bozukluklar çıkardı. Adam, işinin gerektirdiği şekilde biletlerini kesti ve yeni binen diğer yolculara doğru ilerledi.

"Altını ve ödememin bir kısmını değiş tokuş ettim," diye açıkladı. "İdare edecek kadar paramız var."

"Ama o senin, Sophia'yla beni New York'a götürmek için aldığın paraydı," dedi Etta suçluluk duygusuyla içi yanarken.

Nicholas, bunu geçiştirmek istercesine elini salladı. "Bizi buraya kadar takip etmeyi başaran muhafızlar için endişelensen daha iyi edersin."

"Gazeteli adam kesin olarak bir muhafız mıydı?" diye sordu Etta; gerçi cevabı bir şekilde zaten biliyordu. "Emin misin?"

"Bu yıla hiç gelmedim," dedi Nicholas kısık sesle. "Burada yaşayan Ironwood muhafızlarıyla hiç tanışmadım ama başka hangi sebepten o adamla kadın bizi takip etsin ki? Kahverengi takım elbise giymiş kadını gördün, değil mi?"

Ironwood muhafızlarının onları şimdiden bulmuş olmaları hiç adil değildi. Etta iç geçirerek alnını önlerindeki koltuğa yasladı. Erkenden yola çıkıp yolculuğunu İhtiyar'dan saklama konusunda amma da başarılı olmuştu yani!

Nicholas, dirseklerini dizlerine yaslamak için eğildi ve ellerini kısacık kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. "Bilinen bütün geçitleri gözleyen muhafızları var. Büyük ihtimalle fark ettiğimizden çok daha uzun zamandır bizi izliyorlardı. Ironwood'un muhafızları olmalılar."

Etta'nın zihni, şaşkınlıktan öylesine bulanmış, yolcu hastalığından da öylesine puslanmıştı ki Cyrus'un, onların gittiğini öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünmemişti bile. "Başımız çok mu belada?" diye sordu Etta sessizce.

"Maalesef, eğer Ironwood onun izni olmaksızın hareket ettiğimiz için bizi yakalatmak istiyorsa fazlasıyla belada de-

mektir. Bu zaman dilimindeki Ironwood mülklerinden birinde tutulup İhtiyar'ı ve bize uygun gördüğü cezayı beklemek zorunda kalırız. Ayrıca İhtiyar'ın kimseye merhamet ettiği pek görülmüş şey değildir." Nicholas yüzündeki gerginliği kırmak için belli belirsiz bir tavırla gülümsedi. "Neyse ki, biz korsanları yakalamanın ne kadar zor bir iş olduğundan haberi yok."

***

Etta, bu evi en son beş yıl önce, yani yaklaşık yetmiş yıl sonraki bir gelecekte görmüştü.

Hava buz gibiydi; yağmurun bir anda sulu sepkene dönüştüğü, suların dört bir yandan insanın üzerine çullandığı o günlerden biriydi. Bu düz bir çatısı olan, üç katlı, bej rengi tuğladan evi –aslan biçiminde aslan bir tokmağı olan bu yeşil kapıyı– en son, kiralık bir arabanın penceresinden görmüştü. O gün Etta çok yorgun hissediyordu; canı sıkkındı ve üşümüştü. Turun bir an evvel bitmesi için uyuyormuş gibi rol yapıyordu.

On iki yaşındaki Etta şu an karşısında olsa suratına bir tane patlatabilirdi; çünkü evin girişinde dikildikçe buranın doğru ev olduğundan daha az emin olmaktaydı. Her halükârda zili çalmak istediğinden de kesinlikle emin olduğu söylenemezdi.

"Buraya daha önce geldiğini söyledin," diye hatırlattı ona Nicholas. "İçgüdülerin burası olduğunu söylüyorsa sana güveniyorum."

Annesi ve Alice onu buraya üç defa getirdiyseler demek ki burayı hatırlamasını, bulmasını istemişlerdi.

Ama Alice...

"İdare edebilecek misin?" diye sordu Nicholas yavaşça. "Dayanamazsan onunla ben konuşabilirim."

Ev, saray ve bahçelerden kısa bir yürüyüş mesafesindeki Kensington Meydanı'na bakıyordu. Semt, gayet sessiz ve güzeldi... Üstelik savaşa dair hiçbir iz yoktu neredeyse. Gökyüzü bulutlarla kaplanınca ikindi güneşi gözden kayboldu ama parktaki, altın rengi ve kırmızı ağaçlar buna tam bir tezat oluşturuyordu. Etrafta adamlar çalışıyor, bazı çitleri ve tırabzanları kaldırıyor, götürülmek üzere bunları bir yığın hâlinde topluyorlardı. Sağda solda –yeşil kapının önü de dâhil– küçük bahçeler vardı.

Etta, kafasını iki yana salladı. Bu teklife minnettardı ama Nicholas haklıysa ve gerçekten de Alice'i kurtaramayacaksa, o zaman... *Bu, onu görmek için son şansım.* Bu düşünce içinde bir şeyleri paramparça etmişti sanki.

Nicholas, bahçe kapısını açıp içeri girmesini işaret etti. Etta, midesi heyecanla ve korkuyla kasılırken omuzlarını dikleştirdi. Sonra da tokmağı kaldırıp üç defa sertçe vurdu.

Korkunç bir an için Etta kimsenin evde olmadığını sandı. Eğilip kulağını kapıya dayadığında, "Bir dakika!" diye bağıran kızı ve basamaklardaki ayak seslerini işitti. Etta geriledi. Bir sürtünme sesi duyuldu; belki de gözetleme deliğinin kapağıydı bu. Bir elini çantasının üzerine koymuş, arkasında dikilen Nicholas'a bir göz attı. Kapı hızla açılırken kızın soluğunun kesilerek çığlık attığı duyuldu.

"Rosie? Ama sen burada ne..."

Etta, kızı tek bir yudumda içti âdeta.

Kızın uzun, kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyor,

yüzü, yeşil keçeden bir şapkayla gölgeleniyordu. Gri yeşil elbisesinin yakasının düğmeleri, göğüs cebindeki beyaz yaka kartının olduğu yere dek açıktı. Kartın üzerinde kırmızı harflerle *WVS** SİVİL SAVUNMA yazıyordu.

Çok gençti. İnanılmaz derecede gençti. Alice'in dünyalar kadar çili vardı ve bunlar burnuna, yanaklarına yayılmıştı. Etta, onun fotoğraflarını görmüştü ama... ama şu anki Alice'in yüzü hâlâ çocuksu bir yuvarlaklığa sahipti. Etta, onun gözlerini anında tanımıştı; o çok iyi bildiği açık gri gözleri... Etta'nın bütün bedeni ele geçirilmiş, sesi konuşamayacak derecede boğuklaşmış gibi geliyordu; kollarını, ona dolamamak için göğsünde kavuşturmak zorunda kaldı.

"Sen Rose değilsin," dedi Alice yavaşça ve kapamaya hazırlanırcasına kapının kolunu kavradı.

"Evet," dedi Etta kapıyı açık tutmak için elini uzatarak. "Değilim."

*Ed.N.: (İng.) *Women's Voluntary Services*; 1938 yılında Stella Isaacs tarafından, İkinci Dünya Savaşı esnasında İngiltere'deki kadınların, sivillerin korunmasında aktif rol oynamaları için kurulan dernek.

ON İKİ

"Size ikram edebileceğim çayım kalmadı ama zaten ne süt ne de şeker var. Her şeyi karneyle alıyoruz. Kusura bakmayın."

Alice, onları ön taraftaki salona doğru yönlendirdi ve her ikisine de kaskatı, aşırı şişkin bir Viktorya dönemi kanepesine oturmalarını işaret etti. Kız, bir anlığına gözden kayboldu ancak Etta onu gözden kaçırmamak için eğilip koridorda ilerlemesini izledi. Ardından iki bardak su ve birkaç tane krakerle geri döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Alice.

Etta, bakışlarını ondan kaçırmak için kendini zorlayarak şöminenin üzerindeki tabloya –kırmızı gelincikler tarlasına empresyonist bir yorum– bakınca dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Eski bir dostu görmek gibiydi bu. Tablo, altın varaklı çerçevesi içinde seyahat ederek Atlantik'i geçmiş, Alice ve Oskar'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairelerine gelmişti.

Ama bu, ancak on yıl sonra gerçekleşecekti.

Nota kâğıtları, kapalı duran piyanonun üzerine düzgün bir biçimde dizilmişti ve piyanonun ışıldayan ahşap gövdesinin altında küçük bir nota sehpasıyla bir keman kutusu –Alice'in keman kutusu– duruyordu. Bu kutunun içinde, on yıllar geçtikten sonra Etta'nın dokunacağı, her gün saatlerce çalacağı keman vardı. Etta bunu, yani savaş yüzünden Alice'in derslerine ara vermek zorunda kaldığını unutmuştu; Alice profesyonel olarak çalmaya ancak yirmili yaşlarında, Londra'da nefes alamaz hâle geldiği başlamıştı.

"Kabalık ettiğim için beni bağışlayın," dedi karşısındaki deri koltukta oturan Alice. "Ama nöbetimi devralmak için birkaç dakika içinde çıkmam gerek."

"Sorun değil," dedi Etta; ağlama isteğiyle sesi boğuklaşmıştı. Metropolitan'daki konserden önce ona söylediği onca şey...

Bazı şeyler hiç değişmiyordu; buna Alice'in anlayışla yumuşayan yüzü de dâhildi.

"Sadece birkaç sorum olacak," diye devam etti Etta. "Tabii sizin için sorun olmazsa."

"Rosie hakkında mı?" diye sordu kız Etta'yı dikkatle incelerken. Etta da onu aynı şekilde süzüyordu. "Korkarım aradığınızı bulamayacaksınız. Onu yıllardır görmedim."

Alice'in sert ses tonu, Etta'nın yerinde rahatsız bir şekilde kımıldanmasına sebep oldu. Şu ana dek Etta, Alice'te hissettiği soğukluğun, temkinli bir kibarlıktan kaynaklandığına inanmıştı. Ama şimdi bunun sebebini anlamıştı: Bu, tamamen şüpheden kaynaklanıyordu. Etta'nın annesine bu kadar benzeyen görüntüsü Alice'i kapıda hazırlıksız yakalamış olmalıydı.

Bize hiçbir şey anlatmayacak. Acaba şu zamanla ilgili herhangi bir şey biliyor muydu ki?

"Siz... onunla yakın mısınız?" diye sordu Etta.

"Pek sayılmaz," dedi Alice ve kapıyı açtığında verdiği tepkiye bakılacak olursa Etta bunun yalan olduğundan emindi. "Profesör, yani onun büyükbabası hastalanana kadar aynı okula gidiyorduk. Ara sıra ortadan kaybolur, belirli bir grupla takılırdı ama zaman zaman da bizimle kalırdı. Dediğim gibi onu yıllardır görmedim."

Etta, yerinde kımıldanarak bütün konuşma boyunca, içinde pislik yüzmüyor olmasına inanamıyormuş gibi elindeki suyu inceleyen Nicholas'ın endişeli bakışıyla karşılaştı.

"Kabalık etmek istemem," dedi Alice yine ve bu defa sesi daha da mesafeli çıkmıştı. "Ama siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

Boşuna zaman kaybetmektense doğrudan söyleyivermek en iyisiydi. "Benim adım Etta. Rose'un kızıyım ben."

Nicholas, henüz bir yudum aldığı suyu püskürttü, akabinde de göğsüne vurup yutmayı becerdiği bir yudum suyla boğulmamaya çalıştı. Hayretler içinde hızla Etta'ya döndü.

"Kızı mı?" dedi Alice, ses tonu tamamen değişmişti. Âdeta şakıyor gibiydi. "Bu harika! Yüce Tanrım. Ona o kadar çok benziyorsun ki bir an irkildim. Anlamam gerekirdi. Etta bir şeyin kısaltması mı? Hangi yüzyılda doğdun? Bu yılda karşılaşmamız gerçekten çok tuhaf."

Kafa karışıklığı, çatışan duygular –öfke, heyecan, umut, hayal kırıklığı– bir dalga hâlinde Etta'nın üzerinden geçti ve soluklanıp durumu algılaması için bir an daha geçmesi gerekti.

"Henrietta," dedi Etta. "Arkadaşımın adı da Nicholas Carter."

"Hizmetinizdeyim, madam," dedi Nicholas başını eğerek. Elini, Etta'nın omzuna sağlam bir şekilde koyarak onun sabit durmasına yardımcı oldu. Etta, kendini uçup gidecekmiş gibi hissettiğinden buna minnettar oldu.

"Peki ama, tatlım, baban kim?" diye sordu Alice. "Henrietta... acaba Henry olabilir mi?"

Etta bir dakikadan daha kısa bir süre içinde ikinci defa dünyasının altüst olduğunu hissetti. "Henry mi?" diye fısıldadı.

"Etta babasının kim olduğunu bilmiyor," diye açıkladı Nicholas. "Korkarım durum biraz karışık."

Nicholas, onları Alice'in kapısına kadar getiren olayları açıklayabilmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı; kafasının içinde binlerce düşünceyle boğuşan Etta'dan çok daha başarılı bir iş çıkardığına şüphe yoktu. Alice'in yüzündeki ifadenin dehşetten şaşkınlığa, en sonunda da gerçek bir korkuya dönüşmesini izledi.

"Yani sen de bizim gibi misin?" diye sordu Etta. "Sorularıma nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Keşke olsaydım!" Alice hafif bir kahkaha atarken en az Etta kadar şaşkın görünüyordu. "Profesör Linden, yani büyük büyükbaban, babamın kuzeni, yakın bir dostu ve üstadıydı. Ne o ne de ben ailemizin Linden soyundan gelen bu yeteneğe sahibiz."

"O zaman bir muhafızsınız?" diye sordu Nicholas doğrulamak istercesine.

Etta, şaşkınlığa düşmüş bir hâlde arkasına yaslandı. Ali-

ce onun hiçbir zaman sahip olamadığı büyükannesi gibiydi. Aralarında tek bir damla bile kan bağı olmadığını bilmesine rağmen bu hissin kaynağı sevgiydi. Ama görünüşe bakılırsa aslında ikisi de aynı aileden geliyorlardı; uzaktan da olsa sonuçta ikisi de Linden'dı.

Alice herkes gibi yaşlanmıştı. Etta'nın annesi Ironwood'dan kaçtığında Alice onu bulmaya gitmişti. Etta artık tanıdık gelen bir suçluluk duygusuyla, gerçeği çok geç öğrenmiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla gözlerine batan yaşları hissetti.

Alice bizi koruyordu. O, kelimenin tam anlamıyla bizim koruyucumuzdu.

"Bu oyunu epey sürdürdüler," diye devam etti Alice. "Profesör bir rölyefe 'rastlar' ve bunu müzeye getirmek için babamdan yardım isterdi. Elbette her şey çok gizli yürütülürdü." Sade üniformasının altından bir zincir çıkarıp ucunda asılı duran bozukluğu onlara gösterdi. "Rose, bunu Yunanistan'da geçirdiği bir tatilden getirdi. İsa'dan önceki Yunanistan'da."

"Ironwood'lara nasıl bulaştı?" diye sordu Nicholas.

"Profesör onu diğer ailelerden özellikle de Ironwood'lardan uzak tutmak için çok uğraştı," diye açıkladı Alice. "Aileler için geçerli olacak kuralları kimin belirleyeceğine ilişkin birbirleriyle savaştıklarını bildiğinize eminim. Ama sonra her şey, yeniden yazılan doğal zaman çizgilerinin ve öldürülen yakınların intikamına dönüştü. Profesör, her zaman yolcu soylarının birbirlerini yok etmenin eşiğinde olduğunu söylerdi. Yaşayan son iki Linden olarak da bir taraf olmaktansa saklanmayı tercih ettiler. Ironwood'un yolculuklar üzerindeki hâkimiyeti sağlandıktan ve Profesör öldükten sonra... Rose

seyahat etmek için bir araya toplanan bir grupla zaman geçirmeye başladı. Sanırım kendilerine mülteciler diyorlardı."

Nicholas, boşalan bardağını biraz fazla sert bir şekilde yandaki sehpaya koydu. "Mülteciler mi dediniz?"

Alice başıyla onayladı.

"Böyle bir grup olduğunu duymuştum," diye açıkladı Nicholas, Etta'ya göz ucuyla bakarak. "Bizim için mülteciler, zaman çizgisi değiştikten sonra dönecek evleri kalmayan yolculardı. Benim kendi zamanımı terk etmem yasaklanmış olabilir –orada sürgün olabilirim– ama onlar kendi doğal zamanlarını kaybetmişler. Doğdukları, içinde büyüyüp serpildikleri yıllar kaybolmuş."

"Sophia bundan bahsetti," dedi Etta. "Zaman çizgisi değiştiğinde ve bir yolcunun doğal zamanı yeterince büyük bir değişiklikten etkilendiğinde, o zaman ortadan yok olmuyormuş ama tanıdıkları her şey ve herkes kaybolabiliyormuş."

"Aynen öyle. Aileler arasındaki savaş sırasında sürekli yaşanırdı bu. Zaman çizgisi o kadar istikrarsız, o kadar tahmin edilemezdi ki çoğu yolcu, böyle devam ederse neler olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Nihayetinde Jacaranda ve Hemlock ailelerinden geriye kalan kişilerden bazıları Ironwood'a gelip bağlılıklarını sundular. Ama onun yıllarca yakasını bırakmayan, arazilerini sabote etmeye, ölen yakınlarının intikamını almaya çalışan bir grup da vardı: *Dikenler*. Ironwood onlara böyle derdi. Zaman çizgisinde sürekli engeller yaratarak kendi geleceklerini geri getirmeye çalışırlardı. Annen için oldukça tehlikeli bir grup bu."

"İhtiyar, annem kasıtlı olarak aile içine sızıp onları kandırmaya çalışmış gibi anlattı..." derken Etta'nın sesi canlılığını

yitirdi. "Onların da usturlabın peşinde olma ihtimali var mı? Ya da İhtiyar'ın onu bulmaya çalıştığını biliyorlar mıydı?"

"Bu, mantıklı bir varsayım." Nicholas çenesini sıvazladı. "Belki onun nerede olduğunu da biliyorlardır. Ama... bu, tam da onların kullanmak isteyeceği türden bir şeye benziyor."

Üçünün arasına, fırtına bulutu kadar ağır bir düşünce gelip yerleşti. Etta, kendini gök gürültüsüne ya da ürkütücü bir şimşeğe hazırladı.

"Sizinle tanışmak benim için bir zevkti ama..." Alice bir anda ayağa fırlayıp su bardaklarını topladı. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerekiyor."

Etta, kızı incelerken bu kurtulma çabasının neyle ilgili olduğunu anladı. "Usturlap hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Alice onlara sırtını dönerek. "Üzgünüm. Hiçbir şey bilmiyorum."

Daha değil, daha değil, lütfen. Etta âdeta umutsuz bir panik içindeydi. *Şimdi gidemezsin.*

"Ben sadece Rosie'ye ulaşmaya çalışıyorum," diye onu ikna etmeye çalıştı Etta. "Sanırım bu, ona ulaşmanın tek yolu. Yani usturlabı bulursam onu da bulacağım. Lütfen... küçücük bir şey bile biliyorsan bize yardımcı olabilirsin."

"Onun kızı olabilirsin ama bu... ona ihanet etmek gibi," dedi Alice alçak sesle. "Rosie kimsenin, özellikle de Ironwood'ların onu bulmasını istemiyordu."

"Neden?" diye sordu Etta. Nicholas, oturmak için rahat bir pozisyon bulamıyormuş gibi önce bacak bacak üstüne attı, ardından bacağını yine indirdi. "En azından bunu söyle."

"Onu, Tanrı esirgesin, kendi sonlarına mal olsa bile kullanacaklarına, kendi çıkarları için dünyayı geri dönülemez

biçimde tahrip edeceklerine inanıyordu," dedi Alice. "O, bir aile yadigârı. Bunu söylememin ne faydası olur bilmiyorum ama o usturlap bize aitti ve yıllarca onunla ne yapmamız gerektiğini tartıştık. Profesör'ün sakladığı yerde mi bırakmalı, yoksa başka bir yere mi götürmeliyiz diye. Hiçbir şekilde bulunmaması gerekiyordu ama sonra Ironwood ona yaklaşmaya başladı ve onu neredeyse buluncaya kadar Rose yerini değiştirmedi. O ve Profesör usturlabı yok etmeliydi ama bunu yapamadılar. Geçmiş, onlar için çok önemlidir."

Alice, oynayıp durduğu küçük porselen bir kaplan biblosunu şömine rafına geri bırakarak devam etti. "Ironwood, Rose'un kandırılıp kullanılabilecek kadar aptal olduğunu düşünmüştü. Sanırım şimdi sana da aynısını yapmaya çalışıyor."

Etta, kafasını iki yana salladı. "Ironwood'un onu almasına izin vermeyeceğim. Sadece eve, anneme... sana geri dönmeye çalışıyorum."

Alice yavaşça döndü. "Bana mı?"

"Evet," dedi Etta ayağa kalkıp odanın öteki tarafına geçerken. "Annem geleceğe yolculuk ediyor ve sen de hem ona hem de bana yardım etmek için onun yanına geliyorsun. New York'ta yaşıyorsun. Gelecekte oldukça yakışıklı, Polonyalı bir kemancıyla–"

Alice ellerini havaya kaldırarak onu susturdu. "Daha fazla anlatma. Gerçekten. Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu yüzünden anlıyorum ama söyleyemezsin. Benim zaman çizgisini değiştirme yeteneğim yok ama sen, sırf bunları anlatarak bile bunu yapabilirsin. Ve ben, bu hikâyenin buna çok elverişli olduğunu hissetmeye başlıyorum."

Etta, etrafa bakınıp Alice'i –gelecekteki Alice'i– tanıdığına dair bir kanıt bulmaya çalıştı. Gözleri bir tabloya takıldı. "Bu tabloyu, Sen Nehri'nin kıyısında dolaşırken aldığını biliyorum. Birisi arkasına Fransızca, güzel bir şiir yazdığı için aldın onu. Babanın onu hiç sevmediğini, o indirmesin diye de tabloyu duvara çivilediğini de biliyorum."

Alice, uzanıp parmaklarını çerçevenin altına bastırdı. Çerçeve yerinden oynamadı. Kız, kafasını iki yana sallayarak onlara döndü. "Size yardım etmek istiyorum ama... Rose beni o kadar uzun süre korudu ki artık sıra bana gelmiş gibi hissediyorum."

Bu, tam da Alice'e özgü bir hareketti. Bu kadın, yavrularını savunan dişi bir aslan gibi onları yıllarca korumuştu. Nicholas'ın gerildiğini hissetse, yüzünde beliren hayal kırıklığını alenen görse de Etta, bu yüzden Alice'e daha da çok sarılmak istedi.

"Geleceği –onun geleceğini– değiştirmek gibi bir niyetim yok," dedi Etta. "Zaten bu, benim hayatımı da tamamen değiştirir. Ironwood'un benim zamanıma erişmesine de izin verecek değilim."

Kanepe gıcırdayınca Nicholas'ın ayağa kalkıp pencereye doğru gittiğini gördü. Genç adam, kollarını göğsünde kavuşturup kaldırımdan geçen insanları incelemeye koyuldu.

"Pekâlâ," dedi Alice; ellerini, sıkmaktan kıpkırmızı yapmıştı. "Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Üzgünüm ama... sanırım... bunun dört usturlabın sonuncusu olduğunu söylememde bir sakınca olmaz. Uzun süre önce her ailede bir tane vardı. Üçü ya kayboldu ya da diğer ailelerdeki rakipler tarafından yok edildi."

Yani aynen Nicholas'ın –ve Julian'ın– düşündüğü gibiydi.

"Bu, sonuncusu," dedi Alice. "Ki yapabileceği şeyler düşünüldüğünde o usturlap tam bir nimet."

"Geçitleri bulmaktan mı bahsediyorsun?" diye sorarak konuya netlik kazandırmaya çalıştı Etta.

Alice gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Geçitleri yaratmaktan bahsediyorum."

"Geçitleri yaratmak mı?" diye sordu Etta; Nicholas ve Etta aynı anda birbirilerine baktılar. Etta'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi genç adamınkine yansımış gibiydi. Bu, doğru olamazdı...

"Evet," dedi Alice, her ikisinin de bunu bilmediğini fark edince gözleri kocaman açıldı. "Benim anladığım, birçok geçit, yolcuların ölümlerinden ve işte, eskidiklerinden falan ya çökmüş ya da çökmesine ramak kalmış. Rose'un açıklamasına göre Ironwood ve onun rakipleri –yani sizin deyiminizle Dikenler– artık onlara kapalı olan yıllara erişim sağlamak ve oralarda gerçekleşen olayları değiştirmek istiyor. Yani usturlabın kontrolünü elinde bulunduran kişi istediği takdirde bütün zamanı idare edebilir."

Aman Tanrım, diye düşündü Etta. Ironwood'un, oğullarını ve torununu bu uğurda feda etmesine şaşmamak gerekirdi. Bu, nihai ödüldü. Yolcuların asıydı. Ironwood şu an her şeyi kontrol edemiyorsa bile usturlabı eline geçirince bu gerçekleşecekti. Her yaştaki bütün insanlar, Ironwood'un planlarından etkilenebilirdi.

Peki bu, geçitlerin, yolcuların yüzyıllar önce bulduğu ve çekinerek adım attıkları doğal olarak var olan yollar olmadıkları anlamına mı geliyordu? Bu ailelerin ataları tarafından ki-

şisel kullanımları için mi yaratılmışlardı? Geçitlerin olmadığı yılların, keşfedilmemiş bir sürü geçidin olmasına şaşırmamak gerekti; ailelerin gittikleri yerleri not etmelerinden öncesine denk geliyor olmalıydılar. Ya da belki de öylece unutulup gitmişlerdi.

Veyahut bazı geçitler sadece tek bir ailenin kullanması için yaratıldıklarından gizliydiler.

"Dikenler bu meseleye nasıl dâhil oluyor?" diye sordu Nicholas.

Yaşamlar, arzular ve intikamlardan oluşan bir senfoninin notaları bir anda büyüyerek nesillerin korosuna dönüşmüş, Etta'nın zihninde bir patlamaya sebep olmuştu. Nicholas'ın sorusunun yanıtını zaten biliyordu. "Geçmişe açılan geçitler yaratmak için bir araya gelmişler. Ironwood'un kendi çıkarları için zaman çizgisini bükmeye başlamasıyla öksüz kaldıkları o yılları, yüzyılları geri getirmek, orijinal zaman çizgileri olarak bildikleri döneme geri dönmek istiyorlar."

Ki bu da kendi büyüdüğü geleceğin olmayacağı anlamına gelirdi: Yani parkta geçirdiği günlerin, Alice'le yaptıkları derslerin, annesiyle çay içtiği zamanların... Bir an için Etta hangisinin daha dehşet verici olduğundan emin olamadı: Ironwood'un geleceğe gitmesinin mi yoksa Dikenler'in geçmişe müdahale etmelerinin mi?

"Ve tabii kaybettikleri insanlara geri dönmek," diye ekledi Alice. "Onları kurtarmak istiyorlar."

Tıpkı benim seni kurtarmak istediğim gibi. Zihninde dönüp duran bu apansız belirsizlik hissinin neden olduğu kasırgayı içine hapsetmeye çalışarak parmaklarını dudaklarına bastırdı. Benim istediğim şey, onların yapmak istediklerinden

farklı mı ki? Alice neden onların sevdiklerinden daha fazla yaşamayı hak ediyor?

Hayır... Bunu düşünemezdi. Alice yaşamayı hak ediyordu. Ölmeyi hak etmiyordu, en azından o şekilde değil.

"Buna cüret edemezler," dedi Nicholas. Genç adam konuşmasına devam ederken Etta'yla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Ölenleri kurtaramayız. Hatta onlarla karşılaşsak bile onları uyaramayız."

"Tabii kurallara uyuyorsan," diyerek bir noktayı işaret etti Alice. "Ironwood'un hâkimiyeti ele geçirdiğinde koyduğu kurallara. O, bizim yaşam biçimlerimiz de dâhil her şeyi yok etti."

Daha çok sır... Daha çok ızdırap... Mümkün olan en kısa zamanda usturlabı bulmak için daha çok sebep... Etta, gözlerinin arasındaki, kalbiyle birlikte atmaya başlayan o noktayı ovuşturdu. *Devam etmelisin.* Bunu çok fazla düşünmek, onu ancak bir şüphe döngüsünde tutsak ederdi ve şu an bu düşüncelerle bunalma lüksü yoktu. Her şeyi olduğu gibi kabul etmeliydi. Planı değişmeyecekti: Usturlabı bulacak, annesini ve Alice'i kurtaracak, sonra da gerekirse Ironwood'dan kaçacaklardı.

"Keşke her şey, ailelerin büyüdüğü, birbirlerinin gücünü dengeledikleri zamanki gibi olsaydı," dedi Alice. "Profesör ve babam o günlerden özlemle bahsederlerdi. Her ailenin kendince bir görevi varmış ve bir aile diğerini zayıflatmaya çalışmasın, zaman çizgisi sabit kalsın diye bu görevleri birkaç yılda bir değiştirirlermiş."

"Ne gibi görevlerdi bunlar?" diye sordu Etta merak içinde.

"Kayıt tutma, mali işler, yer değiştirme gibi. Bu sonuncu

görev, zaman çizgisinde olan herhangi bir değişikliği düzeltmeyi ve geçitlerin sağlamlığını kontrol etmeyi içeriyormuş," diye açıkladı Alice. "Ve tabii ki bir aile de davaları yürütür, kurallara uymayanlara cezalar uygularmış. Bunlar da infazcılarmış."

"Bu, yüzyıllar önceydi," dedi Nicholas ilgisizce. "Yozlaşmalar bu düzeni kolayca dağıtmış. Benim anladığıma göre bu, sadece birkaç yüzyıl boyunca, aileler hâlâ ittifak ve klanlar hâlindeyken işe yaramış."

"İttifak mı?" diye tekrarladı Etta. "Ne demek istiyorsun?"

"Annen sana bizim tarihimizle ilgili hiçbir şey anlatmadı mı?" diye sordu Alice.

Etta, hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak kafasını iki yana salladı. "Bu biraz... karışık bir mesele."

"Ah, neyse," dedi Alice. "Dert etme. Bu yetenekle ortak bir atadan geldiğimiz yaygın olarak kabul görse de bugünkü aileler, aslında pek çok farklı ailenin de içinde bulunduğu bir ittifak oluşturmuşlardı. Bu farklı aileler, rakiplerine ve düşmanlarına karşı aynı sancak altında toplanmışlardı. Bu sancaklar, şimdi aile soyadımız olarak kullandığımız ağaçları içeriyor. O zamanlar da büyük bir çatışma yaşanıyordu; herkes yüzyılların ve bölgelerin kontrolünü elinde bulundurmak için hak iddia etmeye çalışıyordu. Anlaşmalarla, görevlerin ve yasaların ortaya çıkmasıyla sorunların çoğu çözüldü. Bugün, kalan aile üyelerindeki çeşitliliğe bakarak ne kadar yaygın olduklarını görebilirsin."

Nicholas'ın bakışları aşağıdaki sokağa kaydı. Yerinde bir kez daha kımıldandı ve Etta artık sadece onun omurgasının uzun kıvrımını, güçlü ve geniş omuzlarını, kaslı sağ koluna

hafifçe vuran sol elini görebiliyordu.

"Bu kadar tarih yeter; bunların artık hiçbir önemi yok. Ona, bizi buraya getiren şeyi sor," dedi genç adam sabırsızca.

Etta, özür dilercesine Alice'e döndü ama kız rahatsız olmamışa benziyordu.

"Annem bana bir dizi ipucu bıraktı," dedi Etta. "Şifreli bir mektupta."

"Üzerine ancak hangi kelimelerin okunması gerektiğini gösteren bir anahtar –yani bir sembol– konarak okunabilen bir mektup mu?" dedi Alice bilgiç bir gülümsemeyle. "Hepimiz bu şekilde birbirimize mesaj gönderirdik."

Etta, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu, ne kadar ince de olsa asla tanımadığı ailesiyle arasında bir bağdı. "Bir sonraki bilmecenin –ipucunun– bizi Elgin Mermerleri'nin yakınındaki bir geçide yönlendirdiğini düşünüyoruz ama bu yılda onları nerede bulacağımızı bilmiyoruz. Baban müzede çalıştığı için senin bilebileceğini düşündüm."

"Önce bana bir sorunun cevabını verebilir misin?" dedi Alice. "Bu evi nereden buldun? Adresi mi araştırdın? İnsanlara mı sordun?"

"Gerek olmadı," dedi Etta. "Annemle ikiniz beni buraya birkaç kez getirdiniz. Burasının çok özel bir yer olduğunu, nerede büyüdüğünü bana göstermenin çok önemli olduğunu söylemiştin."

Alice derin bir iç çekti. "O hâlde her ikimiz de senin beni bulmanı istemişiz. Güzel. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiş olmalılar... Şey, yani olmalıyız."

Bu gerçek, işte o anda Etta'nın içine tam anlamıyla yerleşmişti. Bunların hiçbiri tesadüf değildi. Gelecekteki Alice, geç-

mişteki Etta'yla karşılaşmıştı. Çocuklar için olan kemanı tutan o ufacık kızla tanışmadan çok önce onun neredeyse yetişkin hâliyle tanışmıştı. Rose'la tartışmalarının sebebi de buydu; çünkü Alice bunu zaten yaşadığı için Etta'nın buraya geleceğini biliyordu.

Birbirlerinin yaşamlarında kaçınılmaz bir şekilde bulunma fikri Etta'nın kalbine iyice işleyerek, kendisini korumak için kuşandığı o sert zırhı deldi.

"Müze ve hükümet, Elgin Mermerleri'ni yer altına taşıdı," dedi Alice. "Metronun içine, Aldwych ve Holborn istasyonları arasındaki tünele koydular. Benim çalışacağım yere pek yakın sayılmazlar ama en azından size gideceğiniz yönü gösterebilirim."

"Tünele giriş izni var mı?" diye sordu Etta.

"Her iki istasyon da hava saldırıları sırasında sığınak olarak kullanılıyor," diye açıkladı Alice. "İstasyonların polis tarafından gözlenmediği bir anı kollamanız gerekecek ama platformdan aşağı inip tünel boyunca yürüyebilirsiniz. Mermerler sandıkların içinde olacak ancak onları boyutlarından kolayca ayırt edebilirsiniz."

Etta bunları özümsemeye çalışırken başıyla onayladı.

"Evinizin arka kapısı var mı?" diye sordu Nicholas bir anda önündeki perdeyi çekerek.

"Şey, evet," dedi. Alice ağır ağır doğrularak. "Neden ki?"

"Sokaktaki iki bey burayı izliyor," dedi Nicholas. "Binayı boyamakla falan ilgilenmiyorlarsa eğer, o zaman bizi bulduklarını varsayabiliriz."

***

Arka kapıdan, arka bahçeye ve oradan da bir sokağa açılan kapıdan geçerek dışarı çıktılar. Etta, kıl payı kurtulmalarını kutladıktan bir saniye sonra, daha önce gördüğü –fötr şapkalı ve gazeteli– adam sokağın öteki ucunda belirdi.

"Onu tanıyorum," dedi Alice, Etta'nın bileğinden kavrayarak.

"Ironwood'lardan biri mi?" diye sordu Etta.

Kız, kafasını iki yana salladı. "Hayır... sanmıyorum. Rosie onları tanıyayım diye bana fotoğraflarını bırakmıştı. Ama bu, daha önce onu aramak için gelmişti."

Bir Ironwood muhafızı değilse... o zaman bu da kimdi?

Kızlar, Nicholas'ın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Genç adamın bir eli çantanın içindeydi; Etta onun çantadaki altıpatları tuttuğunu tahmin edebiliyordu. Fişek alıp almadığını kimse bilemezdi ama Etta'nın hisleri onu yanıltmıyorsa–

Bir şeye çarptı ve Alice'in bileğini kavrayan elinden uzaklaştığını hissetti. Etta'nın bir ayağı diğerine takıldı ve kıçı üzerine sert bir şekilde düştüğünde yere sürtünen elleri acı içinde bir ses çıkarttı. Gözlerindeki kara benekler yok olduğunda kahverengi takım elbiseli kadının burnunu tutarak yalpaladığını gördü. Onun hemen ilerisinde de Nicholas vardı, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle arkasına dönmüştü.

Bir çift el, Etta'yı dirseklerinden kavrayıp ayaklarını düzeltmesine fırsat bırakmadan yukarı kaldırdı. Kolonya ve ter kokusu burnuna hücum edince adamın yumuşak ve etli bir yerlerine denk getirmeye çalışarak kafasını arkaya savurdu.

"Rose," dedi adam soluk soluğa. "Rose, lanet olsun..."

Rose mu?

Yumruk yapılmış açık tenli bir el Etta'nın yüzünün yanından geçip adamın çenesine indi. Alice, yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde elini salladı ama onun yanından geçip adamı yere deviren kişi Nicholas oldu. Etta sonunda adamı dikkatlice inceledi: kemik çerçeveli gözlükler, kırışık, tüvit kumaştan bir takım elbise. Bu, elinde gazete olandan farklı, daha genç bir adamdı.

Nicholas hırıldayarak onu ayağa kaldırıp suratına bir yumruk indirdiğinde "Ben, şey değilim..." dedi adam soluk soluğa. "Değilim..."

Ne değildi? Etta bir yanıt bulmak için Alice'e baktı; fakat kız sadece omuz silkip hâlâ acıyla inlemekte olan kadını yana itti.

"Hadi, Carter!" diye seslendi Alice. "Devam et!"

Nicholas, yerinden kımıldamadan yumruğunu tekrar havaya kaldırdı.

"Nicholas!" diye seslendi Etta. "Hadi!"

Nicholas, sonunda öfkesini bir kenara bırakıp hırpalanmış adamı kaldırıma itti ve onlara yetişmek için koşturdu.

"İyi misin?" Genç adam ona uzanmaya çalıştı ama Etta önlerinde toplanan kalabalığın ve geçmek için insanlara korna çalan arabaların arasına karışmak adına daha da hızlı koştu.

Vakit yok. Sadece koş. Koş.

Kalabalık şehrin içinde durmaksızın koştururken aldığı her nefes ciğerlerini yakıyordu; yaklaşık yirmi dakika kadar evler ve dükkânlarla dolu caddeler arasında koşarak kaçtıktan sonra istedikleri yere ulaştılar. Tepelerinde, parıldayan reklam tabelaları ve ışıklardan—LEMON HART, BP, SCHWEPPES—bir gökkuşağı vardı ve döner kavşağın orta-

sındaki Eros heykeli, çift katlı otobüslerin ve polis arabalarının ağır ağır ilerleyişlerini izliyordu. Etta, modern reklam panoları olmamasına rağmen bu kavşağı tanıdı. Ta Piccadilly Circus'a kadar koşmuşlardı; sızlayan ve kasılan bacakları ve ayakları da bunun kanıtıydı.

Alice, etrafına bakındı, hava rüzgârlı olduğu hâlde yüzü terden pembeleşmişti ve ışıl ışıl parlıyordu. "Sizi oraya kadar götüremem, üzgünüm. İşe gitmem gerek. Bana güvenen insanlar var. Keşke..."

Etta, Alice'in yakınında kalabilme isteğinin yarattığı o bencil, umutsuz sızıyı bastırıp, "Sorun değil. Bizi buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Metro istasyonuna daha çok var mı?" dedi.

"Buradan yirmi dakikalık yürüme mesafesinde," diye cevap verdi Alice. "Size taksi için para verebilirim..."

"Onları yürüyerek atlatmak daha kolay olur," dedi Nicholas. "Teşekkürler. Buradan ne tarafa gideceğiz?"

Alice, Etta'nın annesinin mektubunun arka kısmına tükenmez kalemle gidecekleri yönle ilgili bilgileri not etti. *Yol Piccadilly Circus'tan Swiss Court'a ayrılırken doğuya doğru devam et, Cranbourn Caddesi'nden Carrick'e, oradan yukarıya, St. Paul Katedrali'ni geçip King Caddesi'ne, tekrar aşağıya Russell'a, Kraliyet Opera Salonu'nu geçince hemen Catherine Sokağı'nda...* Etta birdenbire telefonunu, uyduları, asla kaybolmayacak olmanın verdiği o rahatlık hissini özledi.

"Dikkatli ol," dedi Alice kollarını ona dolarken.

Belli belirsiz bir endişe, Etta'nın tenini ürperterek onu paralize etti. *Vakit yok. Bunun için vakit yok... ama...*

"Gitmeliyiz," dediğini işitti Nicholas'ın; ses tonu nazik bir

uyarı barındırıyordu.

Etta, iliklerine dek işleyen bir gönülsüzlük, midesinin ortasında sancıyan bir boşluk hissiyle geri çekildi. *Bahsettiğin şey ahlaki bir sorun değil. Bu, imkânsız bir şey.*

Alice'i şimdi uyarsa ne değişir, ne değişebilirdi ki? Bu düşünce içini kemirdi; küçücük bir dalgadan başka ne olabilirdi ki? Anlardan oluşmuş devasa bir okyanus içinde minicik bir değişiklik. Kendiyle karşılaşma riski olmaksızın doğal zamanına seyahat edip Alice'i kurtaramıyorsa en azından bunu yapabilirdi. O anı tekrar yazabilirdi; eğitmeninin yüzündeki o dehşet ifadesi, kan...

"Alice..."

"Hayır, hayır, yok bunlar," diye araya girdi Alice. "Gözyaşları, sırlar yok. Yaşamam gereken hayatı yaşamak istiyorum, Etta. Bu kadar basit. Babam her zaman, hayatı gerçekten yaşamanın yolunun, onu beklentisiz bir şekilde ve seçimlerini etkileyen korkular olmaksızın yaşamak olduğunu söylerdi. Gerçi siz yolcular böyle gelip giderken bu epey zor oluyor. Günün birinde, senin beni tanıdığın gibi seni tanımak istiyorum. Kemanımı çalmak, hatalar yapmak, âşık olmak, mümkün olduğunca çok şehirde yaşamak istiyorum... Bunu gerçekten benden alacak mısın?"

Etta nefes alamıyordu; ellerini bir açıp bir kapıyordu ve hıçkırmamak için kendini kastığından tir tir titriyordu. Kalabalığı incelemek için kafasını çeviren ve kibar bir şekilde onları dinlemiyormuş gibi görünen Nicholas'a baktı. Sonunda kafasını iki yana salladı.

"Siz bizim dünyamızı korurken, biz de size göz kulak olalım diye bize 'muhafızlar' dendi. Ayrıca Etta, şunu unutma ki,

senin, hayatını biz diğer insanlar gibi dümdüz bir çizgide yaşamak zorunda olmaman muhteşem bir şey. Dilediğin zaman beni ziyarete gelebilirsin. Tıpkı şu şarkıdaki gibi: *Seni bütün eski, tanıdık yerlerde görüyor olacağım...*"

Etta, bu sözleri yeniden duyduğu için afallamış bir hâlde geri çekildi. Alice'in el sallayıp etraflarındaki insan kalabalığının arasına karışmasını izledi; ta ki o parlak saçları bulanıklaşıp tamamen görünmez oluncaya dek...

"... Etta? İyi misin?" Nicholas'm kendisiyle konuştuğunu, genç adam başparmağını Etta'nın sağlam yanağının üzerinden geçirince fark edebildi.

"Bunu daha önce de söyledi... yani onu son gördüğümde... şeyden önce..." *Ölmeden önce.* Bunu söylemesi gerekiyordu. Bunu kabul etmesi gerekiyordu çünkü Alice'in bu buluşmayı hatırladığı, ızdırap verici bir biçimde açıktı. Etta'nın bunu ona söylemeye çalıştığını biliyordu ve oldukça kendine has bir biçimde geçmişte söylediği şeyin doğru olduğunu ona anlatmaya çalışmıştı. Bilmek istemiyordu. O ana kadar Etta'yla birlikte geçirdiği hayatı değiştirmek istemiyordu.

Ama Alice yine de onun seyahat etmesine ya da en azından gerçeği bilmeksizin seyahat etmesine engel olmak için savaşacak kadar sevmişti onu. Belki de annesi bu yüzden Etta'ya söylememe konusunda bu kadar katıydı; Alice ve Etta'nın aksine onun duygusuz olması gerekmiş olabilirdi.

"Onu kurtarmamı istemiyor." Etta, gözyaşlarının çenesine doğru süzülmesine şaşırarak gözlerini sildi. "Üzgünüm... ben sadece... biraz bunaldım. Ve yorgunum."

İstediğim tek şey seni kurtarmaktı. Şimdi nereye dönecekti ki? Eğer Alice göremeyecekse sahneye çıkmasının, kariyer yap-

masının manası var mıydı ki?

Rose'un dediği gibi, Alice'in hayatının 'alaca karanlık yılları'nda olduğunun farkındaydı; Alice uzun bir hayat sürmüştü ve Etta genç bir öğrenciyken bile eğitmeninin sonsuza dek yanında olamayacağının farkındaydı. Ama yine de bunu bir türlü kabullenemiyordu. Bütün bunların nasıl adil olabildiğini anlayamıyordu.

Onu tekrar göreceğim, diye düşündü. *Kendi zamanımda ya da belki de yakında değil ama günün birinde...*

"Özür dileyecek bir şey yok. Güvenli bir yer bulur bulmaz dinleneceğiz ama şimdi devam etmemiz gerek," dedi Nicholas.

Etta, başıyla onaylayıp onu takip etti.

Nicholas'ın vücudu kaskatı, ileri atılmaya hazır bir vaziyetteydi. Yanlarından geçtikleri her bir insanı delici bakışlarla, dikkatle inceliyordu. Ara sıra moraran eklemlerindeki sıyrıkları ovalıyordu; Etta o an her ne kadar Alice'i düşünüyor olsa da genç adamın aklının, evin arkasında olanlarda takılı kaldığını biliyordu. Onu o korkunç düşüncelerden uzaklaştırmak için genç adamın eline dokunmak üzere uzandı. Bu ipucunu çözmek için neredeyse koca bir gün harcamışlardı ve pişmanlıklarla tek bir saniye bile kaybedemezlerdi.

Etta, daha hızlı yürümeye, âdeta koşmaya başladıysa da Nicholas uzun adımlar atarak ona rahatlıkla yetişiyordu. Etta caddeleri tarayarak, ensesinden aşağıya süzülen bu rahatsız edici hissin kaynağını bulmaya çalıştı.

"Sence beni yakalayan adam ne diyecekti?" diye sordu. "Bir düşman ya da Ironwood olmadığını mı?"

"Eğer Bayan... Alice... haklıysa ve o bir Ironwood değilse

o zaman Dikenler'den biriydi," dedi Nicholas ağır ağır. "Onların da usturlabı istedikleri düşünüldüğünde Ironwood'lar kadar eşit derecede tehlikeli biri yani."

Rose. Adam ona Rose demişti.

"Annemin adıyla seslendi bana," dedi. "Beni onunla karıştırdıysa annemi daha önce görmüş olmalı."

Nicholas yine kısaca başını salladı. "Alice, annenin bir şekilde Dikenler'le bağlantısı olduğunu ima etti."

Etta kaşlarını çattı. Bütün bu olan bitende kafasını kurcalayan, bu işi çözme girişimlerini güçleştiren bir şeyler vardı. Annesi onun seyahat etmesini istemişti; bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Etta, Rose'un Alice'le tartışmasında bahsettiği 'sonuçlar'ın Etta'nın gitmesine engel olarak zaman çizgisini değiştirmekle alakalı olduğunu düşünmeye başlıyordu. O zaman Rose, neden usturlabı kendileri için isteyen ve Etta'nın onu bulmasına engel olacak bir gruba katılmıştı ki? Ironwood'lara oynadığı oyunun aynısını Dikenler'e de mi oynamıştı acaba?

Etta, Rose'un soğuk ve mesafeli biri olduğunu biliyordu ama aynı zamanda acımasız biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Annesinin, onun bu işi başarabileceğine duyduğu inanç ona umut verdi; demek ki Etta'nın da içinde bir savaşçı olduğunu fark etmişti.

Etta, onu bulduğunda oldukça uzun bir konuşma yapacaklardı. Etta ona, neden daha en başından usturlabı yok edip herkesi bu dertten kurtarmadığını sormakla işe başlayacaktı.

Güneş batmak üzereydi ve şehir, bambaşka bir havaya bürünerek içini çalkantılı hislerle doldurdu. Pencerelerin ardındaki kalın perdeler çekilmiş, düz vitrin camlarının önüne

kartonlar yerleştirilmişti. Sokak lambaları hâlâ yanmıyordu. Kalabalık azalmaya başlamıştı; insanlar gruplar hâlinde ara sokaklara yöneliyor, yoldan geçen otobüs ya da taksilere atlıyorlardı. Şehir son kez derin bir iç çekmiş ve şimdi de nefesini tutmuş gibiydi. Etta, kendi içine göçeceğe benzeyen bir yarığın üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

"Şey... elek... elektriği bulduklarını sanıyordum," dedi Nicholas usulca. Omzundaki deri çanta aralarında sallanıp duruyordu ama genç adamın eli ara sıra onunkine değince Etta'nın nabzının ritmi değişiyordu.

"Buldular," diye fısıldadı Etta, gün batımının tatlı pembeliğine bakarken. Acaba bu da Alice'in bahsettiği kıtlık hâlinin bir sonucu muydu yoksa büyük bir elektrik kesintisi falan mı olmuştu?

Leicester Meydanı'nı geçtiler; kürklü ve şapkalı çiftler tiyatroların önünde bekleşiyor, herhangi bir yılın herhangi bir günündeymişçesine sigaralarını tüttürüyorlardı.

Varmak üzereyiz, varmak üzereyiz...

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Nicholas üzerlerine çöken karanlığın içine doğru. Gece maviliği, havaya tutunmuştu; karanlık çökmeden önceki son ışık parçasıydı bu. Etraf aydınlık olmadığı için iyi göremediğinden Etta'nın diğer duyuları keskinleşti. Benzin ve duman kokusu... Etraflarındaki ayak sesleri... Ağzının, yutkunmaya çalışırken fark ettiği kuruluğu...

"İstediğini sorabilirsin," dedi Etta.

"Usturlabı bulunca ne yapacaksın?" diye sordu genç adam; sesi mesafeli ve dikkatliydi. "Yani artık gerçekte ne işe yaradığını bildiğine göre."

Etta yalan söylemek istemedi. "Annemi ve geleceğimi kurtarmak için ne gerekiyorsa onu."

"Herhangi bir durumda onu İhtiyar'a verir miydin peki?" diye devam etti Nicholas.

Bu, ne tuhaf bir soruydu böyle; bir nevi test miydi acaba?

Etta bir kaşını kaldırdı. "Ya sen?"

Nicholas'ın dudakları aralandı ama hemen bakışlarını, gecenin ağırlığı altında morlaşan gökyüzüne çevirdi.

"O adamın, geleceğe daha fazla hâkim olursa neler yapabileceğini tahmin edebiliyorum," diye devam etti Etta. "Onun usturlabı bu kadar çok istemesi ve annemin onu bu kadar koruması beni endişelendiriyor. Usturlabı ona verme konusunda şüphelerim olduğu kesin. İhtiyar, kendisine iyi davranmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadı bana."

"Ama usturlabı ona verip hayatına, annene, konserine dönmek daha kolay bir çözüm olmaz mı?" diye sordu Nicholas gergin bir sesle.

"Yani şu noktada hayatımdan geriye kalanlara demek istiyorsun herhâlde. İhtiyar'ın torpillemediği kısımlarına." Etta böyle bir sohbete devam etmek istemiyordu; özellikle de düşünceleri sinir bozucu bir biçimde birbirine girmişken. Annesi şimdilik güvendeydi ve usturlabı Ironwood'un teslim tarihinden önce bulduğu sürece de öyle olacaktı.

Nicholas ona çaresizce baktı. "Torpillemek mi?"

"Bir su altı bombası... Bak ne diyeceğim," dedi hafifçe gülerek. "Bunu sana sonra açıklayayım. Ama o aptal usturlabı torpilleyip ondan kurtulmanın pek de fena bir fikir olmadığını düşünüyorum."

"Bu, pek akıllıca olmaz. Nassau'daki geçide yelken açmak-

tansa bir geçit yaratarak evine gitmek çok daha mantıklı bir hareket olur," dedi Nicholas. "Umarım bunu bir iltifat olarak alırsın; ancak Ironwood'un seni ve anneni mümkün olan en kısa sürede görmeye can atacağına eminim. Hatta kendisi bile senin için bir geçit yaratabilir."

"Cyrus Ironwood'dan bahsediyoruz, değil mi?" dedi Etta bu küçük hayali duyunca kaşlarını kaldırarak. "Hani şu, beni fahişelik yapacak kadar çaresiz bir hâlde bırakacağını söyleyen adam?"

Nicholas inledi. "O zaman annenle ikiniz için biz bir geçit yaratırız."

"Tabii usturlabın nasıl kullanılacağını çözebilirsek," diye belirtti Etta. Bunu düşününce kendisini yine bitkin hissetti. Doğrusu o anda istediği sadece iki şey vardı: Annesinin yanında olması ve sıcak bir duş. Bir de diş macunu. Üç şeymiş. Önünden geçtikleri her dükkân kapanmış olmasaydı, sonuncusunu bulmak kolay olabilirdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Etta genç adamı süzerek.

Nicholas, onaylarcasına başını öne eğdi ama Etta genç adamın ellerini yumruk yaptığını gördü. "Gayet adil bir istek."

"Ironwood'dan alacağın parayla ne yapacaksın?" diye sordu. "Beni ve Sophia'yı New York'a getirdiğin için aldığın parayla yani."

Nicholas soluğunu bırakırken omuzları çöktü. "Senin tahminini duymayı çok isterim."

"Bir gemi satın alacaksın," dedi Etta anında.

"Evet, bunu da mı Chase söyledi?" Nicholas bakışlarını, görüş açılarına giren St. Paul Katedrali'ne, etrafını çevreleyen

gölgelerin içindeki binaların arasında beliren süslü kubbesine çevirdi.

"Hayır," dedi Etta. "Anca böyle bir şey olabilir gibi geldi. Seni bir gemide hayal edebiliyorum da ondan."

Güneşin yakıcı sıcaklığı altında dikilirken, rüzgâr Nicholas'ın gömleği ve ceketiyle oynaşıyor, deniz tıpkı ışıldayan bir halı misali ikisinin ayaklarının altında dalgalanıyor... *Ayağının*, diye düzeltti Etta. *Deniz, Nicholas'ın ayağının altında dalgalanıyor.*

Nicholas durdu; Etta'nın karşısına geçerken kolları birbirine değdi. Genç adam yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyordu. "Aklımdan geçenleri bu kadar kolay mı okuyorsun?"

Etta gülümsedi ve hem kendini utandıracak hem de Nicholas'ın ürkmesine neden olacak başka bir şey yapmamak için genç adamın göğsüne şakalaşırcasına hafiften vurdu. "O işte çok iyiydin ve işini seviyordun. Bakışlarından belli oluyordu... Ne oldu?"

Nicholas'ın bakışları öylesine sertti ki ellerini Etta'nın omzuna koyup sımsıkı kavrıyormuş gibi hissettirdi.

"Etta..." diye söze başladı hırıltılı bir sesle. "Sen..."

Derken Nicholas'ın hemen arkasında bir hareketlenme oldu; kahverengi, siyah, beyaz, gri... üç adam caddede yerlerini alıyorlardı. Az evvel gördükleri tüvit takım elbiseli adam ceketinden bir şey çıkardı –*Dikenler*– ve bunu doğrudan onlara çevirdi... Küçük, gümüş rengi...

Bu, bir silahtı.

Etta, Nicholas'ı yanlarındaki tuğla duvara doğru sertçe itti. Nicholas afallamış bir hâlde ona bakarken bir kurşun çığlık

atarak aralarından geçti.

"Koş!" dedi Etta genç adamın bileğini kavrayarak. "Koş!"

Nicholas neler olduğunu görmek için arkasına dönmeye çalıştıysa da Etta onu ileri doğru sürükledi. Bu sırada genç adamın nabzını parmaklarının altında hissedebiliyordu.

"Bu tarafa!" dedi Nicholas. "Biz..."

Bu ses, kendisine miras kalmış bir anıydı; Etta bunu daha önce işittiğini hatırlamıyordu ama sesin içini yarıp geçmesinden, kemiklerine işleyişinden ne olduğunu anında anladı. Aşırı yüksek sesli bu acı uğultu, sessizliğin içinde döne döne daha da şiddetlendi; binalar, sirenlerin seslerini aralarında atıp tutuyorlardı sanki.

"Bu lanet olasıca şey de ne böyle?" dedi Nicholas etrafında dönüp sesin kaynağını bulmaya çalışarak.

"Hava saldırısı sirenleri," dedi Etta geriye doğru bir bakış atarken. Adamlar, yaklaşan saldırının sinyaliyle yavaşlıyorlardı; devam edip etmemek konusunda kararsız gibiydiler. Hayır, –Etta'nın soluğu bir anda kesildi– nişan alıp almamak konusunda...

Ve öndeki adam ateş etti; kurşun onların gerisine, arkalarındaki tuğla duvara çarptı. Toz ve moloz parçaları saçlarına girip ensesini çizdi.

"Dur, lanet olasıca!" diye bağırdı içlerinden biri. "Seni vurmak zorunda bırakma bizi!"

"Lanet olsun!" dedi Nicholas sıktığı dişlerinin arasından. Etta kendine o kadar kızgındı ki konuşacak durumda değildi. Bunu neden düşünememişti ki? Alice'in yanından daha erken ayrılabilirdi; bir taksiye ya da onları bir an önce Aldwych istasyonuna ve oradaki gizli geçide götürecek herhangi bir şeye

binebilirlerdi. Tanrı aşkına, bu *Blitz*'di.* Alice ona, neredeyse her gece bombardımanın yapıldığı bir dönemde büyüdüğünü belki yüz defa anlatmıştı.

"Ne yapıyoruz?" diye bağırdı Nicholas.

Uzaklardan gelen gürültülü bir vızıltı, Etta'nın lafını ağzına tıkıp kafasını kaldırarak bulutların arasında uçak araştırmasına sebep oldu.

"Yer altına girmeliyiz!" dedi Etta sonra. Bu yılda yaşayan Alice, metro istasyonlarının sığmak olarak kullanıldıklarını söylemişti; Aldwych'e varabilir ve saldırıdan kaçabilirlerse bu gece geçide ulaşabilirlerdi...

Ancak bombardıman şehrin bu kısmında daha erken başlarsa o zaman ne olduğunu bile anlayamadan ölürlerdi.

Dikenler de aynı şeyi düşünüyor gibiydiler. Onların konuşmalarından bazı kısımlar Etta'nın kulağına çalınıyordu: "Geri dönelim!" "Takip..." "... ölmeye..."

Leicester Meydanı'nı geçerken yakındaki metro istasyonunu görmüşlerdi ama Etta, bu gece Londra'dan çıkabilecekken, oraya geri dönmek istemiyordu. Dikenler onların bir yere saklanmak için caddelerden uzaklaşmalarını umuyordu ve Etta'nın içinde, ölümcül bir kedi fare oyunun içine düştüklerine dair rahatsız edici bir his vardı. Onlarla aynı sığınağa girmek, onun ve Nicholas'ın, Ironwood'un ağına düşmesine sebep olurdu. Onların yakındaki sığınağa girmesi, Etta ve Nicholas'm da Londra'dan defolup gitmesi gerekiyordu.

Bu, bir savaştı, gerçek bir savaş ve Etta şu an bir karar vermezse öleceklerdi.

"Aynı yoldan geri dönelim," dedi Nicholas. "O köşede bir sığınak..."

*Ç.N.: II. Dünya Savaşı sırasında Birleşik Krallık'ın, Eylül 1940 ile Mayıs 1941 tarihleri arasında Almanya tarafından aralıksız bombalandığı dönem.

"Hayır," dedi Etta. "Aldwych istasyonuna gidebiliriz!"

"Olmaz... diğeri daha yakın!" diye bağırdı Nicholas sirenleri bastırmaya çalışarak. "Gerekirse onların etrafından dolanırız!"

Bizi buradan çıkaracağım.

Bizi buradan çıkaracağım.

Eve gideceğim.

Etta, genç adamın elini sıkıca kavrayıp onu ileriye doğru sürükledi. Nicholas onu geri döndürmeye çalıştıysa da Etta dönmedi. "Bunu başarabiliriz! Onları geçide yönlendiremeyiz! Onları atlatmamız lazım!"

Biz. Bunu ya birlikte yapacaklardı ya da yapmayacaklardı.

"Lanet olsun..." diye sövdü Nicholas ama Etta koşmaya başladığında onu takip etti.

Erken gelen bir yaz fırtınasında çakan gök gürültüsünü andırıyordu sesler; hani şu annesiyle yaşadıkları dairenin pencerelerini titreten, şehrin üzerinde kükreyip cam ve çelikten binalarda yankılanan gök gürültüsüne... Sırf ıslık sesiyle bile kulak zarları patlayacakmış gibi oluyordu; tiz sesli vınlamalar, her büyük ve adeta sağır edici patlamadan önce ürkütücü bir şekilde sessizleşiyorlardı. Teni, soyulmak üzereymiş gibi ürperdi.

Etta, bunları duyduktan sonra bir daha asla ama asla geçidin sesinden şikâyet etmeyecekti.

Nicholas gece göğünü delip geçen şekilleri izlemek için başını uzattı. Her uçaktan aynı anda binlerce kara böcek salınmış gibiydi; hepsi birden şehrin dört bir yanına yağıyordu. Nicholas'ın yüzünde daha önce gördüğü o meraklı ifade kayboluvermişti.

Etta, dönünce arkalarındaki caddenin bomboş olduğunu gördü. "Gitmişler!"

Etta daha da hızlı koşarken bir moloz yığınına ayağı takılınca bileği burkuldu. Ama ne Etta ne de Nicholas durdu. Genç adam, Catherine Caddesi'ne dönerlerken Etta'nın kolunu boynuna dolayıp onu ileriye doğru taşıdı.

"Yolun... sonunda..." dedi Etta soluk soluğa.

"Aynı yöne doğru giden başka insanlar da görüyorum," dedi Nicholas; sözcükler göğsünde gümbürdüyor, uçakların uğultusuyla yankılanıyordu. "Geldik sayılır."

Aileler, çiftler, polisler hep birlikte kırmızı tuğladan cephesi olan bir binaya doğru akın ediyorlardı. Beyaz bir bayrak, binanın tepesinden, pencerelerin üzerinden sarkıyordu: Başta PICCADILLY RLY, onun altında da daha küçük harflerle ALDWYCH İSTASYONU yazıyordu.

Etta, "Evet!" diyerek derin bir nefes aldığı anda Nicholas da ürpererek, "Tanrı'ya şükür," dedi.

Girişte duran ve üzerinde koyu renk bir üniforma olan polis, herkesi eliyle işaret vererek içeriye doğru yönlendiriyordu. Hava saldırısının paniğiyle sağa sola fırlatılan kıyafetlerin, yatakların, oyuncakların, valizlerin yanından geçerek insanların arasma karıştılar. İzdihamın arasında kaybolmadan hemen önce Nicholas, Etta'nın kolunu alıp kendi beline doladı. Diğer kolunu da omzuna atarak onu iyice kendine çekti; bitmek bilmeyen merdivenlerde sessizce ilerlemek için mücadele eden onlarca insanın arasına sıkışmışlardı.

"Yerin ne kadar altındayız?" diye sordu Nicholas tavan boyunca sıralanan soluk ışıkları süzerken.

"Epey," dedi Etta; sesinin, hissettiğinden daha güven veri-

ci çıkmış olmasını umdu. Gümbürtü kesilmemiş, sadece boğuklaşmıştı. Elektrik, bombalardan etkilenince etraflarındaki dünya titreşti. Etta'nın sırtından ter boşanıyor, kalabalığın bir kısmından ayrılıp Alice'in söylediği gibi doğu tarafındaki raylara yöneldiklerinde bile titremesine engel olamıyordu.

Etta, platformun sonuna kadar rahatça ilerleyip raylara atlamayı ve tünele doğru sıvışmayı ummuştu. Ne bir güçlük, ne bir itiraz ne de bir sorgulanmayla karşılaşacaklarını... Ama son basamaklara gelip köşeyi döndüklerinde bir sorunla karşı karşıya olduklarını gördü.

Bu sorun, yüzlerce kişinin onlardan önce buraya gelmiş olmasıydı. Londralılar platform boyunca yayılmışlardı; hatta bazıları raylara yerleşmişti. İnsan kalabalığının yoğunluğu, havayı nemli ve yapış yapış bir sıcaklıkla dolduruyordu. Birçok adam ve kadın paltolarını, ceketlerini çıkarmış, bunları duvarlara asmışlardı. Birileri, metro tünelinin giriş kısmına bir çamaşır ipi bile germişti.

Geceyi burada geçiremez, İhtiyar'ın belirlediği teslim tarihi yaklaşırken bir saniyeyi bile boşa harcayamazlardı.

Arkalarındaki insanlar onları hafifçe ileri doğru iterken Nicholas'ın onu kavrayan eli biraz daha sıkılaştı.

"Kahretsin," diye söylendi hafifçe. "Hangi yöne gitmeliyiz?"

Etta, battaniyelere sarınmış insanların dizildiği ya da arkadaşlarıyla ve aileleriyle birlikte oturduğu rayın diğer ucunu işaret etti. Bazıları ya sessizce sohbet ediyor ya da Etta'nın gördüğü birkaç çocuğu oyuncaklar ve kitaplarla eğlendirmeye çalışıyordu; ama çoğu sessizce oturuyordu, yüzlerinde metanetli bir ifade vardı.

Etta, insanların sakinliklerini koruyabildiklerini görebiliyordu. Bu, korkunç bir ölüm biçimi değil de sadece katlanılması gereken büyük bir güçlükmüşçesine duruma âdeta boyun eğmiş gibi görünüyorlardı.

"Pekâlâ, o hâlde bekleyeceğiz. Sabırlı olmalıyız." Nicholas, platformda ilerlerken onları takip eden bakışları fark ettiyse bile bunu belli etmedi. Platformun sonuna yakın bir yerde, Paramount Sineması'nın, Zornia adında birinin başrolünde oynadığı *Maceraperest Bir Kadındım* filminin reklam tabelasının altında boş bir yer bulana dek kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştılar.

Nicholas çantayı ve ceketini çıkarırken Etta betona oturup sırtını eğimli duvara yasladı. Bacaklarını göğsüne çekip onlara öyle sıkıca sarıldı ki dizleri çıtırdadı.

Sakin ol, diye düşündü, *sakin ol.*

Ama bombardıman hâlâ durmamıştı ve Etta, bombalardan birinin yanlış bir yere isabet etmesi hâlinde oyunun sonuna geleceklerinin gayet farkındaydı. Hem de sadece o ve Nicholas için değil, üst üste gibi yığılmış yüzlerce insan için de her şey biterdi.

Nicholas, çantayı karıştırıp içinden tek bir elma çıkardı. Etta, New York'tan ayrıldığından beri hiçbir şey yememiş olmasına rağmen aç değildi. Midesi taşlaşmıştı sanki ve koştuğu için karın kasları hâlâ yanıyordu.

Nicholas ona bakınca, yüzü endişeyle asıldı. "Bir yerden su bulmalıydım. Özür dilerim, Etta."

"İdare ederiz," diye fısıldadı Etta. Öteki geçitten geçtiklerinde bulurlardı.

"Annene karşı," diye mırıldandı Etta'ya doğru eğilerek,

"büyük bir kin beslediğimi itiraf etmeliyim."

Etta'nın da –her ne kadar annesinin hayatı için endişelense de– o an ona karşı pek de hoş duygular beslediği söylenemezdi. Aklı sürekli o fotoğrafa kayıyor, onun nasıl bağlandığını ve ne tür adamların elinde olduğunu düşünüp duruyordu.

"Eh," dedi Etta cılız bir sesle. "Bana her zaman büyük zorlukların insanın karakterini güçlendirdiğini söylerdi."

"O zaman bizim karakterimiz fazlasıyla güçlenecek," dedi Nicholas soğuk bir şekilde.

Platform epey sıkışık olduğundan dip dibe oturuyorlardı, omuzları ve bacakları birbirine değiyordu. Etta onun varlığını hissetmekten, ona yaslanabilecek olmaktan memnundu; çünkü sinirleri, bir panik atak krizi geçirebilecek denli harap olmuştu. Bağdaş kurup açıkta kalan teninin serin betona değmesine izin verdi. Tepelerindeki caddeye cehennem bombaları yağarken, Oskar'ın nefes alma tekniklerinden hiçbiri işe yaramıyor gibiydi. Sağındaki kadın sessizce dua ediyordu.

Burada böyle, tüm bunların bitmesini umarak kaç saat oturup beklemeleri gerekecekti? O gün ayın yirmi ikisiydi. Yani usturlabı bulup geri dönmeleri için sekiz günleri kalmıştı ve daha diğer ipuçlarını nasıl çözeceklerine dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Panik, bedenine yayılmaya başladığında solukları keskinleşmeye başladı. Nicholas nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Âdeta bunları daha önceden yaşamış gibiydi.

Belki de yaşamıştı; yani başka bir şekilde. Bombaların sesi, gemilerdeki top atışlarından, silahlardan çok da farklı gelmiyordu kulağa. Bunu ona sormak istediyse de herhangi bir şeyi itiraf etmenin kendini kaybetmesine yol açmasından korka-

rak sustu. Herkes kendine hâkim olmaya çalışıyordu. O da öyle yapmalıydı.

Keşke keman çalabilseydim.

Etta, kafasını dağıtmak, keman çalmaya odaklanmak için var gücüyle çabaladı. Enstrümanın ağırlığını elinde hissedemese bile en azından onu hayal edebilirdi; gözlerini kapayıp müziği kendisine çağırdı. Tellerin parmaklarındaki hayalî baskısı, Alice öldüğünden bu yana ilk defa içini yine o tanıdık neşeyle doldurdu. O zamandan beri, performansını her düşündüğünde sadece tiksinti ve utanç duymuş ya da Alice'in cesedine ne olduğunu, annesiyle birlikte onun cenazesine zamanında yetişip yetişemeyeceklerini düşündüğünde yıkıcı bir öfke ve kederle dolmuştu içi.

Kullanabileceği daha iyi bir şey olmadığından sağ elini sol kolunun üzerine koyup gözlerini kapadı. Birkaç saniyeliğine de olsa, bileğinin kemanın sapı, damarlarının da teller olduğunu hayal edebilirdi. Teninde kayıp giden yayı düşünerek bu harekete odaklandı.

Bach. Bach, her zaman konsantre olmasını gerektiriyordu. Bach onu bu andan koparabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nicholas.

"Keman çalıyorum," dedi Etta bunun ne kadar saçma göründüğünü umursamayarak. "Kafamı dağıtmaya çalışıyorum."

Karşılarında yüzüstü uzanmış olan adam kafasını kitabından kaldırıp merakla onlara baktı.

Tam da o anda tiz ve belirgin bir notanın, istasyondaki o tuhaf sakinlik büyüsünü kırması, zamanlaması açısından son derece tuhaftı. Platformun ortasına doğru bir yerlerde duran

yaşlı bir adam, kemanıyla hüzünlü bir şarkı çalmaya koyulmuştu. Etta şarkıyı hatırladı; bu, klasiklerden değildi. Oskar'ın eski pikabında dinlediğini anımsıyordu parçayı.

Müzik, tıpkı yapraklarını birer birer açan bir çiçek gibi etraflarını sardı; üzerlerinde siyah çarpı desenlerinin bulunduğu, beyaz fayans duvarlar boyunca taşındı. Oradan geçen bir polis memuru, şapkasını çıkararak adamı selamladı. Etta doğrulmuş, insanların üzerinden adamı görmeye çalışıyordu.

Gerçi kendilerine ayrılmış ufacık bir alanda dans eden genç çifti rahatça görebiliyordu. Adamın kolu, kadının beline dolanmıştı; elini de avcunun içine almıştı. Kadın, gergin bir şekilde etrafa bakarak gülüyordu ama sonra adamın ağır hareketlerine eşlik ederek başını omzuna yasladı.

Nicholas, büyülenmiş bir şekilde onları izliyordu. Etta onun, çiftin birbirine bu kadar yakın bir şekilde dans etmesinin ne kadar rezil bir şey olduğunu söyleyeceğini düşündü.

"Çok güzel," dedi Etta.

Nicholas ona döndü. "O kemanı senin için almamı ister misin? Senin gülümsemen için herkesle seve seve çatışırım."

Etta'nın kalbi sevinçle doldu.

Güçlü ol. "Sadece senin için çalmak isterdim."

Nicholas bir izah ya da yanıt bulmak için vakit kazanmak istercesine ağır ağır döndü. Ama Etta, Nicholas'ın söylediklerini yanlış anlamasına ya da geçiştirmesine imkân tanımak istemiyordu. Eğer yanılıyorsa ve Nicholas aslında aralarında bir şey olmasını istemiyorsa o zaman geri çekilecekti. Ama şu an... şu an sadece cesur olmak istiyordu. Etta elini onunkinin üzerine koydu ve genç adamın sert duruşuna, düşüncelerini korumak için koyduğu kalkanlara rağmen parmakları birbi-

rine dolandı.

Işıklar tekrar titreşince kalbi yerinden oynayan Etta dikkat kesildi. Gümbürtü, âdeta tam tepelerine dev yumruklar iniyormuşçasına yoğundu. Bir oğlan çocuğu inlemeye başladı ve bu ses, bir dalga gibi diğer çocuklara da yayıldı. Genç çift dans etmeyi bıraktıysa da yaşlı beyefendi, ışıklar tamamen kesilene, onları zifiri karanlığa mahkûm edene dek çalmayı bırakmadı.

Etta, titremesine engel olamıyordu. Dudağının içini ısırarak kanattı. Etraflarındaki karanlık titreşip sallanıyor gibiydi; dizginlemeyi becerdiği o dehşet hissi bir anda serbest kalmıştı.

Burada ölmek istemiyorum.

Yok olmak istemiyorum.

Eve gitmek istiyorum.

Annem.

Annem benim yüzümden ölecek...

Gözyaşları yanaklarını yaktı, nefes almaya çalışırken hıçkırdı.

"Etta," dedi Nicholas kulağına eğilip. Kımıldanarak onu kendine doğru çekti. Etta, yüzünü genç adamın boynuyla omzunun arasına gömdü ve Nicholas'ın, nemli yanaklarına yapışan saçları çektiğini, parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hissetti.

"Şişşt, Etta, güvendeyiz," dedi Nicholas. "Savaşı biz kazanacağız, korsan. Onların bayraklarını indireceğiz ve hepsi geçecek."

Okyanustan ne kadar uzak olursa olsun genç adamın teni-

ne sımsıkı tutunan o tuz kokusunu içine çekti Etta. Nicholas, elini kızın yüzünden koluna doğru kaydırırken Etta'nın zihni sisler içindeydi ve yüzü de oldukça hassastı. Nicholas büyük bir hassasiyetle parmaklarını onunkilere geçirdi ve birbirine kenetlenen ellerini, kucağında duran öteki kolunun üzerine koydu.

Gömleğinin kolunu sıyırınca Etta parmak uçlarına değen o sıcak tenle irkildi. "Bana bir şeyler çal."

"Ne?" diye fısıldadı Etta.

"Bizi buradan kurtaracak bir şeyler..."

Parmaklarını Etta'nınkilerden ayırarak elini Etta'nın kolunda, yukarı aşağı gezdirdi. Etta'nın soğuk tenindeki bu his öylesine güzel, öylesine tatlıydı ki dikkati tamamen dağılmıştı. Repertuarından bir parça seçmedi; kendini, ruhunun derinliklerinden gelen, zihninde dolanan notalara bıraktı.

Kalbindeki melodinin bir ismi yoktu; hızlı ve hafif bir müzikti. Dalgalarla yuvarlanıyor, Nicholas'ın soluğu ciğerlerinden ayrılırken alçalıyor, genç adam tekrar nefes aldığındaysa yükseliyordu. Camlardan aşağı süzülen yağmur damlaları, suyun üzerine parmaklarını yayan pus gibiydi. Bir geminin heybetli gövdesinin çatırtısı, rüzgârın fısıldadığı sırlar, onun altında ilerleyen ve görülmeyen yaşam gibiydi.

Geriye kalan tek bir mumun alevi gibiydi.

Nicholas'ın kolu, sert kaslardan ve narin sinirlerden oluşmuş, insanın kalbini acıtan mükemmellikte bir haritaydı. Genç adamın, tepelerindeki gümbürtüye rağmen tenindeki parçanın mırıltısını duyup duymadığını merak etti. Belki de duyabiliyordu. Nicholas, boştaki elini Etta'nın teninde gezdirdi ve geçtiği yerlerde kıvılcımlar bıraktı.

Etraflarındaki dünya kararduğından, diğer duyuları keskinleşen Etta, bu anı, o ılık karanlığın içine sonsuza dek hapsediyordu. Nicholas, kızın alnına düşen saçları geriye attı, Etta kafasını kaldırdığında solukları hızlanmıştı. Yumuşak dudakları Etta'nın yanağına, dudaklarının kenarına, çenesine değince Etta, onun da kendisi gibi hissettiğinden, hayatı boyunca başka birine hiç böylesine yakın olmadığından emindi.

Etta, genç adamın kolunu bırakınca Nicholas onu kendine çekerek yere uzandı; kafalarının altına çantayı ve Nicholas'ın ceketini koyarak, yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde yattılar. Etta, burada, karanlığın içinde, kuralların ötesinde ve geçmişle geleceğin arasında asılı duran bir yer bulduklarının farkındaydı. Bu, olasılıklarla dolu tek andı.

Nicholas, kendi alnını Etta'nınkine dayayıp parmağını, kızın yanağındaki yaranın üzerinde gezdirirken yeryüzünden gelen saldırı sesleri azaldı. Etta elini, genç adamın yüzünde –düzgün burnunda, çıkık ve mağrur elmacık kemiklerinde, dudaklarının dolgun kıvrımlarında– gezdirdi. Nicholas kızın elini tutup avucunun içine sert, âdeta umutsuz bir öpücük kondurdu.

Ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Etta, arzuyla ve çaresizce kafasını kaldırdığında Nicholas geri çekildi. Etta onu, küt küt atan kalbini, kesik nefesini hissedebiliyor olsa da genç adam âdeta gümbürdeyen karanlığın içinde gözden kaybolmuş gibiydi.

ON ÜÇ

Etrafındaki savaş öylesine vahşiydi ki soluğu kesildi.

Nicholas, gözünü batıdaki ufuk çizgisinden, Tanrı gök tenceresini karıştırıyormuş gibi dönüp durmaya başlayan çelik rengi bulutlardan ayırmamıştı. Gökyüzü öylesine kararmıştı ki Nicholas'm kalbi neler olacağını öngörürcesine sıkıştı. Gemiyi fırtınaya karşı hazırlamak için temkinli bir şekilde döndü ve...

Tayfa gitmişti.

Hem de hepsi.

Geminin pruvasına doğru koşarken ayak sesleri acı çığlıklar atan rüzgâra karışıyordu ve o anda boğazından Chase'in ismi yükseldi. Tepesindeki yelkenler onu uyarmak istercesine birbirlerine çarpıp kanat çırpıyorlardı. Gözüne bir şey takıldı: gemisinde biri vardı. Sırtı Nicholas'a dönük olmasına rağmen her bir amansız esintide kabaran o koyu renkli bukleleri, o

sağlam duruşu ve belinde kavuşturduğu elleri tanımamanın imkânı yoktu.

"Julian?" diye seslendi. Ama o yaşıyor olabilir miydi ki? Uçurumdan sağ mı kurtulmuştu? Derhâl limana, oradan da New York'a gitmeleri gerekiyordu...

Etraflarındaki puslu ve gölgeli sularda süzülen bir başka gemi, hayalet misali bir anda beliriverdi. Gemi onlara yan taraftan saldırmadan kısa bir an önce Nicholas şaşkınlıkla bir soluk alabildi.

Nicholas geminin parçalara ayrıldığını hissetti; sanki kendi derisi yarılıyor, kendi kemikleri binlerce sivri parçaya ayrılıyor gibiydi.

"Julian!" diye çığlık attı, kendisini boğucu bir yangının ve kıymık yağmurunun içine hapseden patlamaların ve enkazın arasında. Bu sırada top atışı ne durdu ne de yavaşladı. Bu yoğunluk, yüzündeki tüyleri yaktı, göz kapaklarının ardında yakıcı bir beyazlıktan başka bir şey kalmadı. Ayakları yerden kesilince boğuk bir çığlık attı; gemi korkutucu bir sertlikte sağa yatınca bunun tek bir anlama gelebileceğini anladı. Gemi su alıyordu ve Nicholas boğulacaktı. Körleşmiş, bedeni kavrulmuş hâlde ve tek başına...

Ardından sessizlik oldu.

Nicholas'ı bu ağır, rüyalarla bezeli uykudan sonunda uyandırarak ensesinden tutup tekrar gerçekliğe doğru sürükleyen şey işte bu ani sessizlikti. Bitkinlik hissi, tıpkı bir kaya midyesi gibi zihnine yapışmıştı ve mantığını kullanmasına engel oluyordu. Saf, amansız bir panik, hızla ilerleyen bir dalga gibi gelerek içine kıvrıldığı o yumuşak sıcaklıktan uzaklaşmaya zorluyordu onu. Beyaz fayanslar, yüzlerce kahverengi,

kırmızı, siyah battaniye yığınları, insanlar...

Nicholas, oturup sırtını arkasındaki duvara yasladı. Yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturup utanç verici bir şekilde gümbürdeyen kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Nerede olduğunu biliyorsun.

Biliyordu.

Londra. Yirminci yüzyıl. Savaş.

Bu, bir... taşıma tüneliydi. Bir... tren için. Metro.

Nicholas, son uyku kalıntılarını da gözlerinden silerek uzaklaştırıp derin bir nefes aldı. Tepesindeki ışıklar, bir mumum esintiyle dans eden alevleri gibi titreştiler. Kafasını çevirip ışıkların çıkardığı o tuhaf sesi dinledi; bir vızıltıyla, güney kolonilerindeki ağustos böceklerinin çılgın ötüşlerinin karışımı gibi bir şeye benziyordu.

Elektrik. Böyle bir ayrıcalığa sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu; elektrikle daha önce de karşılaşmış olsa bile bu dönemdeki kadar, böylesine geniş bir alanda kullanıldığını hiç görmemişti. Onu elektrikle tanıştıran kişi, Nicholas ilk kez gördüğü ampulü incelerken kıkırdayan Julian'ın ta kendisiydi. Nicholas, hissettiği pişmanlık, geleceğe duyduğu umudu etkilemesin diye kardeşiyle ilgili anıları, zihninin en uzak köşesine itmişti. Lakin seyahat etmek ve Julian birbirlerine ayrılmaz biçimde bağlıydılar. Geçitlerden geçmesinin tek sebebi zaten Julian'dı. Başta, Ironwood'un kalan düşmanlarının ona zarar vermediğinden emin olmak için büyük bir gururla kabul ettiği koruyuculuk göreviyle onun yanında olduğunu sanmıştı. Fakat gerçekte, kendini âdeta bir uşak gibi kardeşinin kıyafetleriyle meşgul olurken, çamaşır ve tamir işlerini görürken bulmuştu. Julian'ın değişken ihtiyaçlarıyla alakadar

olmuş, onun amansız ve çalkantılı ruh hâlleriyle baş etmeye çalışmıştı. Bir yolcuyken bile aslında bir hizmetkâr, Ironwood'un kölesi olmuştu.

Koruyucuya ihtiyacım yok benim, demişti kız. *Bir ortağa ihtiyacım var.*

Son birkaç saat, aslında bir koruyucuya ihtiyacı olduğunu kanıtlamıştı ama yine de... bir ortak olmak... Bu, onun umut edebileceğinin ötesinde bir şeydi.

Yanında yatan kıza bakmadan önce kendini toplamak için bir an daha durdu. Saatlerdir yüzü, kızın karman çorman, ele avuca sığmaz sarı saçlarına gömülü şekilde yatmışçasına ciğerlerinde ve burnunda güllerin kokusunu duyuyordu. Bunun hiç de akıllıca olmadığını düşünmeksizin, karanlıkta kızdan yararlanan bir hain olduğu konusunda kafa yormaksızın uzanıp kızın yüzüne düşen saçları nazikçe geriye itti.

Bazı açılardan ona her baktığında, onu *Ardent*'ın güvertesinde ilk defa görmüş gibi oluyordu. Bu hastalığın semptomlarını tanımamak imkânsızdı: Kalbinin keskin bir şekilde yerinden oynayışı, nabzının biraz geç normale dönüşü, göğsündeki sıkışma, elini, onun saçlarının arasında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu düşünürken parmaklarının istemsizce kıvrılması... Nicholas bu tutkuyu tanıyordu –pek çok kere bu tutkunun ateşiyle yanıp kül olmuştu– ama gemiye huzurlu ve sakin bir şekilde geri dönebilmek için onu nasıl yatıştıracağını, o bağlılık karmaşasından nasıl kaçınacağını da biliyordu.

Dün gece kız kollarındayken, sonucun aynı olacağına samimiyetle inanmıştı. Ona dokunmak, teninin hayal ettiği kadar yumuşak olup olmadığı konusundaki merakını giderecekti. Kafasının içinde zonklayan, kızı rahatlatmasına ilişkin o

isteğe teslim olmanın, kimse onları görüp yargılamazken, bir kereliğine de olsa kabul edilebilir olduğunu düşünmüştü...

Ama kızın nefesini içine çektiği, ellerini onun yüzünde gezdirdiği, dudaklarının çekimine karşı savaştığı her saniye... yüreğindeki ateşi daha da beslemişti. Kızın güven duymaya ya da en azından kafasını dağıtmaya ihtiyacı olduğu için böyle bir şey yaptığına inanmak istemişti Nicholas. Bu zamana yabancı olduğundan kendisini rahatsız hissettiği için... Yaşamlarının her an son bulabileceğine ve ellerinde kalan son şansın bu olduğuna inanmak istemişti.

Ama işin gerçeği, kendisi de istediği için sarılmıştı ona. Kızın namını ya da başkalarının ne düşünebileceğini umursamamıştı. Sadece istediğini almış, diğerlerinin de canı cehenneme diye düşünmüştü.

Nicholas, yüzüne kederli bir tebessümün yayıldığını hissetti. Bu yüzden de kendine sövdü çünkü artık kızı tanıyordu. Kız, ona zihninin içindekileri göstermiş, kalbini açmıştı; artık onun gözyaşlarının tadını biliyordu.

Ve bu, onu mahvediyordu.

Bir denizcinin gemisinin enkazından arta kalanlara sarılışı misali o da iradesine tutunuyordu; kız kollarının arasında yumuşacık ve capcanlıyken batmadan, su üstünde kalmak, kendisine hâlâ geçerli olan önemli gerçekleri hatırlatmak yeterince zordu.

Ona ihanet edip usturlabı Ironwood'a vereceği hâlde onu gerçekten öpebilir miydi?

Onun kendi zamanına dönmesi, kendisinin de doğal zamanında kalması gerektiğini bildiği hâlde onu öpebilir miydi? Kız, onun zamanında kalmaya karar verirse karşılaşacak-

ları yergileri ve kolonilerin acımasız yasalarını bildiği hâlde...

Onun da kendisi gibi yanıp yanmadığını bilmeden öpebilir miydi onu peki?

Nicholas, sürgün edildiği andan beri içinde bulunduğu suçluluk, öfke ve yıkım fırtınasına dayanmak için bir gemi satın alma hayaline tutunmuştu. Bunları her ne kadar tamamen kabul etmemiş olsa da kendi dönemindeki toplumun sınırlarını kabullenmeyi yeniden öğrenmişti. Kızla birlikte yolculuk etmek, dokunmaktan çekindiği düşüncelerini canlandırmış; ona tehlikeli birtakım fikirler aşılamıştı. Kendi zamanına geri dönmese hayatı nasıl olurdu? Usturlabı Ironwood'a vermektense güvende olabilecekleri, ihtiyaçlarına uygun bir yer bulana dek ülkeler, yüzyıllar arasında gezen seyyahlar gibi yaşasalar ne olurdu? İki kişi, içinde bulundukları döneme ait olmadıklarında başkalarının beklentilerini karşılamak zorunda kalır mıydı ki?

Tabii kızın annesini kurtarıp evine dönmeye can attığını unutuyorsun.

Nicholas da kendi emellerini gerçekleştirmeye can atıyordu. Bu, kontrolden çıkmış haylazca bir düşünceden başka bir şey değildi. Nicholas'ın istediği şey, kendi gemisini almaktı; hatta daha da önemlisi, hayatını sınırlar olmadan yaşamak ve ailesinden, onların kumpaslarından sonsuza dek kurtulmaktı.

Ayrıca usturlabı Ironwood'a götürmezse Etta'nın da güvende olma ihtimali yoktu, değil mi? Muhtemelen yoktu. Belki günün birinde o da bunu anlar, kendisine ihanet ettiği için Nicholas'ı affederdi.

Çılgın, dayanaksız teorilerle sürüklenip gitmek o kadar kolaydı ki... İhtiyar, sadece sürüsünü büyütmek ve daha çok

hizmetkâr bulmak istiyordu. Aniden ve beklenmedik bir biçimde çekip gitmiş olsalar da Ironwood istediğini aldığı müddetçe Nicholas affedileceklerinden emindi.

Ama Alice'le Etta, Ironwood'un olası niyetinin ne olabileceğini tartışırken onunla anlaşma yaptığını neredeyse ağzından kaçıracaktı Nicholas.

Kız seninle kalabilir. Bu düşünce zihnine sızınca birtakım görüntüler canlandı hayalinde, bu da Nicholas'm kalbini yabani bir neşeyle doldurdu. Nicholas ne zamandan beri ganimetlerinden vazgeçiyordu ki? Hakkıyla kazandığı bir hazineyi bıraktığı nerede görülmüştü?

Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Bu düşünce aklma gelir gelmez kalbine âdeta bir nakış gibi işledi; onu oradan kazımak neredeyse imkânsız görünüyordu. Ama hayır, elbette ki bu doğru değildi. Onlar, yolculuklarının ortasında kısa bir süre için karşılaşmış, zıt istikametlerde yol alan iki gemiydi ve Nicholas rüzgârı nasıl hapsedemezse kız da onunla kalamazdı. Bunun mümkün olduğunu düşünmek bir yana, onu yanında tutmaya çalışarak kızın onurunu kıramazdı. Zamanı geldiğinde önceden olduğu gibi kendi yollarına bakacaklardı. Kız, ailesiyle güvende olacaktı; Nicholas da gemisini alacak ve kendi yoluna gidecekti. Kendisi için hayatı boyunca istediği tek şey de buydu zaten.

Bu, normalde başarılı olan hayatının içindeki küçük bir hayal kırıklığıydı sadece.

Onu sevme felaketine teslim olmayacaktı.

Zamanla acısı da geçerdi.

Ama... Nicholas onu öylece kaybettiği için pişmanlık duyacaktı. İkisi de birbirleri için bir şey yapmak zorunda kal-

mamış, hatta buna mecbur olduklarını hissettirmeye de çalışmamıştı. Nicholas'ın gelecek yüzyıllara dair sınırlı bilgisi düşünüldüğünde, bu kızın onun yanına bu kadar yakışması, birbirlerini bu kadar iyi anlamaları genç adama gayet olağan dışı geliyordu. Hayat ona kazanmak için sadece iki yol olduğunu göstermişti: Nazik ve duyarlı olmak ya da zor kullanmak. Peki ya bu neden bu kadar farklı olmuştu?

Tekrar etrafına, uyuyan ailelere, karı kocalara, arkadaşlara baktı; onlara bakınca her şey nasıl da kolay görünüyordu. Saatler önce dans eden çift, nasıl da özgürce birbirilerine sarılıp dokunmuşlar ve kendi yarattıkları anın içinde kaybolmuşlardı.

Yeter, diye emretti kendine. *Bu, sadece bir iş. O da bu işte benim ortağım.* Hisleri yüzünden riske atamayacakları kadar çok şey vardı işin ucunda.

Nicholas, önceki gece yüksek platformun üzerinde dolanırken gördüğü üniformalı adama bakındı ve onun, aşağı indikleri basamaklarda uyuyakaldığını gördü. Uyuyan Londralıların arasında yer yer boşluklar vardı; bazıları hava saldırısı bittikten sonra kalkıp evlerinden arta kalanlara bakmak için gitmiş olmalıydı.

Doğrulup çömelirken şehrin içinde bulunduğu yıkımı düşünmemeye çalıştı. Uçan makinelerin ve bombaların insanlık dışı sesleri, tepelerine inen bombalardan yeterince hızlı kaçamamış olsalar neler olabileceğini düşünmek kadar korkunç değildi.

Bu dönemden çıkmaları gerekiyordu. Hemen. Bu zamanın muhafızları çoktan uyanmış ve onları arıyor olabilirdi.

Elini uzattı, Etta'yı uyandırmak için yanağını okşamadan önce bir an tereddüt etti, sonra da ona dokundu. Etta kımıl-

danarak bacaklarını uzattı ve hafifçe iç geçirerek Nicholas'ın ceketini iyice üzerine çekti. Nicholas elini kızın omzuna koyup gözlerini kırpıştırarak açana dek onu sarstı. Kız, uykulu ve saçı başı dağılmış bir vaziyette ona baktı; Nicholas'ın onu uyandırış sebebi aklından uçup gitmek üzereydi.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Etta.

Nicholas, ayağa kalkıp deri çantayı omzuna asarken işaret parmağını dudaklarına götürdü. Etta, genç adamın uzattığı eli tuttu ve yalpalayarak yerden kalktı. Düşmemesi için onu tutan Nicholas, ceketini kızın omuzlarına attı. Uyuyan Londralılara çarpmamaya çalışarak rayların kenarından yürürlerken Nicholas hâlâ onun elini tutmakta olduğunu fark etti.

Ardından Nicholas başıyla yüksek platformu işaret etti, Etta da başıyla onayladı ve o tarafa doğru ilerlemeye başladılar. Nicholas gökyüzünü göremediğinde kuzeyi güneyden, doğuyu batıdan ayırmakta güçlük çekiyordu. Yer altında olmak, tıpkı rüyasındaki gibi, gemiyle birlikte paramparça olmak kadar berbat hissettiriyordu kendini ona. Sabah güneşini teninde hissedememenin doğal olmayan bir yanı vardı.

Platform bir anda son bulunca Nicholas raylara atlamak için Etta'nın elini bırakmak zorunda kaldı. Ayakkabıları, zemin boyunca devam eden yüksek metal kirişlere çarptı. Etta, acayip soğuk olan gri bir taşın kenarına oturup onunla birlikte karanlığın içine doğru kayarken raylarda kümelenmiş ailelere çarpmamak için büyük bir dikkatle hareket ettiler. Işıkların parıltısı altında, Etta'nın yüz hatları kararlılık ve dikkatle keskinleşti. Karanlık tünele doğru dönüp önden gitmeye başladı.

Havada belli belirsiz bir duman kokusu vardı; Nicholas'ın kaşları çatıldı, yine huzursuzlanmaya başlamıştı. Etta'nın ya-

kınından ilerleyerek, onu yavaşlamaya mecbur bırakıyordu. Arkasına döndüğünde platformdan eğilerek tünele doğru bakan bir adam gördü. Başta, adamın teninin kendisininkinden daha koyu olduğunu sandı ama bir anda gerçeği fark etti: Adamın yüzü isle kaplı olmasına rağmen yüz hatlarını tanımıştı. Dün gece istasyona doğru koşarlarken kendilerine ateş eden adamdı bu. Onları nasıl bu kadar çabuk bulmuştu ki?

"Dikenlerden biri," dedi Nicholas. "Daha hızlı ilerlemeliyiz..."

"Bir şey görüyorum," dedi Etta. İleride bir ışık, tünelde bir boşluk vardı. "Bir sonraki istasyon olmalı. Yaklaşıyoruz."

Nicholas, adımlarını yavaşlatmadan çantasına uzanıp mızıkayı çıkardı. Enstrümanı dudaklarına götürüp hafifçe üfledi.

Belli belirsiz bir nota işitilmişti. Bunun karşılığındaysa öylesine şiddetli bir gök gürültüsü ve korkunç feryatlar duydular ki Etta bu seslerden kaçmak istercesine, içgüdüsel olarak Nicholas'a doğru çekildi. Elgin Mermerleri'ne yaklaşmışlardı. Hatta Nicholas ahşap kasanın üstünden uzanan beyaz, yontulmuş kafayı ve yoğun karanlığın içinde izledikleri yolu gözleyen cansız gözleri görmüştü.

"Durun!" diye haykırdı adam.

Asla.

"Burada! İşte burada." Etta, karanlığın içinde titreşen duvarı işaret etti. Kulak tırmalayıcı çığlıklar çok şiddetli bir seviyeye ulaştı; arkasında Etta'yla birlikte geçitten içeri girerken çığlıklar kafasının içinde zonkluyordu.

Nicholas geçidin diğer ucundan çekildiğini hissetti. Nefesinin kesildiğinin, nabzının delicesine attığının farkındaydı.

Dünya zifirî karanlığa gömüldü; etrafındaki hava sıkışarak kaskatı olmuş sırtındaki kemikleri çatırdatıyordu. Derken geçidin içine çekildiği kadar hızlı bir şekilde diğer tarafa fırlatıldı.

***

Nicholas, etrafındaki yemyeşil ve gür ağaçlarla çalıların üzerine tüneyen kuşların ve böceklerin acı bir çığlık kopardıklarını işitti. Işığa boğulan gözleri duruma alışmaya çalışırken her zaman geçici bir körlük anı yaşardı. Yüzünü, kafasındaki sisi dağıtmak istercesine nemli toprağa bastırdı. Doğrulmaya başladığı sırada sırtına çarpan ağırlık onu tekrar çamura gömdü.

"Pardon!" dedi Etta soluk soluğa ve Nicholas'm üzerinden indi. "Ayy..."

Nicholas geçidin girişini düşünürken doğruldu. Adamın arkalarından gelmediği netlik kazanınca –belki de gerçekten bir Diken, yolcu değil de bir muhafızdı– Nicholas etrafına bakınmaya başladı. Etrafındaki vahşi orman, yeşil ve kahverenginin hâkim olduğu engin bir kalkandı. Hava, çürüyen bitki örtüsü ve açan çiçeklerin birbirine zıt kokularıyla ağırlaşmış, parlak yapraklar ve tepesindeki birbirine dolanmış incecik dallarla yemyeşil aydınlanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Nicholas; bu sözler kuruyan boğazını acıttı. "Etta?"

Kız, çamura bulanmış gök mavisi elbisesiyle sırtüstü uzanıyordu. Nicholas, kendine engel olamayıp kızın saçlarındaki uzun, yeşil yaprakları alıp attığı sırada Etta inleyip çılgınca

titremeye başladı.

"Her şey yolunda," dedi Nicholas. "Bir dakika, bana bak... bana bak, korsan."

Nicholas'ın yolcu hastalığından tamamen kurtulması için geçitlerden en az beş defa geçmesi gerekmişti. Kızm nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordu: Bitkinlik, her sesin kafasının içinde gümlemesi, damarlarında donan kan. Etta gözlerini açtı ama bakışlarını odaklayamıyordu. Dudaklarının arasından hafif bir iç çekiş duyuldu ve göz kapakları titreşerek kapandı.

"İyiyim," dedi. "Sadece... bir... bir dakika..."

Nicholas, geçidin onları nereye getirdiğini ve yakınlarda muhafız olup olmadığını öğrenene kadar bir dakikaları yoktu ve olmayacaktı. Londra'daki adam yakınlardaki bir yolcuya gördüğü şeyden bahsedebilir, bu yolcu da onları takip ederek peşlerinden gelebilirdi. Bir an önce bir sonraki geçidi bulmaları ve tekrar bulunmadan evvel gitmeleri gerekiyordu.

Nicholas, Ironwood'a o lanet usturlabı götürecek olabilirdi ama bunu kendi şartlarına uygun bir biçimde yapmak ve Etta'yı İhtiyar'dan uzak tutmak istiyordu. Etta'nın, bu yolculuğun hayal ettiğinden epey farklı bir sonu olacağını hissetmesini istemiyordu.

Kafasını eğip kızm acıyla buruşturduğu yüzüne bakınca boğazına yükselen acı safrayı yutkundu.

Nicholas, etrafına bir kez daha bakınıp yakınlarda kimsenin olmadığını, en önemli sorunlarının açlık ve susuzluk olduğunu anlayınca kızı kucağına alıp yürümeye başladı.

İnsana dair ne bir iz ne bir kanıt vardı etrafta. Kulaklarını dört açıp böceklerin vızıltısını ve hışırtısını dinledi ve –işte– tam da ümit ettiği gibi akan suyun sesini duydu.

Kucağında taşıdığı Etta'nın ağırlığı ona kendini iyi hissettiriyordu; fakat Nicholas bu ağırlığı hissetmeye fazla alıştığını düşünüp huzursuzlandı. Yumuşak topraktan fırlayan güçlü köklerin üzerine bastı. Yollarını kapayan dalların ensesine ve yüzüne çarpmasına izin vererek Etta'ya mümkün olduğunca kalkan olmaya çalıştı.

"Nereye?" diye sordu kız; şimdiden kendine gelmeye başlamıştı. Nicholas gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Demek ki bir sonraki sefer daha rahat olacaktı.

"Doğruyu söylemek gerekirse pek emin değilim," dedi Nicholas.

"İndir beni," dedi kız. "Yürüyebilirim... gerçekten."

Kızın belini ve bacaklarını tutan elleri gerildi. Hava ısınmıştı ve Nicholas bu vahşi ormanın saldığı o berbat çürüme kokusundan bile daha beter kokuyor olmalıydı. Ama yine de kızı yere indirirken yakasına yapışan isteksizlikten kurtulamadı.

Kendi başının çaresine bakabilir. Etta, neyi başarıp neyi başaramayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu kendini.

Ama bu, yine de Nicholas'm onunla ilgilenmek istemesine mâni değildi.

Etta, etrafına bakınarak yeşil yaprak kümelerini, onları güneşin göz kamaştırıcı parıltısından koruyan ağaçları inceledi. "Yani... burası epey farklıymış."

Nicholas, alaycı bir şekilde güldü. "Hadi gel de su ve yiyecek namına ne bulabileceğimize bakalım."

Kulakları onu yanıltmamıştı; gerçekten de yakınlarda bir akarsu vardı ve öylesine hızlı akıyordu ki Nicholas hafifften rahatlayarak bu suyu içebileceklerini düşündü. Julian'la

birlikte ne zaman vahşi doğada hayatta kalmaya çalışsalar yanlarında, erzak ve malzemelerle dolu çantalar olurdu. Su ısıtmak ve yemek yapmak için tencereler; dondurucu geceler için battaniyeler; ateş yakmak için kibritler, balık avlamak için kancalar ve oltalar olurdu. Bütün bunlar olmaksızın hayatta kalmayı ona öğreten kişiyse Hall'dü.

New York'tan gelirken yanında küçük bir bıçak getirmişti. Bu yeterli olurdu.

"Burada bekle bir dakika," dedi derenin kıyısındaki bir taşı işaret ederek. "Ben hemen dönerim. Bir şey görür ya da duyarsan bağır."

Uzaklardaki bir şeye dikkat kesilmiş olan Etta başıyla onayladı. Nicholas geldikleri yoldan geri yürüdü ve göz ucuyla soluk yeşil renkte bir kule gördüğünde sağa yöneldi. Muzlar... Hiçbiri olgun değildi ama neticede yiyecek, yiyecekti. Muzları ağaçtan koparıp çantasına tıkarken her kim duyuyorsa ona şükran dualarını etti. Şu anki en zorlu mesele, su kaynatmak için bir kap ve ateş yakabilecek kadar kuru odun parçaları ve çalı çırpı bulmaktı.

Elini, düşünceli bir şekilde devrilmiş bir ağacın gövdesinde gezdirdi. Bıçağını kullanarak bir parça kesti ve üzerindeki tozu ve böcekleri silkeledi. Ağacın içi neredeyse tamamen oyulmuştu ve Nicholas bunu düzgün bir şekilde yontarsa küçük bir kâse olarak kullanabilirlerdi.

Nicholas rengi solmuş gömleğini çıkarıp çantasına tıkarken, gömleğin terden sırılsıklam olduğunu görüp şaşırdı. Havada, kolonilerin güneyindeki bataklıklara has bir şeyler vardı ve öfke dolu bir fırtınaya gebe olduğu hissediliyordu. Belki de su kaynatmak yerine gökyüzünden dökülenleri top-

lamaları yeterli olurdu.

Bıçağıyla çenterek ağacı kesmeye koyuldu ve bir şeyler başarmanın verdiği o güzel hissin içinde kendini kaybetti. Çok kısa bir süreliğine, yaprakların sağladığı mahremiyet içinde dinlenmek ve yarım muz yemek için durakladı. Kendini çok daha iyi hissediyordu ve midesini doldurduğunda kızın da böyle hissedeceğini biliyordu.

Ama derenin kenarına döndüğünde Etta ortalıklarda yoktu.

Ortadan kaybolmuş.

Nicholas gözlerini kapadı ki bu, büyük bir hataydı. Çünkü gördüğü tek şey, Julian'ın yüzü ve sisin içinde yitip giderken gözlerinde beliren o bakıştı.

"Etta?" diye seslendi sesi çatlayarak. "Etta!"

Gitmişti. Ayağı mı kaymıştı acaba? Düşmüş ya da boğulmuş muydu? Panik hissi içini kor gibi yakarak başının dönmesine sebep oldu. Açıklığa doğru atılıp kızın ayak seslerini, çıkardığı en ufak bir hışırtıyı duyabilmek için kulak kabarttı.

Etta'nın kendisine, usturlapla ilgili –Ironwood'la nasıl yüzleşmek istediğine dair– gerçek niyetini göstermediğini hissediyordu ama yine de çekip gitmiş, onu atlatmış olamazdı, öyle değil mi?

Daha önce yaptı, diye fısıldadı kafasının içindeki acımasız ses, *New York'ta...*

Arkasındaki çalılık hışırdadı ve Etta, gözleri kocaman açılmış bir hâlde sendeleyerek çalıların arasından çıktı. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Az evvelki dehşet hissinin kalıntıları bile Nicholas'ı boğmaya, kalbinin güm güm atmasına yetiyordu. Etta'nın saçları darmadağınıktı ve yanağında da öteki yanağındaki morluk

ve çizikle uyum sağlayan bir çamur izi vardı. Elbisesinin eteğini düzeltince Nicholas onun neden bir an için ortadan kaybolduğunu anlayıverdi.

"Ben..." demeyi becerebildi. "Sana yerinden kımıldamamanı söylemiştim!"

Nicholas'ın öfkesi karşısında Etta'nın suratı asıldı; vahşi bir ormanın içinde dolanmanın neden tehlikeli olabileceğini anlayamıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu kabul etmiştin!" dedi Nicholas kendini gülünç hissederek. Fakat göğsünde yanan ateşi söndüremiyordu bir türlü.

"Tamam," dedi kız yavaşça, "Üzgünüm..."

"Üzgün müsün?" Nicholas durumu kabul edip ateş yakma işine geçmesi gerektiğini biliyordu ancak korkusunu hâlâ üstünden atamamıştı. "Ya başına bir şey gelseydi? Seni nasıl bulacaktım? Senden bir şey istediğimde lütfen lafımı dinlemek için çaba göster!"

Etta tamamen doğrulunca Nicholas kızın, ceketini çıkarmış olduğunu ve onun içinde bir şey taşıdığını fark etti. Bu, kesik bir kafaydı...

Bir heykelin kafası. Heykelin yüzündeki huzurlu gülümsemeye bakarken sonunda sakinleşmeyi başardı. Bu, Etta'nın heykeli yere bırakırken yüzünde beliren kızgın bakışla tam bir tezat oluşturuyordu. "Nerede olduğumuzu bildiğimi söyleyecektim sana ama madem sen her şeyi biliyorsun o zaman bırakayım da bunu da kendin bul."

Etta bir hışımla dereye doğru gitti; Nicholas, göğsündeki sıkışmanın tekrar nefes alabilmesine izin verecek kadar gevşeyebilmesi için Etta'nın geri gelip bu olanlara gülmesini bekledi. Ama elbette böyle bir şey olmadı. Etta sendelediyse

de gayet becerikli bir şekilde toparlandı ve bir yere tutundu. Neydi o, taştan bir duvar mıydı?

Öyleydi. Ayrıca burada basamaklar ve yere devrilip gür ağaçlar arasında kaybolmuş daha fazla heykel vardı. Bu taş figürlerden çoğu Etta'nın bulduğuna benzer yüzlere sahiplerdi ama bazılarının yüz hatlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Zaman ve vahşi ormanın güçleri onları aşındırmıştı.

Bir gök gürültüsü ormanı titrettiğinde Etta durup ellerini kulaklarına bastırdı. Böcekler ve kuşlar âdeta çıldırdılar; kuşlar ilk küçük yağmur damlalarıyla birlikte ağaçlardan havalandılar.

"Aman Tanrım," dedi Etta soluğu kesilerek ve Nicholas'a bakmak için döndü. Kolunu uzatmış bitki örtüsünün gizlediği turunculu beyazlı bir şeyi işaret ediyordu.

Nicholas'ın bakışları, kızın ayaklarının dibindeki şeye kilitlenmişti ve hayvanın Etta'nın arkasında, çamurda doğrulan kafasını, parlak ve kaygan pullarını izliyordu. Etta onun üzerine basmış olmalıydı ve bundan bihaberdi.

"Sakın kımıldama." Gök gürültüsü bir kez daha kulaklarında patlarken çaresizlik ve dehşet hissi bir anda içinde yükselmeye başladı. Etta, Nicholas'a bakmak için dönerek geriye bir adım attığında yılan havaya yükselip saldırmaya hazırlandı. "Kımıldama!"

Nicholas o anda bıçakla nişan alabileceğinden emin değildi; eli kaysa ya da rüzgâr esse bıçak lanet olasıca yılana değil Etta'nın bacağına saplanabilirdi. Nicholas pek sorgulamaksızın altıpatları eline aldı ve ileri doğru atılan yılana ateş etti.

ANGKOR
1685

ON DÖRT

Etta, arkasından hafif bir patlama sesi geldikten bir saniye sonra bir sıcaklığın sol baldırını dağladığını hissetti ve ellerinin üzerine düştü. Kafasını tam zamanında kaldırdığından, ormanın derinliklerine doğru koşturan kaplanın parlayan kuyruğunu görebildi. Arkasına dönüp uzun, kıvrılmış gövdesinden biraz uzakta duran ve kendisine bakan kobranın kafasını gördüğünde kulakları çınlıyor ve zonkluyordu. Yılanın kafası da gövdesi de hâlâ kımıldıyordu.

Etta, bir anda indirip yaprakları titreten ve toprağı döven yağmurun içinde pek bir şey hissedemeden öylece yılana baktı.

Nicholas, birkaç adım ötede elinde altıpatlarla dikiliyor, vurulan yılan değilmiş de kendisiymiş gibi görünüyordu.

Etta uzanıp sol baldırına dokununca eline kan bulaştı. Kanlı eline o kadar uzun süre baktı ki sonunda yağmur kanı temizlemeye başladı; bu sırada Nicholas da içinde bulunduğu şoktan kurtulmuştu. Yılanı kenara iterek ileri doğru atıldı.

"Soktu mu seni?" Kızın bacağını eline alarak kendisi baktı ve Etta yanılmamıştı... Genç adam titriyordu. "Etta! Seni soktu mu?"

Hayır, sokmamıştı ama kurşun yılana isabet etmeden önce Etta'nın tenini sıyırmış, kızarık bir iz bırakmıştı. Yılan onu az kalsın sokacaktı ve Etta bunun farkında bile olmamıştı.

"Yüce Tanrım," dedi Nicholas elini yaraya bastırarak. Etta'nın elindeki ceketin kolunu yırtıp makas bulmak için çantayı karıştırdı. Mümkün olduğunca nazik bir biçimde kanı silip bacağını daha temiz bir başka kumaş parçasıyla sardı.

Ama kaplan nereye gitti? diye düşündü Etta. Onu ilk gördüğünde şaşırmış ve çok memnun olmuştu. Hayvanın ışıldayan gözleri, onların hareketlerini büyük bir ilgiyle takip ediyordu. İşte o zaman Etta, aralarında hiçbir engel olmadığını fark etmişti.

Nicholas, ellerini onun nemli saçlarında, omuzlarında, kollarında gezdirdi; sonra da yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışları ağır ağır genç adama odaklanınca onun bunca zamandır kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Nicholas. Altlarındaki zemin çamurdan bir nehre dönüşmüştü ve Etta bundan kurtulmaya can atıyordu. Başıyla onaylayarak genç adamın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi ve ayağının üzerine ağırlık verip veremeyeceğini temkinli bir şekilde kontrol etti. Kafasını kaldırıp Nicholas'a baktığında elleri hâlâ genç adamın çıplak omuzlarındaydı.

"İyi misin?" diye sordu Nicholas; sesi hâlâ bir tuhaf çıkıyordu. Etta tekrar başıyla onayladı. Ayağa kalkmak kolay olsa da konuşmak pek öyle değildi. "Yürümek ister misin?"

Etta, kollarını göğsünde kavuşturarak başıyla onayladı.

Nicholas onları ileriye doğru sürüklerken Etta'nın aklında bir düşünce belirdi ve genç adamı durdurup geri çekti. "Bekle... onu almalıyız..."

"Onu mu?" diye tekrarladı Nicholas. "Yılanı mı?"

"Evet." Etta şokun, zihnini kaplayan son kalıntılarından kurtuldu. "Ya... ya onu yememiz gerekirse? Yanımıza alsak iyi olmaz mı?" Bunu düşündükten sonra, "Gerçi kafayı almasak da olur," diye ekledi.

Nicholas, kasvetli havanın gümüşi ışıltısı altında bile capcanlı bir şekilde parlayan yeşil örtüyle çevrelenmiş hâlde; yüzünden, omuzlarından, göğsünde zikzaklar çizen yaraların üzerinden akan yağmurun altında gözlerini kırpıştırıp gülmeye başladı. Kafasını geriye atınca yağmur yüzüne çarptı; sonunda onu öpmek için eğildi, bu öpüşün tatlılığı dudaklarında kalmıştı.

Öpücük âdeta başlamadan bitmişti. Nicholas geri çekildi; Etta'nın yüzünü incelerken en az onun kadar utanmış ve ürkek görünüyordu. Etta'nın elleri, genç adamın alnındaki, o güzelim kara gözlerinin etrafındaki endişe dolu çizgileri silmek için yanıp tutuşuyordu. Ama Nicholas rahatlatılmaktan hoşlanan biri değildi –Etta bunu biliyordu– ayrıca bu endişenin aptalca bir on sekizinci yüzyıl görgü kuralı olduğunu da biliyordu. Onlar artık bunu aşmışlardı.

Etta omuzlarını dikleştirip meydan okurcasına Nicholas'ın gözlerinin içine baktı. "Sen buna öpücük mü diyorsun yani?"

Nicholas'ın dudağının bir kenarı havaya kalktı. "Düzgün bir öpücük için zamanımız yok, korsan. Şimdi söyle bakalım, tam olarak neredeyiz biz?"

***

Nicholas'ın gidip de... gömleğini çıkarmasını gerektiren şey her neyse o işi hallettiği ve kendisinin de kafası kopmuş Buda heykelini bulduğu süre zarfında Etta'nın zihnine yine bir şüphe yerleşmeye başladı. Ve yürürken uzaklardaki tapınağın karanlık zirvesini görür gibi olduğunda, öfke tekrar damarlarına dolmadan önce kısacık bir an için haklı olmanın verdiği o rahatlamayı hissetmişti.

New York.

Londra.

Ve şimdi de Kamboçya.

Bu kadarı, tesadüf olamayacak kadar fazlaydı. Mektubu çıkarıp New York'taki geçitten önce görmezden geldikleri ilk ipucunu tekrar okudu: *Kalk ve karanlığın sana çizgilerini kattığı o gizli ine gir.* Burası, Bhutan'daki Kaplan İni ya da Kaplan Yuvası da denen Taktsang Palphug Manastırı olsa gerekti; yani annesinin, buradaki mağaralardan birinde hayatıyla ilgili ne yapacağı konusunda meditasyon yaptığını iddia ettiği yerdi. Şimdiyse bu, pek olası bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Annesi ona mektubu nasıl çözeceğini anlatmıştı. Üstelik pek çok defa, uyumadan önce hayatına ve maceralarına dair anlattığı hikâyelere yedirerek yapmıştı bunu. Hatta bu sahneleri resimleyerek de oturma odasına doğru bir sırayla yerleştirmişti. Aralarındaki bağlantıyı hemen kuramamış olmak Etta'nın kendisini aptal gibi hissetmesine yol açmıştı. Her bir ipucu, annesinin yolcu yaşamının gerçekliğini saklamak adına dikkatle farklı kılıklara sokulmuştu; aslında her biri de burnunun ucundaydı.

Etta artık, Britanya Müzesi resminin onu müzeye değil, resmin diğer öznesine yani Alice'e yönlendirdiğinden emindi. Ayrıca biraz daha düşünürse annesinin şehirdeki ilk dairesi olduğunu iddia ettiği yerin, şehir merkezinin doğusundaki ışıklarını gösteren resminin Güvercin Tavernası'yla aynı yerde olduğuna bahse girebilirdi.

Beni dinliyor musun, Etta?

Etta, dikkatini veriyor musun?

Sana bir hikâye anlatayım...

Rose, tohumları ekmiş ve yıllar içinde tekrar tekrar anlattığı hikâyelerle onları sulamıştı. Etta'ya, usturlabı bulması için gereken her bilgiyi vermişti; Etta'nın sadece bu bilgilerin aralarındaki bağlantıları kurması gerekiyordu.

Etta, Kaplan İni bir yana, hayatı boyunca Bhutan'a bile gelmemişti ama annesi dışında buraya gelen başka birini daha tanıyordu.

Nicholas'la birlikte yan yana yürüyorlardı; Etta'nın bakışları yerde, Nicholas'ınkiler önlerindeki patikadaydı. Sonunda yeşilliklerin arasında daha çok karşılaşmaya başladıkları taş ve heykeller onları ileriye doğru yönlendirdi. Etta, annesinin anlattığı ve görünüşe bakılırsa kısmen gerçek olan hikâyelerden her iki şehirde de –Angkor Wat ve şu anda bulundukları Angkor Thom– kendi zamanında, dört bir yana yayılan vahşi ormanın büyük kısmının turistlerin tapınakları ve yapıları keşfetmeleri için budanarak yok edildiğini biliyordu. Ama hangi yılda ya da dönemdelerse, buranın Khmer İmparatorluğu tarafından terk edilişinden sonraki ve Batı medeniyeti tarafından keşfedilişinden de önceki bir zamanda oldukları açıktı.

"Yüzmemiz gerekecek," dedi Nicholas; yaklaşık bir saattir

ağzından çıkan ilk cümle buydu. Etta'nın, büyük şehrin kalıntılarını çevreleyen bir hisar hendeği olduğunu düşündüğü bir yere gelmişlerdi. Hendek yıllar içinde doğal olarak toprak ve vahşi yaşamın izleriyle dolmuştu ama yağmur nedeniyle su seviyesi, içinden yürüyerek geçemeyecekleri kadar yükselmişti.

"Hayır, annem köprü gibi bir şeyden bahsetmişti... sanırım güney kapısındaydı," dedi Etta. Bunun, kendi zamanındaki modern setler gibi bir şeye benzediğinden pek emin olmasa da hendeğin içinde yaşama ihtimali bulunan şeylerden kaçınmak adına yine de bir araştırmaya değerdi.

Sessizliği bozmak ve yağmurun yaprakları öfkeli yılanlar misali hışırdattığını düşünmemek için, "Julian'la nerelere gittiniz?" diye sordu.

"Buralara bir yerlere."

Pekâlâ. Julian hâlâ yasak bölgeydi ve bunun ona hâlâ acı verdiğini görüyorken Etta bu konuda daha fazla konuşamazdı. Ama yine de genç adamın hayatının o dönemini delicesine merak ediyordu.

"Galiba usturlaba ulaşmak için doğru izin peşindeymişsiniz," dedi Etta. "Doğru yılda mıydınız bilmiyorum ama ilk ipucunun Kaplan Yuvası'nı işaret ettiğine neredeyse eminim. Julian orada ölmüştü, değil mi?"

Nicholas elini kısa saçlarının arasında gezdirip başıyla onayladı.

Etta parmaklarını birbirine kenetledi. "Bu, annemin suçu, değil mi? Hepsi. Senin onunla seyahat etmen, onun ölümü..."

"Yöntemleri her ne kadar sorgulanabilir ve acı verici olsa da doğru olduğuna inandığı şeyi yaptığı için anneni affedebilirim," dedi Nicholas. "Ama bu işin en başına dönecek olursak

suçlanacak tek bir kişi var, o da Ironwood."

Her zaman Ironwood'tu.

"Nereden veya nasıl başlamalıyım bilmiyorum," dedi Nicholas, Etta'nın önündeki bir dalı kenara çekerek. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi. "İhtiyar, bir rahibin tuttuğu bir kaydı bulduğu için Julian'la bizi Bhutan'a göndermişti. Bu kayda göre rahip, sarışın, genç bir kadının meditasyon mağaralarından birine girdiğini görmüştü ve kadın buradan bir daha hiç çıkmamıştı. Bunun yine boş bir ipucu olduğunu düşünmüştük. Yıllarca bizi Meksika'dan Hindistan'a, sanırım senin Alaska olarak bildiğin ülkeye kadar bir sürü yere göndermişti."

Etta başıyla onayladı.

"Bu... konuşması pek kolay bir konu değil," diye devam etti Nicholas; kısık sesi, gök gürültüsünün çatırtısının içinde bir anlığına boğulmuştu. "Bir süreliğine gerçek rolümü görmezden geldim. Julian'ın hizmetkârı olarak değil kardeşi, dostu, koruyucusu olarak onun yanında olduğumu kendime söyleyip duruyordum. Sanırım o da beni sırdaşı olarak görüyordu ama... Korkarım ki fazlasıyla gururlu biriyim. Aslında bir uşak olarak onun yanında olduğumu idrak edişim içimi yaktı. Ona gücenmeme sebep oldu. Ölmesinden hemen önce ona artık daha fazla seyahat etmek istemediğimi, bir daha onun hizmetinde tutsak olmayacağımı söylemiştim. Ironwood, eğer aileye geri dönersem bana statü, macera, mucizeler falan vadetmişti. Yani tam da on dört yaşında bir oğlan çocuğunu heyecanlandıracak şeyleri... Ama özgürlüğüm asla verilmedi bana. Her zaman emirlere uygun hareket ettim. Tam bir eğitim almadım hiçbir zaman ya da geçitlerin yerleri falan söylenmedi bana. Mesela şu an Ironwood onlardan kaçarak

ortadan kaybolduğumu falan düşünüp endişe ediyor mudur diye merak ediyorum."

Etta onu anlıyordu. Cyrus usta bir manipülatördü. Julian'la seyahat etmesi karşılığında muhtemelen Nicholas'a kementle ayı yakalayıp ayağına sermeyi falan vadetmişti.

"Bu seçimleri yeni baştan yapmak istiyordum. Kendi hayatımı kurmak, o hayatın benim kontrolümde olduğunu hissetmek istiyordum. Bunu bir tek Hall'lerle yaşadığım, Kaptan'la denize açıldığım zaman hissetmiştim."

"Bunu söylediğinde Julian sana ne dedi?" diye sordu Etta.

Nicholas uzunca bir süre sessiz kaldı. "İmzaladığım bir sözleşme olduğunu, en ufak bir kan bağının bile Ironwood'ları anlaşmayı bozmaya ikna edemeyeceğini söyledi. Öyle ya da böyle, bunun benim amacım olduğunu, işlerin böyle yürüdüğünü belirtti. *Son derece üzgünüm, ahbap*, falan filan dedi. Kötü bir kalbi olduğuna inanmıyorum. Sadece, tıpkı diğerleri gibi o da bütün bu gerekçelerle zehirlenmişti."

Etta, onun elini tutmak istediyse de omuzlarının gergin duruşuna bakarak Nicholas'ın şu an bunu hoş karşılamayacağını düşündü.

"Hatamı anladım. On sekizinci yüzyıla, kendi doğal zamanıma geri döner dönmez o aileden uzaklaşmayı planlıyordum. Oradan döndükten sonra gerçekten de bunu..." Sesi yine canlılığını yitirdi. "Sophia hâlâ onu ittiğimi mi düşünüyor?"

Etta irkilerek ona yanıtı vermiş oldu. "Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim."

"Öyle mi?" dedi önlerine çıkan bir dalı iterken. "Onu suçlamıyorum. Bütün aile, kontratımdan kurtulmak için yanıp

tutuştuğumu biliyor olmalı. Sürgün edilmek her ne kadar sert bir ceza olsa da bunu başarmak için iyi bir yoldu. Acaba... acaba sonucunun ne olacağını bilerek bir şekilde onun düşmesine izin mi verdim diye çok düşündüm."

Etta kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ayrıca ne olursa olsun Sophia da bunun bir kaza olduğunu biliyor."

"Ama beni suçluyor," diyerek sözünü tamamladı Nicholas. "Ben de kendimi suçluyorum. Ayrıca aptalın tekiyim çünkü her şeye rağmen o benim kardeşimdi. Onu, aramızda kan bağı olmasa da kardeşim olan Chase'den biraz olsun farklı görmedim ya da daha az sevmedim. Ama belli ki aynı şey onun için geçerli değildi."

Etta, Sophia'nın söylediklerini –Julian'm, herkesin Nicholas'ı onun kardeşi gibi görmesi konusunda ısrarcı olmasıyla ilgili– hatırlamaya çalıştı ama Julian bu hislerini hareketleriyle göstermediği için sözlerinin pek kıymeti olmamıştı büyük ihtimalle.

"Bu, seni aptal yapmaz," dedi Etta kızarak. Sonra da sırılsıklam olan saçlarını yüzünden çekti. "Sen sevilmeyi ve saygı görmeyi hak ediyorsun."

Nicholas onu duyduysa bile belli etmedi. Bir an için yüzünü yağmura çevirdi, ardından sessizlik içinde yola devam etti.

"Onu kurtarmalıydım," dedi uzun bir süre sonra. "Geri dönüp de seni göremeyince... dağdaki o ana geri gittim. Bu anı... âdeta beni çekiştiriyordu. Senin iyi olduğunu gördükten sonra bile bu his geçmek bilmedi."

Bir panik atak mı geçirdi acaba? diye düşündü Etta. *Ya da korkunç bir anıyı tekrar yaşamak gibi bir şey miydi bu?* Neden bu kadar aşırı tepki gösterdiği şimdi anlaşılıyordu.

"Bunun sonunda geriye sadece seni her şeyden koruyamayacak olmanın kesinliği kalıyor ve bunu kabullenmek çok zor," dedi Nicholas. "Ama söylediğim şeylerden dolayı gerçekten çok üzgünüm."

"Çocuk muamelesi görmek beni deli ediyor," dedi Etta. "Niyetinin bu olmadığını ve senin zamanında işlerin daha farklı yürüdüğünü biliyorum ama şu hayatta tepemin tasını en çok attıran şey bu."

Nicholas başıyla onayladı. "Biliyorum. Mantıksız davrandım."

Etta omuz silkti. "İnan bana, mantıksız düşüncelere o kadar da yabancı değilim. Hayatımın büyük bir kısmını, gizliden gizliye annemin dünyaya getirmekten pişmanlık duyduğu bir hata olduğumu, bu yüzden bana o kadar mesafeli davrandığını düşünerek geçirdim. Annem katı kalpli, memnun etmesi imkânsız biriydi. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Ben küçükken o... çok farklı biriydi. Ayrıca bana, ihtiyacım olan her şeyi verdi." Tabii zaman yolculuğuyla ilgili gerçekleri saklaması hariç. Etta dönünce Nicholas'la göz göze geldi. "Bunu daha önce kimseye söylemedim. Hatta kafamın içinde bile bu düşüncelerin kelimelere dönüşmesine izin verdiğimi sanmıyorum."

"Artık gerçeği bildiğine göre..." diye söze başladı Nicholas.

Çamurlu suların arasında ilerlemeye çalışan Etta'nın gözüne parlak renkli bir ışıltı çarptı. Bir şey demeksizin yere çömeldi ve Nicholas'ı da beraberinde aşağıya çekti.

Nicholas şaşkın bir şekilde homurdanarak dizlerinin üzerine düştü. Etta dikkat kesilmişti; karşılarındaki bir noktaya odaklanarak çalılığın üzerinden bir göz atmak için hafifçe

yükseldi. Hendeğin kenarından yürüyerek, her ne kadar vahşi orman onları gizlemek için elinden geleni yapsa da şehrin duvarlarını izlemeye çalışmışlardı. Ama şimdi Etta'nın gözüne yeni bir şey takılmıştı. İleri doğru eğilerek önündeki karman çorman yaprakları ve dalları araladı. Hardal rengi bir kumaş. Bir hareket.

Adamlar.

Baktığı şeyin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Onun zamanında Budist rahipler safrandan mandalina rengine kadar çok çeşitli, canlı renklere sahip cübbeler giyiyorlardı. Bunlarsa daha donuk sarıydı ve çamurla lekelenmişlerdi; çökmekte olan köprünün karşı ucunda belli belirsiz görünen kapı girişinin altına sığınmış adamların üzerine yapışmışlardı.

"Sanırım bahsettiğin köprülü kapı burası," dedi Nicholas kulağına doğru.

Etta başıyla onayladı. Hendeği geçmek için tek yol burası gibi görünüyordu ama köprü bile vahşi orman tarafından yavaş yavaş yutuluyor gibiydi.

Rahipler ne yapmaları gerektiğini tartışıyor gibi görünüyorlardı. İçlerinden biri ellerini ormana, onların saklandığı yöne doğru sallayınca Etta ve Nicholas dümdüz yere yapıştı.

"Öylece... geçip gidemeyiz, değil mi?" diye fısıldadı Etta.

Nicholas kaşlarını kaldırdı. "Buraya aitmişiz gibi görünüyor muyuz sence? Burada bulunuşumuzun mantıklı bir açıklaması olabilir mi?"

Pekâlâ, doğru bir noktaya değinmişti. Zaman yolculuğu yapmak etrafla uyumlu olma sanatıysa, Kamboçya ormanlarında ortaya çıkışlarını ve kılık kıyafetlerini açıklamak biraz zor olabilirdi.

"Bizim varlığımızı açıklayabilecek bir muhafızla birlikte seyahat etmiyoruz," diye devam etti Nicholas kısık bir sesle. "Ayrıca bizi gördüklerini not ederlerse o kayıt kalır ve..."

Tarihi değiştirirdi. Küçük bir dalgacıktı belki ama... Etta her ikisinin geleceğini de riske atmayı göze alamazdı.

Ne kadar süre orada beklediklerini tam olarak söyleyemiyordu ama Nicholas'a yaslanıp yanağını onun çıplak omzuna koyarak sızmasına yetecek kadar süre geçmişti. O bitkin sisin içinden onu çekip çıkaran şey konuşma sesleriydi. Nicholas doğrulup oturduğunda, yanındaki o sıcak, sağlam gövde kayıp gitmişti. Rahipler kapı girişinin korumasından çıkıp köprüye doğru ilerlemeye başladıklarında Nicholas onları izliyordu.

Etta yüzünü ovuşturup rahiplerin sessiz mırıltılarını ve nemli, vıcık vıcık ormandaki ayak seslerini dinledi. Rahipler bir patikaya doğru dönüp bitki örtüsü tarafından yutuluncaya dek onları izledi. Toplam on kişilerdi. Nicholas başka rahiplerin de şehirden çıkıp ilk gruba katılıp katılmayacağını görmek için bekledi. Kimsenin gelmediğinden emin olunca da Etta'nın kalkmasına yardım etti. Etta ağrıyan bacağına fazla ağırlık vermedi.

Nicholas endişeli bir ifadeyle ona bakınca, "Merak etme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Bununla baş edebilirdi.

"Annen gerçekten de korkutucu biri olsa gerek," dedikten sonra düşmüş bir ağacın üzerinden atlamasına yardım etmek için Etta'nın koluna girdi ve bir daha da bırakmadı. "Devrim, savaş, ıssız bir orman. Sıradakinden korkuyorum doğrusu."

"Paris," dedi Etta soluk soluğa bir hâlde. Lüksemburg Bahçesi'nin resmedildiği tabloyu öyle net bir şekilde hatırlıyordu

ki âdeta çimenin, ağaçların ve uçsuz bucaksız çiçek tarhlarının tatlı kokusunu alabiliyordu. Yağmurdan sonra vahşi ormandaki çürüme kokusu daha da kuvvetlenmişti. Bulutların gölgesiyle gece daha erken çöküyor, parmaklarıyla gökleri kavrayarak havadaki kasveti artırıyordu. Annesinin –ya da ailesinin– bu yerle bağlantısı neydi?

"Yüce Tanrım. Dur tahmin edeyim: Fransız Devrimi mi? Yoksa Terör Dönemi mi?" *Olamaz*, dercesine burun kemiğini sıktı. "Bu araştırma esnasında kellemi kaybetmek istediğimden emin değilim."

Etta'nın hiçbir fikri yoktu ama içinde bulundukları dehşet verici şartlar düşünüldüğünde zorluk olsun diye karşılarına bir giyotin çıkarsa buna pek şaşırmazdı. Annesinin yolcuları, bıraktığı izleri takip etmekten alıkoymaya çalıştığını anlıyor sayılırdı ama yine de...

Kollarını ve sırtını esnetti. Annesi bunu yapacak kadar güçlüyse Etta da yapabilirdi.

Ev, diye düşündü. *Ev, annem ve... ve ne?*

"Yüzündeki bu ifade bir önseziden mi kaynaklanıyor acaba?" diye sordu Nicholas, yüzünde ufak, bilgiç bir tebessümle. Bu gülüşü görünce Etta'nın kalbi ısındı; o dudakların yumuşak, tatlı dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu.

"O kadar... umursamıyorum," diye itiraf etti Etta ilk defa. Bu yapabildikleri şey –yetenekleri– öylesine mutluluk verici, saçma, korkunç ve muhteşemdi ki kalp ritmini hızlandırıyordu. Çok uzun zamandan beri ilk defa kemandan, yarışmalardan ve bitmek bilmez alıştırmalardan oluşan o balondan kurtulma fırsatı gibiydi bu. Bu görevi buraya kadar başardığı ve başarmaya devam ettiği için kendini güçlü ve yetkin hissedi-

yordu; artık önünde, seçilmeyi bekleyen bir iskambil destesi gibi açık duran bütün o gizli dönemleri merak ediyordu.

Beni öptü.

O da Nicholas'ı öpmüştü.

Üstelik kazara olmamıştı bu. Rahatlayıp sersemledikleri bir an falan da sayılmazdı. Şimdiki tutuşu kadar doğal ve tanıdık gelmişti ona. İçgüdüsel olarak aralarında bir şeyin geliştiğini biliyordu ve şimdi bunun istediği 'şey' olmasına çok memnundu. Belki de gerçekten bir korsandı; çünkü bulduğu bu hazineyi gönüllü bir şekilde bırakmaktansa ölümüne savaşmaya hazırdı.

Nicholas'a, o güçlü yüzüne doğru bir bakış atarken aklına bir düşünce takıldı ve bundan bir türlü kurtulamadı. Bu, o kadar kolay, o kadar iyi bir çözümdü ki umutsuzca buna esir olduğunu fark etti.

Cyrus, Etta'nın usturlapla birlikte kaçıp gitmesine göz yumduğu için onu cezalandırmasın diye... Belki de bundan kurtulmak için Nicholas onunla birlikte gelmeliydi. Kendisinin hâlihazırda bildiği bütün modern mucizelere sahip olabileceği geleceğe seyahat edebilir, orada iş bulabilir, okula gidebilir ve...

Bir daha asla Chase'i ya da Kaptan Hall'ü, bir parçası olduğu ailesini göremezdi. Umutsuzca istediği o gemiyi satın alamazdı.

Onunla birlikte gelmesini istemesinin bencilce olduğunu biliyordu. Ayrıca bunu temelde Nicholas'm can güvenliği için istese de onu bir daha asla görmemeye, ona ne olduğunu bilmemeye, kendisini öptüğünde çıkardığı o hafif iniltiyi bir daha duymamaya da hazır olduğu söylenemezdi. Etta kendi

zamanının, ırkçılıktan uzak ütopik bir dönem olduğunu, ten renginden ötürü kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini ya da incitmeyeceğini söyleyemezdi elbette. Ama yine de on sekizinci yüzyıl gibi de değildi. Tamamen kendi kontrolünde bir yaşam kurabilirdi orada...

Derin bir nefes verdikten sonra uzanıp yosunlu kaygan taşların arasında ilerlemesine yardım etmek için kolunu tutmaya devam eden Nicholas'ın eline dokundu.

Onun adına karar veremezsin. Etta sadece kendi adına seçimler yapabilirdi.

Ev, onun önündeki tek yoldu. Evi; New York, ilk sahne performansı, annesi, Alice'ti ve...

Hava, fırtınanın yaklaştığı o anlardan daha serindi ve Etta soğuktan titreyince Nicholas, patikadan yukarı, koyu renk taş kapılardan birinin kemerine doğru çıkarlarken Etta'yı kendine çekerek ona sarıldı. Etta, kayanın dört bir köşesinden fışkıran ormana tepeden bakan o muazzam yüzü daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Kulenin sivri siperleri, dişe benzer katmanlar hâlinde oyulmuştu ve tıpkı bir lotus çiçeğinin yaprakları gibi birbirlerini çevreliyor gibiydiler.

"Biraz dinlenelim," dedi Nicholas giriş kapısının kemerine vardıklarında. Yağmur hâlâ hafifçe yağıyordu –Alice her zaman çiseliyor derdi– ama fırtınanın etkisiyle sular ağaçların ve yapıların üzerinden çılgınca süzülüyordu. Bir an durup elbisesindeki suları sıkmak istedi ama... yola devam etmek istiyordu. Etta, daha önce hiç olmadığı şekilde zamanın son derece hakiki bir değer taşıdığını anlıyordu artık ve onlar bu zamanı harcıyorlardı. Bunu fark ediyordu. Peki o zaman bir an için bile olsa yavaşladıklarında neden içten içe, gizliden

gizliye bir memnuniyet duyuyordu? Kısacık bir an olsun ona yakın olmak, tenini kendi teninde hissetmek, düşüncelerini duymak için... Etta bunu ne zaman fark ettiğini bilmiyordu; belki de bunca zamandır zihninin bir köşesinde, gölge gibi keşfedilmeyi bekliyordu ama sonunda gün yüzüne çıkmıştı işte: Usturlabı ne kadar çabuk bulurlarsa Etta o kadar çabuk gidecekti. Nicholas da ona bir daha asla seyahat etme niyetinde olmadığını defalarca söylemişti; yani bu ayrılık, onların sonu olacaktı.

Kes şunu.

"Devam etmeliyiz." Ve aslında seçenek olmayan seçenekleri düşünmeyi bırakmalıydı. Bu şey her neyse artık, sırf onu bırakmaya hazır olmadığı için oyalanamazdı.

Annem. Etta, özünde oldukça uyduruk olan planını düşündükçe bütün bunları kalan yedi gün içinde yapması gerektiğini daha net anlıyordu. Geleceğe dönüp annesinin zarar görmesine engel olmak için oldukça büyük bir şansa ihtiyacı olacaktı ve bu zamanın bir kısmını da onun nerede tutulduğunu bulmak için kullanması gerektiğini belirtmeye de lüzum yoktu elbette.

"Etta, lütfen," dedi Nicholas. "Zaman kaybettiğimizi biliyorum ama bir şeyler yemen gerek ve ben de etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etmeliyim. Geçidin yerini tespit edeceğim. Sen... yarana pansuman yap."

Nicholas'm âdeta yalvarırcasına konuşması, Etta'nın dilinin ucuna kadar gelen itirazı alıp götürdü. Ama Nicholas bakışlarıyla şehri tarayarak ileri doğru bir adım atınca Etta uzanıp onu bileğinden yakaladı.

"Ayrılmak istemiyorum," dedi. "Lütfen... yanımda kal.

Birkaç dakika dinlenip bir şeyler yerim, sonra da geçidi birlikte buluruz."

Nicholas'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Pekâlâ, Etta. Pekâlâ."

Nicholas karşısına otururken Etta çamura oturup sırtını kapı girişine yasladı. Sonunda Nicholas'ın, derenin orada yken yanından gittiğinde ne yaptığını anladı: Ağaçtan kâseye benzer şeyler oymuştu. Bunlardan birini uzatarak yağmurun kabın içine dolmasını bekledi, sonra da bunu Etta'ya verdi. Etta suyu bir dikişte içtikten sonra Nicholas'ın yaptığı gibi biraz daha su toplamak için yeniden uzattı. Nicholas sırılsıklam olan çantanın içini kurcalayarak kederli bir bakışla ıslak gömleğini çıkardı ve Etta'ya ufak, parlak bir öbek uzattı... Muzdu bunlar.

Etta açgözlü bir şekilde ilk muzu soyup meyvenin yumuşak gövdesini parçalara ayırırken Nicholas da gömleğini sıkmaya çalışmaktan vazgeçmiş tekrar üzerine geçirmişti. Yumuşak patırtılar çıkararak kemerden akan yağmur damlaları loş ışığı yansıtıyordu. Sular, bir araya toplanarak yüzlerce yıllık basamaklardan patika boyunca akıp gidiyordu. Etta gözlerini kısınca, uzaklardaki bulanık görünen o çok dallı ağaçların bazı yapılara doğru uzandığını, kökleri ve dallarıyla duvarları yuttuklarını görebiliyordu.

Kuşlar tekrar ötmeye başlayınca Etta gözlerini kapayıp nemli havayı öylece içine çekti. Tekrar gözlerini açtığında Nicholas, dizlerini göğsüne çekerek oturmuş onu izliyordu; yüz ifadesi gizemliydi.

Nicholas'ın, düşüncelerinin akıntısına kapılarak uzaklaştığını hissedebiliyordu; bu yüzden ona doğru yüzmeye karar verdi.

"Bir öpücük verseniz?"

Etta, onu azıcık da olsa hâlâ şaşırtabildiğine sevindi. Nicholas gürültülü bir kahkaha koparırken yüzündeki o donuk konsantrasyon ifadesi kayboldu.

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmam. Buradan hiç gidemeyebiliriz."

İşte, o cüretkâr gülümseme. Etta bunu görünce damarlarına bir sıcaklık yayıldı ve her ne kadar kendisi kur yapmış olsa da Nicholas'ın sözlerinin altında yatan imadan dolayı kızardı. Ama gülümsemenin görünmesiyle kaybolması bir oldu. Etta'nın yaralı bacağına uzanıp iyileşmekte olan kesiğe baktı. Nicholas, ıslak sargı bezini çözerken kafasını iki yana salladı. Bir eliyle ayak bileğini kavrayıp parmaklarıyla kemiğin kıvrımını okşarken, diğeriyle de baldırı boyunca ilerleyip büzüşmüş, kızarık yaranın etrafına dokundu. Etta, onun dokunduğu yerlerdeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Karnında tuhaf bir sancı hissetti ve damarlarındaki sıcaklık yankılanarak göğüs kafesini, boynunu ve yüzünü sardı; ta ki bütün bedeni onun dokunuşu için kıvranana dek...

Nicholas eğilip Etta'nın şimdiye dek fark etmemiş olduğu dizindeki morluğa hafif bir öpücük kondurdu.

"Senin suçun değil," dedi Etta yumuşak bir sesle. Dikkat etmiş olsaydı yılandan kaçınabilirdi. Etta bundan bir an için bile şüphe etmemişti.

Nicholas'm yanıtı, tenine çarpan bir fısıltıydı. "Eninde sonunda bunu kabul edeceğim. Ama şimdilik birazcık kederlenmeme izin ver."

Etta, tatlılıkla gülümseyerek dizlerinin üzerine doğruldu. Ona doğru emeklerken genç adamın gitgide düzensizleşen

soluklarını dinledi. Nicholas'ın bakışları onun yüzündeydi. Ellerini yumruk yaparak dizlerinin üzerine koydu ve Etta kendi ellerini onların üzerine koyduğunda titrediklerini fark etti.

Nicholas'ın sağ elini alıp sert, yaralı eklem yerlerine yumuşak bir öpücük kondurdu ve genç adam titrediğinde Etta da buna karşılık midesinde bir ürperti hissetti. Etta, Nicholas'ın elini geri bıraktı ve kendi ellerini üstüne bastırarak onları hapsetti.

"Sen..." Etta, öne eğilip genç adamın dudaklarına hafif bir öpücük kondurduğunda Nicholas sustu. Genç adam geri çekilmeyince, Etta onun yumuşak nefesini içine çekip bu defa birazcık daha sert bir biçimde öptü onu. Genç adamın ellerini kurtarmak için çekiştirdiğini hissetti ama onun yüzündeki şaşkınlığı izleyerek dudaklarını iyice bastırdı ve yerinden kımıldamadı. Etta, sadece bir an için bir saplantıyı başka biriyle değiştirdiğini düşünüp endişelendi; sahnede olmanın verdiği sarhoşluk hissinin yerine bu tuhaf özgürlük hissini koyuyor, ruhunun Nicholas'ın yanında ortaya çıkıveren o vahşi, bilinmedik yanını tercih ediyor gibiydi. Nicholas ona kendini cesur hissettiriyordu; koşulsuz şartsız, hiç yargılamadan olduğu gibi davranmasına izin veriyordu. Sırf bu yüzden de Etta, içinde bulunduğu yaşamın çok daha güzel, çok daha berrak bir hâl aldığını hissediyordu.

Nicholas öylesine kısık bir sesle konuştu ki Etta bunları hayal ettiğinden şüphelendi bir an. "O zaman sen de aynı şeyleri hissediyorsun?"

Etta burnunu onunkine değdirdiğinde bedeninin her yanı uğulduyor, mutluluk hissinin bu minik, mükemmel senfonisiyle coşuyordu.

"Bırak beni," dedi Nicholas boğuk bir sesle. İstese ellerini çekebilecek kadar güçlü biriydi; Etta'nın düşünceleri kafasının içinde, arzu, karmaşa ve umarsızlıktan oluşmuş sersemletici bir dansla dönüp duruyordu. "Etta..."

Nicholas öne eğilip dudaklarına yapışarak onu öptü; ta ki Etta soluk alabilmek için geri çekilene dek. Nicholas ellerini çektiğinde Etta ona bu defa izin verdi; genç adamın o güzel yüzünü ellerinin arasına aldı, onun ellerinin saçlarının arasında, omuzlarında dolanışını hissetti. Gökyüzünden o an yağmur boşanmış olsaydı, Etta fırtınayı hiçbir şekilde hissetmezdi. Çünkü kendisi bambaşka bir fırtınaya kapılmış gidiyordu. Hızla geçip giden zaman ısrarcı ve talepkâr bir şekilde onu çekiştiriyordu ama Etta'nın tek istediği orada kalmak, Nicholas'ın tenindeki deniz kokusunu içine çekmek, yüzünü onun boynuna gömmekti; burası sadece ve sadece Etta için yaratılmış bir yer gibiydi. Zamanın onları unutabileceği bir yer varsa Etta burayı bulmayı çok arzu ediyordu.

Nicholas öyle hızlı soluk alıp veriyordu ki Etta, genç adamın kalbinin göğüs kafesinden fırladığını hissediyordu ve kendi kalbinin de böyle çarptığından emindi. Dudaklarını Nicholas'm kulağının kıvrımlarında gezdirirken parmakları da genç adamın sırtındaki sert kaslarda geziniyordu.

"Yapamayız," dedi Nicholas Etta'nın saçlarına doğru âdeta yalvarırcasına. "Bu işi bu kadar zorlaştıramayız."

Artık çok geçti.

Etta asla sahip olamayacağı bir şeyle kendine işkence ederek ne yapıyordu ki zaten? Kendisini ona doğru sürükleyen, arzularını birbirine düğümleyen bu güç her neyse onunla savaşabilirdi: Yani aralarındaki bu çekimle... Etta kendi evine,

Nicholas da kendi evine dönecek, onları birbirlerine çekip duran bu şey, mesafe, zaman ve ölümle yok olup gidecekti.

Sen doğduğunda o yüzyıllardır ölüydü.

Asla tanışmamaları gerekiyordu. Belki de bu yüzden bu kadar çok istiyordu onu; çünkü bu, imkânsız bir şeydi. Her ikisi de kendilerine neyi yapıp neyi yapamayacaklarının söylenmesine izin vermeyecek kadar inatçıydılar.

O anda, Etta'nın umurunda değildi bunlar.

O anda, Nicholas'ın umurunda değildi bunlar.

Etta, bu sefer ilk adımı kimin attığını anlayamamıştı ama bildiği tek bir şey vardı; o da ciğerleri yanana, onun bedenini daha yakında hissetmek için yanıp tutuşana dek öpüştükleriydi. Etta'nın sırtı, kapının girişindeki nemli taşa çarpınca genç adamın içindeki fırtınayı hissedebildiğini düşündü; genç adamın çaresizlik ve gerginlikle esen rüzgârları Etta'nınkilerle karşılaşıyor, ikisi birbirinin içine geçiyordu.

Nicholas, öpücükleri yumuşarken elleriyle Etta'nın ensesini kavrayıp onu duvara bastırdı ve âdeta orada tutsak etti. Etta, genç adamın onu yavaş yavaş keşfetmeye koyulduğunu hissetti. Nicholas'ın dokunuşunun yumuşaklığı yüzünden Etta onun ıslak gömleğini kavradı. Yine bir geçitten geçmiş gibi etrafındaki dünya yok olup gitti.

Geçit.

Gerçek dünyayı kendilerinden uzakta tutmaya çalışarak Nicholas'ı daha çok kendine çekti. Nicholas hafif, arzu dolu bir inilti çıkardı.

Usturlap.

Etta ellerini Nicholas'ın beline doğru kaydırdı, parmaklarıyla gömleğinin altındaki sıcak, çıplak tenini araştırdı.

Annem.

"Etta," diye mırıldanırken kızın ismini âdeta bir sırra dönüştürüyordu. "Etta... biz... geçide..."

Vakit yok.

"Biliyorum," diyebildi dudaklarını genç adamın dudaklarından ayırmadan. "Ben..."

Her ikisi de bunu yapmaları gerektiğini bilse de Etta'nın onu kendinden uzaklaştırıp bu anı sonlandıracak gücü yoktu. Şimdi bile bu bilgi, ona kendini daha da çaresiz hissettiriyor, teninin ateşler içinde yanmasına sebep oluyordu. Ayrılmayı reddederek onu daha da sıkıca kavradı.

Bunun için vakit yok.

Başladığı gibi son bulmalıydı bu. Yani birlikte durmalılardı. Etta, Nicholas'ın yavaşladığını hissetti; tembel, uyuşuk öpüşleri, bir hayaletin dokunuşlarına dönüştü.

Bizim için vakit yok.

Etta titrek bir soluk alıp yüzünü çevirdi. Nicholas öne eğilip başını eline yaslayarak soluklanmaya çalıştı.

Bir süre sonra donuk bir sesle, "Az evvel söylediğimde haklıymışım, değil mi?" dedi Nicholas. "Ironwood arkamızdan bir yolcu göndermeden önce... gitmemiz gerek. Tabii çoktan göndermediyse."

Etta bakışlarını, ıslak taşlardan ve aralarından akıp giden yılankavi yağmur derelerinden ayırmadan başıyla onayladı. *Neden böyle oluyor?* Bu düşünce içini dağladı. *Neden Nicholas? Neden?*

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Nicholas sessizce. Kızın yüzüne dokunmak için elini kaldırdı

ama bunu yapmaması gerektiğini düşünmüşçesine geri indirdi.

"Sanırım... Filler Terası'nı arıyoruz," dedi Etta yeniden konuşabilecek duruma geldiğinde. "Bu yüzden annemin yaptığı tablo... onun biraz daha tepeden görünümüydü. Gerçi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil. Bunu bulmak için hızlı bir yöntemimiz var nasıl olsa. Titreşimi yakalayacak kadar yakında olduğumuzu sanıyorum." Nicholas çantaya uzanıp mızıkayı çıkardı ve enstrümana üfledi. Geçidin sesi iki misli yankılanarak, etraflarındaki boş taşlarda çınladı. Etta dikkat kesilerek sesin katmanlarını yakalamaya, hangi yönden geldiğini çıkarmaya çalıştı. Gerçi çağrıda tuhaf bir şeyler, tanımlayamadığı bir uğultu vardı.

Bütün bedeni gerildi. "Sana farklı geliyor mu?"

"Her zamanki kadar berbat geliyor." Nicholas çantayı tekrar omzuna yerleştirdi. "Gidelim mi?"

Etta, endişesini üzerinden atıp terk edilmiş şehre doğru onun peşinden ilerledi. Bir yanıyla, vahşi ormanm, insan yaşamına dair kanıtları yok etmesinin ne kadar zaman alacağını düşündü; Angkor Thom ve Angkor Wat şehirlerinin terk edilişlerinin asıl sebebini hatırlayabilmeyi isterdi. Ama savaşla ve sonunda en büyük medeniyetleri bile yerle bir eden güçlerin sürekli yer değiştirmesiyle alakalı olduğunu düşünüyordu. Geçidin titreşimi olmadan burayı bulabileceklerini hiç sanmıyordu. Annesi ona şehrin haritalarını, kazı yaptığı –tabii Etta artık annesinin böyle bir kazı yapıp yapmadığından bile emin değildi– yeri göstermiş olsa da patikalar otlarla öylesine kaplanmış, taşlar ve ahşap yapıların kalıntıları öylesine bakıma

muhtaç hâldeydi ki yanından geçerlerken Bayon'u bile güçlükle tanımıştı.

"Burası Bayon," diye açıkladı Etta, Nicholas'ın devasa yapıya hayranlıkla baktığını görünce. "Annem dikkatle bakarsan, burada iki yüzden fazla surat göreceğini söylemişti. Bazıları, buradaki yüzlerin çoğunun şehri inşa eden krala ait olduğuna inanıyor. Yedinci Jayavarman'a."

"Her daim hatırlanman için etkili bir yol olsa gerek," dedi Nicholas. "Oldukça yakışıklı bir tipmiş. Bu tapınaklarda ben nasıl görünürdüm sence?"

Etta güldü. "Ben nasıl görünürdüm?"

"Senin yüzünün burada bile görünmesi fikrine tahammül edemiyorum ben. Sadece vahşi ormanın bile sana hayran olmasına izin veremem." Kafasını iki yana salladı. "Asla kabul edemem bunu. Ama ben bir heykeltıraş tutup gemimin baş tarafına heykelini yaptıracağım ki bir yanınla hâlâ ait olduğun denizlerde dolanabilesin."

Etta, onun bu içten konuşmasından öylesine etkilenmişti ki bütün konuşma yetisini yitirmişti. Nicholas bunu fark etmişe benziyordu; utançla kaşlarını çatarak başını eğdi.

"Pekâlâ," dedi Etta. "Ama tek bir şartla. Elimde bir kılıcım falan olacak. Hatta bir de göz bandı. Gelecekteki avların için en tüyler ürpertici manzarayı yaratmak adına ne gerekiyorsa onu yap."

"Hayhay," diyerek kabul etti Nicholas, aksanını daha da abartılı bir hâle getirerek. "Seni uzaktan gören adamların kalbine korku salacaksın."

Etta sırıttı.

Tapınağın yanlarındaki rölyefler, yağmur ve üstlerine tu-

tunmuş yeşil bitkiler yüzünden kararmıştı ama Etta yine de oyulmuş panelin bir pazar yerine benzediğini görebiliyordu. İnsanlar değiş tokuş yapıyor, mallarını satıyorlardı; onların üzerinde de balıklar yüzüyordu. Fillerin peşi sıra yürüyen ve savaşa giden askerlerin görüntülerinin, bir balığın devasa bir geyiği yuttuğu sahnenin ve kraliyet alayına benzer bir şeyin yanından hızla geçerlerken çamurun içindeki en küçük izlere karşı tetiktelerdi. Yağmur, rahiplerin oradan geçmiş olduklarına dair her türlü kanıtı silip süpürmüştü ama Nicholas yine de Etta'nın Filler Terası olarak bildiği yerin üzerinde süzülen parıltılı bir ışık duvarından geçide varana dek rahatlamamış, gardını indirmemişti.

Burası, annesinin oturma odasındaki kanepenin üzerine astığı tabloda resmedilen yerdi.

Filler Terası, şehrin ilk tapınağı olan -ismini hatırlamaya çalıştı- Phimeanakas'tan kısa bir mesafe uzaklıktaydı. Annesinin kazı yaptığı bu tapınağın içinde kutsal bir ağaç gömülüydü. Etta, tapınağın katmanlarını sarmalayan dik basamaklarını süzdü; taşlar, üzerlerinde oturan ve detaylarla bezeli gri yapıya kıyasla neredeyse kırmızı görünüyordu.

Ailesinin bu yerle bağlantısı neydi?

Önlerindeki yüksek platforma geri dönüp bunun üzerine çıkan Nicholas'ın uzattığı elini tuttu Etta. Kral bu terası, muzaffer ordusunun yürüyüşünü incelemek için kullanırdı; terasın etrafına da kirişlerden ufalanmaya başlamış olan filler oyulmuştu. Platform, âdeta onların sırtında duruyor gibiydi.

"*Anıların omzunda yürü*," dedi Nicholas soluk soluğa bir hâlde. Artık bu ipucu Etta'ya daha mantıklı geliyordu -fillerin anıları onurlandırılıyordu- ama yine de geçidin, neden

hıçkırıyormuş gibi titrettiğini açıklamıyordu. Geçitten gelen ses, yani her zamanki gök gürültüsünü andıran kükreme, neredeyse ikinci ve daha alçak sesli bir titreşimle bastırılıyordu. Bu, Etta'ya insanın nabzını, bedeninin başka, alışılmadık bir yerinde hissetmesini çağrıştırmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Nicholas.

"Hiç, sadece..." Etta tekrar şehre bakarak manzarayı içine çekti; duvarlarda yürüyormuş gibi görünen ağaçlara, Etta'yı sakin, huzurlu tebessümlerle izleyen Bayon'daki yüzlere dikkatle baktı. Hayatı boyunca bir daha ne zaman bunu, bu şehrin insanoğlu akın akın gelmeden önceki bu hâlini görebilecekti?

Asla.

Zaman yolculuğunun tehlikesinin, cazibesinin bu olduğunu fark etti Etta; hayatını nerede yaşayacağına, nasıl en baştan başlayacağına dair sayısız olasılık özgürlüğü, bir fırsattı bu. Bir an durup baktığında görebileceğin ve öylece ayaklarının altına serilen bir güzellikti. Bütün bunlar, geçitlerin çökmesi, kaybolman, kendini düşmanca bir dönemde bulman gibi en basit tehlikeleri bile bastırıyordu.

"Zamanı geldi," dedi Nicholas sessizce ve elini uzattı.

Etta yine, müziğin içinde bir sancı gibi kabarmasına benzer bir arzu hissetti. Parmaklarını bacaklarına bastırdı ve kemanın yaylarını tatlı dille kandırarak o gizli derinliklerden gelen şarkıyı çalmaya ve o sıcacık, vahşi yaşamı canlandırmaya çalıştığını hayal etti. Nemli orman havasından, geçidin titreşen elektrikli parmaklarına doğru çekilirken, bir daha burayı göremeyecek olmanın hüznünü duyumsadı.

PARİS
1880

ON BEŞ

Etta kendini, uyanık bir vaziyette, oldukça cömert bir gölgeliğin altındaki çimenlerde yatarken buldu; kulakları çınlıyor, başı zonkluyordu ama en azından uyanıktı. Uyanık olmakla da kalmayıp geçitlerin ayrılmaz bir parçası olan o mide bulandırıcı baş dönmesinden de kurtulmuştu.

Etta doğrulup saçındaki kırmızı yaprağı silkeledi. Serin sonbahar havası, tepelerindeki kızıl yaprakların arasından süzülürken âdeta altın rengi bir ışığa bürünüyordu. Etta arkasını dönüp de ılık sonbahar ışığı altında önüne serilen Lüksemburg Bahçesi'ni gördüğüne biraz olsun şaşırmadı.

"Haklıydın." Nicholas da sırtını aynı ağaca yaslamış bir şekilde oturuyor, yüzünü ovuşturuyordu. "*C'est le Jardin du Luxembourg.*"

Etta o komik tebessümüne engel olamadı. "Bir daha söylesene."

"Pardon?" diye sordu Nicholas.

Bir daha söyle, diye düşündü Etta. Sesi Fransızca konuşurken inanılmaz farklı çıkmıştı. Kelimeler, Etta'nın içine âdeta ılık bir bal gibi akmıştı.

"*C'est le Jardin du Luxembourg,*" diye tekrarladı Nicholas, gözle görülür biçimde şaşırarak.

"Peki... sence hangi gündeyiz?"

"Londra'da uyandığımız gündeyiz," diye yanıtladı Nicholas. Etta'nın ne düşündüğünü anlamıştı.

Etta'nın elbisesinin etek kısımları, birçok yerden yırtılmıştı ve gök mavisi rengi, çamurlu nehirlerde rastlanan bir kahverengiye dönüşmüştü. Çizmeleri kurumuş çamur ve otlarla kaplanmıştı ve saçlarının birkaç yerden havaya dikildiğini anlamak için Etta'nın kafasına dokunması bile gerekmiyordu.

Nicholas –izlenmediklerinden emin olmak için– etrafa çabucak bir göz attı ve Etta'nın saçlarının yabani dalgalarını düzeltip onları ensesinde topladı. Saçını bağlamak için çantalarından bir kurdele alırken Etta'ya dokunmamaya özen gösterdi. Etta da onun omzuna yaslanıp kollarını daracık beline dolamamak için direndi.

Yedi gün. Hatta daha da az.

"Gidelim mi?" diye sordu.

"Yavaş yavaş, dikkatli bir şekilde ilerleyelim," dedi Nicholas. "Çok fazla dikkat çekmediğimizden emin olmak istiyorum..."

Etta da onun güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

İşin tuhafı, son ağaç kümesinin de içinden geçip patikanın kenarında durduklarında Etta hangi zamanda oldukla-

rını tahmin edemedi. Kadınların kıyafetleri on dokuzuncu yüzyılla yirminci yüzyıl karışımı gibiydi; canlı renklerin hâkim olduğu, özenle dikilmiş ceketler ve arkaları fırfırlı ya da vücutlarının doğal kıvrımlarını öne çıkaran dantel katmanlarıyla süslenmiş uzun etekler. Saçları, çiçekler ve kurdelelerle süslenmiş bonelerin ve şapkaların altına gizlenmişti.

Onlara eşlik eden ya da iskambil veya satranç oynayan erkeklerse takım elbise giyip silindir şapkalar takıyorlardı. Bazıları, ellerinde bastonlarla, ortada bulunan geniş bir havuzun etrafında geziniyorlardı. Çocuklar, ressamların ve şövalelerinin etrafında koşturuyor, kadınlar banklarda yan yana oturmuş, aylak aylak sohbet ediyorlardı. Kendi zamanındaki Lüksemburg Bahçesi'nden pek farklı sayılmazdı. Bahçenin başındaki, geniş havuzu geçtikten sonra görünen saray tıpkı hatırladığı gibi görkemli bir şekilde yükseliyordu; Versay Sarayı'nın başıboş gezinen bir bölümü gibiydi.

"Her şey yolunda gidecek, merak etme," dedi Nicholas sesini alçaltarak. "İşin sırrı, kimseyle göz göze gelmemek–"

Nicholas âdeta bir kancaya takılmış gibiydi; bir an mermer heykeller kadar katı bir şekilde yanında dikilirken birden hızla koşup en yakındaki çiçek tarhlarının üzerinden atlamış, rengârenk çiçekleri dalgalandırmıştı. Yanlarından geçtiğinde kadınlar irkildi, adamlarsa arkasından bağırdı ama Nicholas havuzun çevresindeki kalabalığı umursamadan doğruca sığ suya girdi ve diğer taraftan çıktı. İki oğlan çocuğu tam onun peşinden gideceklerken dadıları tarafından yakalandılar.

Etta bir an için ellerini uzatmış bir hâlde kalakaldı. Yanından geçen yaşlı, kibar yüzlü bir beyefendi avucunun içine soğuk bir şey bıraktı: Birkaç bozukluk.

"Bir dakika... hayır!" dedi Etta parayı geri vermeye çalışarak. "Ben şey değilim... Her neyse..."

Bozuklukları cebine atıp Nicholas'ın peşinden koşarken bir dilenci muamelesi görmenin neden olduğu can sıkıntısını kafasına takmamaya çalıştı. Her şeyin bir ilki vardı işte.

Nicholas'ın, Fransız kraliçelerinin heykellerinin yanından en yakındaki yola çıkan patikada koşturan koyu renkli silüetini takip etmek gayet kolaydı. Sonunda durduğunda, omuzları, genç adamın peşinden koştuğu şeyin görünmesini engelliyordu. Sonunda Etta, oraya toplanan insanlarla birlikte Nicholas'ın yanma vardığında ne olduğunu gördü.

Bu –yüzündeki çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla– yaşlıca ama zarif ve uzun boylu bir kadındı. Koyu teni, yoğun bir toprak rengini andırıyordu; saçları gösterişsiz bir şapkanın altına gizlenmişti. Etrafındaki kadınlara kıyasla sade bir kıyafet giymişti; hatta üstündeki neredeyse bir üniformayı andırıyordu.

Ters dönmüş bir sepet ayaklarının dibine düşmüştü. Etta hızla harekete geçip yola yuvarlanan teneke kutuları toplamaya çalıştı. Arkasına döndüğünde Nicholas'm, elini kadının omzuna koymuş, boğuk bir Fransızcayla konuştuğunu gördü. *"Je suis vraiment désolé. Je croyais... ma mère..."*

Kadının yüzündeki dehşet ifadesi kayboldu. *"De rien."* Nicholas'm eline hafifçe vurarak ona gülümsedi. *"Tu es un cher garçon."*

Etta sepeti düzeltip, hiçbir şey demeden kadına verdi. Nicholas sanki göğüs kafesi içine çöküyormuşçasına üzgün görünüyordu.

"Au revoir," dedi kadın hafifçe el sallayarak.

"Au... şey, *au revoir*," demeyi becerdi Etta aceleyle uzaklaşan kadının arkasından bakarken.

Nicholas, sağa sola sallanırken kadının arkasından bakakaldı. Pantolonundan ve ayakkabılarından sular damlıyordu.

"Fark edilmesek iyi olur, öyle mi?" dedi Etta.

Nicholas cevap vermedi, âdeta olduğu yere çivilenmiş gibiydi.

Yakınlardaki muhafızlar ya da polis tarafından fark edilmemek için harekete geçseler iyi olurdu. Etta onun koluna girip genç adamı yoldan uzaklaştırdı, ağaçların ve piknik yapanların arasından geçirerek tanıdık bir noktaya gelince durdurdu; burası Medici Çeşmesi'ydi ve onun önünde de uzun havuz uzanıyordu.

Etta, iri cüsseli genç adamı yakındaki bir banka oturttu. "İyi misin?"

Nicholas yutkunarak kafasını iki yana salladı.

Etta, genç adamın yanındaki çantayı karıştırıp ona vermek için bir şeyler bulmaya çalıştı. Nicholas bir nevi şokta gibiydi. Etta bir şey bulamayınca, "Hemen geliyorum," dedi.

Yaşlı adamın kendisine verdiği bozukluklar sayesinde – el kol hareketleri yaparak– bir büfeden bir somun ekmek ve küçük bir bardak limonata almayı başardı. Kızın arkasındaki kuyruğun ilerlemesini isteyen anlayışlı bir adam Etta'nın söylediklerini tercüme edip ihtiyacı olan eksik parayı ona vererek yardımcı oldu.

Nicholas'ın ve çeşmenin yanına geldiği sırada genç adam kendine gelmiş, sağa sola bakınarak onu arıyordu. Etta limonatanın eline dökülmemesi için dikkatli bir şekilde ona doğru koştururken genç adamın yüz hatları bir rahatlama ifadesiyle

gevşedi.

Kızın elindeki yiyecek ve içeceği alıp kenara koydu ve ona sarıldı. Etta da parmak uçlarında yükselerek kollarını onun boynuna doladı ve yanından ayrıldığından beri aslında yapmak istediği şeyi yaptı: Nicholas'ın titremesi sonunda kesilene dek ona sarıldı.

Birilerinin onları görüp görmemesi umurunda değildi. Tekrar topuklarının üzerine bastığında ekmeği işaret etti. "Buna iyi para verdim! O yüzden son lokmasına kadar yesen iyi edersin."

"Son lokmasına kadar yiyeceğim," diye söz verdi Nicholas ve Etta için de bir parça kopardı. Nicholas, etrafına mahcup bir şekilde bakınarak tekrar yerine oturdu. "Serseri olduğumuzu düşünüp bizi hâlâ buradan atmamış olmalarına şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Etta, ekmek ve limonata alacak parayı nereden bulduğunu ona söylememeye karar verdi. Bunun yerine, Nicholas limonatasından bir yudum aldığında buruşan yüzünde beliren büyülenmiş ifadeyi izledi.

"Tanrım," diye öksürdü Nicholas göğsünü yumruklarken. "Yanma hissi ne zaman geçiyor?"

"Bütün seyahatlerin boyunca hiç limonata içmedin mi yani?" diye sordu Etta. "Ne yani, sırf bira ve şarap mı seviyorsun?"

"Hastalık bulaşmış su içmekten iyidir." Küçük ekmek somununu ikiye bölüp, elindeki parçayı koklamak için burnuna götürdü. Suratından net olarak okunan memnuniyet ifadesi Etta'nın yüzünde gülücükler açmasına sebep oldu.

"Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Nicholas tekrar havuza doğru bakarak derin bir nefes aldı. "O kadının... Parkta aceleyle ilerlerken onu gördüm ve bir an için onun annem olduğuna gerçekten inandım."

Etta, etraflarındaki dünyanın acı verici biçimde daraldığını, omuzlarının gerildiğini hissetti; nefes almak bile canını acıtıyordu.

"Kulağa çılgınca geldiğini, bu davranışımın son derece düşüncesizce olduğunu biliyorum ama anneme acayip benziyordu. Elbette ki annem değildi. O, şimdiye kadar çoktan ölmüştür. Bunu bilsem de sanki..." Nicholas ellerini kucağında kavuşturup başını iki yana salladı. "Bir an için geçmişin bulutları aralanmış, zaman onu bana geri vermiş gibiydi."

Etta, onun omzuna yaslanıp diyecek bir şeyi olmasını istedi. "Ona ne olduğunu öğrenebildin mi?"

Nicholas başıyla onayladı. "Ben Julian'la fink atarken Hall benim başladığım işi bitirmiş, onunla ilgili araştırmamı tamamlamış. 1773 yılında Güney Carolina'da sıtmadan ölmüş." Nicholas son bir şey daha söylemeyi güçlükle becerdi. "Tek başına. Onu nereye gömdüklerinden bile emin değilim. Hall, özgürlük belgelerim olsa dahi onun mezarını bulmaya çalışmanın benim için çok tehlikeli olacağını düşündü."

"Çok üzgünüm," dedi Etta soluğu kesilerek.

Nicholas yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Hayatımda çok fazla pişmanlığım yok," dedi Nicholas. "Ve sanırım sadece bir tane olduğu için de minnettar olmalıyım. Her ne kadar bunun için Ironwood'u suçlasam da kendi suçumu da görmezden gelemem. Ironwood'un teklifini kabul etmemeli, yolculuk etmek için denizi bırakmamalıydım. O zaman, belki de annemi zamanında bulur ve onun özgürlüğünü

satın alırdım. Julian uçurumdan düşmemiş olurdu; bu ailenin beni vurmaya çalıştığı bütün zincirlerden uzak olurdum."

Etta, insanın içinde böylesine derinlere gömülmüş bir pişmanlığın nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu. Alice'le o son anlarını baştan yaşayabilmek için her şeyi yapardı ama oraya yolculuk etmek söz konusu bile değildi. Aynı yerde –aynı yılda– iki defa bulunamıyordu.

Ama Nicholas 1773 yılına gitmemişti. En azından bütün bir yılın içinde bulunmamıştı. Etta âdeta sormaya korkuyordu.

"O yıla gidebileceğin bir geçit yok mu? Julian'ı kurtaramayacağını, bunun çok fazla şeyi değiştirebileceğini biliyorum. Eğer hastaysa anneni bile kurtaramayabilirsin. Ama belki... belki bu, sana biraz huzur getirir."

Nicholas kafasını iki yana salladı. "O yıla giden bir geçit yok. Bunu binlerce defa düşündüm. Kendim gitmeksizin geçmişteki Hall'e mesaj yollayabileceğim bir yol bulmaya kafa yordum. Ama farklı bir tercih yapmış olmayı ne kadar çok istesem de bu denli bencil davranamadım. Çünkü bu durum çok fazla değişikliğe sebep olabilir."

"Bana Alice'i kurtaramayacağımı söylerken bunu kendi deneyiminden biliyordun."

"Sana her şeyi anlatmalıydım," diye mırıldandı.

Bu anı, bariz bir şekilde Nicholas'ın derinlere gömdüğü bir şey, kendisini kesmekten kaçınmak için kat kat avuntuya sararak sakladığı bir hançerdi. Etta bunu anlıyor ve ona saygı duyuyordu.

"Gerçi bunun çözümü artık basit," dedi Etta. "Usturlabı bulunca her şey farklı olacak."

Nicholas geri çekilerek ayağa kalktı. Etta onu yine şaşkına çevirmeyi başarmıştı. "Etta..."

"Hayır, bu imkânsız bir şeymiş gibi kafanı sallama öyle. Çünkü değil. Senin için bir geçit yarattıktan sonra..."

"Onu Ironwood'a veririz, öyle mi?" diye teşvik etti onu Nicholas bakışlarında bariz bir şüpheyle.

Etta yalan söylemekten nefret ederek başıyla onayladı. "Bu, senin düşündüğünden çok daha kolay olacak."

Nicholas'ın dudakları mutsuz bir çizgi hâlinde, sımsıkı kenetlendi. Neden istediği her şeyi elde edebileceğine, bunun gerçek bir olasılık olduğuna inanmıyordu ki? Neden böyle tereddütlüydü? Nicholas yolculuk etmeye devam etmek istemiyordu ama annesini görmek, onunla olmak ve içini rahatlatmak için son bir yolculuk yapmaya değmez miydi?

"Ne olursa olsun önce şu lanet şeyi bulmalıyız. Ve ipucunu çözdüğüm için son derece şanslıyız." Nicholas elini, suyun kenarındaki taş tırabzanın üzerinde gezdirdi. "Bizi tam yerine getirdin."

"Yani..." Etta onun bakışlarını takip ederek çeşmeye döndü. "*Dul kraliçeye bir bozukluk ver.*"

"Burası, Fransa kralı Dördüncü Henry'nin dul karısı Marie de Medici tarafından inşa edilmiş olan Medici Çeşmesi, öyle değil mi?" dedi Nicholas çeşmeyi işaret ederek. "Julian sokakta gördüğü bir kızın peşinden koşturmak için beni buraya getirmişti. Ironwood'larla ilgili gerçek olan bir şey varsa o da nutuk atmaya ve talep edilmemiş tarih dersleri vermeye bayılmalarıdır."

Etta başıyla onayladı. Çeşmenin taşı oldukça özenle işlenmişti; iki figür, bolca heykel serpiştirilmiş sütunların üzerinde

oturuyordu. Tam ortada üç heykel daha vardı: *Polyphemus'un Şaşırttığı Acis ve Galatea*. Polyphemus, bronzdan yapılma iri yarı tepegözlerle birlikte bir kayanın üzerinden, beyaz mermerden oyulmuş bahtsız âşıklara bakıyordu. Etta'nın annesi, İtalyan Rönesans'ı döneminden kalma eserleri hem severdi hem de onların korunması konusunda uzmanlaşmıştı; bu çeşme de klasik grotto tarzındaki mimarisinde bunun izlerini taşıyordu. Etta için bu, oldukça açık bir bağlantıydı.

Nicholas tekrar kesik kesik soluk verip yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Etta, uzanıp onu rahatlatmak istercesine saçlarını okşadı. Genç adamı hangisinin daha çok mutsuz ettiğini kestiremiyordu: Üzerine çok fazla ilgi çekmesi mi yoksa boşu boşuna ümit etmesi mi? Hâlâ gergin ve perişan görünüyordu, bu yüzden Etta onun elini tutup parmaklarını onunkilere doladı. Nicholas, kızın elini hafifçe sıkmasına karşılık verdi.

"Dul kraliçeye..." diye mırıldandı Etta. Tabii ya... İnsanlar dilek dilemek için çeşmelere bozuk para atarlardı. "Sanırım haklısın."

Etta, boştaki eliyle mızıkayı çantadan çıkarıp dudaklarına götürdü. Bedenlerini sarmalayacak olan o kulak tırmalayıcı gürültüye kendini hazırlayarak omuzlarını dikleştirdi.

"Bir dakika," dedi Nicholas, mızıkayı üflememesi için Etta'yı bileğinden yakalayarak. "Etta sana söylemem gereken bir şey var..."

Geçidin aniden çatırdamasıyla ikisi de ayağa fırladı. Mızıka suyun kenarına doğru savrulunca Etta da onu kurtarmak için atılmak zorunda kaldı. Etta doğrulurken Nicholas kolunu uzatıp onun yerde kalmasını sağladı ve kafasını sağa sola çevirdi.

"Ben..." diye söze başladı Etta. *Ben çalmadım.* Ama geçit o her zamanki şiddetli çığlığı çıkarıyorsa, o hâlde...

Çeşmenin arkasından çıkan iki adam çantalarını bırakmış smokinlerinin ceketlerini üzerlerinden çıkarıyorlardı. Uzun boylu, kestane rengi saçları olan ve boynundaki boyun bağını çekiştiren adam yanındaki daha kısa boylu, genç adamın söylediği bir şeye neşeyle gülüyordu. Her ikisi de yakışıklıydı ve bu adamlarda tanıdık gelen bir şeyler vardı; Etta bunun ne olduğunu, koyu renk saçlı adam kafasını kaldırıp buz mavisi gözlerini Etta'ya dikinceye dek anlayamamıştı.

O anda kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu: Panik içinde soluğu kesilen Nicholas'ın mı, bu adamın Cyrus'la aynı gözlere sahip olduğunu fark eden Etta'nın mı, yoksa kireç gibi bembeyaz kesilen ve "Rose?" diyen adamın mı?

Nicholas onu çekerek yerden kaldırırken tek bir kelime edebildi: "Koş."

Nicholas'ın uzun bacakları yolu rahatlıkla aşarken Etta'nın ona yetişmek için hızını iki katına çıkarması gerekiyordu. Gün batımının tadını çıkaran insanlar etrafa kaçıştılar.

"Rose!" diye bağırdı adam. "Rose!"

"Hay lanet olasıca," diye sövdü Nicholas.

Silah sesi Parislilerin, âdeta rengârenk tüyler gibi dört bir yana kaçışmasına sebep oldu. Bir kez daha ateş açıldı ve kurşun, Nicholas'ın yanındaki ağacın gövdesini sıyırarak bir yaprak ve ağaç kabuğu yağmuru yarattı.

Etta, bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeden Nicholas'ın omzundaki deri çantaya uzandı. Silahı kabzasından kavrayıp hızla çıkardı. Silahın gövdesinde kancaya benzer bir şey vardı; Etta başparmağını buna takıp kancayı geri

itti ve tetiğe hafifçe dokununca da silah ateş aldı.

Silahı ateşlemenin yankısını kemiklerine dek hissetti; sağır edici sesle kulak zarları âdeta ürperdi. Ama sonuçta istenen etkiyi yaratmıştı. Yolcular peşlerini bırakmışlardı.

"Vay canına!" dedi Nicholas hızla ona doğru dönerken. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Etta omuz silkti. Belki biraz gitmişti. En azından bir kez daha ama bu defa nişan alarak ateş etmeyi isteyecek kadar. Yine de koşarlarken akıllılık ederek silahı daha becerikli ellere teslim etti.

Nicholas, bahçenin yeşil çimenliklerine ve ağaçların arasına doğru ilerledi; sonunda parktan dışarı çıkıp caddenin karşısına geçmişlerdi. Kıvrılan yolu izleyerek irkilen insanların bakışlarına aldırmadan dar bir ara sokağa daldılar. Nicholas sandık yığınlarının arkasında yere çömelince Etta da onu takip etti; ciğerleri öylesine şiddetli bir şekilde yanıyordu ki kusmaktan korktu.

"Lanet olsun," dedi Nicholas; omzundaki kesiğe dokunurken her zamankinden daha çok titriyordu. Kurşun onu sıyırmış mıydı?

"Kim onlar?" dedi Etta nefes nefese bir hâlde; öne doğru eğilerek sandıkların yanından bakmaya çalıştı.

Nicholas başını, arkalarındaki nemli, taş duvara yasladı. "Babam. Augustus Ironwood."

Etta bundan şüphelenmişti; o gözleri görünce daha genç olan adamda Cyrus'un bakışlarını, burnunu, kaşlarını görmüştü. Ama bunun da ötesinde, annesinin ismini söylediğinde adamın yüz ifadesindeki ızdırabı okumuştu.

"İyi misin?" diye sordu Etta onun koluna dokunarak.

"Adam ilk defa beni öldürmeye yeltenmiyor," dedi Nicholas soğuk bir şekilde. "Ama umarım bu son olur. Yüce Tanrım, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Lanet olasıca zaman yolculuğu, lanet..."

Aman Tanrım. Etta, bir yolcu öldüğünde yine de tarihin herhangi bir noktasında onunla karşılaşma şansının olduğu fikrini anladığını sanmıştı. Her geçit, belirli bir yıl ve mekâna sabitlenmişti ama belirli bir tarihe bağlı değildi. Nicholas'ın babasının geçmiş versiyonunun beliriverdiği bir zamana çıkma şansları neydi ki?

"Ne tuhaf bir tesadüf..." Nicholas kafasını sallarken, Etta'nın parmaklarını yüzünde gezdirmesine izin verdi. Sonra kızın elini yakalayıp sıkıca tuttu. Bakışları karşı duvara dikilmişti ama Etta, genç adamın içinde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu.

Annesi neden usturlabı Ironwood'ların erişiminin olduğu bir geçidin yakınına saklardı ki?

Zaten saklamazdı.

Etta gözlerini kapayıp duvardaki tabloları düşününce ve annesinin hikâyelerinin en sonuncusunun izini sürünce buraya varmıştı; burası annesinin sanat tarihi okumak için Sorbonne'a kabul edilmesiyle bağlantılı bir yerdi. Duvardaki son tablo buydu.

Hayır.

Etta öyle ani bir şekilde doğruldu ki Nicholas kaygılı bir ifadeyle ona doğru döndü. Lüksemburg Bahçesi, duvardaki son tablo değildi; daha doğrusu annesi onu değiştireceğini söylemişti. Yeni tablo, Suriye'de bir çöl resmiydi. Etta'ya bunu duvara asacağını söylemişti. Bu bilgiyi, Şam'daki bir pazarda

çalışan ve küpeleri ona satan kadının hikâyesinin içine dokumuştu. Etta'nın da keşfettiği üzere annesi, bir şeyi sebepsiz yere yapacak bir kadın değildi.

Dinliyor musun, Etta?

Sakın unutma, olur mu?

"Unutma ki gerçek anlatılandadır," dedi Etta ağır ağır. *Yani bana anlattığı şey yazdıklarını geçersiz kılıyor olabilir mi?*

Belki de annesi tabloyu, ipuçlarını yazdıktan sonra değiştirmişti ya da Ironwood'un ipuçlarını çözme riskine karşın bir şaşırtmacaydı bu. Her halükârda, yanlış zamanda, yanlış şehirdelerdi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Etta. "Bir şeyi gözden kaçırdık. Burada olmamamız gerekiyor."

"Ama demiştin ki..." Nicholas'ın kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Etta. "Angkor'daki geçide dönebilir miyiz?"

"Ne pahasına olursa olsun deneyebiliriz."

***

Her ikisinin de korktuğu üzere, yaşanan karmaşadan sonra yetkililer Lüksemburg Bahçesi'ne gelmişlerdi ve Etta gazetelerin bu olayı yazma –orada bir görgü tanığı olması, olayın kaydedilmesi– ihtimalini düşününce ürperdi. Bu konuda çok dikkatli olmuşlardı; şu ana kadar...

"Endişelenme," dedi Nicholas. "Bence... belki de bunun olması gerekiyordu."

Etta irkilerek ona baktı. Bahçenin kenarından ilerliyor, en dıştaki ağaçların arasına girip girip çıkıyorlardı. Polis üniformaları, ifade veren adamların koyu renk takım elbiseleriyle uyum sağlıyor, kadınların üzerindeki capcanlı renkleri dengeliyordu.

"Virgil mektubunda babam... Augustus'un Rose'u Paris'te gördüğünden bahsetmişti. Belki de bu oydu."

Belki de... Ama bu, Etta'nın kabul edemeyeceği kadar çılgıncaydı. Bu durum, bütün bu yaşananların kendi özgür iradesinin bir sonucu olmadığını gösteriyordu; hâlihazırda gittikleri yol en başından belirlenmiş gibiydi.

"Belki de sadece bir tesadüftür," dedi Nicholas.

Geçidi bulduklarında onun sadece mırıldandığını, kararan havada titreştiğini fark ettiler. Nicholas, Etta'yı beklemeye zorlayarak silahıyla beraber ağaçların arasını kolaçan edip yalnız olduklarından emin oldu. Sonunda geçidin içine girdiklerinde o ezici baskı hissi çok tanıdık gelmişti; fazla sıkı bir sarılış gibiydi ama bu defa Etta'nın her bir duyusu saldırı altında değildi.

Geçidin girişi onu son sürat dışarı püskürttüğünde Etta kendini bir kayaya doğru savrulurken buldu ve yavaşlamak için kollarını fırıldak gibi çevirdi. Ağırlığı onu ileriye fırlattı; ayak parmakları terasın kenarından çıkıp boşlukla karşılaşınca yüzüstü yere düşmemek için kendini güçlükle durdurabildi.

"Etta? Neredesin?"

Bu karaltı yolcu hastalığından değildi, demek ki... tepelerindeki gökyüzü bir kömür kadar karaydı.

Aynı gün, diye düşündü Etta bitkin bir şekilde. *Farklı bir*

zaman kuşağı.

Yoğun bulutlar ay ışığını ve yıldızları gizliyordu. Bu sebeple Etta'nın diğer duyuları canlandı: Vahşi ormanın o tatlı çürük kokusu burnuna doldu. Taşlara ve yapraklara inen küçük yağmur damlalarının sesi... Karanlıkta başının üstünü yoklayan Nicholas'ın eli...

"Bunun başka bir kaplan değil de sen olman için Tanrı'ya dua ediyorum."

Etta güldü. Bir bulut, buna yanıt verircesine hafifçe aralandı ve süzülen Ay ışığıyla su birikintileri ışıldadı.

"Çabuk ol... mızıka nerede?" dedi Nicholas.

Tek bir defa, güçlü bir şekilde üfledi ve geçit buna karşılık verince irkildi.

Etta'nın hâlihazırda keskinleşmiş olan duyma yetisi, diğer tüm duyularını hiçe sayarak duyarlılığın ötesine geçti; Oskar'ın, geliştirdiği teknikle, bir tondaki farklılığa ya da ses kalitesine tamamen odaklanmak için ona gözlerini kapamasını söylediğini hatırladı. Daha önce fark ettiği katmanları ayırmak şimdi çok daha kolaydı; tıpkı bir orkestranın kısımları gibi...

İşte. Düşündüğü şeyde haklıydı.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu Etta.

"Tek duyduğum şeytanın çekiçleri ve cehennemin savaş tamtamları," dedi Nicholas.

Etta onu susturdu.

Nicholas sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu. "Saygısızlık etmek istemem ama belki de..."

"Dinle," dedi Etta ve sonra belli belirsiz hırıltıya eşlik et-

meye başladı. Ses bir anda değişti; Etta da ona uyum sağladı ve sonunda Nicholas'ın duymazdan gelemeyeceği kadar keskin ve tiz bir hâl aldı.

Her bir geçit havaya çarptığında benzer bir gürültü kirliliği yaratıyor gibi görünüyordu ama bu ikisi birbirinden o kadar farklıydı, öyle ayrı ses perdelerine sahiplerdi ki Etta bunu daha önce sorgulamadığı için kendine kızdı.

"Yani burada başka bir geçit daha var," dedi Nicholas. "Çok az duyuyorum onu..."

Etta, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak döndü; taşlar sesi yansıtıyor ve sesin ana kaynağını gizliyorlardı.

Nicholas bakışlarını çılgınca etrafta gezdirerek havadaki dalgalanmaları, ikinci geçidin yarattığı ışıltılı duvarı araştırdı.

Etta'ya döndüğünde gülümsüyordu. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Yok artık!" dedi Etta ve parmak uçlarında yükselerek kendisi görmeye çalıştı.

"Sanırım bu seferki benim haneme yazılıyor," dedi; Etta'yı sinir etmekten keyif aldığı açıkça belli oluyordu.

"Skor mu tutuyordun?" diye diretti Etta.

"Sen tutmuyor muydun sanki?"

Peki, peki. "Londra'dakini ben buldum."

"Paris'tekini birlikte bulduk, benim zamanımdaki geçidin yerini de İhtiyar bulmuştu," dedi Nicholas. "Yani o ikisi için puan alamıyoruz. Şu an ikimiz de birer tane bulduk, korsan. Yani berabereyiz."

Bu... kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun ki?"

"Sen bir köpeğin kulaklarına sahip olabilirsin ama ben de bir şahinin gözlerine sahibim," dedi Nicholas ve karşıdaki tapınağın, Phimeanakas'ın tepesini işaret etti. Yüzlerce dik basamak büyük bir girişe... ve yıldızlı bir gökyüzü misali ışıldayan dalgalı bir duvara çıkıyordu. "Sanırım aradığımız geçit bu."

ŞAM
1599

ON ALTI

Nicholas, bu zaman kapılarından geçip ayaklarının üzerine konmanın, doğrudan yaklaşımla ilgili olduğunu ve kişinin kendi dengesine fazlasıyla güvenmesini gerektirdiğini düşündü.

Titreşen havanın içinden öz güvenli bir geçiş, öteki taraftan çıkarken sadece hafif bir şekilde itilerek çıkmanızla sonuçlanırdı ve toptan fırlatılmış gibi hissetmek yerine tempolu bir yürüyüş yapıyor gibi olurdunuz. Yolculuğun, insana yönünü şaşırtan baskısını ve karanlığını alt etmenin bir yolu yoktu ama zihniniz buna hazır olursa kendinizi de hazırlamanın yolları vardı.

Ayakları zemine çarptığında Etta'nın dudaklarının arasından belli belirsiz bir, "Ah!" nidası yükseldi ve bir anda kendilerini serin, kuru bir havayla sarmalanmış hâlde buldular. İçine girdikleri bu yeni dünya belirginleşmeye başlarken Nicholas Etta'nın elini daha da sıkı kavradı.

Bir uçurumdan aşağı düşmüyorlardı. Görüldükleri yerde vurularak öldürülmemişler ya da bir kılıç veya kasaturadan geçirilmemişlerdi. Üstelik timsahlarla dolu bir bataklığa, kalabalık bir pazar yerinin ortasına ya da yanan bir binanın içine de düşmemişlerdi. Yani demek ki Nicholas'ın şükretmesi gerekiyordu. Ama o daha ziyade kendini bitkin hissediyordu.

Bariz bir şekilde gece olsa da saatin kaç olduğunu bilmesinin imkânı yoktu; bunun Kamboçya'dakiyle aynı gece olmasını umuyordu. Uzaktan gelen konuşma sesleri kulaklarına minik dikenler gibi battı; kelimeler, ya ne olduğunu çözemediği lirik bir dile aitti ya da mesafe yüzünden boğuklaşmışlardı. Hava, en yoğun ve en nadir baharatlarla çeşnilenmiş gibiydi; öyle ki Nicholas havanın tadını dilinin üzerinde hissedebileceğinden emindi. Esinti, hem tanıdık hem de yabancı olan diğer kokuları da beraberinde getirdi; işte, ağır yüklerin ve dumanın yarattığı o ılık terin altında, çarpıcı ve çiçeksi amber kokusu vardı.

Gözleri karanlığa, etrafındaki şekilleri ayırt etmeye yetecek kadar alıştı. Oda genişti ve uzak köşesinde, incelikli bir şekilde işlenmiş ahşap bir yatağın yanı sıra Nicholas'ın tam olarak ne olduklarını anlayamadığı objelerle dolu çalışma masasına benzer bir şey vardı.

Etta, tutuna tutuna odada gezinmeye başladı ve koltuğun üzerine serilmiş bir çarşafı kaldırdığında odayı bembeyaz bir parıltı sardı. Bir başka çarşafı kaldırdığında, üzerinde gazeteler ve kitapların dizili olduğu alçak bir sehpa çıktı altından.

"Ev gibi bir yer mi burası?" demeyi başardı Nicholas. Geçit arkalarında tangırdıyordu. Ses tamamen kaybolmayacaktı ama bir saat içinde iyice azalmış olurdu.

"Bir daire," diyerek ona katıldı Etta ve yatağa yaklaştı. "İşte, işte burada bir kibrit var." Küçük kibrit kutusunu gösterdi. "Hiç mum gördün mü etrafta?"

Kibrit, Nicholas'ın zamanında henüz icat edilmemişti ama Julian, yolculukları sırasında ona kibritin nasıl kullanılacağını, küçük tahta çubukların, onları içinde barındıran kutunun pütürlü yüzeyine nasıl sürtüleceğini öğretmişti. Akıllı herifler. Nicholas bu küçük lükse şaşıp yarısı erimiş bir mumu yakmaya çalışırken ve birkaç parmağının ucunu da hafiften yakarken Etta ötedeki duvarda bulunan kepenklere doğru ilerledi.

"Yapma," dedi Nicholas onu kolundan tutarak. "Daha değil."

Sokaktan geçen birine yakalanma riskini almalarına gerek yoktu.

Etta ellerini havaya kaldırarak geriledi. "Pekâlâ, pekâlâ. Ateş yakalım mı peki?"

Nicholas küçük şömineye baktı ama kafasını iki yana salladı. Şömineden yayılan ışık işlerine yarayabilirdi ama duman da birilerinin istenmeyen ilgisini çekebilirdi. "Şimdilik kalsın. Üşüdüysen ben seni ısıtırım."

Etta güldü ve şakalaşırcasına onu itti. Nicholas'ı belki de hayal kırıklığından bile daha fazla şaşırtan şey, söyledikleri karşısında Etta'nın gözlerinin tıpkı kibritler gibi çakarak aydınlanmasıydı.

Kes şunu, diye emretti Nicholas kendi kendine ve yakınındaki örtüyü kaldırınca belirgin bir Avrupai havası olan deri bir koltuk ortaya çıktı. Etta da kendisi kadar istekli olsa da, Nicholas'a dünyada kalan son hazineymiş gibi baksa da ne

fark ederdi ki? Bunun, hiçbir şekilde sonu olmadığına göre, kalbini ona teslim etmeye bu kadar can atmasının manası neydi?

Ama yine de zihninin içinde ışıl ışıl, tıpkı bir okyanusun üzerindeki güneş ışığı gibi pırıl pırıl görüntüler belirmişti: Kızın, ellerinin altında eriyen bedeni, yağmur kadar, toprak kadar tatlı teni...

Sayısız ayna ve portrenin üzerinden de örtüleri kaldırdılar; hepsi indirilip çerçeveleriyle birlikte duvara yaslanmıştı. Nicholas'm kendi zamanından pudralı ve asık suratlı İngiliz hanımefendiler, ipek elbiseleri vücutlarından kayıp gidiyormuş gibi görünen Fransız prensesler, ateşli İspanyol kadınlar. Bunların sahibinin, güzelliği görür görmez tanıdığı, onları toplayıp biriktirmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Bu beyefendi –ya da belki de hanımefendi– aynı zamanda yemyeşil mera manzaralarına da bayılıyordu. Nicholas bir başka tabloya dönüp de yine çiçekli bir tarlada otlayan bir koyun resmini görünce suratını ekşitti.

Tabloları bir kenara bırakıp üstü yine çarşafla örtülü olan kürsü büyüklüğünde bir objeye döndü; örtüyü çektiğinde de kendini, aşırı derecede uzun ve pençe gibi kıvrık dişlerini göstererek hırlayan bir kaplanın yüzüne bakarken buldu.

Nicholas, şaşkına dönmüş bir hâlde gösterişli biçimde dokunmuş kırmızı kilimin üzerine düşüp sırtüstü uzandığında ince bir toz tabakası üstüne yağdı.

"Düşmesen olmazdı, değil mi?" diye sordu Etta onun yanına giderek. Nicholas hızla elini uzatıp kızın bileğini bir demir gibi kavradı. Bir adım daha atmasına izin vereceğini sanıyorsa bu kız delirmiş olmalıydı.

"Ölü o," dedi Etta yüzünde alaycı bir tebessümle ona tepeden bakarken. "Çok iğrenç ama sergilenmek için korunup içi doldurulmuş bir hayvan o. Bak."

Etta kaplanın kafasını okşamak için elini uzattığında Nicholas korkuyla iç geçirdi. Söylediği gibi hayvan kımıldamadı. Gözünü bile kırpmadı. Kaplan gerçekten de ölüydü.

"Bunu öldürüp dolduran kişinin annen olma ihtimali nedir?"

"Kuvvetle muhtemel bence." Etta'nın eline aldığı çerçeveli fotoğrafta yirminci yüzyıl kâşiflerinin kıyafetlerini taşıyan, eli tüfekli, ihtiyar bir adam vardı. Kaplan cansız hâlde ayaklarının dibinde uzanıyordu ve yanında da ufak tefek, sarışın bir kız sırıtıyordu; bu, başka bir fotoğrafta gördüğü kadının daha genç hâliydi. Rose'du.

Nicholas, Etta'nın tehlikeyi önemsemeyen bu tavrını kimden aldığını merak etmişti bir de.

Etta, elini hayvanın kıvrımlı sırtında gezdirmeden önce bir an tereddüt etti. Kaplanın kürkü turuncuydu ve ta pençelerine kadar çok hoş görünen siyah çizgilerle kaplıydı. Etta'nın vahşi ormanda gördüğü kaplanı kaçırdığından Nicholas bunu hayretle inceledi. Avrupa'nın vahşi hayvan koleksiyonları hakkında hikâyeler okumuş, egzotik hayvanların çizimlerini falan görmüştü ama kendi gözüyle görmesi bambaşkaydı...

Ama yine de bir insanın, böylesine güçlü bir yaratığın canını alıp kendi itibarının malzemesi yapmaya hakkı var mıydı?

"Sanırım annemin Kamboçya'yla bağını açıklıyor bu. Ben de aptal gibi Benjamin Linden'm bir Budist olduğunu sanmıştım. Bunun için ona epey kızacağım," diye söz verdi Etta, hayvanın kafasını şefkatli bir şekilde okşarken. "Yani kaplan türü

artık yok olma tehlikesiyle karşı karşıya."

Şey... peki.

"Annenin nasıl yetiştirildiğini düşünürsek, fotoğraftaki yaşlı beyefendi büyük ihtimalle senin büyük büyükbaban," dedi Nicholas resmi yine Etta'nın uzanmış eline teslim ederken. Etta, başparmağını çerçevenin tozlu yüzeyinden geçirip gözlerini kısarak resme baktı.

"Görebiliyorum," dedi sessizce Benjamin Linden'ın yüzünü incelerken. "Annem gözlerini, ağzını falan ondan almış."

Tabii Etta da... Etta, sonunda ona dair; ailesinin, annesi ve kendisinden daha eskiye dayandığına dair bir kanıt bulduğu için hem çok heyecanlı hem de şaşırmış görünüyordu.

"Alice haklı. Onu yok etmeleri gerekirdi," dedi Etta.

Nicholas durumu açıklığa kavuşturmaya çalışmadan önce bir an duraksadı. "Usturlabı mı?"

Etta başıyla onaylayınca Nicholas'ın içini o tanıdık suçluluk duygusunun ve korkunun zehri kapladı; kendi ihanetini, usturlabı Ironwood'a vererek kızın kalbini nasıl kıracağını düşünmemek için bu konudan tamamen uzak durmayı yeğlerdi.

"Ama o zaman kullanamazsın," diye belirtti çabucak.

Ironwood da senin ya da annenin kaçmasına bir daha asla izin vermez.

"Haklısın ama yine de büyük sonuçlara katlanmaksızın bu işin nasıl çözümleneceğini bilemiyorum. Hâlâ birkaç günüm var... Çok değil, birkaç gün daha. Ironwood'u atlatıp annemi kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekiyor," dedi Etta onun düşüncelerini sezerek. "Sonra da sanırım... ortadan kayboluruz."

Bunu duyunca Nicholas'ın kalbi sıkıştı.

"Peki ya kemanın? Performansın?"

"Peki ya hiç tahmin bile etmediğim farklı bir gelecek?"

Nicholas bacaklarını göğsüne çekip kollarını dizlerinin etrafına sardı. Bir yanıyla Chase'in görebildiği şeyin doğru olduğunu biliyor, Etta'yla arasında bir eşitlik olduğunu hissediyordu. Ama ara sıra, böyle anlarda Etta, kendisinin anlamadığı ve sormaya utandığı fikirleri rahatça dile getirdiğinde yetiştirilme tarzları arasındaki farklılıkları, dünyalarını doğmuş oldukları zaman ve mekânın nasıl şekillendirdiğini daha net fark ediyordu. Etta onun hayal gücünün ötesinde şeyler biliyorken, Nicholas ona tarih derslerinden başka ne verebilirdi ki?

Bilmek istemediğini söylerken elbette ki ona yalan söylemişti. Nicholas her şeyi öğrenmek istiyordu. Yaşammda eksik olan şeylerin bilincinde olarak yaşamak zorunda kalsa bile... Kişiliğinin hiç tanımadığı, küçük bir çocukken susturmayı öğrendiği bir yanı, her zaman reddettiği ilgiyi talep etmeye başlıyordu.

Bilmek istiyorum. Araştırmak istiyorum. Bulmak istiyorum.

Hall onu o buz gibi dehşet evinden çıkardığından beri bir değişim rüzgârının arkasından eserek onu bambaşka bir yola yönlendirdiğini hissediyordu. Bütün o arzu ettiği şeylere sahip olabilirdi; denizde olmasa bile onu istediği yere ulaştıracak olan geçitleri arayabilirdi. Ayrıca Etta, yani birlikte seyahat etmek istediği bu hanımefendi de yanında olurdu.

Biraz ötede, sehpanın ayağının dibinde deri bir defter gördü; üzerinde Linden ailesinin amblemi olan ağaç vardı ama içindeki sayfalar boş bir şekilde tarihler ve anılarla dolmayı,

geçitlerdeki yolculuklarını anlatacak olan yolcuyu bekliyordu.

"Burası, senin ailenin evlerinden biri olmalı," dedi Nicholas ona. "Ironwood diğer ailelere ait bütün mülkleri ele geçirdi ama tıpkı geldiğimiz geçitler gibi buradan da haberi olmayabilir."

Etta, odayı inceleyerek ve onun bir parçası olmayı istercesine havasını içine çekerek yavaşça etrafında döndü.

Nicholas elindeki günlüğe baktı.

Güvercin'e geri dönebilirdi; ama İhtiyar'ın, küçük çantasını ve eşyalarını çoktan karıştırmadığından şüpheliydi. Neticede bunları bir şekilde Nicholas'a karşı kullanabileceğini düşünmüş olabilirdi. Hayır, Chase ve Hall'ü son bir defa görüp onlara niyetinin ne olduğunu anlatırdı ve sonra da...

Giderdi...

Denizin o vahşi güzelliğini, onu cezalandırsa, fırtınalı gazabı karşısında ne kadar önemsiz olduğunu ona hatırlatsa bile, hayatında hiçbir şeyi sevmediği kadar çok seviyordu. Deniz, her zaman ışıltılı tenini keşfedecek kadar cesur olan adamları, bir serveti, bir kara parçasını ya da kendilerini keşfetmek üzere onu araç olarak kullanacak olan adamları beklerdi. Kendi zamanında da keşfedilecek yerler, buzdan adalar ve krallıklar, medeniyetler arasındaki mesafeyi kısaltacak olan bilinmedik rotalar elbette ki vardı. Bunun son ipucu olduğu, bu avın, korku ve merak içinde gerçekleşen bu küçük yolculuğun neredeyse sonuna geldikleri gerçeği, içinde hissettiği sancıyı beslemeyecek miydi?

Hayır, diye düşündü Nicholas, elinin tersiyle alnını ovuştururken. Önünde bütün bir zaman çizgisi uzanırken bir insan

nasıl küçücük bir dünyanın dört köşesini keşfederek tatmin olabilirdi ki? Gerçekten de olamazdı.

"Ah, vay canına..." Etta, yanında diz çökerek Nicholas'ın düşüncelerini böldü.

"Neymiş o?" diye sordu Nicholas.

Etta kaplanın arka bacağına yaslı duran bir şeye uzandı. Bu, irice bir sıçana ya da fareye benzer başka bir yaratıktı; ama arka ayaklarının üzerinde durabiliyor gibiydi ve sarı düğmeli bir pantolon... ayakkabı... ve eldiven giymişti.

Etta, objenin üzerindeki tozu silkeledikten sonra nedendir bilinmez onu sıkıca göğsüne bastırdı. "Buraya ait olmayan bir şey," diye tahmin etti Nicholas.

Etta doldurulmuş kemirgeni yere bırakırken başıyla onayladı ve Nicholas oturmaya devam ederken o, kalan çarşafları kaldırmaya devam etti. Nicholas kızın çıplak bacaklarını seyre dalmıştı. Kendi zamanındaki kadınlar tepeden tırnağa kadar örtünürlerdi ve kızın son iki gündür önüne serdiği o müthiş yumuşaklıktaki tenine dalıp gitmemek için Nicholas'ın bütün iradesini ve haysiyetini kullanması gerekmişti.

Uyduruk sargı bezi baldırından aşağı kaydığı için su toplamış kurşun sıyrığının kenarı görülüyordu. Yarayı... Mikroplar ve hastalıklarla ilgili ne öğrenmişti? Yarayı alkol gibi bir şeyle sterilize edip temiz bir bezle tekrar sarması ve bir yara izi kalmaması için Tanrı'ya dua etmesi gerekiyordu.

Etta masaya yaslanarak ona doğru döndüğünde yüz ifadesinin derinliklerine işleyen bu yılgınlık ve kederin sebebini merak etti Nicholas.

"Canını sıkan nedir?" diye sordu hemen.

Etta, omuz silkerek soruyu geçiştirdi.

"Aklından geçenleri göremiyorum," dedi Nicholas. Burası başka bir adamın eviydi ve buranın Linden'lara ait olduğu ve başka kimsenin bu eve baskın yapamayacağı kesinleşene kadar da Nicholas bu huzursuzluk hissini üzerinden atamayacaktı.

Etta, bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Bazen görebiliyormuşsun gibi geliyor ama."

Düşünceleri genellikle aynı yönde ilerliyordu ama Etta'nın gökteki yıldızlar kadar gizemli olduğu böyle zamanlar da vardı. Nicholas yerden destek alarak ayağa kalktı ve aralarındaki o kısa mesafeyi aşarak kızın yanında durdu.

"Neye üzüldüğümü bilmiyorum," dedi Etta, Nicholas'ın saçlarına bağladığı kurdelenin uçlarıyla oynarken. Nicholas onun elini alıp avucunun içinde sıkıca tuttu. Etta o anda o kadar huzursuz görünüyordu ki kanatlanıp pencereden dışarı uçacak gibiydi. Tabii bir de Nicholas'ı hafiften çıldırtan, ipeksi karanlığı, gece göğünde bir opal gibi asılı duran Ay'ı düşünmesine sebep olan o çarpıcı, çiçeksi rayiha da vardı...

"Bütün yolcular böyle mi?" diye sordu Etta eliyle etrafı işaret ederek. "Yani koleksiyoncular ya da farklı dönemlerde yaşayan turistler gibi mi? Eğlenmek için gezip hava atmak için hediyelik eşyalar mı topluyorlar? Olaylara dair fişleri falan..." Bir parşömen parçasını eline aldı. "Yani baksana, biri kendine Titanik'teki bir geçit için bilet almış. Bir de üzerinde 'Pompei' etiketi olan bir kutu var ki onu açmayacağım bile. Eğlenmekten başka bir amaç olabilir mi ki bunda? Sophia zaman çizgilerini koruduklarını iddia ediyor ama sadece kendi çıkarlarını koruyor gibi görünüyorlar."

Gerçekten de oda, dört bir yana saçılmış bir yaşamdan kal-

ma hatıralarla dolu gibi görünüyordu. Bariz bir biçimde farklı zamanlara ait olmaları dışında ortak hiçbir yanları yoktu. Tuhaf, düz çizgili saatler, duvara asılmış kılıçlar, porselen biblolar, en çılgın tasavvurlarının bile ötesindeki ipek cübbeler ve kıyafetler, kuruyup sararmış, kırılgan büyük boy gazeteler... Hepsi de dünyadaki en doğal şeymiş gibi yan yana, bir arada duruyorlardı. Bu, ya bir ailenin hazine yığınıydı ya da kendi şahsi müzeleriydi.

"Çok mu yanlış bir şey bu?" diye sordu Nicholas. "Eğlence çok az insana bahşedilen bir ayrıcalık. Pek de suç sayılmaz. Seyahat etmenin dehşetli yanını hissetmiş olsan bile. Bunu aynı zamanda bilginin peşinde koşmak olarak değerlendirmiyor musun?"

"Tabii," dedi Etta. "Ama yine de geçitlerin amacının bu olmadığını düşünmeden edemiyorum. Onları farklı yolcu nesilleri yarattı, öyle değil mi? Bunu yapmayı nasıl keşfettiler ve sonra da neden bıraktılar?"

Nicholas kızın elini bıraktığında zihni çok daha güvenli bir sohbete geçebilmenin yollarını arıyordu. Etta, çok zeki bir kızdı ve Nicholas usturlabı elinden aldığında onun, ihanetini açık bir şekilde göreceğinden emindi. Artık Etta'nın usturlabı Ironwood'a vermek gibi bir niyeti olmadığı netlik kazanmıştı; kendisine sakladığı planının, tehlikeli olduğu kadar cüretkâr olduğunu da hissediyordu Nicholas. Kendi zamanına dönüp annesini kurtarmaya çalışabilirdi pekâlâ. Nicholas her ne kadar kızın cesaretine hayranlık duysa ve pervasızlığından dolayı hayıflansa da Ironwood'dan kaçabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiği konusunda Etta'yı ikna etmesi gerekiyordu. Şu anda İhtiyar, usturlabı getirdiği takdirde Nicholas'ın izinsiz bir şekilde çekip gidişini, anlaşmalarına sıkı sı-

kıya bağlı kalmak -ne pahasına olursa olsun kızın peşinden ayrılmamak- için yaptığını kabul edebilirdi. Ama Etta, böylesi bir başkaldırıdan sonra Nicholas'ın affedileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

İkili oynadığı için Etta ondan nefret edecekti ama Nicholas bununla yaşayabilirdi. Öte yandan onun sürekli bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu, Ironwood'un onu öldürüp gömdüğü fikriyle yaşayamazdı. Nicholas'ın, içlerinden biri ölmeden onu, annesini ve kendi geleceğini kurtarmasının tek yolu buydu.

Etta bunu anlayacaktı. Zamanla.

En azından Nicholas öyle umuyordu.

"Sence neden gittiler?" diye sordu Etta; bakışları yumuşacık, mahmur bir mavilikteydi.

Bu soru bir başkasından gelmiş olsa Nicholas bunu görmezden gelir, işine bakardı; ama Etta'nın, onun düşüncesini samimiyetle merak ediyor olması Nicholas için önemliydi. Kendininkini yansıtan o arzuyu tanıdı.

Arzu. Bitkinlik hissi, en temel güdülerine dek içini yakıp kavurdu. Nicholas onun dudaklarını, dokunuşunu, takdirini, zekâsını arzuluyordu.

Onun ruhunu, onunla birlikte olmayı... *İmkânsız,* diye hatırlattı hemen kendine.

Ironwood'la anlaşma yapmadan önce kendini çekip vurmayı delicesine istediğinden belki de kendisiyle aynı zamanda bulunamayışı bir lütuftu.

"Bulunmayı bekleyen zenginliklerin cazibesine hangi erkek karşı koyabilir?" dedi başparmağını koyu renk ahşaptan çalışma masasının oymalı kenarında gezdirirken. "Ya da han-

gi kadın?" diye ekledi Sophia'yı düşünerek.

"Belki de öyledir," dedi Etta ağır ağır, sonra da masanın üzerindeki kâğıtları incelemek için arkasını döndü.

"Buna katılmıyor musun?"

"Hayır, katılmıyor değilim," dedi Etta. "Bunun birçokları için, özellikle de sonradan gelen yolcular için bir motivasyon olduğuna eminim. Ama ilk yolcular ne bulacaklarını bilmiyorlardı, öyle değil mi? Bilinmeyenin içine dalmak, daha büyük bir cesaret gerektiriyor."

"Ya da tehdit ve korku," diye belirtti Nicholas.

Etta güldü. "Öyle olduğunu sanmıyorum... ya da en azından öyle olmadığını umuyorum. Bu insanlar imkânsızın üstesinden gelmişler; her türlü bilim yasasını alt etmenin yolunu bulmuşlar. Kendi dünyalarının içine bambaşka dünyalar eklemişler. Belki de kendilerini kâşif ya da âlim olarak görüyorlardı. Ya da belki önlerinde uzanan şeyi keşfedip düzenlemeler yapmanın kaderleri olduğunu falan düşünmüşlerdi." Sözlerinin ardındaki enerji konuştukça arttı ve onu bir sonraki noktaya taşıdı. "Belki de Alice haklıydı. Belki de çok fazla değişiklik yaptılar ve her şey kontrolden çıktı."

"Kader mi?" Nicholas sesindeki alaycı tonu gizleyememişti.

"Tabii ki," dedi Etta. "Sen inanmıyor musun?"

"Ben kişinin hedefini ve yönünü kendisinin belirlediğine inanıyorum, istemsizce içine düşmem için beni bekleyen bir yola değil."

"Yani denizciliğin senin kaderin olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Etta.

"Hayır. O, bana sunulan bir fırsattı ve ben de çok çalışarak

hayatımı nasıl şekillendirebileceğimi gördüm, o kadar."

Nicholas, o muğlak hissi basit bir gerçek olarak ifade edebilmeyi nasıl becerdiğini bilmiyordu.

"Denizcilikten keyif alıyorum," diye devam ederken Etta'nın kendisini dikkatle inceleyen bakışları altında kımıldandı. "Denizin her daim karşıma çıkardığı mücadeleleri seviyorum. O, bana dünyanın asla göremeyeceğim, hayal bile edemeyeceğim yerlerini görme fırsatını verdi ve daha da fazlasını görme arzumu tetikledi. Ayrıca bu işte acayip iyiyim. Ama bu, yine de bu işin benim için bir başkası tarafından seçildiği gerçeğini değiştirmiyor. Sadece bu, ilahî bir güç falan değil."

Hall daha ticari düşünen biri olsaydı Nicholas'ı bir tüccarın yanına çırak olarak verirdi ve Nicholas özgürlüğünü satın almak için yeterli parayı biriktirene dek onun becerilerinin semeresini almaya bakardı. Ama Nicholas için özgürlük, acı verici bir soru işareti, üzerine kafa yorulması gereken bir şey olmamıştı hiçbir zaman. Hall'ler, sadece kölelerin düştüğü durumdan dolayı değil, buna iştirak edenlerin ruhlarını böylesine kirlettiği için de nefret ediyorlardı kölelikten.

Nicholas, bir kaptan olarak kendi hayatını kazanabilir, kendi değerini dünyaya kanıtlayabilirdi. Bir şirketin, hayal bile edemeyeceği bir servetin sahibi olarak dünyada bir iz bırakabilirdi.

Ona söyle, diye düşündü yumruklarını sıkarak. *Ona doğruyu söyle, seni lanet olasıca pislik.*

"Bir şeye doğal bir yeteneğinin olmasının, onu yapmak için yaratıldığın anlamına geldiğini düşünürdüm hep," dedi Etta. "Başımı belaya sokan şey de bu oldu."

"Kemanın, senin kaderin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Nicholas. "O zaman onunla mı devam edeceksin?"

Etta'nın eli, kayıt defterlerinden oluşmuş bir yığının altından çıkardığı küçük, cilalı bir ahşap kutunun üzerinde hareketsiz kaldı. "Sanırım... bu noktada bunun mümkün olup olmadığından bile emin değilim. Hayatım artık çok farklı. Eski hâlime geri dönebileceğimi sanmıyorum. Ama... belki de benim kaderimde farklı bir şey... daha önce hayal bile etmediğim bir şeyler vardır."

Ya da belki de benim istediğim bir şey...

"İçin rahat olsun," dedi tekrar konuşmayı becerebildiğinde. "Gemimde her zaman senin için bir yer olacak."

Etta'nın yüzü canlı, harika bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bayrak direğine tırmanmama, camadan vurmama da izin verecek misin?"

Nicholas'ın içinde âdeta bir gök gürültüsü patladı. "Kesinlikle hayır."

Etta yeniden güldü. "Sanki beni durdurabilirsin de."

Kafasının içindeki, ona makul olmasını, kendi kendine verdiği lanet olasıca öğütleri dinlemesini, bu işi olduğundan farklı görmemesini buyuran bütün o seslere rağmen Nicholas, uzanıp kızın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye gitti.

Ve, yüce Tanrı, Etta ona o anki gibi baktığında... Nicholas bir alevin mavi beyaz kalbine doğru korkusuzca yürüyebileceğini hissediyordu. Parlak gözlerinin koyu renk merkezleri büyürken Etta dudağının kenarını ısırdı; o anda Nicholas o dudakları ısıracak kişinin ancak kendisi olması gerektiğine dair o son derece umutsuz düşünceyi kafasından atamadı.

Nicholas kaşlarını çatmamaya uğraşarak gerilerken su-

yun altından yüzeye çıkıyormuş gibi hissediyordu kendini. "Tam... tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Etta arsızca gülümseyerek. "O kadar yakışıklısın ki bazen bütün düşünceler aklımdan uçup gidiyor."

Nicholas sırıtışını bastırmaya çalışarak odayı incelemek üzere döndü.

"Şu çalışma masasmda, nerede olduğumuza dair herhangi bir bilgiye ulaşabileceğimiz bir şeyler vardır belki," dedi Nicholas. "Ben de sandığa bir bakacağım."

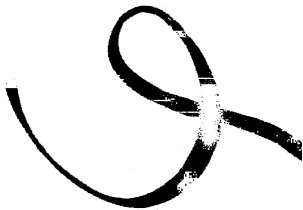
Etta başıyla onaylayarak kâğıt yığınını biraz daha dikkatli bir şekilde karıştırmaya başladı. Ahşap ve demirden yapılmış ağır sandık kilitli değildi ama hâlâ koku yaymayı başaran lavanta keseleri dışında içinde sadece birkaç tane battaniye vardı. Nicholas, arkasından gelen sese doğru döndü ve Etta'nın, masanın en altındaki inatçı çekmeceyle boğuşmasını izledi.

Etta, gözünün önüne düşen saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdı. "Kilitli."

Nicholas bir de kendisi denedi; bütün gücünü ve ağırlığını kullanmasına rağmen sadece çekmecenin metal kulpunu koparmayı başardı.

"Sence ben bir çekmecenin nasıl açıldığını bilmiyor muyum?" diye sordu Etta kafasını sallayarak Nicholas'ın elindeki kulpu alırken. "Geri kalan her şeyi gözler önüne serip de bir tek bu çekmeceyi kilitlemek neden?"

"Anahtarın," dedi ipeksi bir ses gölgelerin içinden, "size verilip verilmediğini öğrenmek için."

ON YEDİ

Etta, panikle sıçrayıp şaşkınlıkla masaya çarptı. İçgüdüsel olarak kendini korumak için bir şeyler aranırken eli kâğıtların arasında çılgınca dolandı. Sonunda parmakları, az önce gördüğü mektup açacağına dokundu.

Nicholas'a baktığında onun bir bıçak gibi kaskatı kesildiğini gördü; yüz hatları ölümcül bir ifadeyle keskinleşmişti. Etta onu daha önce sadece bir defa, Londra'da kendisini yakalayan adamın üzerine atıldığında böyle görmüştü. Nicholas mobilyaların arasından ilerledi.

"Kımıldama." Aksanı oldukça belirgin, ses tonu resmî ve doğallıktan yoksundu. "Hırsızları öldürmek beni hiç üzmez."

Nicholas adamın bu söylediğine inanmış olacak ki Etta'nın birkaç adım arkasında duruverdi.

"Kimsin sen?" diye sordu Etta mektup açacağını savurarak. Artık ne işe yarayacaktıysa...

"Bu soruyu sorması gereken kişi benim," dedi adam fark edilmeksizin kapı girişinden süzülerek saklandığı yerden çıkarak.

Bu, aslında bir adam falan sayılmazdı; ciddi sesi, onun da Etta'nın yaşlarında olduğunu gösteren yumuşak, yuvarlak hatlı yüzüyle çelişiyordu. Teni koyu esmer, gür kaşlarının altındaki gözleri karanlık ve haşindi. Genç, onlara doğru bir adım attığında çıplak ayakları odada bulunan pek çok desenli kilimden birine değdi, uzun ve beyaz cübbesi hışırdadı. Etta gencin kıyafeti tanımıştı; kendi zamanında Orta Doğu'da görebileceklerine benzer, daha lüks bir kıyafetti bu.

Ayakları çıplaktı. Etta, üzerine çöken bitkinliğin zihninde yarattığı pusa rağmen bu küçük gerçeği gözden kaçırmamış, bunun üzerine derinlemesine kafa yormaya başlamıştı. *Hırsızları öldürmek beni hiç üzmez...* Yani, bu ev –ya da daire ya da her neyse– ona mı aitti? Genç, ona iyice yaklaştığından Etta şimdi onun yanağındaki, yastık ve çarşafların bıraktığı kırmızı izleri, yarı uykulu birinin donuk bakışlarını görebiliyordu.

Ama... bu ev Linden'lara ait değil miydi?

Nicholas ceketinin içine elini sokunca genç, tehlikeli bir kıvrıma sahip kılıcını kaldırdı.

Bu iş ancak tek bir sona varırdı; bu son da ancak bu güzelim kilimleri kan lekeleriyle kaplardı.

"Buraya gelmemiz istendi," dedi Etta her ikisini de durdurarak. "Rose Linden istedi bunu."

Genç adam hızla koşarak Etta'nın üzerine atıldı.

"Eğil!" diye bağırdı Nicholas.

Etta dizlerinin üzerine çökünce Nicholas'ın yumruğu kafasının üzerinden geçti. Etta tekrar ayağa kalktığında ikisi de

bir yumak hâlinde yerde yuvarlanıyor, yumruklarıyla birbirlerini pataklamaya çalışırken iskemlelerin bacaklarına çarpıp duruyorlardı. Kılıç savrulmuş, hızla dönerek kapıya doğru ilerliyordu.

"Durun!" diye haykırdı Etta. "Kesin şunu!"

Isırılma riskini göze almaksızın hayvanları birbirinden ayıramayacağın türden, korkunç bir it dalaşını ayırmaya çalışmak gibiydi bu. Etta, iki eliyle birden Nicholas'ın ceketinin arkasından yakaladı ve onu çekerken kasları yanmaya başladı.

"Nicholas!" dedi. "Kes şunu!"

Nicholas burnundan soluyarak, elinin yaralı, kanayan eklem yerlerini ağzına bastırırken titredi. Etta öteki gence doğru ilerlerken Nicholas onu durdurmak istercesine atıldı. Etta sert bir şekilde kafasını iki yana salladı. Nicholas biraz tereddüt ettikten sonra anlayış göstererek geri çekildi ve gidip yerdeki kılıcı aldı.

"Rose Linden adını duydun, değil mi?" diye sordu Etta.

Genç, Etta'nın, kalkmasına yardım etmek için uzattığı elinden ürkerek geri çekildi. Etta onu gücendirecek bir şey yaptığını hissetti.

"Peki ya Benjamin Linden?" diye sordu; bir yandan da Nicholas'ın yumruklarından dolayı gencin kulaklarının çınlayıp çınlamadığını merak ediyordu. Dışarıdaki böceklerin vızıltısı odaya doldu; Etta havayı korku ve terden başka bir şeylerle doldurmak, o yoğun çiçeksi kokuyu içeri davet etmek için kepenklerden hiç değilse birini açmış olmayı diledi.

Genç, gözlerini kapayıp hırıltılı bir soluk aldı. Tekrar konuştuğunda Etta onu duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı.

"Abbi," dedi genç. "Babam."

***

Genç adam, Hasan, Etta'nın, yüzünü temizlemeye yardım etmesine izin vermemişti; temiz bez ve su almak için onun peşinden gitmesine bile izin vermediğinden Nicholas ona göz kulak olmak için isteksizce onu takip etmek zorunda kalmıştı. Ama Hasan iyi niyet göstergesi olarak kılıcı Etta'ya teslim etmişti. Onların yanında olmadığı birkaç dakika Etta'ya, hâlâ imkânsız gibi görünen durumu düşünmesi için olanak tanımıştı.

Zaman göreceliydi falan ama... büyük büyükbabasının kendi yaşında bir oğlu olduğunu düşünmek ne kadar da çılgıncaydı. Teknik olarak Hasan annesinin amcasıydı, dolayısıyla Etta'nın da... büyük amcası mı oluyordu? Yoksa... büyükbabasının kuzeni miydi?

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi Hasan nemli bezlerden birini yüzüne götürürken. "Tatlı Rose."

"Annem olduğundandır," dedi Etta. "Onu tanıyor musun?"

Hasan başıyla onaylarken bakışları, Etta'nın ardından ona ters ters bakan Nicholas'a kayıp duruyordu.

"Abbi... o ve Rose bir süre burada yaşadıktan sonra evi Ummi'ye –anneme– bıraktı. Annem ölünce de burası bana kaldı." Hasan kafasını iki yana salladı. "Buraya gelmenizin istendiğini söyledin, değil mi? Ama... Rose daha birkaç gün önce gelip gittiği için bu hiç de mantıklı görünmüyor."

Etta'nın kalbi yerinden oynadı. "Ne demek istiyorsun?"

Rose, Ironwood'un adamlarından kaçmış mıydı? Güvende miydi? Onu kaçırmışlar mıydı?

Nicholas onu sakinleştirmek için bileğini tuttu ve Hasan'a, "Buraya gelen Rose... genç miydi yoksa hatırladığından daha yaşlı mıydı?"

Ah.

"Gençti," dedi Hasan sesinde şüpheli bir tonla. "Senin yaşında bir çocuğu olamayacak kadar genç. Özel bir amaç için buraya gelmişti ama bunun ne olduğunu bana söylemedi."

Nicholas, Etta'ya bakıp onun korku dolu tepkisini inceledi. O, annesi, yani onu yetiştiren annesi değildi. Geçitlerin çalışma prensibinden dolayı neredeyse buraya usturlabı saklamaya gelen Rose'a rastlayacaklardı.

"Neden onunla birlikte gitmedin?" diye sordu Etta merak içinde.

"Çünkü gidemem. Benim gibilere... muhafız diyorlar ama ben, bu evi koruyup kollamak dışında hiçbir şeyle uğraşmıyorum," dedi Hasan. "Ben Büyük Hâkim'in hizmetinde değilim. Bir Ironwood olmayacağım."

"Rose buraya bir şey bıraktı mı?" diye sordu Etta; kelimeleri alelacele sıralamıştı.

O ana dek bu sorunu nasıl çözeceğini düşünmemişti. Annesi ya da Benjamin Linden Hasan'ı diğer aileler hakkında uyarmış mıydı? Ya da usturlabın yerini Rose'dan başkasına söylememesini mi tembihlemişlerdi?

Nicholas, Hasan'ın cübbesinin yakasından tutup onu iyice sarstı.

Daha çok şiddete ihtiyaçları varmış gibi...

Hasan, dudaklarını yalayıp gözlerini odada gezdirdi. Bezin bıraktığı sular, yüzünün yanından ter gibi akıyordu.

"Hanımefendiye cevap ver," dedi Nicholas dişlerini gıcırdatarak.

"Hayatım üzerine yemin ettim," dedi Hasan bezi tekrar leğene bırakarak. "Sizin sözünüze öylece güvenemem. Söylediğiniz kişiler olmayabilirsiniz. Beni kandırmak isteyecek, hâlâ Linden ailesine ve sırlarına bağlılık yemini etmiş kişileri kandırmak isteyecek bir sürü kişi var."

Etta son bir çare düşündü...

"Buraya gelmem gerektiğini annemin bana anlattığı bir hikâyeden anladım... Bana, seyahatleriyle ilgili aynı anda hem gerçek hem de yalan olan hikâyeler anlatırdı. Anlattığı son hikâye, Şam'da bir pazar yerinde ona bu küpeleri satan bir kadın hakkındaydı." Etta küpelerden birini çıkarıp gence uzattı. "Samarah adında bir kadının bunları ona sattığını söyledi."

Hasan, küpeyi ondan alıp, parmağını halkasının kıvrımında hafifçe gezdirirken eli titriyordu. Aralarındaki sessizlik âdeta saatler sürmüştü ki genç sonunda şöyle dedi: "Samarah bunları ona satmadı. Ona hediye etti. Samarah benim karım, aşkım ve ben, bunu gözlerimle gördüğüm için biliyorum."

Hasan çalışma masasına doğru ilerledi. Elini cübbesinin yakasından içeri sokup uzun, gümüş bir zincirin ucunda sallanan incecik, gümüş bir anahtar çıkardı.

"Kırıp açabilirdik de," diye homurdandı Nicholas çekmeceye bakarken ama Hasan anahtarı çekmecenin üzerindeki kilide değil, altındaki, onların hiç görmediği bir kilide soktu.

Çekmece tatminkâr bir klik sesi çıkarıp kayarak açıldı.

Nicholas derhâl Hasan'ın üzerine eğilip çekmecenin içinde

ne olduğunu görmeye çalıştı. Hasan ona soğuk bir bakış attıktan sonra çekmeceyi karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulduktan sonra doğruldu ve ayağıyla iterek çekmeceyi kapadı.

"Bana onu hatırlatıyorsun..." Ona küçük, krem rengi bir zarf uzattı. Etta zarfı açıp içindekileri avucuna boşalttı. İlk olarak siyah beyaz bir fotoğraf daha çıkmıştı; bu da yine annesine aitti ama çok daha genç hâliydi. Kızın yüzünde tatlı bir tebessüm, üzerinde de okul üniformasına benzer bir kıyafet vardı; saçları bukle bukleydi ve arkada toplanmıştı, elleriyse kucağında duruyordu. Gülümsemesinde bir sır gizli gibiydi.

Biri fotoğrafın arkasına şöyle yazmıştı: *Rose, 13 yaşında.*

Zarfın içinden çıkan bir başka kâğıt yine bir mektuptu ve şöyle başlıyordu: *Sevgili Etta'm, kalbim...*

"Bunca zamandır bunu biliyordun ama yine de ondan şüphelendin, öyle mi?" diye sordu Nicholas gözü dönmüş bir şekilde.

"Bu kadar mantıksız davranmayı bırak," dedi Etta. "Nasıl emin olabilirdi ki?"

"Ben bu ailenin koruyucusuyum," dedi Hasan gururlanarak. "Rose, Abbi'nin oğlunun el üstünde tutulan kızıdır ve herkes tarafından pek sevilir. O yüzden tıpkı Rose'a benzeyen, benim uzaklarda olan İngiliz babama benzeyen bu kızı görünce düşündüm. Bu kızda babamın gök rengi gözleri var. Ama onun ülkesindeki çoğu kişi bu gözlere sahip. Abbi son ziyaretinde *bādiyat ash-shām,* bir çöl kadar yaşlıydı. Aklı karışıktı ve diğer ailelere olanlar yüzünden çok korkmuştu. Emin olmadan Rose'un hayatını tehlikeye atamazdım."

"Anlıyorum," dedi Etta ve Hasan'ın, annesini böylesine tutkuyla korumasından hem duygulandı hem de ona minnet

duydu. "Teşekkür ederim."

Mektubu dizinin üzerinde düzelterek kaleme benzer bir şey aradı. *Kalbim...* Yine annesinin daha önce hiç kullanmadığı bir başka tatlı sevgi sözcüğüydü bu. Nicholas görev bilinciyle masanın üzerindeki bir kalemlikten bir dolmakalem çıkardı.

"Her şeyi böyle dışarıda bırakmak çok tehlikeli," diye belirtti.

Hasan omuz silkti. "Bulunduğu takdirde ev ve içindekiler yakılacak."

Etta, bu konuşulanlar karşısında kafasını iki yana sallayıp manasız cümlelerin üzerine kabaca bir kalp çizdikten sonra mektubun gerçek mesajı ortaya çıktı:

Çok üzgünüm. Keşke başka bir yolu olsaydı. Seni bütün bunlardan korumak istedim ama eğer bunu bulduysan başarısız oldum demektir. Kan bağımız olan kişiler haricinde kimseye güvenme. Ironwood geleceğini yok edecek, tek bir yaşamı kurtarmak adına herkesi ve her şeyi silecek. Dikenler de aynı şeyi istiyor. Bunun yok edilmesi gerekiyor. Ne olacağına ya da ne olması gerektiğine kimse karar vermemeli. Gökyüzünün altında sonsuz uykuda olan geline yasemin götür ve mührü ara. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde seninle orada buluşacağım. Beni affet. Seni seviyorum.

Etta ağladığını fark edip buna şaşırarak kafasını kaldırdı. "Anlamıyorum... Ironwood hangi yaşamı kurtarmaya çalışıyor ki? Augustus'u mu? Julian'ı mı?"

Nicholas bu sorunun cevabını biliyordu ama onu Hasan yanıtladı. "İlk karısı. Minerva."

"Ne?" Etta, Nicholas'a uzanıp onu, dünyası allak bullak olmuş gibi bir ifade takınmasının sebebini açıklamaya zorlamamak için kendini zor tuttu.

"Demek ki her şeyi istiyor," dedi Nicholas sonunda. "Lanet olasıca pislik..."

Hasan, boğazını temizleyip Etta'nın olduğu tarafa doğru manalı bir bakış attı.

"Minerva'yla ikisi gençken, birkaç yıllığına evli kalmışlar," diye devam etti Nicholas. "Julian'ın anlattıklarının dışında bir şey bilmiyorum ben de. Bu, yolcular arasında nadir görülen bir aşk evliliğiymiş ama aileler arasındaki savaşın inanılmaz derecede istikrarsız ve vahşi bir dönemine denk gelmiş. Ironwood'un diğer ailelerden rakipleri onun, karısını korumak için geçmişe sakladığını öğrenip bundan faydalanmışlar. Kadının yerini tespit edip Ironwood'un müdahale edebileceği hiçbir geçidin olmadığı bir yıla kadar beklemişler, sonra da intikam için onu öldürmüşler. Bu sayede onun ölümünü kaçınılmaz kılmışlar; tabii Ironwood kendini uyarmak için geri dönmeyi seçebilir, kadın 1456 yılında öldürüldüğünde orada olmak için bütün bir yıl orada kalabilirmiş. Ama bu, onun da kaderini, kurduğu dünyayı değiştirirmiş. Ironwood bu savaştan vazgeçip o yıl karısıyla birlikte normal bir yaşam sürse, o küçük savaşını sürdürmek için zamanda yolculuk etmese Büyük Hâkim olmak için gerekli güce ya da müttefiklere sahip olamazmış."

Aman Tanrım. Mektup Etta'nın ellerinden kayıp yere düştü. "O, gücü seçti."

Ama bu... bu hiç mantıklı değildi. Bu kadını, onu kurtarabilmek adına usturlabı bulması için oğullarını ve torununu feda edebilecek kadar çok seviyordu... Ama ilk tercihi yeni ele geçirdiği serveti, gücü ve aileler üzerindeki hâkimiyeti olmuştu.

Asıl istediği şey ondan alınmıştı. Daima şu anda olduğu gibi biri miydi acaba, yoksa bu kayıp onun içindeki bazı hayati kısımları söküp almış mıydı? Karısı öldürülmemiş olsaydı Ironwood şimdi olduğu kişi olur muydu?

"Augustus ve Virgil'in annesiyle yeniden evlendi ama... Yüce Tanrım," dedi Nicholas. "Başarısı için hangi olayların hayati önem taşıdığını çözmüş ve yine de geri gidip onu kurtarmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Geçmişteki hâline bir mesaj iletebilir ya da usturlabı kendisi alabilirdi. 30 Eylül'de usturlabı istiyor çünkü karısı 1 Ekim'de öldürüldü. Derhâl harekete geçmek üzere bu tarihi belirlemiş."

"Elbette kurallar vardır ama mürekkep sadece bir kişinin elindeyse bu kurallar yeniden yazılabilir." Hasan başıyla onayladı. Etta hızla Nicholas'a döndü. "Geçmişi değiştirirse bu, babanın ve dolayısıyla da senin doğmanı engellemez mi?"

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece kendi zamanımdan mahrum kalırım, eski ve yeni zaman çizgisi arasında ortak olan en son noktaya atılırım. Benim geleceğim, muhafızların geleceği kadar... senin geleceğin kadar risk altında."

Sadece tek bir eylemin yarattığı bir değişiklik, bu kadar şiddetli bir dalgalanmaya sebep olabilir miydi? Pek çok kişinin –Alice'in ve Oskar'ın ve dünya üstünde yaşayan ve çalışan milyonlarca, milyarlarca insanın– yaşamının eskisi gibi olmama riski varken tek bir yaşam kurtarılmalı mıydı?

"Bu *ašwaak*, yani Dikenler de ondan daha iyi değiller. Bu yolcular ve muhafızlar da usturlabı aynı sebeple, yani Ironwood'un kendisi için inşa ettiği her şeyi yok etmek, kendi bildikleri dünyayı geri getirmek için istiyorlar," dedi Ha-

san. "Rose onların tutkularından çok kötü etkilenmişti; çünkü Ironwood'la masaya oturmayı reddeden pek çok aile üyemiz katledilmişti. Rose onları aramak için çekip gittiğinde Abbi yıkılmıştı ama Rose haksız mıydı? Ironwood onun ailesini elinden aldı. Abbi bu gerçeği ondan saklamak istediği için Rose öfkeden deliye dönmüştü."

Demek ki Etta'nın büyükannesi ve büyükbabası –Rose'un annesi ve babası– Noel'de, bir araba kazasında falan ölmemişlerdi.

"Ama bu çok fazla," dedi Etta, bu öfkeli genç kadınla kendisini yetiştiren kadın arasında bir bağ kurmaya çalışarak. "Yani onun sebeplerini anlayabiliyorum ama... bütün geleceği değiştirmek biraz fazla değil mi?"

Hasan düşünceli bir soluk aldı. "Başta, bütün Dikenler Ironwood'a diz çöktürmek, ailelerin birliğini yeniden sağlamak, sevdikleri kişileri onun hizmetinden kurtarmak istiyordu. Onların bildiği zaman çizgisi, aslında orijinal zaman çizgisi. Şu anki zaman çizgisinin var olmayı daha çok hak ettiğini iddia edebilir misin?"

Bu, gerçekten de olması gerekenin değiştirilmiş bir hâli olan bir zaman diliminde büyüdüğü anlamına geliyordu. Bildiği, tanıdığı her şey, Ironwood'un ailelere hükmetme mücadelesi sırasında yaptığı değişikliklerin bir ürünüydü. O hâlde... hangi zaman çizgisi var olmayı daha çok hak ediyordu? Kendininki mi? Onlarınki mi?

Bitkinliğin gerçek ağırlığı bir kez daha üzerine hücum etti. Etta, kafasının içi pamukla doluymuş, dizlerinin bağı da bir anda çözülmüş gibi hissediyordu. Oda bir an yana doğru meyletti ve iki el derhâl onu yakaladı; gözünün önündeki si-

yah benekler yok olana dek onu tuttu.

"Etta?" Nicholas'ın yüzü, tam karşısında süzülüyordu.

"Ben iyiyim," dedi Etta güvence verircesine. "Sadece..."

Hasan'ın yüz ifadesi değişerek sertleşti. "Sen kim oluyorsun da benim küçük yeğenimle böyle münasebette bulunuyorsun? Derhâl çek ellerini yoksa ben çektirmesini bilirim."

"Münasebet mi?" diye tekrarladı Etta; bu sırada Nicholas onu daha sıkı kavrayarak, "Ben onun kocası oluyorum," dedi.

Etta boğulurcasına öksürdü. Nicholas onu sessizce uyarmak istercesine kollarını biraz daha sıktı. Sevgi dolu bir ilişkileri olduğunu göstermek ister gibi birden kollarını Etta'ya doladı. Etta topuğunu Nicholas'ın ayağına geçirince genç adam yüzünü bile buruşturmadı.

Affedersin? Affedersin?

Bu yalan, Etta'yı her ne kadar kızdırmış olsa da Hasan'da tam tersi bir etki yarattı ve o yakışıklı yüzünü uğursuz bir ifadeye bürüyen öfkesini bastırdı. En azından çoğunu...

"Abbi'nin bu birlikteliği onaylayacağını düşünmüyorum," dedi Hasan.

"Nedenmiş o?" diyerek meydan okudu Nicholas.

"Etta seni bir aslana yem etmek istercesine bakıyor da ondan," dedi Hasan.

Etta, Nicholas'ın kollarından kurtulmayı başardı. Neden olduğunu bilmese de –belki genç adamı daha önce hiç bu kadar incinebilir bir ifadeyle görmediğinden, belki de sadece Nicholas'ın herhangi bir şeyi iyi bir sebep olmaksızın yapmayacağını bildiğinden– onun yalanını ifşa etmek yerine dilini tutmayı tercih etti.

Etta yüzünde kumpaşçı bir gülüşle, "Bir daha gemiye bindiğimizde," diyerek Hasan'a döndü, "bazı önemli kısımlarını köpekbalıklarına yedireceğim."

"Demek bir denizcisin?" Hasan bu yeni bilgi ışığında dudak bükerek Nicholas'ı bir kez daha incelemek üzere ona döndü. "Bir korsan olduğuna şüphem yok."

"Yasal bir korsan," dedi Nicholas bitkin bir şekilde.

"Ben sadece Berberi Kıyısı'ndaki korsanları tanırım," dedi Hasan Nicholas'ı süzerek. "Onlar da Avrupalılara karşı pek de cana yakın davranmazlar. Köle ticareti yaparlar ve zevkleri sınırsızdır. Afrika'dan, Avrupa'dan kız alırlar. Böylesi bir kız çok değerlidir: Teni, saçları, gözleri. Onun için çok para öderler."

Etta gerçekten de soluksuz kalmıştı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sanırım metresim olup olmadığını, kurtarılmak isteyip istemediğini sormaya çalışıyor," dedi Nicholas keyifsiz bir şekilde gülümseyerek.

"Hayır!" deyiverdi Etta. "İkimiz bu zamandan bile değiliz. Üstelik onun böyle bir şeyi yapabileceğini düşünmen..."

Nicholas, Etta'yı sakinleştirmek için elini omzuna koyunca Hasan daha da rahatladı. "İnsan böyle şeyler duyuyor, görüyor. O yüzden endişe ettim. Abbi burada yokken seni korumak bana düşer. Ama dediği gibi senin kocansa sorumluluk ona da aittir."

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," diye homurdandı Etta.

"Doğru söylüyor," dedi Nicholas Hasan'a ve mektubu almak için eğildi. Tekrar mektuba göz gezdirdi. "Ama işte ace-

lemiz var. Ironwood 'tatlı Rose'u ele geçirdi ve o şeyi nereye sakladığını bulamazsak, bizi onu öldürmekle tehdit ediyor ki bunu büyük ihtimalle de yapar. Buradaki son cümle sana bir şey ifade ediyor mu? *Gökyüzünün altında sonsuz uykuda olan geline yasemin götür?*"

"Babam böyle bilmecelere çok düşkündü ama bunu daha önce hiç duymadım." Hasan ellerini bütün eşyaların üzerinde gezdirerek odada ilerlerken adımları tüy kadar hafifti; bu eşyaların tümüne bariz biçimde değer veriliyordu. Babasının kaplanla olan fotoğrafını eline alıp çerçevenin camındaki tozu sildi. "Babam gitti ama onu tekrar göreceğime dair umudum var. Belki yaşlı hâliyle değil, bu dönemi yeni keşfeden genç hâliyle göreceğim. Belki beni tanımıyor olacak ama ben onu tanıyacağım. O güne dek de ailemizle ben ilgileneceğim ve sizin de konuklarım olarak kalmanızı istiyorum. Ben gittiğimde burayı kendi eviniz gibi kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Etta. "Ama ben gittiğimde derken ne demek istedin?"

Ayın otuzuna kadar... kaç günleri vardı? Sadece altı mı?

"Karımı almak için Bağdat'a gitmeliyim, küçük yeğenim," dedi Hasan; yüzünden âdeta budalaca bir mutluluk ifadesi geçti. Etta bir kez daha onun kaç yaşında olduğunu tahmin etmeye çalıştı ve en fazla on yedi yaşında olduğuna karar verdi. "Samarah sizi göremediği için çok üzülecek. Kız kardeşini ve yeni doğan çocuklarını görmek için gitmişti. Çivit otumu ve incilerimi satana kadar buradayım, mallar satılır satılmaz da gidip onu alacağım. Oraya bir kervanla ya da diğer tacirlerle birlikte seyahat edeceğim."

"Demek bir tüccarsın," diyerek buna netlik kazandırdı Nicholas.

Hasan başıyla onayladı; gülümsemesi, şişen yüzünde biraz tuhaf görünüyordu. "Böyle olması doğal. Abbi bana bir sürü kitap getirdi, bir sürü dil öğretti. İngilizce, Türkçe, Fransızca, Yunanca. Yani sizin gibi seyahat edemiyorum ama bana başarılı olmam için çok yardımcı oldu."

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi Etta samimi bir şekilde ve onun aileden biri olması gerçeği onu bir kez daha sersemletti; aile kavramı yine tamamen değişmişti. "Ne zaman gideceksin peki?"

"Bir hafta önce gitmem gerekirdi," diye yanıtladı Hasan. "Ama bazı kabileler yüzünden çöl tek başına yolculuk edemeyeceğimiz kadar tehlikeli bir hâl aldı. O yüzden de bekliyorum ama pek uzun sürmez."

"Öyle mi?" dedi Nicholas. "Peki, hangi çöl acaba bu?"

Hasan şaşkın bir kahkaha koparırken neredeyse elindeki fotoğrafı düşürüyordu. "Belki de en baştan başlamalıyız. Yeni dostlarım, izninizle Şehirlerin Kraliçesi, *Dimashq*'a, yani Şam'a hoş geldiniz demek istiyorum."

***

Ne Etta ne de Nicholas geçitten geçtiklerinde saatin kaç olduğunu biliyorlardı ama Hasan onları kibar bir biçimde sabahın üçü olduğu konusunda bilgilendirdiğinde genç adamın baştaki düşmanca tavırları daha mantıklı göründü.

"Şimdi dinlenin," dedi mumlardan birini yanına alarak. "Yarın size evi ve şehri gösteririm ve Abbi'nin bilmecesini çözmeye çalışırım."

Nicholas'ın dudakları aralandı, itiraz etmek istercesine

omuzları gerildi ama Etta onun koluna elini koyup sadece, "Teşekkürler. İyi geceler," dedi.

Kapı, Hasan'ın ardından sıkıca kapandığında Nicholas uzaklaşıp hızla yatağa ilerledi. Ve üzerine oturmak yerine en üstteki battaniyeyi alıp Etta'ya bir bakış dahi atmadan odanın öteki ucundaki yer minderlerinin üzerine serdi; bu minderleri odaya gelirken sağdan soldan toplamıştı.

Etta karnına şiddetli bir sancının saplandığını hissetti. Ne düşünmüştü ki? Yatağı paylaşacaklarını falan mı? Bugün kaldıkları yerden devam edeceklerini mi?

Nicholas insanlarla arasına mesafe koyabiliyordu. Etta onun şimdi de bunu yaptığını hissediyordu; genç adam kirli gömleğini üzerinden çıkarıp düzgünce katlarken sırtı ona dönük vaziyette, sessizliğin kendi adına konuşmasına izin vermişti. Etta, Nicholas'ın varlığının fazlasıyla farkındaydı. Sadece ayakta durarak bile odanın dört bir yanını kaplıyor gibiydi.

Bu, onu nefesini kesercesine öpen Nicholas'tan tamamen farklı biriydi. Genç adamın kalp atışlarının kendisininkilerle yarıştığını hissetmişti. Nicholas, onu geri kalan her şeyden uzaklaştıran o ılık dalga olmuştu ve genç adamın, Etta için en az onun kadar çıldırdığını söylemesine bile gerek yoktu. Etta tecrübesiz biri değildi. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu.

O zaman sen de aynı şeyleri hissediyorsun?

Nicholas ondan bir sürü şeyi gizlemişti ve bunu yapması için de geçerli sebepleri vardı. En zalim, en alçak hakaretlere uğradığında bile hislerinin sadece bir kısmını belli etmişti. Ama Etta, Nicholas'la yalnızken genç adamın kendisini serbest bıraktığını hissediyordu ve onun, bütün o sert katmanla-

rının altındaki gerçek benliğine erişmenin ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunun farkındaydı.

Etta, elini saçlarının arasından geçirmek istediyse de başarılı olamadı; masanın üzerinde gördüğü eski, gümüş fırçayı almak üzere döndü. Yerine oturup fırçayla saçlarının uçlarını taramaya koyulduğunda düşünceleri hâlâ allak bullaktı.

Nicholas tekrar ayağa kalkıp, ellerini arkasında kenetleyerek odayı arşınlamaya başladı. Genç adam odanın diğer ucundaki birkaç mumu söndürürken Etta, onun aralarına duvar ören düşüncelerinin ağırlığım sezebiliyordu.

Nicholas'ın ne düşündüğünü merak ediyor ama sormaya korkuyordu; zayıf bir ihtimal de olsa genç adamın ruh hâlinin, hızla bu işin sonuna yaklaşmalarıyla bir ilgisi olabilirdi. Yeterli zaman yoktu.

Gidiyorsun, diye fısıldadı kafasının içindeki cılız ve hain bir ses, *ama daha değil...*

"Bir saniye gel buraya," dedi Etta yumuşak bir sesle.

Nicholas ellerini çözerek öylece durdu; yerinden kımıldamadı.

"Lütfen," dedi Etta ayakkabılarını çıkarıp yere attıktan sonra tekrar ayağa kalkarak. Rengârenk ipek minderler arasında ilerlerken ayaklarının altındaki uzun tüylü halıların yumuşacık olduğunu fark etti. Sonra da Hasan'ın bıraktığı su dolu leğeni aldı.

Geri dönüp yatağın kenarına ilişen Etta, temiz bezlerden sonuncusunu suya daldırıp suyun fazlasını dikkatle sıktı. Nicholas tereddüt ettiyse de sonunda ürkek bir kedi gibi ona doğru yaklaştı.

Etta onun itiraz etmesine fırsat bırakmadan Nicholas'ın

sağ elini alıp sıkıca tuttu ve bezi, eklem yerlerinde tekrardan açılan yaralarına hafifçe değdirdi. Kesilen yerler şimdiden kabuk bağlamaya başlamıştı ama Etta üzerlerindeki kanı temizlemek için mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştı. Nicholas'ın parmakları da âdeta refleks olarak onunkileri sıktı; Etta'yı izleyen bakışları gizemliydi.

"Keşke üzerine o kadar gitmeseydin," dedi Etta.

"Kılıcını savurarak daldı içeri. Öylece durup hiçbir şey yapmasa mıydım?" diye söylendi.

"Yani yumruklarınla suratının şeklini değiştirmen gerekmiyordu."

"Ben bir şey yapmadım," diye itiraz etti Nicholas. "Yumruklarımın üzerine kendisi atıldı. Ben öylece duruyordum."

"Saçmalıyorsun," dedi Etta. "Yarın ondan özür diler misin, lütfen?"

"İstiyorsan dilerim ama gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Nicholas. "Seni savunabildiğimi görene dek bana saygı duymayacaktı. Biz onunla uzlaştık. Ayrıca yine olsa aynı şeyi yapmayacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Durum güç kullanmayı gerektiriyorsa hiç düşünmem."

Etta kavga etmek istemiyordu ama Nicholas'ın, onu kendisinden uzaklaştırmak için böyle davrandığını hissediyordu. Fazla ileri gittiğini düşünse de onun bunu neden yaptığını anlamak Etta için yeterliydi.

Ona söylemeliyim. Nicholas tüm risklerin farkındaydı. Usturlabı öylece Ironwood'a verip bu işten sıyrılamayacaklarını biliyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek..."

"Şişşt..." diye fısıldadı Nicholas. "Daha değil, daha değil."

Nicholas derin bir soluk verip Etta'nın yanına oturduğunda endişeli yüz ifadesi solup gitmişti. Yanağını Etta'nın saçlarına dayadığımda çenesindeki kirli sakallar tenini sıyırdı.

Henüz bitmedi.

Bitmiş olamaz.

Benimle gel.

Etta bu sözleri güçlükle bastırarak yutkundu. Yorgundu ve bu konuda makul davranamayacak kadar hassas olduğunu hissediyordu. Etta, gerçeğin içinde katılaştığını, bir umut kırıntısının yanıp yeniden şekil aldığını ve bir elmas kadar sertleştiğini hissetti. O çılgın, aptalca gerçek, bencilce olduğu kadar da mantıksızdı ve Etta bunu biliyordu. Ama yine de umurunda değildi.

Etta, genç adamın keskin zekâsına her ne kadar saygı ve hayranlık duysa da onun bu fırtınalı ruh hâllerinin ve sert katmanlarının altına itilmiş son derece hassas bir kalbi olduğunu biliyordu ve bunu bırakmak istemiyordu. Nicholas'ın hiçbir şeyinden ayrılmak ve bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istemiyordu.

Benimle gel.

Etta dönüp Nicholas'ın nabzının attığı yeri öptü.

Benimle birlikte eve gel.

Nicholas, elini onunkinden çekip Etta'nın bacağını kucağına çekti ve kirli sargı bezini açıp baldırındaki yarayı temizlemeye başladı.

"Neden Hasan'a yalan söyledin?" diye fısıldadı Etta.

Nicholas onun neyden bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

"Aksanma ve kıyafetlerine bakınca onun bir Muhammedî

olduğunu düşündüm." Etta boş boş bakınca Nicholas ekledi: "Yani Muhammed peygambere inananlardan."

Etta bunun Müslüman demek olduğunu düşündü. Başıyla onayladı.

"Onların inançlarını pek bilmiyorum, daha ziyade onlar hakkında hikâyeler duydum," diye açıkladı Nicholas. "Ama Hristiyanlığın belirli öğretileriyle benzerlik gösterdiğini düşünüyorum. Özellikle de çok önemli bir tanesiyle. Evli olmayan kadınlar, kan ya da evlilik bağıyla bağlı olmadıkları serserilerle yalnız bırakılmazlar."

"Anlıyorum," dedi Etta uysal bir şekilde.

"Onursuzca bir şey yapmadığımı ya da haysiyetsiz düşünceler beslemediğimi iddia etmeyeceğim," dedi Nicholas sessizce. "Ama bu, benim için düşünülecek bir şey değil. Seni başka bir odaya götürebilirdi ve ben herhangi birinin gelip sana zarar verebileceği yabancı bir yerde yalnız kalmana göz yumamazdım. Ama... biri benim ayrı bir odada değil de burada kaldığımı öğrenseydi o zaman da itibarın geri dönülemez biçimde yara alırdı."

"Başka bir ülkenin kurallarıyla yargılanmak umurumda bile değil," dedi Etta. "Özellikle de muhtemelen bir daha hiç görmeyecek olduğum bir ülkenin."

"Biliyorum," dedi Nicholas, Etta'nın bacağını sarmak için temiz bir kumaş parçasını yırtarken. "Ama bu, benim için önemli. Bu fikrin senin için bu kadar rahatsız edici olduğunu bilsem asla söylemezdim."

Nicholas'ın sesi... incinmiş gibi mi çıkıyordu gerçekten?

"Ondan değil. Sadece bunun gerekli olmasından nefret ediyorum. Bir kadın tek başına bir insan gibi değerlendirilmi-

yor. Sen öyle söyleyince şaşırdım. Şaka falan yaptığını sandım çünkü kendi zamanıma göre düşünüyordum. On yedi, evlenmek için biraz erken bir yaş."

Nicholas geri çekildiğinde yüzüne yine o düşünceli ve ihtiyatlı ifade yerleşmişti.

"Çoğu insan yirmili yaşlarının ortasına gelinceye dek evliliği düşünmez bile," diye devam etti Etta. "Okullarının bitmesi gerekir, sonra da iş bulup bir düzen kurmak falan isterler."

"Anlıyorum," dedi Nicholas, Etta'yla aynı ses tonunu takınarak.

"Peki sana göre de erken değil mi bu?" diye sordu Etta; Nicholas'ın yine uzaklaştığını hissediyordu. "Gerçekten mi?"

"Neredeyse yirmi yaşındayım," dedi Nicholas. "Tabii ki değil. Ama bu, benim hoşuma giden bir fikir olmadı zaten hiç."

Etta, Nicholas'ın istediğinden fazlasını söylediği için gözlerinden geçen gölgeyi görebiliyordu. Nicholas onu bırakıp ayağa kalktığında, genç adamın sıcaklığının yokluğu Etta'nın içini yaktı. Genç adamın sözlerine, titreşen, gizli bir etki saplanmış gibiydi ve Etta bunun ne olduğunu anlamak için onu zorlamaması gerektiğini tahmin etmeli, bunu bilmeliydi.

"Neden?"

Nicholas öfkeyle ona döndü. "Buna gerçekten de yanıt vermem gerekiyor mu? Eksik yanlarımın bir listesini mi çıkarayım? Neden kimseye uygun bir eş olmadığımın..." Nicholas kendine hâkim olmaya çalışırken avucunu alnına bastırdı ve kısa bir an için gözlerini sıkıca yumdu. "Uyu hadi, Etta. Dinlen. Yarın yapacak çok işimiz var."

Etta ayağa kalktı.

Daha küçükken ve sahne korkusunun onu felç ettiği dönemde sürekli gördüğü bir rüya vardı. Rüyadaki en dehşet verici şey, çok gerçekçi olmasıydı; her gece, sahne ışıklarının sıcaklığını teninde hisseder, parlaklıklarıyla âdeta kör olurdu. Orkestranın hangi parçayı çaldığının asla bir önemi olmazdı çünkü hiçbir zaman Etta'nın bildiği, ustalaştığı bir parça olmazdı bu. Etta hiçbir şekilde doğaçlama yapamaz, istenen doğru parçayı çalma konusundaki beceriksizliği karşısında çaresizlik hissiyle boğulurdu.

Şu an, ileriye doğru atılmasına sebep olan şey de yine aynı çaresizlik hissiydi. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştıysa da hiçbir şey diyemedi. Nicholas'ın nasıl bir karakteri olduğunu anlıyor olabilirdi ama onun bu şekilde davranmasına sebep olan yaşamı deneyimlememişti.

Nicholas'ın ona söylemediği bir şey vardı. Bu sır her neyse, aralarında bir uçurum gibi uzanıyordu ve Etta'nın ona ulaşmasına engel oluyordu. Denediği her şey –sözler, bakışlar, dokunuşlar– Nicholas'ın kalbine ulaşamadan bu uçurumun içine yuvarlanıyordu.

Etta kollarını onunkilerin altına, genç adamın beline dolayınca Nicholas kesik kesik soluk aldı ve ufacık bir anlığına kendini Etta'ya bıraktı. Hemen ardından da onu itti.

"Yapma..." Nicholas güçlükle yutkundu. "Bundan fazlasına sahip olabilirmişiz gibi davranma..."

Etta, ona uzanıp yüz yüze gelecek şekilde onu aşağıya çekti. Nicholas, Etta'nın omuzlarını sıkıca sarıp onu yerine çivilerken bile geri çekilebilmek için bir bahane arıyor gibiydi. Etta ise onu öptü ve bu öpücük hiç de yumuşak değildi. Hiçbir tereddüt yoktu. Nicholas kaskatıydı; bedenini onunkine

sertçe bastırıyordu.

Etta bu işi hiç beceremediğini düşündüğü sırada Nicholas boğuk bir ses çıkarıp ellerini önce kızın açık saçlarında, sonra da bluzunun yakasını bağlayan küçük kopçada gezdirdi. Genç adamın dudakları vahşice ve aç bir şekilde Etta'nın dudaklarının kenarından çenesine, boynuna doğru ilerlerken Nicholas kızın soluğunu âdeta içiyordu. Bedenine hücum eden kanla, ne olduğunu anlayamadan geri geri yürümeye başlamıştı. Etta onun bedenini hissederek sersemleşmişti ve dizlerinin bağı çözülmeye başladığı sırada bir şeye yaslanabildiği için memnun olmuştu.

Nicholas'ın tenine doğru fısıldadığı şeyleri duyamıyordu ama onun da kendisi kadar sarhoş hissedip hissetmediğini merak ediyordu; bir can yeleğine ulaşamayacak kadar hızla batıyordu dibe.

Etta dikkatle yatağa doğru eğildi; onu yanan şömineye doğru da çekiyor olabilirdi pekâlâ. Nicholas o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki Etta kabarık şiltenin üzerine sırtüstü düştü. Nicholas, topuklarının üzerinde hızla dönüp odanın diğer tarafına ilerledi. Bir yandan yüzünü ovuşturup saçlarını karıştırıyor bir yandan da soluklanmaya çalışıyordu.

"Aramızdaki bu şey gerçek değilmiş gibi davranma!" demeyi becerdi Etta. "Bu konuda korkakça davranayım deme sakın!"

"Korkakmış!" Nicholas sağa sola yalpalayarak Etta'ya doğru gelirken bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Korkak mı? Anlamadığın şeylerle uğraşıyorsun..."

"Anlayabilirdim," dedi Etta. "Tabii bana açıklama yapacak kadar güvenseydin. Ben seninle birlikte olmak istiyorum, bu

kadar basit. Senin de benimle birlikte olmak istediğini düşünüyorum ama bana söylemediğin bir şey var. Bu, her seferinde bana kendimi aptal gibi hissettiriyor. Söyle bana. Eğer her şeyi yanlış anladıysam o zaman bunu şimdi söyle."

Etta onu hazırlıksız yakalamış olsa gerekti çünkü Nicholas düşüncelerini toparlamak için bir an duraksadı. "Açıklayacak ne var ki? Sen kendi evine döneceksin, ben kendi evime döneceğim. Bu da bu işin sonu olacak. Bir düşünsene, Etta, beni tanıyor bile sayılmazsın..."

"Seni tanıyorum," diye araya girdi Etta. "Seni tanıyorum, Nicholas Carter ve böyle olmak zorunda olmadığını da biliyorum."

"Ben de usturlabı Ironwood'a vermeyi hiç düşünmediğini biliyorum," dedi Nicholas sertçe. "Ondan kaçabileceğine dair o çılgın fikri yerleştirmişsin kafana."

Her şeyin açığa çıkması Etta'yı tuhaf bir biçimde, çaresiz olsa da rahatlatmıştı. "Onu bulup annemi kurtarabilirim..."

"Peki ya ben? Ölümcül bir tehlike içinde olacağını bilmeme rağmen öylece gitmene izin vermemi mi bekliyorsun?" diye diretti Etta'nın gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğilerek. Sonunda aralarındaki duvar kalkmıştı. Etta'nın hissettiği yılgınlık ve endişe Nicholas'ın yüzüne yansımış gibiydi. "Beni öylece ardında bırakıp gideceksin, değil mi? Tek kelime bile etmeksizin hem de."

"Hayır!" dedi Etta. "Hayır! Bizim için başka bir seçenek bulmaya çalışıyordum. Sadece sahip olduğun yaşamdan vazgeçmek zorunda kalmanı istemiyorum."

"Nedir o 'başka seçenek'? Benimle mi geleceksin? İhtiyar'ın gazabından kurtulsak bile bu işin sonu nereye varacak?

Yine saklanmak zorunda kalacağız. Benim denizde geçirdiğim aylara katlansan bile, böylesi bir birlikteliği engelleyen, yıllarca hapis cezasına çarptırılmana neden olan yasalar var, Etta. Hem de sadece Amerika'da değil, bütün dünyada. Ben bir suçlu olarak yaşayabilirim ama bunu senden asla isteyemem. Ayrıca yasaların dışında da insanların kendi yargılarını dayatacaklarını bildiğimden senden böyle bir risk almanı bekleyemem."

İşte Etta'nın aldığı cevap buydu.

Normalde olduğundan daha aptal ve daha naif hissedebileceğini o ana dek hiç düşünmemişti.

Hiçbir şey bilmiyordu. Hem de hiçbir şey.

"Etta..." diye söze başladı Nicholas. "Bu, düşündüğümden daha ağır oldu. Bunları gerçekten de bilmediğini yüzünden anlayabiliyorum ama benim hayatım boyunca bilmem gereken tek şey bunlar oldu. Bütün hayatım boyunca böyle yaşamak zorunda kaldım ben. Eğer bundan kurtulmamın bir yolu varsa ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Bunu göremiyor musun? Seni ne kadar delice istediğimi hissedemiyor musun? Bencil pisliğin tekiyim, tanıdığından çok daha kötü biriyim ama Tanrı şahidimdir ki sen güvende olana dek karşımıza çıkacak olan herkesle savaşırım. Bana nasıl sürdüreceğimizi söyle, nasıl bir yol olabileceğini söyle. Sana yalvarırım."

Gözyaşlarının boğazını tıkadığını, yüzünü yaktığını hissetti Etta. "Benimle gelebilirsin. Benim zamanımın mükemmel olduğunu ya da insanların çok daha iyi şartlarda yaşadığını falan söylemeyeceğim sana ama o yasalar artık yok."

Nicholas çenesini kaşırken bunu gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Orada ne yaparım ki? Nasıl geçinirim?

Tek bildiğim, yıllardır çalıştığım iş orada bilinmiyordur bile. Ayrıca orada vatandaşlık almamın ya da bunu kanıtlamamın bir yolu var mı ki?"

Tanrım... nasıl olacaktı ki bu? Ne sosyal güvenlik numarası, ne doğum belgesi, ne de pasaportu vardı. Annesi nasıl yapmıştı? Nicholas'ın da bir kimlik çıkarmasına yardımcı olabilirdi, öyle değil mi?

"Yoksa sen, ben ve annen seyahat etmeye devam edip hep İhtiyar'ın bir adım önünde olmaya mı çalışacağız?"

"Bu soruları görmezden geliyor değilim, bunların ne kadar önemli olduğunun farkındayım ve bunları nasıl atlatacağımızdan da pek emin değilim," dedi Etta. "Ama denemeye hazırım. Annem başarmış. Yolcular belli ki bir sistem oturtmuşlar. Faydalara değil de sadece sorunlara odaklandığını düşünüyorum. Örneğin, ilaçları düşün. Eğitimi falan. İstersen bir okula girebilir, kendine bir meslek seçebilirsin." Etta soluklandı. "Yepyeni bir dönemde hayata yeniden başlamanın ne kadar dehşet verici olabileceğini görmezden gelmeye çalışmıyorum..."

"Ben korkmuyorum," diye araya girdi Nicholas; sözlerine devam ederken sesini yumuşattı. "Sen yanımdayken nasıl korkabilirim ki? Dikkafalılık ettiğimi düşündüğünü biliyorum... Bizim için gerçek bir gelecek yokken birbirimizi bulmamızın ne tür bir şaka olduğunu sorup duruyorum kendime. Yolcular olarak bu yaptığımızda doğal olmayan bir yan var ve belki bu da onun cezasıdır."

"Böyle konuşma," diye yalvardı Etta. "Bunun karmaşık olduğunu biliyorum ama imkânsız değil."

"Ama ya işe yaramazsa? Ya senin zamanında her şeyi hal-

ledemezsek? Senin zamanın sonsuzlukla kıyaslandığında sadece küçücük bir zaman dilimi... İkimizin de güvende olabileceği küçücük, tek bir yer var. Peki ama ikimizden birinin evini ve sevdiklerini özlemesi ve bu özleme dayanamaması ne kadar sürer sence? Her şey yine aynı şekilde yani ayrılıkla sonlanır. Şimdiden bitirmek daha iyi değil mi?"

"Hayır," dedi Etta inat ederek. "Bir yer bulabiliriz. Kendi hayatımızı kendimiz yaratırız."

"Bunu diyeceğini biliyordum. Bunları kabul etmesen bile en azından saygı duyabilirsin... Bu, sana aptalca gelebilir ama ben gururlu biriyim, Etta. Canımı dişime takarak inşa ettim hayatımı ben. Sana yük olmaya katlanamam. Ben senin tamamını istiyorum, sana da asla bundan daha azını sunamam."

Nicholas kızın yüzünü ellerinin arasına alıp gözyaşlarını sildi. Sırf Etta'nın gülümsemesi için yüzünde ufacık bir tebessüm belirmişti ama bu, Etta'nın kalbini biraz daha kırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Biz imkânsız olanı başardık," diye fısıldadı Nicholas Etta'nın kulağına. "Elimizden geldiğince çaldık zamanı ve bunu bizden kimse alamaz."

"Yeterli değil," diye fısıldadı Etta.

"Biliyorum, Etta, biliyorum," dedi Nicholas; şimdiden ondan uzaklaşıyordu. "Ama bu, sonsuza dek süremez."

Etta, ağır sayvandan süzülen tozların ötesine, perdelere doğru bakarak yatarken Nicholas'ın sözleri kulaklarında çınlayıp durdu. Bir tane mum, Nicholas'ın sırtı dönük bir şekilde uzandığı yerin yakınında hâlâ yanmaktaydı; titreşen ışık genç adamın silüetinin uzun, güçlü hatlarını aydınlatıyordu. Etta, nefes alıp verişlerinden Nicholas'ın da daha uyumadığı-

nı anlayabiliyordu.

İkisi de olabileceklerden korkuyorlardı, akılları gelecekteydi. Ve bunun için zamanları olacaktı. Şu an, zaman çizgisini korumak için yapmaları gereken şeyler ve çözmeleri gereken son bir bilmece vardı. Ama zamanın doğal akışı dışında hareket ederlerken yaşamla ilgili en can alıcı noktayı unutup unutmadıklarını merak etti Etta; bu da geçmişte ya da gelecekte değil şimdiki zamanda yaşamaları gerektiğiydi.

Etta, bir deniz muharebesi atlatmıştı. Yaşlı, güce aç adamların komplolarından, *Blitz*'den, bir kaplandan, bir kobradan ve bir kurşundan kurtulmuştu ama daha sonra incinebileceği korkusuyla mı kendini bundan alıkoyuyordu yani?

Hangisinden daha çok pişmanlık duyardı? Denediği için mi yoksa denemediği için mi?

Etta korunuyordu. Nicholas'a o kadar değer veriyordu ki onu içinde, ikinci bir kalp gibi taşıyordu. Etta onu istiyordu, o da Etta'yı istiyordu. Sonsuzluğun canı cehennemeydi. Şu an onlarındı ve gerekirse Etta bunu da çalardı.

Yorganı atıp yataktan aşağı kayarken parmakları elbisesinin sırtındaki bir sıra düğmenin üzerinde gezindi; sonunda elbise sıyrılıp bir fısıltıyla ayaklarının dibine döküldü. Gölgesi duvara vuruyor, Nicholas'ınkine karışıyordu. Etta battaniyeyi kaldırarak onun yanına süzülüp genç adamın sıcaklığına doğru kıvrılırken Nicholas'ın soluğu kesildi; Etta'nın eli Nicholas'ın karın kaslarının üzerinde gezinirken genç adam elini tutup yavaşça arkasına döndü ve Etta'yı süzdü.

"Etta..." diye fısıldadı kızın yanağına doğru. *Emin misin?*

Etta kafasını geriye yatırıp dudaklarını Nicholas'ın köşeli çenesine bastırdı, parmakları da onu takip etti. "Şu an sonsuz-

lukta değiliz. Yarın bile olmayacağız."

Etta doğruldu ve Nicholas'ın omzunun üzerinden eğilip kendisi sönmeden önce mumun fitiline üfledi. Sırtüstü uzandığında ve genç adamın güçlü bedeni üzerine eğildiğinde içine canlı bir mutluluk doldu. Nicholas onu öpünce Etta da ona doğru kımıldandı; genç adamın ona dokunmasını, sadece onunla birlikteyken ortaya çıkan ruhunun gizli kısımlarını keşfetmesini istiyordu. Etta onun canlanmaya başladığını, üzerine çıktığında, onunla birlikte dalgalanırken bedeninin ağırlığını hissetti ve kendini bu hislere bırakıp onun içinde kayboldu. Bu yumuşacık, ılık karanlığın içinde ne bir başlangıç ne de bir son vardı; bu zaman sadece onlara aitti ve kendi sonsuzluğunu kendisi yaratıyordu.

ON SEKİZ

"Şu sizin bilmeceyi düşünüp durdum," diye seslendi Hasan; Nicholas'la Etta o sırada merdivenden inip avlunun ılık, ışıltılı öğlen havasına adım atmışlardı. "Bir şey bulmuş olabilirim."

Hasan, sığ bir havuzun kenarındaki masaya kurulmuştu; devasa, balmumunu andıran yaprakları durgun sulara değen bir ağacın gölgesi havuza düşüyordu. Duvarlar, civardaki bitkilerin doğal, kıvrımlı yapılarını taklit eden girift desenlerle bezeliydi. Bunların aralarına hışır hışır sesler çıkaran, gür yeşil yapraklar serpiştirilmiş gibiydi; bütün eve güzel bir koku yayan rayihanın kaynağı olan çiçek de bunlara dâhildi.

Yasemin.

Küçük, beyaz çiçekler dört bir yana saçılmıştı ve tepelerindeki ikinci katın pencerelerinin pervazlarından uzanarak Etta'nın saçlarına, omuzlarına gözyaşları misali dökülmüşlerdi. Evin dışı inanılmaz derecede süslüydü ve dün gece evin

içinin de aynı şekilde güzel olduğunu keşfetmişlerdi. Gün ağarır ağarmaz kepenkleri açmışlar ve oda; duvarlar, halılar boyunca ve hatta kapının dışına bırakılan kıyafetler boyunca gerçekleşen bir renk ve desen isyanıyla birlikte kendini gözler önüne sermişti.

Avlunun inşasındaki el işçiliği ve bunun titizlikle düşünülmüş olması insanı afallatıyordu; her şey muhteşem bir denge içindeydi. Doğayı evin kalbine davet etmek konusunda en ufak bir tereddüt yaşanmamıştı. Tam tersine tabiat baş tacı edilmiş, kendisine güneşin ışıyabileceği, hayran hayran izleneceği bir yer tahsis edilmişti. Bunun insanda uyandırdığı etki nefes kesiciydi.

Etta Hasan'a doğru yürürken güneş sırtını ısıttı. Hasan ayakta dikilmiş, iki tabağa ekmek ve meyve yığıp, ışıltılı gümüş bir çaydanlıktan fincanlara buharı tüten, tatlı kokulu bir çay doldurmakla meşguldü.

Nicholas, kendi zihninin yılankavi patikalarında kaybolmuş hâlde, masanın karşı tarafında oturmak üzere ilerlerken Etta'nın elini bıraktı. Etta sabah uyandığında Nicholas'ı kaplanın karşısında oturmuş, hayvanın yüzüne dikkatle bakarken bulmuştu. Kendisi de gidip onun yanına oturunca genç adam, Etta'nın çıplak omzuna bir öpücük kondurmuş ve gülümsemişti. Nicholas'ın teni süt ve bal gibi kokuyordu; ayrıca tıraş olmuş, saçlarını kısaltmıştı. Etta, parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

"Bu sabah daha bir temiz görünüyorsun."

"Uyuyamadım," dedi Nicholas. "Bu yüzden de banyo yapmak için su ısıttım. Hatta senin için de biraz ısıttım, hâlâ sıcaktır."

Etta'nın içine katıksız bir neşe doldu. "Bunun için seni öpebilirim!"

"Hiç çekinme," dedi Nicholas cilve yaparak. "Kendini tutmana gerek yok."

Etta onu gürültülü bir biçimde öptü, sonra da peşinden öteki odaya gitti; burada, etrafıyla tamamen bir tezat oluşturan pençe ayaklı, porselen bir küvet vardı. Nicholas huzurlu bir sessizlik içinde onun sırtını ovduktan sonra Etta, "Nedir bu giydiklerin?" diye sordu.

Lüks, altın yaldızlı bir yelek ya da dar bir ceket gibi görünen şeyin altında belli belirsiz görünen bir iç gömleği vardı; bir başka uzun, desenli ve kıpkırmızı bir ceket, ipekten, bol pantolonun üzerine dek iniyordu. Beline altın rengi bir ip bağlamıştı.

"Hasan'ın dediğine göre bunun adı şalvarmış." Nicholas pantolonu işaret etti. "Buna da kuşak deniyormuş." İpi gösterdi. "Bu da entariymiş," dedi cübbeye benzer uzun cekete dokunarak.

Nicholas, Etta'nın temiz kıyafetlerini alıp geldikten sonra Etta bir an için kıyafetlerin kumaşlarının güzelliği ve zenginliği karşısında büyülendi: Bir içlik olan ince bir gömlek; zümrüt rengi, göğsüne kadar düğmeli, kısa ve dar bir ceket altlığı olan bir hırka; ayak bileklerinde daralan, altm ve safir rengi sırmalı ipekten bol bir pantolon olan şalvar; şalvarına uyumlu bir başka entari. Son olarak da Etta'nın saçlarına tokalarla tutturacağı küçük, altın rengi bir şapka vardı; buna iliştirilmiş beyaz peçe, yani yaşmak da gözleri hariç yüzünün her yanını gizleyecekti.

Etta sonunda tenindeki ve karman çorman saçlarındaki

kirleri temizledikten sonra ayağa kalkıp teni pespembe oluncaya dek havluyla kurulanmaya başladı. Nicholas yüzünde yumuşak bir ifadeyle onu âdeta bakışlarıyla içti.

"Sence ben bir haydut muyum?" diye sormuştu Nicholas; daha ziyade kendi kendine konuşur gibiydi.

Etta, gülümseyerek genç adamın elinin üzerindeki çizgileri ve yara izlerini okşadı. "Bu durumda haydut sanırım benim."

Nicholas, Etta'nın anlayamadığı uzun bir bakış attı ona; gözleri, Etta'nın içini ürperten bir karanlıkla ağırlaşmıştı.

"Pişman mısın?" diye fısıldadı Etta bir anda utanarak.

Nicholas onun bu sözleriyle irkildi ve kafasını kesin bir şekilde iki yana salladı. Etta'nın yüzünü o kocaman ve sıcak ellerinin arasına alıp onu öylesine yoğun bir şekilde öptü ki Etta ayak parmaklarının karıncalandığını hissetti. "Asla. Asla."

Ama bunlar, Nicholas'ın ağzından çıkan son sözler olmuştu; ev sahiplerini neşeli bir şekilde selamlamayı bile becerememişti. Etta anlayamıyordu; eğer o bakış yaptıkları şeyle ilgili değilse o hâlde Nicholas ne düşünüyordu?

"Yiyin, yiyin hadi!" dedi Hasan sıcak bir tebessümle; gülümsemesi, Nicholas'la ettiği kavgadan dolayı yüzünde oluşan morluklarla tezat oluşturuyordu. "Küçük yeğenim, çok güzel görünüyorsun. Bizim kıyafetlerimizi nasıl buldun?"

Etta'nın aklına gelen ilk kelime 'boğucu' olmuştu ama bu, hiç âdil değildi. Entari ve şalvarın işçiliği çok güzeldi; safir ve zümrüt rengindeki ipek ve sırmalı katmanları ağır olsa bile son derece lüks görünüyorlardı. Yalnızca Londra'dan aldığı kıyafetler paramparça olduğundan değil, aynı zamanda ortama uyum sağlamak ve bu ülkenin ve dönemin geleneklerine saygılı davranmak için de bunları giydiğine memnundu.

"Harika," dedi Etta. "Bizimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Etta yiyecekle dolu ağır tabağı memnuniyetle kabul etti ve tek kelime daha etmeden yemeye koyuldu. Nar ve incirlerden aldığı ilk lokmalarını resmen çiğnemeden yutmuştu.

Nicholas yemek konusunda daha yavaş davranıyordu; gözleri, içinde bulundukları avluyu, var olmayan gölgeleri ve gizli köşeleri tarıyordu.

"*Baha'ar*, yeni dostum," dedi Hasan. "Lütfen yemeğini ye. Bu evde hizmetkâr bulundurmam. Bulunmaya dair korkun olmasın. O kadar dikkatsiz değilimdir."

"*Baha'ar* mı?" diye tekrarladı Nicholas.

"Denizci demektir," diye açıkladı Hasan.

Nicholas, bir parça ekmek koparırken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neymiş ipucuyla ilgili söyleyeceğin şey?"

Ama karınlarının iyice doyduğundan emin olana dek Hasan'ın konudan bahsetmeye yanaşmaması, onun bir ev sahibi olarak görevini ne kadar ciddiye aldığının bir kanıtıydı.

"Bilmece?" diye diretti Nicholas yine. Hasan'ın kaşları yukarı kalktı.

Nicholas'ın, buradaki her bir saniye boşa geçiyormuş gibi konuşması Etta'nın tüylerini diken diken etti. "Teşekkürler," dedi Etta çabucak, "bu güzel yemek için. Bilmece hakkındaki düşüncelerini öğrenmeyi çok isteriz."

Hasan bu minik kabalığı olağan karşılamış gibi görünüyordu. "*Gökyüzünün altında sonsuz uykuda olan geline yasemin götür*. Böyle demiş, değil mi?"

Etta başıyla onayladı.

"Bilmeceyi anlamak için parçalara ayırmayı denedim,"

dedi Hasan. "Rose'un kesinlikle Şam'ı kastettiğini düşündüm. Buranın bir sürü ismi vardır. Yaseminler Şehri olarak bilinir; tabii bir de Yeryüzünün Gelini denir buraya. Ama bu ipucu... bir yolculuğa işaret ediyor gibi, öyle değil mi? *Geline yasemini götür.* Rose, bu şehirden, Yaseminler Şehri'nden ayrılmanızı arzu ediyor. Bu yüzden de başka bir gelinden bahsediyor olmalı."

"Ee?" diye araya girdi Nicholas; parmaklarıyla masaya vuruyordu. "Nereye gideceğiz peki?"

Hasan elini kaldırdı. "Sabır..."

Nicholas elini masaya öyle sert vurdu ki masadaki tabaklar ve tepsiler zangırdadı.

"Hey!" dedi Etta sadece bu gerginliğe bir son vermek için.

"Geciktiğimiz her an, muhafızlar tarafından bulunma riskimiz artıyor," dedi Nicholas. "Gereksiz bir risk alarak Ironwood'un muhafızlarının bizi yakalamasına izin vermeye niyetim yok. Özellikle de usturlabı bulmaya bu kadar yaklaşmışken. Bir teslim tarihimiz olduğunu da hatırlatmama gerek yoktur, öyle değil mi?"

Etta iç geçirdiyse de başıyla onayladı.

Hasan da başını salladı. "O zaman acele edeceğiz. Ama, *baha'ar*, şunu unutma ki denizi bildiğin gibi bilemezsin bu toprakları. Çöl, acımasız bir güzelliğe sahip, kimseye boyun eğmeyen, verdiği cezalarla nam salmış bir imparatoriçedir. Artık güneş yavaş yavaş batmaya başladığından bu gece yola çıkmayı beklememelisiniz. Bugün hazırlıklarınızı yapacağız ve yarın gün doğumunda yola çıkılacak. Ama önce söyleyeceklerimi dinlemen gerek, yoksa hangi yöne gidileceğini bilemezsin. Tamam mı?"

Nicholas, yoğun cilalı ahşabın üzerindeki ellerine baktı ve başıyla onayladı.

"Daha önce de söylediğim gibi Şam, Yeryüzünün Gelini olarak bilinir ama burada bir başka gelin daha vardır: Palmira, yani Çölün Gelini. Sanırım istikametiniz burasıdır. Bilmecede ne diyordu? *Gökyüzünün altında sonsuz uykuda olan...* Bu şehir, ticaretimizin, ışıltılı medeniyetimizin incisiydi. Ama harabeye döndü. Geride lahitlerle dolu bir vadi kaldı."

Annesinin onun için bir resmini yaptığı şehir...

"İşte bu," dedi Etta, Nicholas'a. "Usturlap orada." Hasan'a dönerek, "Hangi lahitten bahsettiğini anlamanın bir yolu var mı? Çok lahit var mı orada?" diye ekledi.

"Pek çok," dedi Hasan âdeta özür dilercesine. "Yıllardır oraya gitmedim, bu yüzden de kesin bir şey diyemem. Ama Rose sana mührü, ailemizin sembolünü aramanı söylemiş. Sanırım o lahdi görünce tanıyacaksın."

Etta, annesinin yolcu günlüğünün kapağına işlenmiş olan ağacı düşünerek başıyla onayladı. Elini kaldırıp düşünceli bir şekilde küpesinin soğuk incisiyle oynadı.

"Gerçi endişeliyim," diye devam etti Hasan. "Şam'dan oraya gitmek atla üç gün sürüyor, deveyle daha da uzun. Atları biraz daha zorlayıp iki günde oraya varmak mümkün ama tehlikeli de. Çünkü su pek bulunmadığından atlar bitkin düşerse yürüyerek devam etmek zorunda kalabilirsiniz."

"O hâlde bu riski alacağız," dedi Nicholas. "Varsa bir harita ve pusulaya ihtiyacımız olacak. Tabii su ve yiyeceğe de. Pazara bir an evvel gidebilir miyiz?"

"Eh, tabii tabii. Ama ne haritaya ne de pusulaya ihtiyacınız olacak çünkü ben de sizinle geleceğim. Rehberiniz olarak."

Nicholas ayağa kalkmak üzereyken bunları duyunca durdu. "Rehbere ihtiyacımız yok."

Neden ki? diye düşündü Etta. Okyanusta yön bulmak, ona çölle başa çıkması için sihirli bir içgörü falan mı kazandırmıştı yoksa? Hasan onlara âdeta bir lütufta bulunuyordu. Bunu geri çevirecek değillerdi.

"Benim için bir onurdur," dedi Hasan. "Bu kadar küçük bir grup hâlinde çölde seyahat etmek pek doğru değildir ama her ikinizi de canım pahasına koruyacağım."

"Ben gayet..." diye söze başladı Nicholas ama Etta elini onun omzuna koyunca durdu.

"Bunun gerekli olmamasını umarım," dedi Etta, "ama yardımını kabul ediyoruz. Teşekkürler."

Muharebenin çoktan kaybedildiğini anlayan Nicholas avluyu uzun, emin adımlarla geçerek eve girdi. Bedeni öyle kaskatı kesilmiş olmasaydı dönüp onlara ters ters bakabilirdi.

"Kaybetmeyi sevmeyen bir adam." Hasan, Nicholas'ın gözden kaybolmasını bekledikten sonra Etta'ya doğru eğildiğinde yüzünde hafif bir endişe ifadesi vardı. "Senin için onu seve seve öldürürdüm."

Etta bu sözlerle öylesine irkildi ki... Ancak Hasan bir kahkaha atınca bunun bir şaka olduğunu fark etti. "Son zamanlarda çok gergin. Son birkaç gün çok zordu."

"Ben daha çok senin için endişeliyim. Bu sabah mutsuz görünüyorsun," dedi Hasan. Etta, hemen hemen aynı yaşta olduklarını biliyordu; Hasan, olsa olsa birkaç yaş büyüktü kendisinden. Ama o anda, yüzünde öylesine anlayışlı bir ifade vardı ki Etta, güneş kadar kadim ve bilge bir insana, kendisinin nasıl hissettiğini anlayabilecek birine içini dökme fırsatı-

nın ayağına geldiğini hissetti.

"Biraz kavga ettik," diye itiraf etti Etta. "Elimizden geldiğince halletmeye çalıştık ama kalıcı bir çözüm değil bu. O da hem bu konuda üzgün hem de diğer şeylerden dolayı gergin. Tabii ben de öyle."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır... öyle bir şey değil," diyerek derhâl Hasan'ın içini rahatlattı Etta. "Sadece... varılan sonuç..." Etta ona yalan söylemek istemiyordu ama aynı zamanda hiçbir şey belli etmeden bunu nasıl diyeceğini de bilemiyordu. "Yani benim geleceğim, tahmin ettiğim gibi olmayabilir."

Annesi için duyduğu korkudan bahsetmeye gerek bile yoktu. Acaba neredeydi, ona nasıl davranıyorlardı, ona zarar vermişler miydi?

"Belki de..." Hasan bir an durdu; kelimelerini daha dikkatle seçmeye çalışır gibiydi. "Belki de aranızdaki bu ilişki, onun bahsettiği kadar basit değildir?"

Etta'nın sırtında endişeli bir ürperti gezindi.

"Beni iyi dinle, küçük yeğenim," dedi Hasan bunu hissederek. "Onun sebeplerinin farkındayım. Diğerleri gibi onu yargılamıyorum. Abbi ve Ummi evli değillerdi; geleneksel olarak bir bağla bağlanamazlardı. Benim inancımdan bir kadının, bu inanca bağlı olmayan bir adamla evlenmesi yasaktır. Ama hikmet sahibi Allah, yine de onları bir araya getirmişti. İlişkileri öğrenildiğinde ailesi Ummi'yi korkunç bir biçimde dışladı. Abbi de yeni bir hayat kurmak ve annemin üzerine çalınan bu kara lekeden uzaklaşmak için onu buraya, bu yabancı diyara getirdi. Abbi bizimle ilgilendi, bize baktı ama ne kınanma korkusu olmadan onun yanında gezebiliyorduk ne

de onunla birlikte gidebiliyorduk. Onun, arada sırada da olsa yanımızda olması dışında hiçbir şey istemezdik."

Hasan, Etta'nın elini nazikçe okşadıktan sonra konuşmaya devam etti: "Bunun dine aykırı olduğunu, bizim öğretilerimize ve inançlarımıza ters düştüğünü biliyorum ama yine de onların tercihlerini kabul ediyorum. Onları kalbimde sevgiyle anıyorum. Kimi sevdiğin değil, sadece böylesi bir sevginin niteliği önemlidir. Bunu düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden de sana şunu demek isterim: Bir çiçek, beklenen şekilde açmadığı, günlerce değil sadece saatlerce solmadan kaldığı için güzelliğinden bir şey kaybetmez."

Etta, tekrar başıyla onaylarken bir şekilde boğazındaki yumruyu yutkunmayı başarmıştı. Bunlar, duymak istediği rahatlatıcı sözler, kendi düşüncelerinin bir yansıması gibiydi. "Başkalarının ne düşüneceği konusunda çok endişe ediyor. Annenle babanın cesaretine hayran kaldım; bunun ne kadar zor bir şey olduğunu tahmin bile edemiyorum."

"O, sadece senin güvende olmanı istiyor; bu da iyi bir şey," dedi Hasan. "Bunda bir hata göremiyorum. Ama Abbi bana seyahat etmenin, yaşamın dokusunun ayakları altına serilmesinin nasıl bir şey olduğundan bahsetmişti. Bunun 'olasılık' olduğunu söylemişti. Her amaç için yeterince zaman olduğu söylenir, o yüzden de sizin için de bir zaman olduğuna inanmaya devam etmelisin."

"Peki, ya o zaman çoktan bittiyse?" diye sordu Etta.

Hasan, yüzünde hafif bir tebessümle öne doğru eğildi. "O hâlde biraz daha zaman yaratmanın bir yolunu bulursun. Olasılıklar, sevgili yeğenim, olasılıklar."

***

Şehrin çabasız bir güzelliği vardı. Öylesine kadim bir yerdi ki burası, insan rahatlıkla Romalı bir askerin, bir Haçlı ordusu askerinin ya da süslü cübbeler ve uzun, tüylü şapkalardan oluşan capcanlı kıyafetleriyle şehri dolduran Osmanlı ordusundaki yeniçerilerin yanından geçip gittiğini hayal edebiliyordu. Burası, yüzyılların kesişme noktasıydı.

Bir inci gibi bembeyaz ışıldayan Şam, tıpkı bir yapboz gibiydi; şehre omurgasını veren ve adına uygun biçimde dümdüz ve geniş olan ana caddesi dışındaki sokaklar kıvrım kıvrım ve daracıktı. Evlerin cumbaları taş sokaklara sarkıyor, bazıları altlarından geçilen kemerler oluşturuyorlardı; hepsinden de yeşil bitkiler ve gölgelikler sarkıyordu. Her an bir sokağa dalıp bu şehrin içindeki ikinci, gizli bir dünyaya kaçabilirlermiş gibiydi. Güneş ışıklarının şehrin üzerine süzülüş biçimi Etta'da, dünyaya sanki eski bir pencere camından bakıyormuş hissi uyandırıyordu.

Camilerin minareleri evlerin tepelerinde gururla yükseliyor, pazarları kaplıyor, gökyüzünü kiliselerle huzur içinde paylaşıyordu. Hasan'm açıkladığına göre bu camilerin en muazzamı, Emeviler zamanında yapılmış olan Şam Ulu Camii'ydi. Cami, bir saray büyüklüğündeydi ve şehrin duvarları içinde hangi noktada olurlarsa olsunlar caminin bir kısmını mutlaka görebiliyorlardı.

Etta'nın zamanında Suriye, oldukça yıkıcı ve milyonlarca mültecinin oradan kaçmasına sebep olan ölüm ve umutsuzluğu beraberinde getiren bir sivil savaşın ortasındaydı. Şam bile bu savaştan kurtulamamıştı. Ama bu şehrin öyle ya da

böyle, binlerce yıldır ayakta durduğunu görmek hiç tahmin etmediği şekilde rahatlatıcıydı. Sayısız hükümdarın elinden geçmiş, kanlı isyanlar ve fetihlerle karşı karşıya kalmış ama yine de dayanmıştı.

"Gelin, gelin," dedi Hasan onları yönlendirerek. "Bu şehirde yaşayan Ironwood muhafızları var. Hemen *suk*lara gidip çabucak eve dönmeliyiz."

Etta, takip edilip edilmediklerini görmek için kalabalık sokakları ve meydanları dikkatle inceleyerek daha hızlı yürümeye başladı; yanında yürüyen, eli entarisinin kıvrımları içindeki hançere benzer şeyi kavrayan Nicholas'm yüzündeki ifade oldukça kasvetliydi.

Her bir *suk*, üstü kapalı bir pazardı –bir çarşıydı– ve farklı ikramlarla dolup taşmaktaydı. Etta, güneşten kısa bir süreliğine uzaklaşmanın sıcaktan kurtulmak için iyi bir yol olacağını sanmış ancak yanılmıştı. Daracık *suk*larda dolanarak kuş satıcılarının kafeslerine ve tatlı tatlı şakıyan kuşlara hayran hayran bakan, silahların ağırlığını ve gücünü test eden, herhangi bir çiziği var mı diye bakır ürünleri inceleyen o kadar çok insan vardı ki Etta'ya New York metrosunun işe gidiş ve geliş saatlerindeki hâlini anımsatmıştı.

Sepetler, bulutlar misali sarkıyordu tavandan ve fenerlerle –akla gelebilecek her şekilde ve her renk camdan yapılmış fenerlerle– kaplı duvarların yanından geçerlerken Etta ayaklarını sürüyerek güçlükle ilerlediğini fark etti.

Baharatçılar ve koku satıcıları, şehrin ve özellikle de içindeki insanların –kendisi de buna dâhildi– pek de iç açıcı olmayan kokularını bir anlığına da olsa bastırmayı başarmıştı. Etta'nın, bir diş fırçası bulmaya çalışmayı bırakalı kaç gün

geçtiğini hatırlaması için bir meyve satıcısının ekşi nefesini içine çekmesi yetmişti de artmıştı bile.

Tacirlerin ve yerel halkın cana yakınlığı öylesine eşsizdi ki Etta daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Nicholas, Hasan aracılığıyla su taşıyacakları deriler ve daha az dikkat çekici kıyafetler için pazarlık yapıyordu. Etta, etraftaki diğer kadınlara baktı ve adamlar işleriyle ilgilendiği sırada kenarda beklerken hissettiği kadar tuhaf görünmediğini umdu. Nicholas, Londra'daki harcamalardan sonra geriye kalan altınlarla dolu keseyi ona emanet etmişti. Etta kuru meyve alması için keseyi ona uzatınca Nicholas eliyle itti onu ve Hasan'ın kendi parasını dikkatlice saymasını izledi.

"Ona altın veririz," diye mırıldandı Nicholas Etta'nın kulağına. "Ama altınları ve yabancı paraları böyle bol keseden saçmaya kalkarsan dikkatleri üzerimize çekebiliriz."

Hasan, belli ki onların bir anda ortaya çıkmalarına dair geçerli bir mazeret uydurabilmişti. Genç adam fısıltılar, gülüşmeler, zaman zaman da ters bakışlar eşliğinde pazarlık ediyor, sepetlerini ve kollarını gerekli eşyalarla dolduruyordu. O ve Nicholas birkaç farklı eyeri inceleyip bunlar hakkında tartışırken Etta da ipek şallarını resmen önüne fırlatan ve bunların özelliklerini Etta'nın anlama ihtimalinin bulunmadığı bir dilde sayıp döken bir tekstil tacirine yakalanmıştı.

Etta tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Tatlı yüzlü adam, altın sırmalı ipek bir şalı omzuna atıp onunla birlikte etrafında dönerken bile âdeta ensesinde bir örümcek yürüyormuş gibi tuhaf bir şey hissetmişti. Etta etrafına bakındı, bakışları kadınların, erkeklerin, tacirlerin üzerinde gezindi.

Yakınlarda, yamuk yumuk rafların en tepesine ve hatta ta-

vana kadar kumaşlarla kaplı bir dükkânda duran, siyah cübbeli ve sakallı iki adam vardı. Adamlardan birinin ten rengi etraflarındaki insanlarınkinden daha koyuydu ama diğeri kesinlikle Batılıydı ve teni tıpkı Etta'nınki gibi açık renkti. Adamlar, ellerine serilen malzemelere bakmıyorlardı. Bakışları Hasan'ın ya da Nicholas'ın üzerinde de değildi. Kendisine bile bakmıyorlardı.

İkisi de gözlerini, Etta'dan birkaç adım uzaklıktaki bir sütunun arkasına gizlenmiş, bariz biçimde Hasan'ı izleyen genç bir kadına dikmişlerdi. Kadının altın rengi saçlarının küçük bir kısmı, kafasına doladığı beyaz eşarbın altından dökülmüştü. Etta onu iyice görebilmek, kadının bir toz bulutu içinde orada belirmediğinden emin olmak için peçesini tamamen açıp kenara çekti.

Etta şaşkınlıkla bir ses çıkarmış olsa gerek ki genç kadın hızla ona doğru döndü ve onun peçesi de yüzünü ortaya çıkaracak kadar açıldı. Kadın, Etta'nınkilere benzeyen mavi gözleriyle ona ters ters baktı.

Ama... bu nasıl olurdu? Hasan onun birkaç gün önce gittiğini söylemişti. Acaba usturlabı saklamaya yeni mi gidiyordu? Yoksa çölden geri mi dönmüştü?

"Rose?" derken buldu kendini Etta. Bu, onun ilk hatasıydı.

Rose arkasını dönüp fırlayınca onun peşinden koşmaksa ikinci hatası olmuştu.

Çarşıda gezinen akın akın insanı itip duran bir tek onlar olduğu için Rose'u takip etmek başta kolaydı. Etta, arkalarından yükselen öfkeli nidaları güçlükle duyuyordu; hırıltılı nefesi ve zemine çarpan yumuşak tabanlı ayakkabılarının gürültüsü bunları bastırıyordu. Annesi sahiden hızlıydı.

Rose, gümüş tepsilerden bir tezgâha uzanıp onlarcasını iterek yere düşürdü; bu sırada tepsilerin özenli bir şekilde üzerinde durduğu masalar da yere devrildi. Soluğu kesilen Etta tökezledi ve güçlükle ayakta kaldı. Rose arkasına bir bakış attı; Etta da kendisine küçük bir hançer fırlatan annesinin yüzündeki o sert bakışı mükemmel bir netlikte görmüş oldu.

Hançer, Etta'nın boynunu yaklaşık bir santimle sıyırdı; bu da ayağının yakındaki dükkândan dışarı taşan bir eşyaya takılması sayesinde olmuştu.

"Rose!" diye seslendi Etta. "Lütfen, sadece seninle konuşmak istiyorum..."

Kalabalık dağılmaya başladı –bir kadın panikle çığlık attı– ama Etta'nın bütün dikkati onun yüzünde, pazardaki en keskin bıçaklar gibi sertleşen ifadesindeydi.

"Henry'ye ya da Cyrus'a ya da her kim için çalışıyorsan ona de ki..." dedi Rose; kelimeleri öylesine yuvarlayarak konuşmuştu ki Etta neredeyse onun sesini tanıyamayacaktı. "Onu asla bulamayacaklar."

"Usturlabı mı kastediyorsun?" diye sordu Etta. "Yemin ederim ki senin yoluna çıkmaya çalışmıyorum..."

Bir çift el Etta'yı yerden kaldırdı ve peçesi tekrar yüzüne kapanmadan önce son gördüğü şey, Rose'un gözleri kocaman açılmış bir şekilde geri geri kaçtığıydı.

"Bırak beni!" dedi Etta yönünü şaşırmış bir şekilde. Biri, onu kaldırıp omzuna atmıştı. "Nicholas, dur, onu gördüm!"

Ama... derin bir nefes alınca peçe dudaklarına, diline yapıştı, kumaştan ve kendi saçlarından başka hiçbir şey göremez oldu. Bu koku... Nicholas her daim deniz, sabun ve sedir ağacı gibi kokardı. Ama şimdi, bacaklarına dolanarak hareket

etmesine engel olan bu kişiden sadece hayvan, hatta deve kokusu alıyordu.

Bir başka panik dolu çığlık duydukları sırada sağa saptılar. Zemine çarpan bir ahşap paramparça oldu; ezan sesi şehre yayılmadan bir saniye önce Etta başka bir çatırtı daha duydu.

Etta'nın sırtı bir anda terden sırılsıklam olmuştu ve kapalı olan gözlerinin ardındaki dünya ateşli bir kızıllıktaydı. Elleri, kendi bedeniyle birinin omuzları arasına hapsolmuştu. Çılgınca tekmeler savuruyor, çığlıkları kumaş yüzünden boğuklaşıyordu.

Kaçırılıyorum...

Etta'nın ayağı hassas bir noktaya denk gelmiş olacak ki adam dizlerinin üstüne çöktü. Etta, sıcak taşların üzerine devrildi. Emekleyerek güçlükle ilerlemeye başlamıştı ki kafasına yediği sert bir tekmeyle tekrar düştü. Ağzına dolan toz toprakla, dişlerini gıcırdatarak tekrar emeklemeye çalıştı. Gözlerine dolan siyah ve beyaz noktalar, soluk taşların üzerindeki elinin kanadığını görmesine engel oluyordu.

Arkasında öfkeli bir uğultu, farklı bir esinti hissetti. Etta tekrar öne doğru düştüyse de peçeyi yüzünden çekmeyi başardı. İşte o zaman Nicholas'ın, daha önce gördüğü adamlardan birine omuz attığını gördü.

Bir sürü insan toplanmıştı etraflarında; bazıları namaz kılmaya hazırlanıyor, bazılarıysa bir adama yumruk indiren Nicholas'ın sırtına başka bir adamın atlamasını izliyordu. İkinci saldırganın eli Nicholas'ın cübbesinin içine daldı ve Etta, Nicholas'ın, kafasını geriye savurup adamı devirirken haykırdığını duydu.

Hasan çarşının içinden hızla koşup yardım diye bağırın-

caya dek hiç kimse yardım etmek için yerinden kımıldamadı. O zamana dek siyah cübbeli iki adam da ayağa kalkmışlardı; Etta adamların, kendi yarattıkları ve yeniçeriler tarafından kovalanan o kaosun içinde nasıl kaybolduklarını anlayamamıştı.

"Etta... Etta!" Nicholas onun yanında diz çöktü; ciğerleri tıpkı körükler gibi çalışıyordu. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Etta'nın dili dolanıyordu ve daha bir cevap bile veremeden Nicholas şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırarak sağa sola sallandı. Etta uzanarak onu tutmak için bir kolunu yakaladı; diğer eli de genç adamın yanına, geniş, ıslak bir leke hâlindeki kıpkırmızı kanın yayılmakta olduğu yere değdi.

"Yok..." Etta'nın nefesi kesildi. "Hayır, hayır! Nicholas!"

Nicholas yere düşerken Etta onu yakalayamadı bile.

ON DOKUZ

Yarası ona hiç acı vermemeye başladığında Nicholas başının belada olduğunu anlamıştı.

Son birkaç saat, zihninin dört bir yanına parça parça saçılmıştı; âdeta açık avludaki rüzgârın oynaştığı beyaz çiçek yaprakları gibiydiler. Gerçekten de sadece birkaç saat mi geçmişti? Bu imkânsızdı. Hava şu an karanlıktı. Günler geçmiş olabilirdi ve Nicholas bundan emin olmak için kendini, o korkunç, âdeta yakasına yapışmış olan uykunun derinliklerinden kurtaramıyor, yüzeye bir türlü çıkamıyordu.

Üzerinde dolanan yumuşak sesler... Yarasını incelemek için yan tarafındaki bandajları kaldıran yumuşak eller... Yüzündeki cehennemî terleri silen yumuşak bezler... Nicholas, ölümün kendisine bu denli yumuşak dokunacağını hiç tahmin etmezdi. Savaşmamak nedense âdil görünmüyordu. Son nefesini verinceye dek öfkelenme, sayıp söverek bağırma şansının elinden alınması ne kötüydü. Bu, onun hakkı değil

miydi? Yoksa bütün hayatı delicesine savaşarak geçtiği için ona mı böyle geliyordu? *Bir fısıltıyla gidivermek...* Bu düşünce göğsüne oturup nefes alışını daha da zorlaştırdı.

Belki de bunu, bu kadar yorgun olmadığı bir zaman düşünmeliydi.

Evet.

***

Onu getirdikleri bu yer toprak kokuyordu. Etrafında sürekli sessiz adımlar ve konuşma sesleri vardı. Bu dilde bildiği şeyler hiçbir anlam ifade etmiyordu; kendi kanının kulaklarında uğuldayan kükreyişi dışmda bir şeye odaklanmak imkânsızdı. O hâlde bir hastanede miydi? Göz kapaklarına değen ışığın ilk dokunuşuyla gözlerini zorla açtı.

Etrafındaki duvarlar bir lahdinki kadar beyaz ve solgun, oymalarla zengin bir şekilde bezeliydi. Nicholas, bu oymaların ne olduğunu görmek için odaklanmaya çalıştı. Bin tane güneş. Bin tane çiçek. Buranın atmosferi sakin ve huzurluydu. Yüzünü sildikleri süngerdeki sular bile tatlı bir kokuya sahipti, leğenin içine de ona Etta'yı andıran çiçekler serpiştirilmişti. Ama şu an ona Etta'yı hatırlatmayan herhangi bir şey var mıydı ki?

Yanında açık yataklar olmasına rağmen bu koğuşta tek başınaydı ve çeşmeden akan suları, leğenlerini buradan doldurmaya gelen genç kadm ve erkekleri izliyordu. Birisi onu kaldırarak tatsız bir çorba içirmişti. Nicholas onlara bunun faydasız olduğunu söyleyebilirdi; boğazı, güneşi çiğnemeden yutmuşçasına şişmişti ve acıyordu. Biliyordu...

Yara onu öldürmemişti.

Ama humma öldürecekti.

Çelimsiz bir hâlde çabalamasına rağmen onu yatağa sıkıca bağladıklarından, kendi sıcaklığının içine hapsolup terleyerek acı çekmekten başka şansı kalmamıştı. Bütün bu insanlar onu iyileştirmeye çalışıyordu ama kimse ona yardım etmiyordu.

Etta edecek.

Etta ederdi. Yüce Tanrım... Bir adamın, Etta'nın kafasını taşa çarpmaya kalktığını görmüş, kontrolünü de işte o anda yitirmişti. Etta iyi miydi? Neredeydi? Peki ya bugün günlerden neydi? Kaç gün geçmişti? Etta onsuz gitmesi gerektiğini tahmin etmiş miydi?

Gözlerini tekrar kapadığında önünde beliren yüz, Etta'nınki değil Hall'ünki olmuştu; Nicholas adamın ancak kalçasına kadar geldiği zamanlarda, Hall onun karşısına çömelmiş ve ona oradan gideceklerini söylemişti. Hall, ona elini –o kocaman, koskocaman ve sıcacık elini– uzatmış, Nicholas'ın elini sıkıca kavramıştı.

Hall... Nicholas'a ne olduğunu ona kim anlatacaktı? Peki ya Chase'e? Belki ikisinden biri gidip Ironwood'u bulurdu ama İhtiyar'm da buna verecek kesin bir yanıtının olmadığını anlarlardı.

Kayıp. Başardığı şeylerle değil vefat biçimiyle anılacaktı. Denizcilerin çoğu Nicholas'ın 'kayıp' olmasını, bütün ölümcül basitliğiyle kabulleneceklerdi ama Hall ve Chase usanmaz bir iyimserlik içinde olacaklardı. Ona ne olduğunu bilmemeyi kaldırabilecekler miydi? Tekrar köle mi olmuştu köpek balıklarına yem mi olmuştu yoksa hapislerde mi çürüyordu? Zihinleri sayısız biçimlerde onlara işkence edecekti ve yine de

gerçeğin yakınına bile yaklaşamayacaklardı.

Duyduğu ezan sesleriyle saatleri saymaya başladı. Ne zaman birinin yakınında olduğunu hissetse bedeni içgüdüsel olarak geriliyordu ve orada olmayan bir bıçağı bulmak için yastığın altına uzanmaya çalışıyordu.

Nicholas, belli belirsiz bir uğultuya ve kumaşın yırtılırken çıkardığı sese uyandı ve kim olduğunu görmek için kafasını yana çevirdi. Genç bir adam, yakındaki bir yatağa oturmuştu ve beyaz keten ya da kaba ipek gibi görünen kumaşlarla dolu bir sepet de yanında duruyordu. Kumaşlar eski püsküydü, koca koca delikler ve yırtıklarla doluydu; ya sargı bezi olarak kullanılması için hastaneye bağışlanmışlardı ya da eskiden yatak çarşafı olarak kullanılırken artık ikinci baharlarını yaşıyorlardı. Genç adam kumaşları uzun parçalar hâlinde yırtarken hiç zorlanmıyordu. Delikler kumaşları yıpratmış olduğundan adamın gücüne dayanıksızlardı.

Nicholas'ın zihni, ateşin etkisiyle kendinden geçmeksizin tek bir düşünce üretemiyor, dümdüz bir çizgide ilerleyemiyordu. Ama bu görüntü, gözleri onu tekrardan uykuya çeken ağırlıkla mücadele ederken bile canlı kalmayı sürdürdü. Bu önemsiz iş ona neyi çağrıştırıyordu?

Para... Güç...

Yırtık. Parçalanma. Kumaş. Zaman.

Burada bulunmasının sebebi.

Etta'nın geri dönmek zorunda kalmasının sebebi.

Zaman –zamanları tükenmek üzereydi– Etta.

Etta. Etta'yla konuşması gerekiyordu.

Bu şansı yakaladığında ve odayı tanıdık bir ses doldurduğunda gece olmuştu. Nicholas bir gözünü açıp Hasan'ın, ilkel

bir cübbe giymiş ve göğüs kafesi dışa doğru çıkmış yaşlı bir adamla konuşmasını izledi. Ağzını açmaya çalıştıysa da dudakları arasından sadece zavallı bir inilti çıktı. Nicholas boğazını temizleyinceye dek ikisi de onu duymamıştı.

"Dostum, sana biraz su getireyim..." Saçları, Nicholas'ın zihni kadar ağarmış olan yaşlı adam, ona doğru şöyle bir baktıktan sonra dışarı çıktı. Nicholas, Hasan'ın cübbesinden yakalayıp onun uzaklaşmasına engel oldu.

"Etta," dedi dikkatlice. "Bana... bana Etta'yı getir."

"Geç oldu," dedi Hasan ona hafiften çıkışarak. "Seni bu hâlde görmesini mi istiyorsun?"

Demek Etta orada değildi. "Şimdi," dedi Nicholas kulakları tırmalayan bir sesle. Bunu etraflıca düşünmüştü ve umutsuz görünmemeye çalışarak, "Lütfen," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

"Peki, tamam," dedi Hasan. Nicholas'ın yanında diz çöktüğü yerden kalkıp asıl konumuna geri döndü ve ona doğru eğildi.

"*Baha'ar*," diye söze başladı yumuşak, ağırbaşlı bir sesle. "Denizden bu kadar uzakta öleyim deme."

Nicholas gözlerini kapayarak bekledi ve ancak Etta'nın fayansların üzerinde aceleyle ilerleyen o tanıdık ayak seslerini duyunca açtı. Dışarıda hava kararmış, gündüz geceye bağlanmıştı. Etrafında parıldayan mumlar, ışıklarıyla yatağını aydınlatıyordu. Nicholas, Etta'yla birlikte geçirdikleri geceyi –Etta'nın kendisine bakarken o tatlı yüzünde beliren ifadeyi– düşününce kalbi sıkıştı.

Etta'nın adımları yavaşlayınca Nicholas hissettiği kadar korkunç göründüğünü düşündü. Etta'nın yüzündeki ifade

kalbini parçaladı; kızın acısını dindirmek istedi. Ona gerçeği söylemeden önce onun son bir defa gülümsediğini görebilmeyi arzuladı.

"Bir öpücük verseniz?" diye fısıldadı Nicholas.

Etta istemeyerek de olsa gülümsedi ve yavaşça eğilip yumuşak ve serin dudaklarını onunkilere bastırdı. Etta geri çekildiğinde elleri genç adamın teninde, yanaklarında, alnında ve saçlarında gezinmeye devam etti.

"Neredeyim?" diye sordu tekrar boğazını temizleyerek.

"Qaymair'da, Şam'da bir hastanedesin," dedi Etta sessizce ve bacaklarını altına doğru kıvırdı. "Seni eve götürmek istedim ama Hasan yabancıları oraya çekmek istemedi. Ayrıca senin de fena hâlde doktora ihtiyacın vardı."

Nicholas yüzünü ekşitince Etta hafifçe güldü. "Hasan başında nöbet tutuyordu. Benim bile gelip seni görmeme izin vermedi. Dün gece karanlıkta gizlice girmek zorunda kaldım."

"Tek başma mı?" Nicholas'ın onaylamaz bakışını görmezden geldi Etta.

"Zaten beni yakalayıp zorla eve geri götürdü. Son iki gündür neredeyse hep uyudun."

İki gün. Vay canına. O hâlde İhtiyar'ın belirlediği teslim tarihine sadece üç gün kalmıştı. Nicholas'ın kalbi, bu çılgınca kovalamaya sebep olan o kadın için korkuyla doldu.

"Adamlar, yakalandılar mı?"

Etta'nın elleri hareketsizleşince Nicholas kızın dokunuşlarına muhtaç bir şekilde kımıldandı. "Hayır. Üzgünüm. Sence muhafızlar mıydı?"

Rose'un peşinde olduklarına ve en az onun kadar değerli bir ganimete rastladıklarını fark ettiklerine göre öyle olmalıydılar. Yakalanmadan lanet olasıca bir gün bile geçirememişlerdi. Nicholas ne kadar beceriksiz bir koruyucu olduğunu kanıtlamıştı.

"Ben yaralandığım için üzgünsün, onun peşinden koştuğun için değil," dedi Nicholas bir noktaya parmak basarak; sesinin titrememesine memnun olmuştu. "Gerçekten Rose muydu?"

"Evet. Öz annem bana bıçak fırlattı." Etta kafasını iki yana salladı. "Bunu ona söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Sana bir şey dedi mi?" diye sordu Nicholas.

"Sadece Cyrus'un ya da Henry adında birinin usturlabı asla alamayacağını söyledi," dedi Etta. "Ona vermeyeceğimizi söyleme fırsatını bile bulamadım."

Ah.

Nicholas o anın geldiğini biliyordu. Onu görmek istemesinin dışında, ona gerçeği söylemek için de buraya gelmesini istediğini biliyordu. Ama şimdi Etta yanındayken, onun o tatlı yüzü ve sıcacık kalbi bu kadar yakınındayken bunu söylemekten kaçındığını hissediyordu.

Bunun etrafından dolanmanın bir yolu yok, diye düşündü. *Ancak içinden geçebilirsin.*

Etta, Nicholas'ın kollarını sonunda serbest bırakacak kadar örtüsünü indirdi; Nicholas bu sayede uzanıp kızın ellerini tuttu, onları göğsüne bastırdı. Etta'nın, güm güm atan kalbini hissedeceğini biliyordu.

Etta'nın kaşları aniden çatıldı. Çok yorgun görünüyordu ve Nicholas'ın bunun sebebinin kim olduğu konusunda bir

şüphesi yoktu. "Sorun nedir?"

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye söze başladı Nicholas. "Hepsini anlatmama izin vermelisin. Buna mecburum."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?" diye sordu Etta. "Dinlenmen gerek..."

Etta, Nicholas'ın ışığının azaldığını görüyor, bunu kabullenemiyor gibiydi. "Sana karşı dürüst olmadım. Daha fazla bekleyemem."

Etta arkasına yaslandı ama Nicholas onun ellerini kendi elleri arasında tutarak Etta'yı âdeta kendisine demirledi.

"Geçitten öylece geçerek sebepsiz yere peşinden gelmedim... Evet, hayatını gayet tehlikeye atıyor gibi göründüğün için senin için endişeleniyordum ama... o ilk gece, sen uyumaya gittikten sonra Ironwood bana yeni şartlar teklif etti." Boğazı çok fena yandı ve yan tarafındaki şiddetli ağrı sebebiyle de bir an için ne söyleyeceğini unuttu. "Seninle birlikte gelmemi, bu meseleyle ilgilenmemi ve usturlabı ona getireceğinden, ona karşı çıkmayacağından emin olmamı istedi. Sen istesen de istemesen de niyetim usturlabı ona götürmekti, Etta. Bunun karşılığında bana Batı Hint Adaları'ndaki mülklerini yani büyük bir serveti bırakacaktı. Tabii Ironwood geçmişi değiştirip yeni bir gelecek yarattığında bu servetin hiç var olmayacağını biliyorum artık."

Etta kafasını iki yana salladı, Nicholas'ın elini tutan parmakları gevşedi. Nicholas, birkaç saniye boyunca kızın bir şeyler diyeceğinden emindi ama bu, mum ışığının hilesi de olabilirdi.

"Bir şeyler söyle," diye fısıldadı Nicholas. "Lütfen... gerçeği

gizlediğim için benden tiksindiğini, beni asla affetmeyeceğini söyle... Bir şey söyle, yeter ki düşüncelerini benden gizleme."

"Söyleyeceğim," dedi Etta sakin bir sesle ve Nicholas'ı, yüzüne düşmüş bir tutam saçının ardından süzdü. "Kalbini söküp yemenin bir yolunu bulur bulmaz."

Dudaklarından dökülen kahkaha, daha ziyade cılız bir kıkırdama gibiydi. "Umarım bulursun. En azından ne kadar acı çektiğimi ve seni ilk gördüğüm andan itibaren kalbime nasıl hükmettiğini de kendi gözlerinle görmüş olursun."

Etta gözlerini kapadı ve –bunca zamandan sonra bunu başarabilirmiş gibi– yüz ifadesini gizlemek için kafasını çevirdi. "Bu sırrı sakladığın için kendini kötü hissettiğinden... böyle bir şey söylemeni istemiyorum. Bana bunu en başından söylemiş olmanı ister miydim? Evet, isterdim. Ama usturlabı Ironwood'a vermeyeceğimi ben de senden uzun bir süre gizledim. Ayrıca usturlabı Ironwood'a vermiş falan da değilsin."

"Sana yalan söyledim." Nicholas, kızın bu tepkisine anlam veremiyordu; onun başından beri ne planladığını öğrenir öğrenmez kızın onu reddedeceğini, ondan nefret edeceğini sanmıştı. Bu inanılmaz an bozulacak diye nefes bile alamıyordu.

"Ama bunu neden yaptığını biliyorum. O kadar paranın, kendine bir gemi almanı, yepyeni bir hayat kurmanı sağlayacağını biliyorum. Ben de senin... hak ettiğin şeylere sahip olmanı istiyorum. Buna sahip olmanı ve bunu nasıl elde ettiğin konusunda suçluluk duymamanı istiyorum. Bana gerçeği söyledin. Bunun etkisini hafifletmek için edebiyat parçalamana gerek yok."

"Anlaşmayı sırf ödülden dolayı kabul etmedim," dedi Nicholas. "Bunu bilmelisin. Başladığımız bu işi bitirmeyi Juli-

an'a borçlu olduğumu düşünüyordum ve... senin... senin yakınında olmak, seni korumak istedim."

"Nicholas..."

Gerçek, tüm çıplaklığıyla gözünün önündeydi: Onu daha az umursamış olsa çoktan çekip gitmiş olurdu. Ironwood'un bütün serveti bile tek başına onu ikna etmeye yetmezdi.

Onu ürperten şey, Etta'nın hislerinin niteliğiydi; ona duyduğu katıksız inanç ve alakaydı. Nicholas onu hafife almıştı ve bu yüzden... Etta'nın ona duyduğu sevgiyi yadsıdığı için aptallığı bir kat daha artıyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Etta da gerçekten onunla aynı hisleri taşıyordu. Bu düşünce Nicholas'ın içine doldu; damarlarına aynı anda hem bir rahatlama hem de ızdırap yayıldı.

Etta'yı kendine çekti; sonunda kızın direnci kırıldı ve onun yanına kıvrıldı.

"Şiir okusam seni etkiler miydim peki? *Ve şimdi günaydın, uyanan ruhlarımıza,*" diye söze başlayarak sonraki dizeleri hatırlamak için hafızasını zorladı. "*Ki onlar birbirlerini korkuyla değil, aşkla seyreder ve minicik bir odayı koca bir dünyaya dönüştürürler.*"

"Artık gerçekten de iyi olmadığına eminim..." diye söze başladı Etta ama Nicholas henüz bitirmemişti. Son derece elzem olan bu birkaç dakikayı uzatabilmek için uykuyu bir süre daha başından atabilirdi.

"*Bırak kâşifler yeni diyarlar bulsunlar, bırak haritalar yeni ülkeleri işaret etsin ama bizim tek bir dünyamız olsun, ikimizin dünyası 'bir' olsun.*"*

"Kendini daha iyi hissettiğinde bunu bir kez daha okumanı istiyorum, haberin olsun," diye bilgilendirdi Etta onu.

*Ç.N.: John Donne'un *The Good-Morrow* adlı şiirinden bir alıntı.

Etta'nın sesinin titremesi, ses tonundaki küstahlığı bir nebze olsun gizlemişti. "Öldüğünü sanmadığın bir zaman tekrar okur musun?"

"Beni dinle," dedi Nicholas; sözcüklerinin ağzının içinde yuvarlanmaya başladığını fark etti. Etta'nın hâlihazırda kavrulan tenine eklediği sıcaklık onu ateşe verebilirdi. "Yeterince vakit kaybettin. Yarın sabah Hasan'dan seni Palmira'ya götürmesini iste. Uzun ve zorlu bir yolculuk olacak ama bunu başarabileceğini biliyorum. Usturlapla ilgili de doğru kararı vereceğine inanıyorum. Senin kalbinin doğru yolu bulacağına güveniyorum."

"Olmaz," dedi Etta. "Sensiz gitmem..."

"Bir defacık olsun benim isteğime razı gelemez misin?" dedi Nicholas. "Nelerin tehlikede olduğunu biliyorsun artık. Gitmen gerek."

"Sen benim ortağımsın," dedi Etta tiz bir sesle. Nicholas ona daha sıkı sarıldı. Etta'nın üzgün olmasının sebebi, Nicholas'ın söylediklerinin doğruluğunu, onun kaderinin ne olduğunu görebilmesiydi. "Sakın beni terk edeyim deme. Sensiz gitmeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim."

"Geri dönemezsin," dedi Nicholas. "İleri gitmelisin... Artık daima ileri gitmelisin."

Etta, onun yüzüne bakmak için doğruldu. Gözyaşları açık renkli kirpiklerinde birikti ama Etta bunların dökülmesine izin vermedi. Bunun yerine Nicholas, onun yüzünde yeniden kararlılığın yeşerdiğini gördü ve o zaman kendisini çok iyi anladı; içinde savaşan iki parçasını, onun hak ettiği düzgün bir centilmen olabilmeyi dileyen yanıyla, ne pahasına olursa olsun onu arzulayan serseri yanını Etta'nın nasıl canlandırdı-

ğını görüyordu.

"Bunu atlatınca inanılmaz utanacaksın ve ben de o şiir meselesi için geri döneceğim," dedi Etta. "Yemin ederim ki siz on sekizinci yüzyıl erkekleri çok dramatiksiniz."

"Bu..." Nicholas hırıltılı bir sesle konuşmaya çalıştı. Kalbi hızlandıkça kafasının içindeki zonklama daha da kötüleşmişti. Sessizce ona sarılmak, bu son birkaç saat boyunca bedeninin yumuşak kıvrımlarını yeniden keşfetmek istiyordu. "Keşke seçim yapmak kadar kolay olsaydı bu."

İnsanlar onun zamanında hummadan ölmüyorlar mıydı? Gerçekten mi?

"Neredeyse pes etmiş gibi konuşuyorsun," dedi Etta. "Kendin için yapman gereken şeyler var! Burada ölmeyeceksin... Buna izin vermeyeceğim!"

Nicholas hırıltılı soluklar alıp veriyordu, kelimeler de ağzının içinde bir türlü şekil alamıyordu. Artık o hiçbir şeyi önemsemeyen uykunun gümüşi, ipeksi çağrısına karşı koymak için savaşır olmuştu. Gücü çekilince, seçim noktasını geçmiş oldu. Artık bir seçenek yoktu. Her ne kadar savaşmak; parmak uçları, kemiklerine dek sıyrılana kadar bu yaşama tutunmak istese de bundan kaçamayacağını bilecek kadar çok ölüm görmüştü. Bir adam, hummayı hile ve şansla birkaç kez atlatsa da sonunda ona yenik düşerdi. Öte yandan denemesi için bir sebep varsa bu, şüphesiz Etta'ydı.

Etta onu ateşli bir şekilde öperken üzerine çöken bitkinlik sadece bir anlığına yakasını bıraktı.

"Seni burada bırakmayacağım," diye yemin etti Etta. "Savaşacağına dair bana söz ver."

"Seni seviyorum." Ne olursa olsun gerçek artık açığa çık-

mıştı. "Hem de çaresizce. Ne kadar da münasebetsiz bir şey bu, değil mi?"

"Söz ver." Etta'nın göz pınarlarında biriken yaşların döküldüğünü, yanaklarından aşağıya süzüldüğünü hissetti Nicholas. Etta panikle titriyordu, bu yüzden Nicholas onu sakinleştirmek umuduyla tekrar kendine doğru çekti. Zamanın pençesini hiç bu kadar şiddetli bir şekilde hissetmemişti; ona söylemek istediği öyle çok şey vardı ki... Ama şansı elinden kayıp gidiyordu.

"Yaşamalısın... yaşamalısın," diye devam etti. "Sanırım... gerçeği... seninle gelmek istediğimi biliyorsun. Evini görmek istemiştim. İkimize özel, bahsettiğin o yeri bulmak istemiştim..."

"Orası hâlâ bekliyor," dedi Etta ona. "Sadece gitmemiz gerekiyor."

Sadece birkaç kelimeyle Nicholas'ın kalbini paramparça edebiliyordu bu kız.

"Keman çalarken beni düşünecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Her zaman olmasa da... bazen. Ya da sıklıkla. Ama belki de denizin sesini duyunca beni hatırlarsın... Keşke seni dinleyebilmiş olsaydım... Bir defacık..."

"Nicholas," dedi Etta sertçe ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu o karanlık ve sarp uçurumdan geri getirdi yine. "Eğer ölürsen seni asla affetmem. Bunun ne kadar bencilce olduğu umurumda bile değil. Hem de hiç. Savaşmalısın."

Aşk bencillik değil miydi zaten? Dürüst insanların hiçbir şekilde haklarının olmadığı şeyleri istemelerine sebep oluyordu. İnsanı dünyanın geri kalanından soyutluyor, zamanı siliveriyor ve mantığı alaşağı ediyordu. Kaçınılmaz olan o sonu

hiçe sayarak yaşamana, karşındaki kişinin zihnini, bedenini arzulamana, sevdiğinin kalbine sahip olmayı ve orada kendine bir yer edinmeyi hak ediyormuşsun gibi hissetmene sebep oluyordu.

Sen benimsin, diye düşündü Etta'yı izleyerek, *ben de seninim.*

"Bana... kendi zamanınla ilgili... tek bir şey söyle," demeyi becerdi Nicholas.

"Ne istersen," dedi Etta.

"Londra'daki istasyondaki... o çifti hatırlıyor musun?"

"Dans eden çifti mi?" diye sordu Etta. "Ne olmuş onlara?"

"Biz de... öyle... dans edebilir miydik?" dedi Nicholas; soluk almakta gittikçe zorlanmaya başlamıştı. "Senin zamanında yani?"

Etta dudaklarını birbirine bastırdı; ona bir tebessüm sunmak için kendini zorladığı belli oluyordu. "Evet."

"Tahmin etmiştim. Ben uyuyana kadar... yanımda kalır mısın?"

Etta, onun yanaklarını, göz kapaklarını, alnını öperek kalbinde yakıcı bir iz bıraktı. Nicholas'ın solukları yavaşladı, kalbi buna yanıt olarak, mırıltılı bir özür dilercesine... kulaklarının içinde güm, güm, güm ediyor, ona bir geminin yön değiştiren dümenini hatırlatıyordu. Yavaş yavaş bir azalma ve sonra...

Böyle olmaz.

Bir fısıltı gibi olmasın, lütfen Tanrım, bir kükreme şeklinde olsun. Bir sonrakine başlamadan önce bu yolculuğunu bitirmeliydi.

"Savaş," diye fısıldadı Etta son bir kez; ılık nefesi kulağına değdi.

Senin için. Nabzı tekrar atmaya başladı. *Benim için.*

***

Nicholas, Etta'nın geri çekildiğinin belli belirsiz de olsa farkındaydı; uykuyla hummanın ateşli cehennemi arasında bir yerlerde tutsak olmuştu. Kollarında ona uzanacak kadar takat kalmamıştı ve bacaklarını kesip atsa da olurdu çünkü onları güç bela kımıldatabiliyordu. Nicholas'a kalan tek şey, yan tarafındaki dikişlerin yarattığı ızdırap ve kafasının içindeki zonklama arasında değişen acıydı.

Güçlükle uyudu, rüyaları yakıcı ve capcanlıydı. Queen Caddesi'ndeki o evi, mutfakla aileye yemek servisi yapmak için kullandıkları salondaki gizli kapı arasında aldığı o yolu gördü. *Kimseye görünme. Karanlıkta dur. Sessiz ol.* Annesinin ellerini gördü düşünde; annesinin yüzü bu kadar uzaklardayken ellerinin şeklini, ağırlığını, dokunuşunu hatırlaması ne tuhaftı. Üstlerindeki pembe yara izleri ve yanıklar, mutfaktaki bitmek bilmeyen işlerin bir kanıtıydı.

Annesi sürekli onun üstünü başını düzeltir, temizlerdi; gömleğini, saçlarını, yüzündeki toz ve kanı. Annesinin korkunç derecede bozulmuş, iş yapmaktan nasır tutmuş ama yine de sıcacık olan ellerini hatırladı ve onlara uzanmak istediğinde...

Nicholas o evi yakıp küllerine işlediğini gördü rüyasında.

Bu yüzden de yüzüne çarpan ılık suyla bir anda uykusundan koparılmak onu irkiltti.

"*Baha'ar!* Uyan seni aptal!" Hasan böğürüyordu; elini Nicholas'ın göğsüne indirdiğinde sesi âdeta başka birine ait-

miş gibi çıkmıştı. Ağır bir küfür etmiş olsa gerek ki yakınlardaki ağırbaşlı doktorun ağzı bir karış açık kaldı.

Yaşadığı şok, duman bulutlarını zihninden temizledi. Nicholas, suyu sıkılıp güneşe kurumaya bırakılmış bir bez parçası gibi hissediyordu kendini. Azıcık doğrulup duvara yaslandığında bedenindeki tüm kaslar itiraz ederek haykırdı.

"Ne oldu?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Ne diye bağırıp duruyorsun?"

"Seni aptal!" diye haykırdı Hasan yine. "Ne söyledin ona?"

Nicholas'ın soluğu kesildi. "Etta'ya mı?"

"Başka kime olacak?" diye bağırdı Hasan. "Neden ona gitmesini söyledin?"

İşte Nicholas tam o anda, sırf Etta'ya kendisini boğazlama zevkini tattırmak için bile olsa yaşayacağını anlamıştı. Ayrıca evet... dün geceki gösterisinden dolayı da biraz utanıyordu.

"Birincisi, onu istemediği bir şey yapmaya zorlamanın imkânsız olduğunu bilmelisin. Ben ona sabahleyin seninle birlikte yola çıkmasını söyledim." Artık sabah olmuş, güneşin ilk ışıkları yeni yeni belirmeye başlamıştı. Geçen her bir saniyeyle birlikte karanlık biraz daha azalıyordu.

Nicholas'ın öfkesi ve ilk andaki tepkisi de bu ışıkla birlikte soluyordu. Etta fevri biri olabilirdi, evet ama çölü tek başına geçmeye kalkışacak kadar da pervasız değildi. Hem durum böyle olsa bile atı nereden bulacaktı ki? Nereye gideceğini nasıl bilecekti? Etta onların dilini konuşmuyordu, haritası yoktu...

Sırtından bir ürperti geçti. "Eve baktın mı?"

"İlk olarak oraya bakmayacak kadar aptal mıyım?" diye söylendi Hasan. "Oraya dönmedi. Döndüyse bile eşyalarını

almamış."

Bir ürperti Nicholas'ın damarlarındaki kanı dondurdu. Parası, malzemelerle dolu çantası olmaksızın nereye giderdi?

Etta tek başına ve kendi rızasıyla gitmemişti. Belki de şehri isteyerek terk etmemişti; biri onu yakalamış, rızası dışında gitmeye zorlamış ya da onu kaçırmış olabilirdi...

Nicholas, utanç verici bir çaba harcayarak bacaklarını yataktan dışarı sürüklerken yarasının çekilmesini umursamadı. "Onun gittiğini gören birileri var mı diye... buradaki insanlara sormalıyız."

Bu, yüksek bir ihtimal olmasa da tek şanslarıydı.

Hasan başıyla onaylayarak derhâl ak saçlı sessiz doktora bir soru sordu. Adam, Nicholas'ın tepesini attıran bir sakinlikte birtakım şeyler mırıldandı. Bu adam zamanın ne kadar değerli olduğunu göremiyor muydu? Neden koşarak değil de yürüyerek çıkıyordu odadan?

"Sakin ol, dostum," dedi Hasan ayağa kalkmaya çalışan Nicholas'ı tekrar yatağa doğru iterek. "Doktor birazdan döner."

Doktor, bir türlü geçmek bilmeyen on dakika sonra geri döndü. Nicholas'ın, bezleri yırtarken izlediği genç adam doktorun peşinden, kafasını hiç kaldırmadan, ellerini önünde kenetlemiş vaziyette içeri girdi.

Genç adam hiç acele etmeksizin Hasan'ın sorularına yanıt verdi. Sonunda Hasan, *'Ne kadar uzun?'* dercesine elini kafasına doğru kaldırınca Nicholas'ın sabrı taşıverdi.

"Ne diyor?" diye sordu ısrarla.

Hasan'ın yüzü kireç gibi olmuştu. "Bu *iwan*'dan yani odadan çıktığını ama bir başka kadınla karşılaştığını söylüyor.

Onun gibi Batılıymış bu kadın da. Ve iki adamla birlikte çekiştirilerek dışarıya çıkarılmış."

Nicholas çocuğa nefret dolu bir bakış attı. "Bunu birilerine haber vermek aklına gelmemiş mi?"

"Kadının onun ailesinden olduğunu düşünmüş," diye açıkladı Hasan. Nicholas hissettiği öfkenin genç adamın suratına yansıdığını görebiliyordu. Birinin ten rengi onun ailesinin işareti olur muydu hiç?

"Nasıl biriymiş?" diye sordu Nicholas.

"Bizim yaşlarımızdaymış. Kahverengi saçları olduğunu söylüyor. Etta'nınkilerden koyuymuş. Gözleri de koyu renkmiş. Daha önce hiç görmediği, inanılmaz derecede küçük bir altın saate baktığını söylüyor." Hasan bunları imalı bir bakışla söylemişti.

Nicholas ayaklarını serin zemine basarken hâlihazırda sancıyan midesine öfkeden kramplar girdi. Nicholas sakin bir nefes aldı. *Beni henüz alamazsın...* Bedenindeki zayıflığı geçirebilir, öfkeyle onu besleyebilirdi; sonunda ya ölüm ya da kendi bedeni tamamen pes edecekti.

"Onun kim olduğunu biliyor musun, *baha'ar*?"

Nicholas, onu yanıtlamak yerine başka bir soru sordu. "Sıkı bir düğüm atmayı biliyor musun?"

"Evet," dedi alnı kırışan Hasan. "Neden ki?"

"Çünkü," dedi Nicholas fayansa vuran gün ışığını izleyerek, "beni atıma bağlaman gerekecek."

YİRMİ

Etta'nın sonunda kendisine gelmesini sağlayan şey, atın dörtnala koşması ya da iplerin bileklerini kesmesi falan değildi; sabah havasının serin sisi ve rüzgârın burnuna taşıdığı portakal çiçeği esansıydı.

Tangır tungur ilerlemekten ve arkasındaki adamın nemli, sıcak baskısından midesi bulanırken bir gözünü açtı. Adamın, ensesine üflediği her bir nefes midesini daha da altüst ediyor, sağ şakağındaki ağrıyı daha da keskinleştiriyordu. Etta'nın elleri serbest kalmadan anlamasına imkân yoktu ama yine de kafasındaki şişliğin arkalarındaki dağlara taş çıkaracağını hissediyordu.

Sıra sıra ağaçların arasından ilerleyip, bir dizi koruluktan geçerek Şam'dan ayrılmışlardı. Ufkun altın çizgisi önlerinde uzanırken Etta Hasan'ın çölden neden acımasız bir güzellik olarak bahsettiğini bir anda kavradı. Uzaktan, güneş ışığının vurduğu kumlar altının binbir çeşit ihtişamlı tonuna bürünü-

yordu. Ama bu rengin tek bir tonu, çok daha tekinsiz bir şeyi ima ediyordu: Çölün kısırlığını...

"Ah, demek uyandın."

Etta, ağır ağır dönerken parmakları eyerin kenarını kavradı ve kaşlarını çatarak baktı. "Kusura bakma."

Etta doktoru, Hasan'ı ya da kafayı yemediğini, Nicholas'ın ateşinin gerçekten de düştüğünü teyit edecek herhangi birini bulmak için genç adamın yanından ayrıldığında duvara yaslanmış bir şekilde dikilen kızı neredeyse görmemişti. Sophia ona seslendiğinde bile çılgıncasına yorgun olduğundan halüsinasyon görüyor olabileceğine inanmıştı.

Ama, hayır. Sophia, fildişi ve altın renklerinde, Şamlı kadınların giydiği entari ve şalvarlardan giymiş, kafasını da her zamanki küstahlığıyla yana eğmişti.

"Ne arıyorsun burada?" demeyi becermişti Etta.

"Aptal bir kız değilsin," demişti Sophia. "Bu soruyu yanıtlamama gerek yok. Bu görevi tamamlamana yardım etmek için buradayım."

Etta, kafası karışmış ve bitap düşmüş bir hâldeyken bile ondan şüphelenmesi gerektiğini biliyordu. Sophia burayı bulabildiğine göre, sadece Şam'dakinden değil bütün geçitlerden onları takip etmiş demekti. Ya da... hiç şüphesiz Ironwood'a görüldükleri yerlerle ilgili muhafızların gönderdiği raporları ele geçirmiş...

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Etta. "Daha değil."

Öteki kızın peçesinin ardındaki yüzü sertleşti. "Ben de böyle bir şey söylemenden korkuyordum."

Keskin bir acı hissetti Etta, sonra da... hiçlik.

Ve işte şimdi buradaydı.

"Kaba kuvvet uygulamak zorunda kaldığımız için özür dilerim," dedi Sophia atını rahat bir şekilde Etta'nınkinin yanına getirirken. Hayvanların toynakları yere çarparken o kadar çok toz kaldırmıştı ki bir an için Sophia âdeta kefene sarılmış gibi gözden kaybolmuştu.

"Zamanımız yoktu," diye devam etti hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeksizin. "Oradan ayrılmayacağın yüzünden okunuyordu ve seni ikna etmekle harcanacak zaman zarfında Palmira yolunu yarılamış olabilirdik."

Etta doğrulup arkasındaki adama dirsek atmaya çalıştı. "Palmira hakkında ne biliyorsun?"

"Dün pazarda muhafızlar sizin peşinizdeydi ve soruşturma yaptılar. Yanınızdaki Arap, keçi derilerini aldığınız adama nereye gideceğinizi söylemiş. Ne kadar da tedbirsiz bir hareket." Sophia omuz silkti.

Dün pazarda muhafızlar sizin peşinizdeydi...

Dehşet hissi midesine bir yumruk gibi inerken Etta arkasına döndü. Adamın yüzü şişmişti, morluklarla doluydu, dudağı patlamıştı ve Etta'ya ters ters bakıyordu.

Bunlar onu yakalamaya çalışan adamlardı ve içlerinden biri Nicholas'ı bıçaklamıştı. Kavurucu bir öfke damarlarına hücum edince daha da kuvvetli çırpınmaya başladı.

"Kes şunu!" diye terslendi Sophia. "Seni götürmesi için ona iki katı para ödemek zorunda kaldım zaten. Akrabası olmayan bir kadına dokunmasına izin vermeyen inancıyla ilgili abes bir şeyler zırvalayıp duruyordu. Onların sabrını sınama istersen."

Etta dişlerini sıktı. "Ona bunu yaptırmak istemezsin, değil

mi? Bu, hiç de kibar bir davranış olmaz."

Adam ona öylesine büyük bir tiksintiyle bakıyordu ki Etta adamın yine kendisine vurmanın eşiğine geldiğinden emindi.

"Sen..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Sen onları Nicholas'ı öldürmeleri için mi tuttun?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Sophia'nın burun delikleri titreşti. "Biri o piçe saldırdıysa bile bunun benimle veya adamlarımla bir alakası yok."

Dondurucu bir el, Etta'nın yüzüne yansıyan bütün hisleri silmiş gibiydi. Şok olmuş bir şekilde kıza bakakaldı. "Sen orada mıydın?"

"Pazarda mı? Tabii ki de hayır," dedi Sophia. "Üçünüz dışarıdayken geçidin açıldığı odayı araştırıyordum. Neden ki? Neyden bahsediyorsun sen?"

Etta'nın arkasındaki adam onu belinden öyle sıkı kavramıştı ki Etta kaburgalarından birinin kırılacağını sandı. Keskin bir şey yanına hafiften batınca Etta bunun sessiz bir uyarı olduğunu anladı.

Neden Etta'nın arkasındaki ya da Sophia'nın önünde at süren adam Etta'nın bu konuda bir şey demesini istemiyordu? Sophia'nın emirlerinin dışına çıktıkları ve bunun İhtiyar'ın kulağına gittiğinde Ironwood'un onlara vereceği cezadan korktukları için mi?

"Birisi... beni soymaya çalıştı," dedi Etta, Sophia'nın hâlâ kendisini izlediğini fark edince. "Nicholas da araya girdi ve yaralandı. Bu yüzden hastanedeydik."

"Aman ne yazık," dedi Sophia hiçbir acıma belirtisi göstermeksizin.

"O senin ailenden biri," diye terslendi Etta. "Ayrıca tahmin

ettiğinden daha fazla ortak yönünüz var..."

Sophia, Etta'nın atının dizginlerini öyle sert bir şekilde çekti ki iki at da durdu. At, itiraz edercesine kişneyerek toynaklarını kumlara sertçe vurdu. Sophia konuşmaya başladığında sesindeki nefret kolayca hissedilebiliyordu. "Bunu sadece bir defa söyleyeceğim, o yüzden beni iyi dinle: O piç benim ailemden değil. Bunu bir daha söyleyecek olursan seni pişman ederim."

Piç kelimesi ve onu kullanış biçimi Sophia'nın kendisi ve ailesi hakkında ne düşündüğünü gayet net bir şekilde gözler önüne seriyordu.

Şükürler olsun ki Nicholas bu insanlar tarafından yetiştirilmemişti. Etta, genç adamın onların elinden sonsuza dek kurtulmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye diretti Etta sonunda. "Yardım etmek için geldiğini söyledin ama bu," dedi iplerini çekiştirerek, "aksini gösteriyor. Eğer geçitlerde peşimizden geldiysen neden bir şey demedin? Neden bizimle konuşmadın?"

Sophia dizginleri bırakıp atını tekrar yola çevirdi ve tuttuğu adamlarla Etta'nın Arapça olduğunu varsaydığı bir dilde konuştu. Sophia daha önce yolcuların, eğitimlerinin bir parçası olarak yabancı dil öğrendiklerini söylemişti ama yine de bu, Etta'yı biraz gafil avlamıştı. Sophia'nın planlarını çok geç olmadan öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Takip edilmek istemiyorduysan gecenin bir yarısı, benim eşyalarımı çalarak kaçmamalıydın," dedi Sophia sonunda. "Ne düşünüyordun ki? Büyükbaba öylece gitmene izin verecek ve piçin anlaşmaya uyması için dua mı edecekti yani?" Sophia ona alaycı ve acıyan bir yüz ifadesiyle baktı. "Ne var?

Yoksa Nicholas'ın İhtiyar'la yaptığı anlaşmayı bilmiyor muydun? İhtiyar'dan bir servet alacağını..."

"Anlaşmayı biliyorum," diye terslendi Etta. Ayrıca bu durum canını ne kadar yakarsa yaksın onu anlıyordu ya da en azından anlamıştı. Nicholas'ın istediği her şeyi elde etmek için İhtiyar'la aynı safta yer alması yeterince geçerli bir sebepti. Ama bunu ondan saklaması... "Bunu bana kendisi söyledi."

"Demek öyle..." dedi Sophia. "O zaman hummadan sağ kurtulmayı başarsa bile bu yüzden hayatının kararacağından emin olabilirsin. Ona güvenmemesini söylediğimde Büyükbaba, kendisine ihanet ettiği takdirde Nicholas'ın herhangi bir gemide iş bulmayı bırak limana ayak bile basamayacağını söyledi. Bitti artık o."

"O..." Etta'nın bütün zihni karman çorman oldu. Nicholas anlaşmalarından caydığı takdirde İhtiyar gerçekten de onun geleceğini yok edeceğini mi söylemişti? Kalbi korkuyla sıkışan Etta, "O ölmeyecek," dedi.

"Buna inanmaya devam et, tatlım."

Etta, onu bir süre daha izleyip kendi stratejisini geliştirmeye çalıştı. "Demek yuttun bunu. İhtiyar bizim peşimizden gönderecek kadar güvendi mi sana? Yoksa o kadar mı çaresiz kalmıştı?"

"Sen bana uzun zamandır beklediğim fırsatı verdin... Böylece kendimi rahatlıkla kanıtlayıp ona gerçekte ne kadar becerikli olduğumu göstereceğim." Sophia atını yavaşlatıp dünyanın en kolay işiymiş gibi eyerin üstünde oturuşunu düzeltti. Etta, sağa sola savrulan bir kemik çuvalı gibi hissediyordu kendini; bacakları, atın böğrünü sıkmaktan zaten yeterince sızlıyordu. Sophia atların sesini bastırmak için bağırarak ko-

nuşmak zorunda kalıyordu; bu arada ağzına kum dolmasın diye de başını önüne eğiyordu.

"Sizi bu kadar rahatlıkla takip ederek gururunu incittiğim için özür dilerim. Geçitten geçip o gizli, sevimli, minik odaya çıktığımda şehrin öteki ucunda olmakla işimi epey kolaylaştırdınız. Ayrıca Büyükbaba'nın adamlarından birinin değil de benim peşinizden gelmiş olmama sevinmen gerek. Hemencecik bulacağız onu, değil mi? Otuzunda da geri götüreceğiz. Büyükbaba'nın imkânsız teslim tarihlerine yetişmekte artık uzmanlaştım sayılır."

Etta, kafasını iki yana sallarken eyerin yumuşak derisiyle oynayarak devam edip etmemeyi düşünüyordu. Ironwood belli ki ondan bütün gerçeği gizlemişti ama Etta, onun işin ucunda neyin olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Sophia'nın sadakati, ailenin başarısı ve geleceğine bağlıydı; arzuladığı her şey İhtiyar'ın onayını kazanmakla alakalıydı. Bu ilgi ve saygı dışında herhangi bir şeyi umursar mıydı?

"Sana usturlaptan bahsetti demek?" dedi Etta. "Onu istemesinin asıl sebebini söylemediğine eminim."

"Sessiz ol!" diye bağırdı Sophia; bakışları eyerde, Etta'nın arkasında oturan adama kaymıştı hemen.

Etta onu mantıklı davranmaya ikna etmeliydi. "Usturlap geçitleri okumuyor, onları yaratıyor..."

"Kapa çeneni, Linden!"

Zaten biliyor mu bunu yoksa? Yani... umurunda değil mi? Sophia'nın ne gelecekle şahsi bir bağı, ne sevdiği biri, ne onu seven biri, ne bir evi, ne de ait olduğu bir yer vardı. Belki de bu yüzden bu kadar kolaydı onun için.

Etta şaşkına dönmüştü ve at tekrar dörtnala koşmaya başladığında yanağını ısırdı. Arkasındaki adam anlaşılmayan bir şeyler homurdandı ama Etta'yı kandıramadı; adam sadece İngilizce bilmekle kalmıyordu, aynı zamanda burada bilmedikleri başka işler de çeviriyordu. Adamlar *suk*ta onlara Sophia'nın emirleri dışında saldırmışlardı veya en azından bu konuda onu bilgilendirmemişlerdi. Belki de sadece İhtiyar'a gerçek bir sadakatle bağlıydılar.

Belki de Sophia da bunun farkındaydı ve bu yüzden Etta'nın usturlap hakkında gevezelik etmesini istememişti. Nicholas'ın *suk*ta ne dediğini hatırlıyordu; altınların ya da hazine bulduklarının sanılmasının birilerinin ilgisini çekebileceğini söylemişti. Eğer Sophia bu adamların, peşinde oldukları şeyin gerçek değerini bilmelerini istemiyorsa, onların buna el koymak isteyeceğinden korkuyor olabilir miydi? İyi de muhafızlar, fidye istemek dışında usturlapla ne yapabilirlerdi ki?

Bir kazaktaki sökük bir ip gibiydi bu durum ve Etta bu adamların kıza duydukları cılız sadakati yok edip edemeyeceğini merak etmeye başlamıştı; böylece bu kaostan faydalanıp kaçabilir, onların önüne geçer ve...

Çölde mi dolanırdı?

Sophia'yı ölüme mi terk ederdi?

Etta kafasını ağır ağır iki yana salladı. Etta pek çok şey olabilirdi ve tahmin ettiğinden çok daha fazla şeyle baş edebilirdi ama bu, çok acımasızca olurdu. Başka hiçbir şey işe yaramazsa deneyebileceği bir yöntemdi ancak.

"Neredeyse gözümde canlandırabiliyorum," dedi Sophia gülerek. "Büyükbaba'nın yüzünü yani. Bu imkânsız görevi tamamladığımda yüzünde belirecek olan o şaşkınlığı."

"Şaşkınlık mı?" Etta bu hissin kendi içine de süzüldüğünü hissetti. "Yani..."

Ironwood, Sophia'nın onları takip ettiğini bilmiyordu. Kendi başına, kendi iradesiyle gelmişti.

"Şimdi olayları kavramaya başladın," dedi Sophia. "Tabii bunu sana borçluyum. Hayatımın kontrolünü elime almamı söylemiştin, hatırlıyor musun? Eğer o bana vârisi olma onurunu vermiyorsa ben de bunun ne kadar doğru bir seçim olacağını ona bizzat kanıtlarım."

İşte o anda Etta, başka bir plan yapması ve kendini en kötüsüne hazırlaması gerektiğini anladı. Çünkü dünya üstündeki bütün stratejiler bile insanı, hak ettiği şeyi almaya kararlı genç bir kadının gazabından korumaya yetmezdi.

***

Saatler sonra, güneş tepelerinden geçip arkalarına doğru alçalmaya başladığında ve Şam'ın yemyeşil vahası uzak bir anıya dönüşürken Etta, çölü en başından beri çok yanlış hayal ettiğini fark etti.

İçine girecekleri kum tepecikleriyle –kumullarla– karşılaşacağını sanmıştı. Dünyanın bu kısmına dair katıksız bir cehaletin sonucuydu bu. Önlerinde uzanan diyar iki şeyden biri oluyordu: Ya dümdüzdü ya da dağlık. Gri bir pusla kaplı dağlar her daim uzaklarda görünüyordu. Etraflarında uğuldayan rüzgâr, atların kaldırdığı soluk renkli tozlarla oynuyordu. Çıkardığı tiz uğultuda belirli bir ahenk vardı. Onları yoldan çıkarmaya çalışırcasına fısıldıyor, tatlı tatlı ikna etmek istiyor gibiydi.

Dinlenmek için durduklarında atlar toprakta biten birkaç pörsümüş çalılığı yalayıp yuttu. Göğüsleri inip kalkıyordu ve Etta'nın atından öyle bir ısı yayılıyordu ki kızın bacakları hayvanın ekşi ve keskin kokulu terine karışmış kendi teriyle ıslanmıştı. Hayvanları yürütme zamanı gelinceye dek Etta attan indirilmedi.

Sert zeminde kazılmış iptidai bir kuyu bulduklarında Sophia muhafızlardan birinin söylediklerini tercüme etmişti: Kuyu, büyük olasılıkla Palmira'ya seyahat etmek için eskiden bu yolu kullanan Romalılardan kalmaydı ve çölde yaşayan birkaç bedevi aşiretince hâlâ kullanılmaktaydı. Haftalar önceki yağmurlar sayesinde kuyuda biriken su durgun ve mikroplu görünüyordu. Atlar suyu son damlasına kadar içtikten sonra yola devam etme vakti gelmişti.

Uzaklardaki parçalanmış kadim yapılar dışında görünürde ne bir gölgelik ne de temiz su kaynağı vardı. Havalanan toz çöktüğünde Etta her açıdan yaklaşık yüz elli kilometrelik alanı görebildi; sıcaklık havayla oynaşıyor, tıpkı bir geçidin girişi gibi dans ediyordu. Bir süre sonra bir geçit arama düşüncesi çok sinir bozucu bir hâl aldı; Etta artık bunula uğraşamayacak kadar yorgundu ve her yanı ağrıyordu. Güneş, cübbesiyle peçesini delip geçerek onu yakıp kavurmuştu.

Etta tam da Sophia'nın onları gece boyunca at sürmeye zorlayacağını düşünürken uzaklarda soluk renkli alçak binalar belirdi.

"Kurietain," dedi Sophia; cübbesinin koluyla yüzündeki teri silerken rahatladığı her hâlinden belli oluyordu.

"Palmira'ya daha ne kadar var?" diye sordu Etta, bitap düşmüş attan aşağıya inerken. Zavallı hayvan kafasını bile

güç bela yukarıda tutuyordu ve köye uzanan kısa mesafeyi yürümek için muhafızla birlikte aşağı indiklerinde hayvan resmen titremişti.

"Kuzeye doğru bir günlük yolumuz daha var," dedi Sophia. "Su aldıktan sonra hızla devam etmek istiyorum ama saygıdeğer muhafızlarımız atları develerle takas etmemiz gerektiğini düşünüyor."

Develere –çölde günlerce susuz kalabilen hayvanlara– geçmek Etta'ya gayet mantıklı göründü.

"Adları ne?"

"Develerin mi? Ben nereden bileyim?"

Ciddi olamazsın!

"Muhafızların!" Etta önlerinde sessizce sohbet ederek ilerleyen iki adamı işaret etti.

"Neden ki? Teşekkür kartı mı göndereceksin?"

"Ne hâlin varsa gör." Etta dişlerini gıcırdattı.

Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı: Annesi, usturlap, Nicholas'a geri dönmek. Ve hatta ilk sahne performansı. Şimdi bunu düşündüğünde kalbinde yeniden o tanıdık ateşi hissediyor ve bu ateş, annesiyle birlikte kaçak bir hayat yaşayacağını düşündüğünde hissettiği dehşeti ve kaygıyı yakıp kül ediyordu. Alice için, Nicholas'ın kendisini dinlemesi için çalmak istiyordu; ama bundan da önemlisi kendi geleceğinin kontrolünü, kendi istekleri doğrultusunda yeniden ele geçirmek için istiyordu bunu.

Kurietain'de adamlar dışarıda oturmuş kendi aralarında sohbet ediyorlar, nargile içiyorlar, gün batımını izliyorlardı. Muhafızlardan biri, onları güneşten ağarmış sokaklardan oluşan labirentin içinde yönlendirerek Sophia'nın kervansaray

olarak adlandırdığı ama diğerlerinin han –bitap düşmüş yolcuların ve hayvanlarının kaldığı bir nevi barınak– dediği yere doğru götürürken birkaç meraklı bakış onlara döndü.

Ve su. Temiz, soğuk su. Etta çatlamış dudaklarını yaladı. Keçi derisinden matarası bir saat önce boşalmıştı.

"Adamların kaplıcalardan bahsettiklerini işittim. Sülfür kokusunu alabiliyor musun?" dedi Sophia akşam havasını derin derin içine çekerek.

"Ah," dedi Etta tatlılıkla. "Ben o koku senden geliyor sanmıştım."

Sophia'nın tebessümü başka birinin içini yumuşatabilirdi. "Senin temizlenemeyecek olman ne kötü. Seni gören bizi buraya sırtında taşıdığını sanır."

Etta, her bir bileğine elli kilo ağırlık bağlanmış gibi hissetse de Sophia yola bakmak için dönünce ona hareket çekecek gücü kendinde bulmayı başardı.

Kervansaray, âdeta bir kaleyi andıran basit ve kare şeklinde bir yapıydı. Dış tarafı, sütunlar ve Etta'nın sayamayacağı kadar çok kemerle kaplıydı ve geniş bir girişle ayrılıyordu. Şu anda bir grup adam, azılı bir deve sürüsüyle girişten içeri giriyordu.

Atları içeriye götürmeleri için iki adam gönderilmişti; içeride de kaliteli, kırmızı bir cübbe giymiş, yapılı, tombul yüzlü bir adam onları karşıladı. İlk önce muhafızlarla konuşan adama, altının Sophia'da olduğu söylenmiş olsa gerekti ki Sophia'ya üç ayrı dilde özürlerini sıraladı; sonunda Sophia Arapça yanıt verme lütfunda bulununca adam rahatladı.

Kervansaray iki kattan oluşuyordu: Üst kattaki odalarda adamlar kalıyordu, alt katta da develer, atlar ve malzemeler

saklanıyordu.

Onlardan önce gelen kervan, yüklerini boşaltıp hayvanlarını yerleştirmeyi yeni bitirmişti. Akşam namazını bitiren adamlar diğer yolcuların arasına karışıyor, mallarını sergiliyor ve yiyeceklerini paylaşıyorlardı.

"İçeri gir," dedi Sophia, ikinci kattaki odalarına geldiklerinde. Muhafızlar yandaki odaya geçip gözden kaybolmuşlardı. Etta, adamların çantalarını yere bıraktıklarını, şiltelerini sererken kumaşın çıkardığı hışırtıları duyabiliyordu.

Etta odaya adım atınca buranın dışarıdan en az on derece daha serin olduğunu fark etti. O ana dek, bu evlerin en basitinde bile bulunan sanatsal niteliklere öylesine alışmıştı ki odanın bir mağara kadar yalın olduğunu görünce şaşırdı. Burada bir kapı yoktu, sadece ardından inen bir perde vardı.

"Al. Örtü." Sophia bir bez yumağını ona fırlattı.

Bütün bir günü atın üstüne bağlı şekilde geçirdiğinden örtü de doğal olarak en az Etta kadar kötü kokuyordu.

Etta örtüyü yere yaydı ve hâlihazırda sızlayan vücuduyla dümdüz toprağın üzerine uzandığında maruz kalacağı o özel ızdıraba karşı kendini hazırlamaya çalıştı.

En azından şimdilik güvendeyiz, diye düşündü. *Yani umarım,* diye ekledi sonra.

"Şu çantada yiyecek bir şeyler var," dedi Sophia, kendi tarafındaki duvar dibine bıraktığı bez çuvalı işaret ederek. "Ben atları takas etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım."

Gözlerinden dile getirilmemiş bir uyarı parıltısı geçti. Etta sadece elini sallayarak onu yolladı.

Kızın perdenin ardında gözden kaybolmasını bekledikten sonra çantaya doğru sürünerek ilerledi. Bir avuç incir çıka-

rıp yumruk büyüklüğünde bir parça da ekmek kopardı. Yan taraftaki muhafızlardan birinin Sophia seslendiğinde ayağa kalktığını ve homurdanarak aşağı indiğini duydu.

Etta diğer çantaları inceledi.

Sophia, malzemelerini burada bırakmıştı; çantaların içinde küçük bir piştov, para, seyahat güncesi, altın bir cep saati ve bir de İsviçre çakısı vardı.

Sophia'nın o gün kullanırken gördüğü pusula, en küçük çuvalın dibindeydi. Etta, buna bakarak ucu kuzeyi gösterene dek odada döndü.

Etta, son birkaç saattir aynı kaçış planının beş farklı versiyonunu kafasında canlandırmıştı. Diğerleri uyurken gerekli malzemeleri alarak gizlice kaçacak ve onların önüne geçerek Palmira'ya ve usturlaba onlardan saatler önce ulaşacaktı. Her versiyonda da Etta onlar yetişemeden gitmiş oluyordu.

Ama Etta pusulaya baktıkça bu planlar parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Hasan, onu ve Nicholas'ı çölün yalnız seyahat edilemeyecek bir yer olduğu konusunda uyarmıştı. Etta, pusulayla bile yolunu kaybedip susuz ya da aç kalabilir, biri onu bulana ya da düşüp bayılana dek avare avare gezinebilirdi. Tam bir şehir çocuğu olduğundan yabanda hayatta kalmaya çalışmak onun uzmanlığı arasında yer almıyordu. Bilgileri ve tedariklerinden ötürü Sophia'ya ve muhafızlara ihtiyacı vardı.

Ayın otuzuna o kadar az bir zaman kalmıştı ki bunu düşünerek bile vakit kaybedemezdi. Şimdiye dek, kendi zamanına bir geçit yaratıp annesini rehin tutan Ironwood'ları şaşırtarak onu kurtarmak için usturlabı kullanmanın bir yolunu bulma umuduna bel bağlamıştı ama artık bunların hiçbiri o kadar da

kolay görünmüyordu.

Usturlabı Sophia ve muhafızlardan önce ele geçirip kaçmayı nasıl başaracaktı ki? Sonra bir de Rose'u kurtarana dek usturlabı Ironwood'a geri vermeyeceği gerçeğini saklaması gerekecekti. Zihni bu sorunu dikkatle inceleyip baş edilebilir parçalara ayırarak didik didik edince sonunda bir olasılıkta karar kıldı.

Bunu başarmanın tek yolu, Sophia'yı kendi tarafına çekmek, hem usturlabı yok etme hem de Cyrus'a yalan söyleme konusunda suça ortak etmekti. Etta İhtiyar'a bir kumpas kurup ona usturlabı vermeden önce annesini görmek istediğini söyleyebilirdi. Annesi bir şeyler olacağını bildiğine göre belki de bir planı vardı.

Ya da... Etta bu işin sadece İhtiyar'ın ölümüyle son bulabileceğine dair o kesinlik hissiyle ürpermeye başladı. Öldürücü darbeyi indirmek de ona düşebilirdi.

Bu düşünce midesini bulandırdı; annesi acımasız biri olabilirdi ama Etta, eğer İhtiyar'ı öldürürse Rose'un nasıl biri olacağından emin değildi. İhtiyar, Alice'in ölümünden sorumluydu; bu düşünce içini intikamın tatmin edici hisleriyle doldurmalıydı ama... öyle hissetmiyordu işte.

Ayrıca oradaki yolculara ne yapardı? Hani Ironwood'un, Rose'un başına diktiği yolculara...

Kararan odada uzanırken, annesinin ilk mektubunun sonunda yazan sözcükleri kafasında evirip çeviriyordu. *Son, nihai olmalıdır.*

Nihai. Yani... yok ederek nihayete erdirmek gibi mi? Annesi ve büyük büyükbabasının yapamadığını yapıp usturlabı tamamen yok mu etmeliydi? Etta artık annesinin düşüncele-

rini daha açık bir şekilde görebildiğinden belki de annesinin kurtarılmayı beklemediğini düşünmeye başladı; belki de bu cümle, tıpkı Alice'in son sözleri gibi onu rahatlatmak, yönlendirmek ve usturlabı yok etmenin doğru olduğunu anlatmak içindi.

Keskin bir dehşet hissi iliklerine kadar işledi.

Annemi de kaybedemem. Hele ki şimdi, ailesi hakkında bunca sorusu varken. Birlikte gidecekleri bunca yer varken. Annesi de ölürse Etta'nın New York'a, eski yaşamının paramparça kalıntılarına dönmek için ne tür bir sebebi kalır ki?

Usturlabı yok etmenin son çaresi olacağına karar verdi. Bir yanıyla hâlâ Sophia'yı kendi zamanına gidip Ironwood'dan tamamen kaçmaya ikna edebilmeyi umuyordu. Böylece Bahamalar'daki Metropolitan'a açılan geçidi bulmak yerine doğrudan bir geçit yaratmak için bir şekilde usturlabı kullanabilirdi.

Etta, ne olur ne olmaz diye pusulayı cübbesinin içine sakladı ve örtüsünün üzerinde gerindi. Gözlerini kapayınca beynine üşüşen onca düşünceden zihnini arındırmaya çalıştı.

Yakında bitecek, diye düşündü. *Son, nihai olmalıdır.* Bileklerindeki sıyrıkları ovalarken Nicholas'ın orada olmasını dilememek için çok büyük bir çaba harcadı. Bir koruyucuya da, bir kurtarıcıya da ihtiyacı yoktu. Ama Nicholas'a ihtiyacı vardı.

Sophia, Etta'nın tahminine göre yarım saat sonra geri döndü ve şiltesine çökerken hâlâ homurdanıyordu. Yan odadaki muhafızlar gülüşerek sohbet ediyorlardı ve Etta daha evvel Hasan'ın kullandığı tanıdık bir kelime işitti: *Ašwaak.*

Ašwaak... Yani Dikenler mi?

Kervansaraydaki son ışıklar da sonunda sönüp onları gecenin karanlığına doğru sürüklerken kızların arasına sessizlik çökmüştü.

"Usturlap gerçekten geçitleri yaratmaya mı yarıyor?" diye sordu Sophia ansızın.

Sen bana yanıt verirsen ben de sana yanıt veririm. Etta neredeyse böyle söyleyecekti ama o sırada Nicholas'ı düşündü ve Sophia'yı manipüle etmeye ihtiyacı olmadığını fark etti. Çünkü gerçek ondan yanaydı.

"Evet. İhtiyar, servetini ve diğer aileler üzerindeki hâkimiyetini kaybetmeksizin ilk karısını kurtarabileceği bir geçit yaratmak istiyor," dedi Etta. "Sırf daha iyi olduğunu düşündüğü bir şey için geleceğimizi yok edeceğinden neredeyse eminim. Böylesi bir güce sahip olmasına izin veremezsin."

"Ah, usturlabı zaten ona vermeyecektim ki," dedi Sophia. "Onun ne kadar güçlü olduğunu öğrendikten sonra kesinkes karar verdim buna. Bu bilgi için teşekkürler bu arada. Tanrım, ne kadar da harika olacak. Sadece ona hükmetmekle kalmayacağım, aynı zamanda bütün dünyasını da başına yıkacağım."

"Sophia..." diye araya girmeye çalıştı Etta ama kız, heyecandan titreyerek onu bastırdı.

"Bu, dünyadaki en kuvvetli alet. Yolcular ve muhafızlar benden taraf olmakla kalmayıp önümde diz çökecekler. Artık onun vârisi olmama gerek yok. Onu tablodan tamamen çıkaracak kadar eski bir zamana gidebileceğim."

Etta öyle afallamıştı ki neredeyse dilini yutmuştu. "Gerçekten onu öldürecek misin?"

"Önce beni seçmediği için pişmanlıktan ölmeli," dedi Sophia; sesinde yine o yalancı tatlılık vardı. "Acı çekmesini, o

çökerken benim yükselişimi izlemesini istiyorum. O yüzden merak etme, tatlım, İhtiyar geleceği değiştiremeyecek. Çünkü önce ben değiştireceğim."

YİRMİ BİR

Deve sırtında yaklaşık yedi saat boyunca sallana sallana gittikten sonra Etta, devesini kontrol etmeye o kadar odaklanmıştı ki verimsiz çölün yeniden yeşillenmeye başladığını hemen fark etmedi. Yolculuklarının ilk kısmı çorak topraklarda geçtiyse bile son kısmında âdeta dünyanın kuruyup ufalanan kemiklerini görür gibiydiler. Etta'nın gözleri, bulutsuz, masmavi gökyüzünü delip geçen güneşin yakıcı ışıkları karşısında sulanmayı bir an olsun bırakmamıştı.

Ama sonra uzaklarda birtakım şekiller belirmeye başladı. Şehrin kendisi değilse de onu çevreleyen tepelerden birinin üzerinde bulunan harabe hâldeki kale görünüyordu. Bin yıllık aşınma ve rüzgârdan geriye kalan yıkıntı, bariz biçimde Roma tarzında, sütunlar ve kolonlardan bir deniz gibiydi; öyle ki gökyüzü bu sütunların üzerinde taşınıyormuş gibi görünüyordu.

Yakınında yeşil bir vaha, her yöne çırılçıplak uzayan çöl-

le tezat oluşturacak şekilde sık bir ağaç kümesi vardı. Ama develerini şehre doğru sürerlerken Etta ara sıra vadilerin ve küçük su kanallarına benzer şekillerin kalıntılarını gördü.

Artık harabelerin içinde olduklarından ve Etta kolonların tepelerindeki oymalı rölyeflere bakmak için boynunu uzatmak zorunda kaldığından, şehrin en parlak döneminde ne denli muhteşem olduklarını hayal etmek zor değildi. Hasan buranın, doğu ve batı arasındaki kadim ticaret yollarında yer alan en baş döndürücü duraklardan biri olduğunu, bir zamanlar böylesine titizlikle işlenen bu mücevherin, yeni medeniyetler doğdukça ve yeni yollar bulundukça nasıl ihmal edilerek yıkıma uğradığını anlatmıştı. Bir amfi tiyatro ve Etta'nın bir tür tapınak olduğunu düşündüğü büyük ve çok yüksek bir yapı vardı. Ama böyle düşünmesinin asıl sebebi, binaların temellerinin kalıntıları arasında ilerlemeleri ve ayak izleriydi.

"Ee?" dedi Sophia ve devesini sert bir şekilde çevirerek Etta'nın yolunu kesti. Etta'nın Daisy ismini taktığı deve hırladı ve sabırsız bir şekilde olduğu yerde kıpırdanmaya başladı.

"Ne?" diye sordu Etta başındaki örtüyü düzelterek. Güneş, olanca kavuruculuğuyla tepedeki yerini almıştı ve Etta'ya, keçi derisinden matarasının içinde hızla azalan suyu içmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

"İpucu neydi? Buraya geldiğimize göre onu nerede bulacağız?"

Yalan söyle, diye düşündü Etta. *Zaten buradasın ve onlara ihtiyacın yok. Ayrıca Sophia fikrini değiştirmeyecek. Kendi başına gidip usturlabı arayabilirsin...* Tabii ayrıldıklarında Sophia'nın onu kendisinden önce bulma, Etta'nın da ona engel olamayacak kadar uzakta olma riski vardı.

O hâlde son çare, diye düşündü Etta ümitsizce. Risk altında olan şeyler artık çok daha barizdi onun için ve geçen her bir dakikayla çaresizliğin neden olduğu yakıcı gözyaşlarını bastırması güçleşiyordu. Hem kendisini ve geleceğini hem de annesini aynı anda kurtaramıyordu. Dün gece gözüne bir türlü uyku girmemiş, saatlerce Cyrus'un usturlabı kullanarak yaratıp yöneteceği dünyayı hayal etmeye çalışmıştı. Etta kendini, Sophia'nın İhtiyar kadar kötü olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Ama işin gerçeği, Sophia pimi çekilmiş bir bomba gibiydi; dolayısıyla kızın sabrının tükenip tepesinin atması ve bütün planlarının da havaya uçması an meselesiydi. O zaman da usturlap her neredeyse kesinlikle Ironwood'un eline geçecekti.

"Sana söylerim," dedi Etta, "ama bana bir söz verirsen."

Sophia kaşlarını havaya kaldırdı. "Yine mi bu aptalca oyun, Linden? Ciddi misin sen?"

Etta eyerinde doğrulurken çaresizlikle biriken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. *Üzgünüm anne. Ben sadece benimle gurur duymanı istedim...* "Onu bulmak için haftalar, aylar belki de yıllar harcarsın. Sana yardım ederim ama kendi zamanıma giden bir geçit yaratmama izin verirsen."

Sophia'nm bunu gerçekten de düşündüğünü görünce şaşırdı. "O lanet şeyin nasıl kullanılacağını biliyor musun gerçekten?"

Etta kızın sesindeki o küçük, umut dolu şaşkınlığı fark edip yalan söyledi. "Evet. Annem mektubunda yazmış. Sana nasıl olduğunu gösteririm ama geçidi yaratmama izin vereceğine dair söz verirsen."

Usturlabı yok etmek için en fazla bir saniyeye ihtiyacı ola-

caktı. Etta'nın onu sadece avuçlarının arasına alması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Sophia tokalaşmak için elini uzatarak. Etta onun elini sıkarken kızın gözlerine ifadesiz bir şekilde baktı. "Şimdi bana bildiklerini anlat."

"İpucunun bir mezarlığı işaret ettiğini düşünüyoruz," dedi Etta bunu yaptığı için pişman olmamayı umut ederek. "Lahit gibi bir şeyi."

Sophia burnundan, sertçe soluk verdi. "Biraz daha detay veremez misin?"

Etta, gözlerini kısarak ona baktı.

Sophia, sabırsız ve sinirli bir şekilde muhafızların yanına gidip hızlıca Arapça bir şeyler diyerek onlara danıştı. Kız, o sabah kervansaraydan ayrıldıklarından beri huzursuzdu; Etta az uyuduğu ve eyerde oturmaktan bacakları sızladığı için böyle olduğunu sanmıştı ama şimdi onu izlerken içine bir endişe dalgası süzüldü. Çaresizlik, onun ihtiyatsız davranmasına yol açabilirdi.

Bundan daha fazlası var, diye düşündü Etta. Rehberleri izliyor, yeniden Dikenler'den bahsedip bahsetmeyeceklerini görmek için ettikleri nadir sohbetlerde kulaklarını dört açıyordu. Şehir görüş alanlarına girer girmez, muhafızlardan ayrılmalarını ya da onları geri göndermelerini önermeye kalkışınca Sophia sadece kırbacını şaklatarak, devesini Etta'nınkinin önüne geçirmişti.

Daisy yere tükürüp şaha kalkarak kendi tuhaf dilinde bir şeyler homurdanmıştı. Etta öne eğilip hayvanın boynunu okşadı. Bu hissi biliyordu.

Hasan'ın dediği gibi şehrin dışında yaşayan insanlar vardı

hâlâ; bunların çoğu çadırlarda ve kurumuş çamurdan yapılmış gibi görünen daha küçük ve daha iptidai yapılarda kalıyorlardı. Kendi grupları bir zamanlar nefes kesici görünen sütunlar boyunca ilerlerken bu insanlar pek ortalarda görünmemişlerdi ama Etta kendilerini izleyen gözleri hissedebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Fadi, şehrin hemen ötesinde lahitlerle dolu bir vadi olduğunu söylüyor," dedi Sophia kaskatı bir şekilde.

"Demek isimlerini biliyorsun," diye mırıldandı Etta; önlerinde sabit bir şekilde ilerleyen, develerinin üzerinde bin kat daha rahat görünen adamların kafalarının arkasını izliyordu.

"Tabii ki biliyorum," diye terslendi Sophia. "Herkesin sandığı kadar kalpsiz biri değilim ben. Ayrıca bu minik maceramın –yani senin peşinden gelişimin– Büyükbaba'nın kulağına gitmesini önlemek adma onlara para ödemek için isimlerini bilmem gerekiyor, öyle değil mi?"

"Onun sana emrettiğinin dışında," diye söze başladı Etta soğuk bir ifadeyle, "bir şeyler yapmak gerçekten tuhaf olmalı. Onu oyuna getirmek falan. Biraz özgürlük güzelmiş, değil mi? Benim tavsiyeme uyup o aileyi ardında bırakırsan nelere sahip olabileceğini bir düşün."

Sophia'nın yüzü gölgelendi ama ona karşı çıkmadı. Etta kızın deri dizginleri daha da sıkı kavradığını fark etti. Ağır ağır, sıcak kadar baskın bir sessizlik içinde harabelere doğru ilerlediler.

***

Lahitler Vadisi, Palmira şehir merkezinin kalbi gibi görünen yerin hemen dışına, şehrin gölgelerinin ardına konuşlanmıştı. Yalnız olsalardı, yani muhafızlar onları bilgilendirmemiş olsaydı Etta bu yapıları araştırmayı düşüneceğinden pek emin değildi. Yanlarından geçip giderlerdi ve Etta dönüp ikinci defa bakmazdı bile. Âdeta savunma noktaları ya da gözetleme kuleleri gibi görünüyorlardı.

İhtişamlı ismine rağmen vadide, hafiften çarpılmış parmaklar misali kumdan yükselen bu kulelerden biraz daha fazlası vardı; lahitlerden bazıları kule bile değildi, toprak tepelere oyulmuş yapılardı. Başka, daha detaylı lahitler vardıysa bile ya çoktan yıkılmış ya da binlerce yıllık kum fırtınalarıyla çölün içine gömülmüşlerdi.

Develerden inip hayvanları yakındaki, devrilmiş sütun parçalarına bağladılar.

"İçeri girmek güvenli mi sence?" diye sordu Etta ilk lahdi inceleyerek. Parmak benzetmesi hiç de fena değildi; tek katlı kulelerden bazıları, tıpkı bir başparmak gibi kısa ve genişti. Onlarca metre yüksekliğinde olan bazılarının uzun gölgeleri de kum ve tozların üzerine düşüyordu. Birinde, binaya ekli bir balkon varmış gibi duruyordu. Lahitlerin azametli yüzlerinde, büyük olasılıkla içeriye hava ve ışık girmesi için küçük yarıklar vardı.

Yine de bunlar... mezardı işte. Ve Etta bu işi bitirmeye ne kadar can atsa da içini hızla bir endişe kapladı. Buraya izinsiz girdiği için hiçbir şekilde kendini iyi hissedemeyecekti.

"Fark eder mi?" diye terslendi Sophia o her zamanki hassasiyetiyle. "Hadi şu işi bitirelim. Sıcak yakıp kavuruyor."

Sol uçtaki daha gösterişsiz lahitlerden biriyle işe başladı-

lar; bu, tepenin yamacına yerleştirilmişti ve girişi yarı yarıya kuma gömülmüştü. Sophia başını eğip içeri girerken ayağıyla kumu dağıttı. Altındaki taşta bir şeyler arıyor gibiydi. Belki de gömülü bir şeylerin olduğuna dair bir işarete bakınıyordu.

Ama Etta gözlerini tavandan alamıyordu.

Duvarlar soluk renklerini hâlâ sergilemekte olan, sıvaya tutunmaya devam eden fresklerle, duvar resimleriyle kaplıydı. Etrafları, cübbelere sarınmış kadın ve erkek yüzleriyle sarılmıştı. Bazı yüzler aşınmış, onları gerçek anlamda ifadesiz bırakmıştı; geriye sadece bedenlerinin dış hatları ve bunların altındaki dekoratif süslemeler kalmıştı. Yaprakları hâlâ canlı bir yeşillikte olan renkli asmalar, destekçi kolonlara tırmanıyordu. Tanrılar ya da melekler veya hepsi duvarlarda uçuyor, kırmızı ve yeşil fayansla kaplıymış gibi görünecek şekilde boyalı tavana doğru yükseliyor gibi görünüyorlardı. Yoksa... Etta gözlerini kıstı. Acaba gerçekten fayans mıydı onlar?

Buraya gezmeye gelmedin, diye hatırlattı kendi kendine Etta. *Vakit kaybetmeyi bırak.*

Fresklerin arasındaki dikdörtgen delikler, raflar misali duvara monte edilmişti. Bu deliklerden bazıları sağlam bir taş parçasıyla kapatılmıştı. Ötekilerse açık bırakılmışlardı.

"Bunlar ne için?" diye sordu Sophia'ya kapaklardan birine dokunarak. Eli bunun yanında küçücük göründü.

Sophia dönüp muhtemelen soruyu muhafızlardan birine tekrar etti. Adamın sakin bir sesle çabucak yaptığı açıklamayı dinledikten sonra Etta'ya söylemek üzere döndü.

"Bunlar, bu açıklıklar tabutları ve cesetleri koydukları yerler," diye yanıt verdi. "Bunlar normalde kapak gibi bir şeyle kapatılırlarmış ama bunlar belli ki çıkarılmış. Muhtemelen

mezar hırsızları ve soyguncuları yapmıştır."

Bütün lahitlerde aynı sorun var gibi görünüyordu; neredeyse görülecek tek bir şey dahi kalmamıştı. Geride kalan, alçak, sırayı andıran taş tabutlar kırılmıştı ve kaldırılmış kapaklarının ardında kupkuru kemiklerden başka hiçbir şey yoktu. Sophia ve muhafızlar hâlâ yeterince sağlam olan bir iki tanesinin kapaklarını da kaba kuvvet uygulayarak kaldırmaya değer olduğuna kanaat getirmişlerdi.

"Çoktan açılmışlar," diye şikâyet etti Sophia ve sözlerini vurgulamak istercesine mezarlardan birine çaresizlik içinde bir tekme savurdu. "Annen onu herkesin bulabileceği bir yere saklayarak aptallık etmiş!"

"Annem pek çok şey olabilir," dedi Etta ifadesiz bir sesle, "ama ona aptal diyemem. Bulunma riski olduğunu düşünse onu buraya saklamazdı."

Ama bunu derken bile şüphe içindeydi. Ellerinde tek bir meşaleyle etrafta dolaşarak iki saat harcamışlar, var olmayan gizli bölmeleri ve geçitleri bulmaya çalışmışlardı. Muhafızlar, onları Palmira'nın ana merkeziyle kuleler arasındaki bir dizi mağaraya bile götürmüştü ama burada da –ne şaşırtıcıdır ki– daha çok mezar olmasına rağmen usturlaptan eser yoktu.

Etta, alnını ovuşturarak derin, uzun bir soluk verdi. Muhafızlardan biri Sophia'ya bir şey deyince kız sinirli bir şekilde terslendi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Etta.

"Buranın biraz batısında daha fazla lahit olduğunu söyledi," diye tercüme etti Sophia. "Ya da şehirdeki tapınaklara bakabilirmişiz."

Etta, annesinin herhangi bir şeyi şehir sınırları içinde bı-

rakacağını zannetmiyordu; özellikle de şehrin yakınlarında hâlâ küçük yerleşim yerleri varken.

"Lahitlere bakalım," diye öneride bulundu.

"Şimdiye kadar bulmuş olmalıydık," diye homurdandı Sophia develere doğru yönelirken.

"Bulacağız," dedi Etta ona. "Sonuçta bulunamayacak bir yere saklamamıştır, sadece biraz zorlaştırmak istemiştir."

Etta derin bir nefes alıp Daisy'nin, üzerine tırmanabileceği kadar uzun süre hareketsiz kalmasını sağlamaya çalıştı. Ötekiler hayvanların, ya kafalarına ya da burunlarına vurarak diz çökmelerini sağlamışlardı. Daisy her zamanki gibi aksiydi ama en azından bu defa Etta'yı sırtına konan bir sinekmiş gibi üzerinden atmaya çalışmamıştı.

Şehri saran tepelerin derinliklerine doğru sürdüler develeri; Etta bu defa onları neyin beklediğini bildiğinden, gözleri yükselen lahitleri derhâl seçti. Pek çoğu az önce gördüklerinden çok daha kötü durumdaydı ama özellikle biri, dışarıdan neredeyse mükemmel görünüyordu. Sophia onu yakındaki bir lahde çekmeye çalıştıysa da Etta'nın dikkati hep aynı yapıdaydı.

"Buna gideceğiz," dedi Etta; sırtında tuhaf bir sızı hissetti.

"İyi," dedi Sophia ve adamların dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

Etta, bu lahdin diğerlerinden çok daha iyi bir durumda olduğu konusunda haklıydı. Ana bölme uzundu ve karşı duvara kadar uzanıyordu; etrafında beş tane kadın ve erkek büstü diziliydi. Bunlar, diğer lahitlerde gördüklerine benzer, cesetlerin ya da tabutların konduğu raflara tepeden bakıyorlardı. Hepsinin boş olduğunu, içlerinde tozdan başka hiçbir şeyin

kalmadığını gören Sophia, girişin hemen solundaki dar merdivenlere yöneldi ve kafasını neredeyse boyanmış taş tavana çarpıyordu. Etta onun peşinden çıkarken bir elini duvara dayadı.

Sophia ikinci kata öylesine bir göz attıktan sonra tiksintiyle –*'Neden?'* dercesine– dudağını bükerek üçüncü kata devam etti. Zaten paha biçilemez değerdeki ve güçteki bir usturlabın öylece ortalarda olması ve Sophia'nın ayağının kendisine takılmasını beklemesi gerekirdi, öyle değil mi?

Etta, ikinci katta basamaklardan uzaklaşıp muhafızların yukarı çıkmasına izin verdi. Alçak sesleri taşlarda yankılanarak Etta'ya ulaşıyordu; derken içine yine rahatsız edici bir sancının saplandığını hissetti. Sophia onlara kesin olarak güveniyor gibiydi ama Etta onlara dışarıda, develerle birlikte kalmalarını emretmiş olmasını dilerdi.

Küçük bir pencereden süzülen sıcacık güneş ışıkları ufacık bir alanı yalıyordu. Etta buraya doğru yürüyüp isyankâr nabzının sakinleşmesi için bir an bekledi. Pencereden dışarı eğilerek annesine dair bir işaret aradı.

Arkasını döndüğünde bir ağaçla karşı karşıyaydı.

Şaşkın bir kahkaha, bastırmasına fırsat kalmaksızın ağzından kaçıvermişti. Ve tabii ki hiçbir şeyin engel olmadığı bu ses doğruca, tavandaki alçıları titreterek tepesinde dolanan Sophia'ya ulaşmıştı. Neredeyse soluksuz bir hâlde basamakları inerek yanına geldi.

"Ne oldu?" diye sordu talepkâr bir şekilde.

İkinci katın duvarlarının her iki tarafı da tıpkı alttaki odadaki gibi raflarla kaplıydı; tek fark, buradaki mezarların çoğunun kapaklarının hâlâ kapalı, mezar sahiplerinin büstlerinin

de hâlâ yerinde olmasıydı. Bunların çoğunun yüzü parçalanmış; burunları, elleri ya da kafalarının bir kısmı kırılmıştı ama Etta'nın önündeki neredeyse kusursuzdu ve gayet tanıdık bir ağacın dış hatlarını gözler önüne seriyordu. Bu taş, diğerlerinden bir ton daha açıktı; etrafındakilere yakındı ama onlarla mükemmel bir uyum içinde değildi.

Bu çizimdeki her şey –aşağı eğimli dallardan, bunların dört bir yanına saçılmış yapraklara, gövdenin hafif kıvrımına kadar her şey– annesinin yolcu günlüğünde gördüğü mühre tıpatıp uyuyordu.

"Bir şey... yok," diyerek geçiştirmeye çalıştı Etta. "Bir kuş uçunca ben..."

Sophia onu duymazdan gelerek keskin bakışlarını odada gezdirdi ve tabii ki de oyulmuş ağacı gördü. "İşte! Linden ailesinin mührü." Sophia'nın bütün hâli tavrı bir yıldırım hızında değişti ve hisleri, gerginlikten heyecana dönüştü. Etta sonunda, gözlerin heyecanla parıldamasıyla neyin kastedildiğini anlamış oldu. Sophia mezarın kapağını elleriyle söküp atabilecekmiş gibi görünüyordu.

Muhafızlar, rölyefin kenarlarını oyup taşıyabilecekleri kadar dışarı ittirmek için bıçaklarını –bunların aslında hançer olduğunu düşündü Etta– kullandılar. Kapak yere düşünce ailesinin sembolü de kulakları sağır edici bir gürültüyle parçalara ayrıldı. Bunun arkasında taştan bir blok yoktu; muhafızlar kapağı yerinden oynattıklarında bu anlaşılmıştı zaten. Bunun arkasında bir destek vardı ama genel olarak kapağı yerinde tutmak için konulmuş bir şeydi ve bu da ağır olmadığından Etta onu kendisi çekip çıkarabildi.

İki kız da içeriye bir göz attı ve Etta arka, sağ köşede kaba-

rık bir şey olduğunu gördü.

"Sen al," diye emretti Sophia. "Senin şeytani annenin kurduğu bir bubi tuzağı yüzünden birinin eli yanacak ya da kopacaksa bu, seninki olacak, benimki değil."

Etta gözlerini devirdi ve sessizce tek bir dua edip kolunu mümkün olduğunca açıklığın içine doğru uzattı; sonunda parmakları bir bezin parçalanmış kenarını kavradı. Bunu açıklığa doğru çekip dişlerinin arasından derin bir soluk alarak tozlu, rengi solmuş kumaş öbeğine üfledi ve bunu açtı.

Sophia ona omuz atarak Etta'nın dikkatini dağıttı ve aleti Etta'nın ellerinin arasından kapıverdi.

Usturlap tahmin ettiğinden daha büyüktü; kendi küçük yumruğunun yaklaşık iki katıydı. Yıllar, altın rengi parıltısını biraz olsun azaltmamıştı. Yuvarlak aletin düz yüzeyi pencereden giren ışığı tutup bütün odayı ısıttı. Kenarları boyunca, âdeta kadranı andıran bazı işaretler var gibi görünüyordu. Etta, usturlabın arkasındaki güzelce işlenmiş desene daha iyi bakabilmek için Sophia'nm yanma geçti.

Sophia, usturlabın elinde olmasından –sonunda onu bulmuş olmaktan– öylesine büyülenmişti ki uzunca bir süre nefes almıyor gibiydi.

Etta da alamıyordu.

Son, nihai olmalıdır.

Ve bu, onu öldürebilirdi.

"Ver," dedi. "Ver de sana nasıl kullanılacağını göstereyim."

Az evvel dışarıdayken hissettiği huzursuzluk geri gelmiş, damarlarında dolanmaya başlamıştı. Hava usturlabın gücüyle titreşiyor gibi görünüyordu; bu uğultu tüylerini diken diken ediyor, bütün sinirleri aynı perdeden şakıyordu.

"Her şey bunun için..." Sophia kafasını iki yana sallayarak usturlabı Etta'nın eline bıraktı. "Hadi o zaman, göster bakalım."

Etta başıyla onayladı; seçeneklerini değerlendirirken çenesi kasıldı. Sonunda çömelerek, usturlabı güneş ışığının vurduğu taş zemine dikkatli bir şekilde ve ağır ağır koydu. Parmakları, cübbesinin kıvrımları altında gizlenen bir taş parçasını kavradı.

"Hadi artık, Linden," diye bağırdı Sophia.

"Zevkle," dedi Etta ve kızın kımıldamasına fırsat vermeden taşı usturlabın altın yaldızlı yüzeyine indirdi.

Usturlaba çarpan taş, aleti parçalamayıp sadece çizip yamultunca Etta'nın içini saran ateş söndü. Etta aceleyle usturlabı kapıp parçalara ayrılmasını umut ederek yere vurmaya başladı.

"Seni kalleş!" diye acı acı haykırdı Sophia ve atılıp onu saçından yakaladı. Muhafızlardan birine dönerek, "Bana hançerini ver!" dedi.

Adam hançeri kınından çıkardı.

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Adam bileğini büküp hançeri çevirerek Sophia'nın uzattığı avucunu kesti. Yerdeki taşlara kan sıçrarken kızın soluğu kesildi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladı Sophia. "Bu ne cüret? Ailemizin kanunlarına göre bu yüzden seni öldürtebilirim..."

"Tabii eğer Ironwood olsaydık," dedi adam ve bir başka hançer çıkarmak için cübbesinin içine uzandı. Diğer muhafız da aynı şeyi yaparak hançerin keskin ucunu Etta'nın boğazına doğru çevirdi. "Ama maalesef değiliz."

Ironwood değil miydiler? Etta kendini Sophia'dan kurtarıp duvara doğru gerilemeye çalıştı. Sonra da...

"Öyle mi?" dedi Sophia, Etta'nın elini tutarak; öfkeden kudurduğu yüzünden belli oluyordu. "O yüzden mi ailemizin evinde yaşayıp parasını harcıyordunuz?"

Muhafız bir kahkaha atınca derinlerden gelen kin ve düşmanlıkla dolu bir ses duyuldu.

"Muhafızlarınızı ortadan kaldırmak oldukça kolay oldu," diye devam etti. "Onlarla tanışmayı bırak, hayatın boyunca yüzlerini bile görmemiş olmana hiç şaşırmadım. Tabii bizim için de gayet talihli bir durum oldu bu."

Etta, kalbi küt küt atarken Sophia'ya doğru ağır ağır ilerlemeye başladı. Tam usturlabı almak için eğilmeye başlamıştı ki hançerin bıçağının boğazına milim mesafede olduğunu gördü.

"Geri çekil," diye hırladı diğer adam. "Usturlabı yavaşça bana ver... Çok yavaş..."

Öfke, bir mızrak gibi içini delip geçerek şaşkınlık ve korkudan oluşan o sis bulutunu araladı. "Kendin al!"

Adam ona elinin tersiyle öyle şiddetli bir şekilde vurdu ki taş zemine çarpınca Etta'nın görüşü kararadı ve ciğerlerine tozlu hava doldu.

"Peki, Ironwood değilseniz kimsiniz?" diye sordu Sophia talepkâr bir şekilde.

"Kendileri, birazdan ölecek olan adamlar," diye yanıtladı arkalarından gelen boğuk bir ses.

***

Nicholas, bir ayağı hâlâ bir basamak aşağıda, merdivenin kenarında duruyordu; elinde tuttuğu Sophia'nın küçük piştovunu Etta'nın tepesindeki adama doğrultmuştu.

Etta onu doyasıya izlemek, hafiften dengesiz duruşunu dikkatle incelemek istedi. Genç adamın teninin ışıltısı azalmıştı. Çenesinden ter damlıyordu. Soluk soluğaydı ki çölü, kısa bir süre önce hummadan kurtulmuş, ciddi bir bıçak yarası almış bedeniyle geçmiş olduğu düşünülünce bu çok normaldi.

Şimdi, diye düşündü Etta, *şimdi, şimdi, şimdi...*

Etta adamın ayaklarına atlayınca muhafız irkilerek çığlık atıp yere düştü. Etta sürünerek yerden usturlabı almaya çalışırken adam onu bacaklarından kavrayıp hızla çekiştirdi. Güçlü bir çift kol boğazına dolandı.

"Etta!" diye bağırdı Nicholas ve hemen ardından kulakları sağır edici bir patlama sesi duyuldu; Etta da omzunda keskin, yakıcı bir acı duydu. Etta, boğulacakmış gibi öksüren Diken'in sıcak ve pelte gibi bedeninin ağırlığıyla yine öne doğru düştü. Bu sırada Diken hâlâ hançerin kıvrımını Etta'nın boğazında tutuyordu ve keskin bıçak kızın tenine bir öpücük kondurdu. Kanın sıcak kokusu Etta'nın burnuna, ciğerlerine doldu.

İkinci adam Nicholas'ın üzerine atılarak onu duvara fırlatınca silah yere düştü. Nicholas adamın yüzüne vahşice bir yumruk savurduysa da adama pek etki etmedi. Etta kalktığında bütün dünya ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Nicholas, bu hâldeyken bu mücadeleyi kazanamayacaktı: Etta'nın silahı alması gerekiyordu...

Ancak ikinci adam çoktan silahı almıştı ve bununla Nicholas'ın suratına vuruyordu. Nicholas geriye doğru sendeleyip

duvara çarpınca Etta çığlık attı. Adam hızla Sophia'ya doğru dönerek altıpatları kızın tam kalbine doğrulttu.

"Dikenler'densiniz," diye tısladı Sophia; adamın diz çöküp usturlabı alışını izlerken elinden kan damlıyordu. "Öyle değil mi?"

Adam alaycı bir selam verince Etta'nın kalbi sıkıştı.

Bunu yapmalıyım, onu yok etmeliyim, annem...

Bunu başarabilirim...

Benim sıram...

Kendisini tutan adam bıçağı boğazına öyle sert bastırıyordu ki Etta, kanının bir çizgi hâlinde rengi solmuş, kumlu cübbesine damladığını hissetti.

"Emrinizdeyim," dedi ilk adam.

"Kim sattı bizi?" diye diretti Sophia.

"Hiç kimse. Gerçi kendilerine intikam şansı verilse sözde ailenizin içindeki pek çok kişi sizi satardı. Ama sizi takip etmemiz için ipuçları bıraktınız zaten. Hatta liderimiz müzede neler olduğunu görünce bu işi fazlasıyla kolaylaştırmış bile oldunuz. Dikenler'in bütün muhafızlarına ve yolcularına haber salıp geçitten sonra sizi izlemelerini, bizi doğrudan usturlaba götürebileceğinizi söyledi. Sizi aramaya devam etmektense sizin bize gelmeniz için bir tuzak kurduk. Nasıl da işe yaradı ama!" Etta'yı tutan adama bir bakış atıp, "Bağla şunu. Çöl onların cezasını verir," dedi.

Adam ağırlığını arkaya verip Etta'ya diz çöktürdü. Kızın ellerini arkada sıkıca tutup bileklerinin etrafına bir şey –sanırım kuşağını– bağladı.

"Ötekini de..."

"Bir dakika..." dedi Sophia gerileyerek. "Şimdi beni dinleyin. Benim kim olduğumuzu biliyor musunuz?"

Yok etmem gerek...

Annemi hayal kırıklığına uğratamam...

Annemi kurtarmalıyım...

"Bir Ironwood'sun," dedi adam. "Senin hakkında bilmemiz gereken tek şey bu."

"Hayır," diye ekledi Sophia çabucak ve Etta'ya bir göz attı. "Ben sizin için bir lütfum. Sizin grubunuzun Ironwood'larla, Büyük Hâkim'le ilgili bilmek isteyeceği her türlü bilgiyi ben sağlayabilirim. Ama ancak beni de yanınızda götürürseniz."

Nicholas kendine gelmekteydi ve bunları duyunca gözleri hızla açıldı.

Elinde silah olan adam kahkaha attı. "Beni aptal mı sanıyorsun sen?"

"Gerçekten de usturlabı Büyük Hâkim'e vereceğimi mi düşünüyordunuz?" diye sordu Sophia. "Onun hayallerini paramparça ederken suratına bakarak kahkahalar atardım ancak. Siz de aynısını yapmak istiyorsanız sizi durdurmam. Bunun keyfini çıkarırım. Benim umurumda olan tek şey, Ironwood'un hayatını mahvetmek; tıpkı onun, benim hayatımı mahvettiği gibi."

"Seni lanet..." Nicholas bir küfür savururken kendine engel oldu. "Sophia, onun yok edilmesi gerek. Senin ya da onların eline geçmesi önemli değil; Ironwood bunu öğrenir öğrenmez onu ele geçirmek için elinden geleni ardına koymayacak. Bir düşünsene... Usturlap geçitleri okumuyor, yaratıyor..."

"Biliyorum," diye terslendi Sophia.

"Dikenler'le gittiğini, usturlabı onların almasına izin verdiğini öğrenince sadece sürgün edilmekle kalmayacaksın. Sadece mevkini kaybetmiş olmayacaksın, seni ortadan kaldıracak. Ve bu Dikenler için de geçerli," diye ekledi. "Onu şimdi yok etmeme izin ver. Suçu benim üzerime at, İhtiyar benim peşimden gelip senin değerini anlasın. Böylece seni vârisi yapar. Ama bunlar ancak usturlabı almazsa onun sayesinde ilk karısını kurtarıp yeni vârisler yaratmazsa gerçekleşebilir. Ama bu... bu, tam bir çılgınlık olur."

Etta, Sophia'nın yüzünde, bu gerçekle yüzleşmekten korktuğuna ilişkin bir ifadenin belirdiğini gördü. Kızın dudakları bir şey sormak istercesine aralandı; ama onun yerine omuzlarını dikleştirip infaz emri vermek üzere olan bir kraliçe gibi Nicholas'ı süzdü. "Öyle olsun o zaman."

Etta'yı taş zeminde tutan adam güldü. Eli silahlı olansa Arapça birkaç kelime söyleyerek bir şey yapması için ona işaret verdi. Olan biteni yarım saniye gecikmeli bir şekilde algılayan Etta, adamın Nicholas'ı tutup duvara çarpmasını, belindeki kuşağı yırtıp ellerini bağlamasını izledi. Bu işi bitiren adam Nicholas'ın çenesine okkalı bir yumruk atınca Nicholas tekrar taş zemine devrildi.

Etta, çığlık atarak yerden kalkmaya çalıştı ama dengesini kaybetti; Sophia onu lahit duvarına doğru itince biraz sersemledi. Taş zemine sert bir şekilde çarptığındaysa içerisi bir an için karardı; Etta, kaburgasının ezilip şiştiğini hissediyordu. Ciğerlerinde biraz olsun oksijen kalmadığından duyduğu acıyla feryat bile edemedi; sadece görüşünün parça parça geri gelmesini bekleyebildi.

"Gülünç olma, tatlım," diye mırıldandı Sophia Etta'ya tepeden bakarak.

Nicholas öfkeyle kükredi. "Bunun için seni bir gün öldüreceğim."

"Bunu yapabileceğini düşünmen ne kadar da sevimli," dedi Sophia önemsemez bir tavırla elini sallayarak. Dikenler'den biri Arapça bir şeyler söyledi.

"Cephaneye yazık," dedi Sophia soğuk bir tavırla. "Bırakın çöl onların icabına baksın. Ayrıca bıçakla da yanlarına yaklaşmamanızı tavsiye ederim. Çünkü ikisi de iyi eğitimli. Güneş onların işini bitirir zaten."

Bedeni acı ve panikle gerilen Etta nefesini tuttu; ancak adamlar Sophia'yla aynı fikirde gibi görünüyorlardı.

Ayak sesleri belli belirsiz de olsa işitiliyordu hâlâ. Etta, burnundan soluk alıp ağzından vererek kusmamak için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. *Başarısız oldum, başarısız oldum... Özür dilerim, anne...*

Kalkmam lazım...

"Etta!" dedi Nicholas. "Etta! Uyan! Etta!"

Hâlâ acıyla titreyen Etta derin bir nefes aldı.

Sen iyisin, o iyi, sen iyisin, o iyi... Sophia'yla Dikenler'e yetişene dek develerini hızla sürerler ve usturlabı geri alabilirlerdi.

"Henrietta!" diye haykırdı Nicholas. "Bayan Spencer! Lanet olsun, Etta, hemen uyan dedim sana..."

Etta, bir kırbacın şakladığını ve develerin homurtusunu işitti. Daisy'yi ve Nicholas'ı buraya getiren hayvanı da götürdüklerini anlamak için Etta'nın kalkıp bakmasına gerek yoktu. Pislik herifler onları gerçekten de burada terk ediyorlardı.

"Etta..." Nicholas'ın sesindeki o çaresiz ton Etta'nın öylesine ani bir biçimde kalkmasına sebep olmuştu ki genç adam

şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu boğazı ağrıyan Etta.

"İdare ederim ama..." dedi Nicholas bakışlarını kaçırarak. "Her şeye lanet olsun... Üzgünüm, çok ama çok üzgünüm... Elimizden geldiğince çabuk gelmeye çalıştık..."

"Çalıştınız mı?" dedi Etta bileklerindeki kumaşı çekiştirerek. Adam düzgün bir düğüm atmayı becerdiyse de aceleden iyice bağlayıp bağlamadığını kontrol etmemişti. Sağ elini kurtarıp bir oh çekerek ipek kumaştan sıyırdı. "Hasan burada mı?"

"Benimle birlikte geldi ama atı sakatlanınca Kurietain'e dönmek zorunda kaldı," dedi Nicholas. "Çok üzgünüm, Etta. Sana yemin ederim, bu iş daha bitmedi. Şam'a geri döneceğiz ve..." Genç adam hararetli bir tonda konuşsa da bir türlü Etta'yla göz göze gelemiyordu. "Geldiğin geçidi bulabilmek için bütün Nassau'yu baştan başa dolaşırım..."

"Gerçekten yapar mısın?" diye sordu Etta.

Nicholas sonunda başını kaldırıp kıza baktı. "Senin için katedeceğim mesafeleri hayal dahi edemezsin."

Duyduğu acıya rağmen, olan biten her şeye rağmen Etta'nın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Benim için değil, benimle birlikte."

"Buraya gel," dedi Nicholas soluk soluğa bir hâlde; gözlerinde büyük bir saygı ifadesi vardı. "Buraya gel... Buraya gel..."

Etta, henüz ayakta durabileceğini sanmıyordu ama aralarındaki kısa mesafeyi sürünerek kapatmayı başardı. Nicholas başını kaldırıp onu öpünce ufak bir mutluluk patlaması Etta'nın göğüs kafesini aydınlattı.

"Çöz hadi şu lanet şeyi," dedi Nicholas. Etta gülerek genç adamın arkadaki ellerine uzandı. Etta ellerini çözerken Nicholas öne eğilip yüzünü onun boynuna gömdü.

Adam Nicholas'ın ellerini daha sıkı bağlamıştı. Siyah bir bulut Etta'nın görüşünü kaplarken düğüm dalgalanıyordu. Gözlerini kırpıştırarak bir anda önünde hissettiği sıcak ıslaklıkla geri çekildi.

Nicholas'ın gömleği kıpkırmızı bir kana bulanmıştı. Etta'nın nabzı kulaklarında atmaya başladı. "Dikişini... dikişini patlattın... dikkatli..."

Nicholas'ın gözleri dehşetle kocaman açıldı, bakışları Etta'nın yüzünden omzuna kaydı. Etta başını önüne eğerek titreyen elini, yakıcı, ikinci bir nabzın attığı yere koymak için kaldırdı.

Vurulmuşum, diye düşündü afallamış bir hâlde. *Ne zaman oldu ki bu?*

"Etta!"

Omurgasının bitiminde hissettiği elektriklenme hissi onu yakıp kavurarak âdeta parçalarına ayırıyordu. Hava çatırdadı, tıslayarak tenine değdi ve...

YİRMİ İKİ

Etta ortadan kaybolduktan, milyonlarca ışıltılı toz zerreciğine dönüştükten sonra Nicholas'ın kanı çekilir gibi oldu.

Nefes almak imkânsızdı.

Kımıldamak imkânsızdı.

Belki de... hiç kımıldamadan durursa... Etta...

Gömleğindeki kan lekesi soğumuş olsa da Etta'nın tenin-de dokunduğu yerler hâlâ sıcaktı. Onun dudaklarını hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu. Havanın korkunç sıcaklığı âdeta tenini büzüştürüyor, göğsüne çarpıyordu ve Etta...

O öldü.

Zihni, binlerce manasız düşünce içinden sadece tek bir gerçeği çekip çıkarabildi.

O öldü.

Tamamen yok olmuş, hiçliğe karışmıştı, sanki...

Tanrım, hayır... hayır, Tanrım, lütfen...

Nicholas yerde kayarak ilerledi; omurgası sıvılaşmış gibi hissettiğinden dik durmasına imkân yoktu. Omzu taşa çarptığı için bir yanıyla titrediğinin farkındaydı. Kum ve tozlar genzine kaçtı, şaşkınlık hissi nefesini kesti. O karanlık, paramparça yerden yükselen ses, insanlık dışı bir ızdırap ve öfkenin eseriydi.

Öldü. Nicholas, gözlerini sıkıca yumdu, parmaklarını sıkıca kenetleyerek yumruk yaptı. *O öldü.*

Sophia usturlabı almıştı ve sonra...

Etta öldü.

Etta... Ah, tıpkı Julian'la olanlar gibiydi bu da. Onu parçalarına ayıran, yok eden ışık, onun ölümüyle Şam'daki geçit çökünce Nicholas'ın hissettiği o gök gürültüsünü andıran, güçlü çatırtı...

Nicholas inledi. Kendisi de paramparça olana dek öfkenin üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Güneş ışığı zeminde ilerleyerek geçen her bir saati haber veriyordu ve genç adam bunu izlemek, Etta'nın kanla matlaşan saçlarını, ölüm onu çalarken teninin hayaletimsi bir niteliğe bürünmesini düşünmek dışında hiçbir şey yapamadı.

Nicholas, kaskatı kesilmesine sebep olan buzların çözüldüğünü hissettiğinde bileklerindeki kumaştan kurtuldu. Yan tarafındaki yara geriliyor, omzu acıyor, zihni onu azimli bir şekilde geriye, o ana götürüyordu. Nicholas'm duymadığı bir şey duymuş gibi Etta'nın alnı kırışmıştı. Canı acıyordu; Nicholas bu acıyı onun yüzünde görmüş, kendini Nicholas'a bağlamak istercesine bileklerine bir anda gömülen parmaklarında hissetmişti. Gözleri ters dönmüştü, tamamen hareketsiz kalmıştı...

Biliyor muydu?

Neler olduğunu anlamış mıydı?

Başparmağının kavradığı ipek kumaş kayıp yere düştü. Doğrulmaya çalışırken kasları itiraz edercesine haykırınca tekrar duvara yaslandı. Kadim taşların üzerine süzülen kana bakmaktan inatla kaçınıyordu.

Pencereden güneşin batışını izlerken içi nefretle kaskatı kesildi; sonunda bu dürtü onu tamamen ele geçirdi. Yerden bir parça alçı kaptı ve bunu taşa çarparak, ne olduğu anlaşılmayan bir şeylere vurduğu sırada birkaç adım ötede bir şey gördü.

Bir küpe.

Üzerine kan bulaşmadan eline aldı bunu –incinin şeklini, kopçasının avucuna batışını hissedecek kadar sıkıca kapadı elini– ve Etta'yı tekrar içinde hissetmeye, onu *Ardent*'ta ilk defa gördüğü andaki yüz ifadesini kafasında canlandırmaya çalıştı.

Her şey boşunaydı. Bütün bunlar bir hiç içindi.

Gerçi neden şaşırıyordu ki buna? Hayat kendisine her köşe başında darbe vurmuşken neden şimdi arzu ettiği bir şeyi versindi ki? Hele ki sonunda risk almaya değeceğine, kendine başka bir yol seçebileceğine karar verdiği bir anda... Nicholas onunla birlikte gitmeye hazırdı. Onun peşinden dünyanın her köşesine giderdi.

Ama onu öldürmüştü. Karşısında duran muhafızı –Diken'i– ıskalamış ve Etta'nın narin bedenini vurmuştu.

Onun için planlarını değiştirmişti; geleceğini tekrar yazmaya, farklı türde bir özgürlük olasılığına sıcak bakmaya başlamıştı. Etta bunları da beraberinde götürmüştü ve onu

bu dünyadan çalan, yeteneğini, cazibesini ve o durdurulmaz, korkusuz kalbini susturan da Nicholas olmuştu.

Bu. Bütün bunlar, her şey, bunun içindi; ölümün, hayal kırıklığının, kederin soğuk ve duygusuz dokunuşu için. Nicholas eski hâline, zamanın dikenli tellerinin dışında hâlâ varlığını sürdüren o genç adama karşı tuhaf bir biçimde imrendi. O gencin hayatı, henüz tuzla buz olmamıştı.

Ayağa kalktı, görüşü ışık ve renk patlamalarının akınına uğramıştı. Başı âdeta bedeninden kopup uçacak, geceye doğru süzülecek kadar hafifti. Bunun olmasını dilemek çok mu yanlıştı? Sırf bundan kurtulmak için de olsa...

Nicholas yavaş ve dikkatli adımlarla serin karanlığın içinde aşağı inip dışarı çıktı. Tahmin ettiği gibi atıyla birlikte yanında getirdiği su ve yiyecekler de gitmişti.

Hiddet, bir kez daha o uyuşma hissinin yerini alıp bedenini öfkeyle doldurdu ve Nicholas bir an kendine yabancılaştı. Sophia silahı ateşlememişti ama bu olanlarda o da eşit derecede suçluydu. Üçü birlikte Dikenler'i alt edebilirlerdi ama o, en önemli anda Nicholas'a ve Etta'ya sırt çevirmişti. Nicholas, kadın olsa da kuzenini öldürecekti. Zamanı geldiğinde, onu bulduğunda ona seslenecek ve onu öldürecekti. Bir denizci olsa da avın izini nasıl süreceğini biliyordu ve Sophia'yı bulana kadar durmayacaktı.

Nicholas girişte oturup omzunu taşa yasladı ve gece havasını içine çekti; hava, önceki gece Hasan'la birlikte birkaç saatliğine kamp kurduklarında olduğu gibi kuru ve sertti.

Tanrım. Bunu Hasan'a açıklaması gerekecekti. Genç, yolda onlara –Nicholas'a– rastlamayınca onları aramak için buraya gelecekti.

Nicholas gözlerini yumdu. Kontrolünü sağlamak için derin bir nefes daha alırken çatlamış dudağı kanamaya başladı.

Etta'yı kurtaramadıysa bile annesini kurtarmanın bir yolunu bulmak için oturup Hasan'ı beklemekten başka çaresi yoktu. Çaresizliğin gölgesindeki öfkesi, kâğıda yayılan mürekkep lekesi gibi Etta'nın annesini de yutuverdi. Etta'yı ilk başta annesinin koruması gerekirdi. Korumuş olsaydı Etta şimdi bu bunaltıcı, insanı tüketen çölden yüzlerce yıl uzakta, güvenli bir biçimde ilk performansını sergiliyor olurdu.

Tepesindeki dolunay pırıl pırıl parlıyordu ama Nicholas ona bir daha bakmak istemediğinden gözlerini kapadı. Uyku onu sessizce ve çabucak kollarına aldı; güneş ışıklarının ilk dokunuşuyla uyandığındaysa kafası karışmıştı ve şaşkındı.

Sonra elbette ki nerede olduğunu hatırladı ve içi yeni baştan oyuldu. Kımıldayamıyordu, o yüzden hiç uğraşmadı. Düşünemiyordu, o yüzden hiç uğraşmadı. Işığın, kumlu tepelerde, lahitlerdeki oyununu izledi ve bu mezarlardan birinden sürünerek çıkmış gibi ağır ve kaskatı hissetti kendini.

Günün ağarmasına birkaç saat varken küçük bir aile develerle ağır ağır yaklaştı. Öylesine ani bir şekilde ortaya çıkmışlardı ki en önde giden yaşlı adam ona seslenene dek Nicholas onların bir serap olup olmadığından emin olamadı. Nicholas, ellerini dizlerinin üstünden sarkıtarak başını önüne eğdi ve adamın yabancı dilde söyledikleri, üzerinden akıp geçti. Babasıyla kısa bir süre konuşan genç oğlan devesinden aşağı inip ona kuru et ve su getirdi.

Bu ufacık iyilikten şaşkına dönen Nicholas, hafifçe başını eğip teşekkür etmeyi becerebildi. Baba, rica edercesine elini kaldırıp oğlanı geri çağırdı.

Nicholas ne acıkmış ne de susamıştı ama yine de hepsini yiyip içti ve bunların, içindeki boşluğu dolduramadığını fark edince şaşırmadı. Bir süre sonra, çok sevdiği karısı Anne'i kaybeden Hall'ün davranışlarını yanlış değerlendirdiğini anladı. Zilzurna sarhoş bir hâlde ve keyifsiz cümbüşlerle geçirdiği o bitmez tükenmez geceler, adamın hislerini uyuşturmak için değil, içinde açılan ve bütün hislerini son zerresine kadar tüketen o büyük hiçliği doldurmak için nafile girişimlerdi.

Aynı pozisyonda durmaktan sırtı gerildiğinden sonunda eklemlerindeki sızıyı azaltmak için gerinmek zorunda kaldı.

Onun keman çaldığını duyamayacağım asla, diye düşündü ve bir elini sertçe göğsüne bastırarak kalbini ağır ağır sıkan o şey her neyse, onu bulmaya çalıştı.

Yoksa... duyabilir miydi? *Usturlabı bulursam...* Bu düşünce, teninin altında bir arı kovanı mahsur kalmış gibi hissetmesine ve tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Bir şekilde geriye gidebilirdi ya da daha doğrusu ileriye... Etta'yı, Sophia'ya dikkat etmesi ve geçitten geçmemesi için uyarabilir miydi?

Nicholas, ona Alice'i kurtaramayacağını söylemişti ama kızın başlarda buna inanmayı neden reddettiğini şimdi çok iyi anlıyordu. Etta, o kadını kurtarmayı bütün kalbiyle istemiş olmalıydı.

O senin usturlabı yok etmeni isterdi.

Bu olabilir miydi ki? Etta'nın en başta seyahat etmesine engel olursa o zaman asla usturlabı aramak zorunda kalmazdı. Bu, her şeyi silip onları başladıkları yere götürür müydü? Zaman, bu hikâyeyi zaten oynamış mıydı? Bu bitmeyen, kendi kendine gerçekleşen sefil bir döngü müydü?

Yoksa bu, onu Cyrus Ironwood gibi biri mi yapardı?

İhtiyar bunu nasıl yapardı? O rotada ilerlemesini sağlayacak olan o tek şeyi Etta'nın bulmasına engel olmadan geleceği nasıl değiştirirdi? Gözden kaçırdığı şey neydi? Nasıl bir mantıktı?

Yeniden geceyi karşılamaya hazırlanarak kollarını, yan tarafındaki zonklayan yaranın üzerinde kavuşturdu. Nicholas'ın, Hasan'a bunu nasıl anlatacağını, Linden ailesini, zaman çizgisini böylesine korkunç biçimde hayal kırıklığına uğrattığı için genç adamdan nasıl af dileyeceğini düşünmesi gerekiyordu.

Ama yine gece çöktü ve Hasan hâlâ gelmemişti. Nicholas da bir değil, iki yaşama mal olduğu şüphesiyle baş başa kaldı.

***

Ertesi sabah ufukta, tıpkı güneş gibi bir silüet belirdi; uzaklardaki bu beyaz leke, tepelerin arasında ilerleyerek gittikçe büyüdü. Nicholas günlerdir ilk defa içinde bir şeylerin hareketlendiğini hissetti; içlerinde boğulmamak için dikkatli bir şekilde bastırdığı duyguları canlanıyor gibiydi. *Hasan. Sonunda...*

Lakin ilkinin peşi sıra gelen bir at daha göründü. Bakışları buna öylesine sabitlenmişti ki epey bir zaman geçtikten sonra gözlerini kıstı ve güneşin pusundan kaçınmak için ellerini gözlerine siper etti. İşte o zaman kendisine doğru gelen sürücünün bir erkek değil de bir kadın olduğunu anladı.

Altın rengi saçları olan bir kadın...

Kalbi, göğsünde çılgınca atmaya, şaşkınlık hissiyle savaşmaya başlamıştı. *Etta.* Bu, bir serap değildi; atların nefes alış

verişlerini duyuyor, üzerlerinden yayılan ter kokusunu alabiliyordu. Sadece...

Emin adımlarla gittikçe yaklaşıyorlardı; Nicholas, güneşten yanmış bu yüzün yılların çizgilerini barındırdığını ve deneyimle gölgelenmiş olduğunu fark etti. Eşarbının altından kendisine bakan ve üzerinde gezinen gözler, gökyüzünden ziyade elmasın izlerini barındıran bir keskinlikteydi. Kadın, Nicholas'ın etrafındaki boş alana göz gezdirip bakışlarını lahdin ikinci katına kaydırınca Nicholas'ın zihni farkmdalıkla aydınlandı.

Rose.

Bu Rose'du; Etta'nın tanıdığı, onu yetiştiren Rose'du. İmkânsız görünse de bir şekilde buradaydı; Nicholas'ın kalbi yeniden paramparça oldu. Rose, Ironwood'un adamlarından kaçmıştı. Çölü tek başına geçmişti. Şimdiyse...

Bu, çarşıda ölümcül bir ustalıkla hançer fırlatan, onca paralarına ve kaynaklarına rağmen yıllarca Ironwood'ları atlatan kadındı. Kendi hayatını böylesine tehlikeye attığı için ona hem hayranlık hem de öfke duyuyordu. Çölü geçerken en az kendisi kadar zorlanmış olmalıydı.

Ve bütün bunlar bir hiç içindi.

Çok geç.

Elinde tuttuğu küpeyi sıkmaya devam ederek kadının emin adımlarla kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Erkek gibi giyinmişti; atında da en elzem şeyler dışında hiçbir yük yoktu. Kadında mücadeleci, savaşçı bir ifade vardı ve Nicholas bu yüzden ona fazlasıyla saygı duydu; özellikle de heybelerinden birinden bir piştov çıkarıp bunu kendisine doğrultunca...

Keşke çekip vursan beni.

Kadını ürkütmemek için yavaşça doğruldu. Nicholas konuşamıyordu. Onu çarşıda kısacık bir an görmek ya da fotoğrafına bakmak kızıyla olan müthiş benzerliğini gerçekten kavramaya yetmezdi. Kadınınki soğuk ve mesafeli bir güzellikti ve yılların etkisiyle keskinleşmişti. Etta'nın görüntüsüyse baharın ilk çiçeği gibi insanı anında, bütün duyularıyla birden etkiliyordu. Ellerini yukarı kaldırıp ileriye doğru bir adım attığında eli çok azıcık titredi.

Rose'un sesi havada yankılandı. "Daha fazla yaklaşma."

Nicholas olduğu yerde kaldı; ellerini yukarıda tutmak için harcadığı küçücük çaba bile kollarını ağrıtmıştı. Kadın ona doğru dikkatli bir şekilde yaklaşmak istiyordu. Nicholas bu içgüdüyü iyi bilirdi.

Rose, rahat bir tavırla attan indi. Genç adamı süzdüğünde Nicholas bir anda diz çöküp ondan af dileme ihtiyacı hissetti.

"Bir kızı arıyorum," diye söze başladı.

"Etta." Nicholas bu ismi güç bela söylemişti.

Kadının gözleri kısıldı. "Nerede o?"

Nicholas, kupkuru, aşınmış boğazını temizlemek için yutkundu. "Gitti."

Bunu ilk defa yüksek sesle söylemişti ve böylece bu gerçek netlik kazanmış, kesinleşmiş gibiydi. Nicholas boğulur gibi oldu.

"Usturlabı mı kullandı?" Rose'un gözleri gerçekten de kocaman açılmış mıydı, yoksa ışığın bir oyunu muydu bu? "Yok etmedi mi onu?"

Nicholas kafasını iki yana kullandı. "Usturlabı bir Ironwood ve Dikenler'in iki üyesi aldı."

Duygular kadının yüzünde fırtına gibi esti; şaşkınlık öfkeye dönüştü, öfke çaresizliğe... Ama çabucak ortadan kayboldular ve kadının hisleri yeniden o sert bakışlarının ve mühürlenmiş dudaklarının ardına gizlendi. "Bana bunun tam olarak nasıl gerçekleştiğini anlat."

Boğazı kuruyan ve sızlayan Nicholas, hikâyenin, kadının bilmediği kısımlarını anlatmaya çalıştı. Rose, âdeta onun anlattıklarını içine çekip yuttu; hikâyenin sonunda da âdeta patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Sen nasıl kaçtın?" diye sordu Nicholas. "Etta senin hayatın için çok endişeleniyordu."

"Geçekten birkaç Ironwood'dan kaçamayacağımı mı sanıyordunuz?" Rose kafasını iki yana salladı. "Daha ilk gece onlardan kaçtım ama kendimle karşılaşmamak için daha erken gelmeyi başaramadım."

"*Suk*ta seninle konuşmaya çalıştı," dedi Nicholas; yine içi öfkeyle dolmuştu bir anda. "Ama sen onu dinlemek yerine ona saldırdın."

"Bu, yirmi yıl önceydi. Aylardır Ironwood'lardan ve Dikenler'den kaçıyordum. Kimseye güvenemezdim," dedi Rose sonunda silahını indirerek. "Bağlantıyı daha sonra kurdum, Etta büyümeye başlayınca."

Nicholas buna ne diyebilirdi ki?

"Ona neden gerçeği en başından anlatmadın? Gerçek ailesini, nasıl bir yeteneği olduğunu?"

Kadının çehresi gerilince Nicholas yasak bir alana izinsiz girdiğini düşündü. Ama kadın sonunda, "Bunun niyet ettiğim gibi yürümesi için Etta'nın boş bir levha olması gerekiyordu."

Niyet ettiğim gibi mi? diye düşündü Nicholas; tangır tungur gelen bir farkındalık ensesini sıktı.

"Eğitim almaması gerekiyordu," diye açıkladı Rose. "Yoksa süreç boyunca vereceği kararları etkilerdi bu. Benim yaşadığım geleceğin de ötesinde bir yolcuyla tanıştım. Bu adam beni, herhangi bir şeyin değişmesine izin verirsem, Etta usturlabı yok etmezse neler olacağına dair uyardı."

Tanrım. "Kimdi o?"

"Bunu sana söylemek zorunda değilim," dedi Rose. "Kendimi sana açıklamak zorunda değilim. Her şeyi, yapmak zorunda olduğum ve Etta'nın seyahat etmesini, usturlabı bulmasını sağlamak için yaptım. Bu nasıl oldu? Her şey planlanmıştı... Her şey... her şey bizi o gelecekten kurtarmak için olması gerektiği gibi olmuştu. Her şeyi feda ettim, her engeli yok ettim..." Titrek bir nefes alarak yumruk yaptığı elini kalbine götürdü. "Alice... o... Böyle olacağını bilsem bu kadar ileri gitmezdim. Ama şimdi Alice..."

Nicholas doğruldu; kadının sözleri damarlarında bir zehir gibi gezindi. "Alice. Onu sen mi vurdun? Etta'nın şüphelendiği gibi bir Ironwood değildi de sen miydin o?" Bu sözler, Nicholas'ın içinden öfkeyle taşmıştı ve kısacık bir an için kadının yüzündeki o çıplak acıyı gördü. "Sana Rosie diyen, seni bütün hayatın boyunca koruyan, kızına gerçekten değer veren tek insanı öldürdün!"

Etta bunu duysa mahvolur, kalbi paramparça olurdu. Bir anlığına bile olsa Nicholas, onun burada olup en sevdiği insanla ilgili gerçeğe şahit olmadığına şükretti.

Rose'un gözleri öfkeyle çaktı. "Yolcu olmak böyle bir şeydir. İmkânsız tercihler yapmak, kendinin değil dünyanın iyi-

liği için hizmet etmek demektir. Ironwood şimdi geleceği yok edecek, anlıyor musun? Bir yolcu beni bununla ilgili, daha öncekilere hiç benzemeyen bir savaşla, Cyrus'un borçlar ve anlaşmalar sayesinde yükümlülüklerini yerine getirmeye çağıracağı güçlü adamlar ve krallarla ilgili beni uyardı. Etta'nın seyahat etmesi gerekiyordu. Dünya -zamanın kendisi- için usturlabı yok etmesi gerekiyordu. Eğer bunu sana gerekçelendirmeye çalışmam, sebeplerimi açıklamam gerekiyorsa o zaman sahip olduğun bu yeteneğe değecek biri değilsin demektir."

Bir akrabasını, kızının her şeyden daha fazla sevdiği yaşlı bir kadını öldürmeyi nasıl gerekçelendirebilirdi ki? Zaman çizgisini korumayı, Ironwood'un daha da güçlenmesine engel olmayı anlayabilirdi ama buradaki dalavere, bir dostu öldürmek, kızını tamamen manipüle etmek ve onun ölümüne sebep olmak... Tüm bunlar Nicholas'ın kanının donmasına sebep oluyordu. Şimdi bile... kadının konuşma biçiminde... öylesine... insanı çileden çıkaran bir sakinlik vardı ki... Nicholas öfkesini uzun zamandır bastırıyordu. "Kendi kızının hayatı hakkında nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?"

Rose, ona düşmanca bir bakış attı. "Öyle olmadığım konusunda seni temin ederim."

"O... tamamen gitti artık ama sen burada durmuş ondan... sadece işine yarayan bir şeymiş gibi bahsediyorsun..." Bu cümleleri güç bela kurabiliyordu. "Neden... neden-"

"Tamamen gitti mi?" Rose sertçe onun sözünü kesti. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Nicholas bunu bir şekilde başardı. Izdırap veren her bir detayı anlattı. Korkağın teki olduğundan kadının yüzüne ba-

kamıyordu.

"Bir yolcu, ölünce ortadan kaybolmaz," dedi Rose kaşlarını çatıp elini atının böğründe gezdirirken. "Etta ölmüş olsaydı, zaman onun oradaki varlığının doğal olmadığını fark eder ve ortaya çıkan enerjiyle Şam'daki geçit çökerdi. Ama çökmedi; yoksa ben oradan geçip gelemezdim."

Nicholas'ın kalbi göğsünde hızla çarpıyor, bunun acısı nefesini kesiyordu. "Yani... ölmedi mi?"

"Bana bir zaman kırışığına yakalanmış gibi geliyor; duyduğun, hissettiğin ya da gördüğün herhangi bir şey, yeni zaman çizgisi etkin olmaya başladığında onu tek başına bırakmak için uzanan zamandı. Sadece bir yolcu böylesi bir değişimi etkileyebilir. O muhafızlar, yani Dikenler, onlar yolcuydu, değil mi?"

Nicholas başıyla onayladı. Gerçekten de Sophia'yı takip ettilerse o zaman öyle olmak zorundalardı.

"O hâlde onların varlığı bu değişimi tetikledi," dedi Rose. "Orijinal olayda, yani usturlabın yok edildiği versiyonda yer almamaları gerekirdi."

"Peki zaman çizgisi ötekiler onu ele geçirir geçirmez neden değişmedi ki?" diye sordu Nicholas.

"Çünkü hâlâ usturlabın yok edilme şansı vardı ve zaman, onların varlıklarının sebep olduğu karışıklığı mümkün olduğunca pürüzsüz bir şekilde düzeltebilirdi," diye açıkladı Rose.

Sophia, usturlabı yok etmek için adamlarla gitmediyse ya da Şam'a yolculukları sırasında usturlap hasar almazsa veya kaybolmazsa Nicholas bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyordu.

"Beni uyaran yolcu haklıysa zaman çizgisindeki değişim çok yıkıcı olacak," dedi Rose. "Kendimizi buna hazırlamalıyız."

"Bütün bunlar Etta için ne anlama geliyor?"

"O, zaman çizgisi değişmeden önceki son ortak ana fırlatıldı, tabii bu ne zamana denk geliyorsa..."

"Sen neden etkilenmedin? Ya da ben?"

"Çünkü ikimiz de bu son ortak yıldan önce doğduk," dedi.

Nicholas kafasını iki yana sallayarak kafasını bu nafile umuttan uzaklaştırmaya çalıştı. "Ama... bu, kardeşimden, onun düşüp ölmesinden önceki bir zamana denk düşüyor..."

Rose'un kaşlarından biri havaya kalktı. "O hâlde belki de sen farkında olmadan o da kurtuldu."

Kurtuldu.

Nicholas çocukluğundan beri ağlamadığından gözyaşı dökmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu ama şu an başına gelen şeyin bu olduğunu düşünüyordu. İçinde yükselen, bir dalga gibi taşan bu baskının tek açıklaması bu gibi görünüyordu. Nicholas bu hissin sessiz kuvvetiyle afalladı.

"Etta..." Dudaklarından dökülen kelimeler titreşti. "Julian..."

"Ben, Etta'nın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorum. Yarası ciddi gibi ama ölümcül değil. Özellikle de yardım bulabilirse," dedi Rose. "Sana bundan fazlasını söyleyemem."

"Onu bulmama yardım edebilir misin?" diye sordu Nicholas. "Nasıl buluruz? Nerede o?"

Yüz ifadesi sertleşen kadın, Nicholas'ı incelemeye başladı. "Sen onun nesi oluyorsun?"

"Ben onu her daim koruyacak kişiyim," dedi Nicholas. "Onu evine götürecek kişi."

Rose hafifçe gülümsedi; bu hâli Etta'ya o kadar benziyordu ki Nicholas titremesin diye ellerini bacaklarına bastırmak zorunda kaldı. "Adın ne senin?"

"Nicholas. Nicholas Carter." Öfkesine ve nefretine rağmen hafifçe eğilerek selam verdi. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Rose hafifçe gülümseyince yüzündeki o buz gibi ifade birazcık eridi. "Tanrım, sen ciddisin."

"Özellikle bu konuda çok ciddiyim," dedi Nicholas. "Her türlü yardımınız için müteşekkir olurum... Lütfen, ben sadece..."

Rose bir elini kaldırdı. "Eğer sana yerini söyleyebilecek olsaydım söylerdim. Yapılabilecek iki şey var: Zaman çizgisinin bozulmasına sebep olan o küçük olayı düzeltmek –ki bu, usturlabın Ironwood'un eline geçmesi oluyor– ve zaman çizgisinin Etta'yı nereye atmış olabileceğine dair kanıtları araştırmak. İkincisinde sana yardımcı olabilirim ama ilki için sana güvenebilecek miyim? Sanırım nereden başlayacağını biliyorsun."

"Usturlabı Ironwood'un elinden almak yeterli olur mu?" diye sordu Nicholas.

"Sadece onlar kullanmadan önce ele geçirirsen," dedi Rose. "Bana bu işi yapıp yapamayacağını söyle, yoksa benim zamanımı harcamış olursun."

"Onu bulacağım," dedi Nicholas çabucak. Bir şekilde... Sophia hata yapmaya çok meyilliydi ve ardında kesinlikle Nicholas'ın izini süreceği küçük ipuçları bırakacaktı. "Teşekkür

ederim."

Rose atının sırtına tırmandı. "O hâlde burada ayrılıyoruz."

"Sana nasıl haber ulaştıracağım?" diye sordu Nicholas. "Usturlabı aldıktan sonra Etta'yı nerede aramaya başlayacağım? Bu zamana geri gönderilmeyecek, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Rose öteki atın dizginini çözüp Nicholas'a fırlatarak. Bezgin bir şekilde bakıp genç adamın ne çantası ne de erzakı olduğunu görünce heybelerinden birini de ona verdi. Nicholas gururunun hafiften incindiğini hissettiyse de başını daha da dikleştirdi.

"Hangi olayların değiştiğini görmek için kendi zamanıma dönmeliyim," dedi Rose. "Ya da en azından Etta'nın zamanına. Sonra da eski zaman çizgisiyle yenisi arasındaki son ortak noktayı bulmaya çalışacağım. Benimle 1776 yılında Nassau'da buluşabilir misin? Bir hafta sonra diyelim mi?"

Etta'yla birlikte geçtikleri geçitlerden 1776 yılına ulaşmak yeterince kolay olurdu ama her ikisinin de New York'tan adaya ulaşmak için harcayacakları zamanı hesaba katınca... Çaresizlik hissini bastırdı. "En iyisi bir ay sonra diyelim."

Tabii Etta'yı bundan önce bulmazsa...

Etta'ya gerçeği söyleyeceğim, diye düşündü. *Annesinin yaptığı şeyi...* Büyük olasılıkla da kızın dünyasını yeniden altüst etmiş olacaktı. Ama Etta bilmeyi hak ediyordu. Hayatının kontrolü kendi elinde olmalıydı, annesinin insafına kalmış bir yolcu olmamalıydı.

Rose onu başıyla onaylayarak atını şehre doğru döndürdü. "Bilmen gereken bir şey daha var. Muhtemelen onu arayanlar sadece biz olmayacağız."

"Bunu biliyorum," dedi Nicholas. "Sophia usturlabı doğ

ruca ona götürmezse Ironwood, Etta'nın onu alıp kaçtığını düşünecektir."

"Bu doğru," dedi Rose. "Ama ben Dikenler'den bahsediyorum. Onların lideri, Henry Hemlock da onu tekrar aramaya girişebilir."

Kahretsin... Bu iş, anbean daha da karmaşıklaşıyordu. "Anlıyorum."

Rose'un yüz ifadesi kederli bir tebessümle çarpıldı. "Anladığını sanmam. Bu adam oldukça güçlü biri, ayrıca tahmin ettiğinden çok daha varlıklı ve kurnaz. Üstelik Etta'nın babası."

Nicholas'ın kafasının içindeki bütün düşünceler uçup rüzgâra karıştı.

"İyi şanslar, Nicholas Carter. Sakın beni hayal kırıklığına uğratayım deme," diye seslendi arkasına bakıp. "Bir ay sonra görüşürüz. Nassau'da, Üç Taç tavernasında."

Nicholas başıyla onayladı ve kadının ayağıyla vurduğu bitap düşmüş atın, önce eşkinle gidişini ardından da hızlanışını izlerken dizginleri avucunun içinde sıktı. Kadın gözden tamamen kayboluncaya kadar bekledikten sonra ciğerlerinde kontrol altında tuttuğu havayı boşalttı ve ellerinin üzerine düştü. Gözyaşları ve ter damlaları yüzünden süzülüyordu; içindeki azgın dalgaları kontrol etmeye çalışarak alnını toprağa dayayıp kafasını iki yana sallayarak kâh güldü kâh öksürdü.

"Yaşıyorsun," dedi hırıltılı bir sesle. "Yaşıyorsun."

İkisi de yaşıyor muydu? Hem Julian hem de Etta? İçinde dalga dalga kabaran bu umudun ne anlama geldiğini güçlükle kavrıyordu. Julian sadece kaybolduysa o zaman belki de sadece bulunması gerekiyordu.

Rose'un bıraktığı at, dingin bir kayıtsızlıkla izliyordu onu. Nicholas hayvana doğru ilerledi ve elini kaldırıp atın, burnunu Nicholas'ın avucuna yaslayacak kadar rahat hissetmesini bekledi. Hayvanın uzun burnunu, koyu renk tüylerini okşarken düşünceleri yine o buz tabakasından kurtulmuş gibiydi.

Etta yaşıyordu ama güvende değildi. Şu an kimsesi ya da hiçbir şeyi yoktu; tamamen yalnızdı.

Ama bu, uzun sürmeyecekti.

Eyerin üzerine yerleşirken içi, bu amaca ulaşma istediğinin verdiği güçle doldu. Yorgun düşmüş hayvanı vahaya yönlendirecek, biraz dinlenip su içmesine izin verecek ve ardından Hasan'ı bulmak üzere yola koyulacaktı. Genç adam bu dönemdeki diğer geçitleri biliyor olabilirdi ve sonra da... Eh, karşısına çıkan tüm güçlüklerle mücadele edecekti.

Nicholas tepelerden henüz inmekteydi ki bir başka yolcunun kent harabelerinin içinde ilerlediğini gördü. Uzakta olmasına rağmen o kırmızı cübbe fark edilmeyecek gibi değildi ve işte Nicholas'ın göğsünden bir ağırlık daha kalkmıştı, kalbi artık eskisi kadar acımıyordu.

"Hasan!" diye seslendi. Rüzgâr, yardımına koşup sesini, tanımadığı bir atın üzerine tünemiş olan adama ulaştırdı.

"*Baha'ar*!" Nicholas adamın sesinin de en az kendisininki kadar heyecan dolu olduğunu duyunca etkilendi. Bir taş atımı mesafeye geldiklerinde Hasan, Nicholas'm yalnız olduğunu fark etmişe benziyordu.

"Ama Etta..." diye söze başladı gözleri dehşetle açılan Hasan.

"Gitti," dedi Nicholas çabucak adamın kolunu kavrayarak. "Olanları yolda açıklayacağım. Tabii elimden geldiğince.

Korkarım ki Şam'a döndüğümüzde senden yine bir iyilik isteyeceğim. Nerelerdeydin? Seni çölde kaybetmiş olmaktan çok korktum."

"Dostum, endişelendiğin için müteşekkirim," dedi Hasan ve gerçekten de öyle görünüyordu. "Seninle ayrıldıktan sonra bedevi aşiretinden üç adamla karşılaştım ve onlar bana yardım ettiler."

Nicholas'ın, Hasan'dan edindiği azıcık bilgilere göre bu aşiretler, ateşli tabiata sahip, göçebe ailelerdi ve yaşamlarını ayaklarının altındaki toprağa uyumlu bir şekilde yaşar, onun sunduklarıyla kıt kanaat geçinirlerdi. Kışkırtılmaya gelmeyecek tiplerdi. Hatta Hasan'a bakılırsa onlarla ilişki kurmaktan toptan kaçınmak en iyisiydi.

"İyi misin peki?" diye sordu Nicholas onu bir kez daha inceleyerek. Neşeli hâli kaybolmuş olsa da hâlâ sağlam görünüyordu Hasan.

"Atlarını kullanmama izin verme nezaketinde bulundukları için onlara minnettarım ve çok utandım," dedi Hasan. "Atı mümkün olduğunca çabuk geri götürmeliyiz."

"Olur tabii ki," dedi Nicholas; çoktan şehre doğru ilerlemeye başlamışlardı bile.

"Bir şey daha var, dostum," diye söze başladı Hasan. "Onlarda sana ait olan bir şey var. Gidip onu almak isteyebilirsin."

***

Bu bedevi aşireti, Palmira ve Kurietain'in tam ortasında geçici bir kamp alanı kurmuştu ve ağır ağır Palmira'ya ve onun sunduğu vahaya doğru yolculuk etmekteydi. Alçak ça-

dırlardan oluşan kümeye yaklaşık bir kilometre kala Nicholas ve Hasan, develeriyle bir toz fırtınasına sebep olacak şekilde onlara doğru gelen birkaç adam tarafından karşılandılar. Bu gösteri oldukça etkileyici, biraz da ürkütücüydü. Kendi alanlarını korumak için sergiledikleri etkili bir güç gösterisiydi.

Hasan onlara seslenerek selam verdi ve kocaman gülümsemesi derhâl grubun başındaki adamda karşılık buldu. Nicholas kafasını iki yana salladı. Bu adamın gittiği her yerde arkadaş edinmemesinin imkânı yok gibiydi. Öylesine iyi tabiatlıydı ki New England'da bu yüzden dalga konusu olabilirdi. Aşikâr biçimde savaşçı olan ve tepeden tırnağa silahlı adamlar bile ona karşı koyamıyorlardı.

Nicholas, ilk başlarda Hasan ile Etta arasında kolaylıkla kurulan o bağın, akıl dışı ve anlaşılmaz bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama her ikisinin de karşısındakinin elini kolunu bağlama, olmayan kapıları dahi açtırma gibi bir yetenekleri vardı. Bu, Nicholas'ın asla sahip olmadığı ama kesinlikle hayranlık duyduğu bir beceriydi.

Daha fazla gecikmeden kamp yerine yönlendirildiler; adamlar kendi aralarında sohbet ederlerken Nicholas'a tek bir meraklı bakış dahi atmadılar.

Doğal olarak. Nicholas daha onlarla tanışma fırsatı bile bulmadan Hasan, bu aşirete onu sevdirmiş olmalıydı.

Hasan'ın onların nezaketi karşısında utandığını söylerken ne demek istediğini derhâl anladı Nicholas. Daha atından bile inmeden kendisine yiyecek ve içecekler sunulmuştu, onu karılarıyla ve çocuklarıyla tanıştırmışlardı. Seçkin bir ihtiyar –cübbesi, etrafındakilerden çok daha azametliydi– en büyük çadırdan dışarı çıktı. Onları sadece diğerleri gibi sıcakkanlı-

lıkla değil, aynı zamanda onur konuklarına gösterilen büyük bir hürmetle karşıladı.

Ancak bundan sonra kendilerine sunulan ikramları kabul etmişler ve –Hasan'ın deyişiyle– şeyh, onları kendi çadırından az ilerideki bir çadıra götürürken tanışma ve sohbet faslına geçmişlerdi.

Üçü de başlarını hafifçe eğerek girişi açık çadırdan içeri girdiler ve Nicholas çadırın dış kumaşını ayakta tutan incecik ahşap desteklere çarpmamak için bilinçli bir çaba göstermek durumunda kaldı. Çadırın içi, tahmin ettiğinden daha sadeydi; yere kilimler ve halılar yayılmış, birkaç minder de öylece sağa sola atılmıştı.

"Yollarına devam etmek istiyorlar," dedi Hasan şeyhin söylediklerini tercüme ederek. "Ama onu hareket ettirmeye korkmuşlar... Gece kalmamız için bize kalacak yer teklif ediyorlar ama bence onları yollarından daha fazla alıkoymamız kabalık olur."

Nicholas ona hak vererek başıyla onayladı. Zaten bu, onların karşılarına çıkmaması gereken bir meseleydi. Kilimlerin üzerinde dikkatle ilerleyerek çadırın tam ortasında, sırtüstü yatan silüetin yanında durdu. Sophia.

Yüzü tanınmaz hâldeydi; olgun bir erik gibi şişmişti ve mosmordu. Bel kısmı çıplaktı ve gövdesindeki üç bıçak yarası çamurumsu merhemi ve sargı bezlerini bile aşarak kanıyor gibi görünüyordu. Kızın iffetini korumak için pelte gibi yığılı bedeninin üzerine ince bir örtü örtülmüştü.

"Onu çölde bulmuşlar. Sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şey yokmuş yanında," diye açıkladı Hasan bir adım arkasında durarak. "Soyulup dövüldüğüne ve ölmesi için bırakıl-

dığına inanıyorlar. Ne düşünüyorsun, *baha'ar*?"

"Ben onun tam bir aptal olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Nicholas. Yıllar süren eğitim onun daha dikkatli olmasını sağlamalıydı ama hırs, çoğunlukla sabırsızlığı beraberinde getirirdi; özellikle de uzun zaman bastırıldıysa... "Başka türlü bir zarar vermişler mi?"

Hasan kafasını iki yana salladı. "Kadınlar, bu gördüğün yaralar dışında ona el sürülmediğini söylüyorlar."

"Yanında başka kimse, başka bir ceset falan yok muymuş?"

"Hiçbir şey."

O hâlde yolcular usturlabı almış, bir sebeple de Sophia'yı ölüme terk etmişlerdi. Usturlap Ironwood'un elinde olmasa da Dikenler de eşit derecede tehlikeliydiler; çünkü onlar da kendi planlarını uygulama konusunda en az İhtiyar kadar kararlıydılar. Usturlabın onların eline geçmesi zamanı değiştirmeye, Etta'yı kendi döneminden uzaklaştırmaya yeterdi; bu, zamanın dokusunda güçlü bir değişime sebep olacak bir durumdu.

Onu alıp yok etmek, Etta'nın bildiği dünyayı geri getirmeye yetecek miydi? Nicholas bundan çok emin değildi ama en azından bu da bir başlangıçtı. Kıza doğru bir adım daha atarken içine büyük bir kararlılık yerleşti. Bunu yapabilirdi; diyarları, denizleri, dağları, vadileri aşabilir, Dikenler'in izini sürüp usturlabı alabilir ve Etta'yı kurtarabilirdi.

Ayrıca yanında aklının ucundan bile geçmeyecek bir yardımcı olacaktı.

Sophia nefes alırken acıyla hırıldadı. Bir gözü öylesine şişmişti ki göz kapağı yerine mühürlenmiş gibi görünüyordu. O göz iyileşirse Nicholas buna epey şaşırırdı doğrusu. Sop-

hia'nın diğer gözü açılınca kız, her zamanki küçümseyici tavrıyla ona baktı.

Sophia'nın yaptıklarını ödeme zamanı gelecekti; şu an ya da bir iki gün sonra değildi belki ama yakında... Şimdilik canlı olarak Nicholas'ın işine daha çok yarardı.

"Canlan hadi," dedi genç adam. "Yapmamız gereken bir yolculuk var."

TEŞEKKÜR

Hyperion'daki o inanılmaz ekiple çalıştığım için gerçekten çok şanslıyım. Birlikte çalışmaya başlayalı neredeyse beş yıl olmuş. Zaman, eğlenirken gerçekten de uçup gidiyor! Editörüm Emily Meehan'm yanı sıra bu ele avuca sığmaz kitabı hâle yola sokmakta bana yardım etmek için –ki inanın, bu hiç de kolay bir iş değildi– fazlasıyla zaman ve enerji harcayan Laura Schreiber ve Hannah Allaman'a her zamanki gibi sonsuz teşekkürler ediyorum. Ayrıca Seale Ballenger, Stephanie Lurie, Dina Sherman, LaToya Maitland, Heather Crowley, Holly Nagel, Elke Villa ve Andrew Sansone'a da teşekkürler; sizler, her yazarın hayalindeki ekipsiniz! Ya Marci Senders'a ne desem? Sen kapakların kraliçesisin!

Olağanüstü redaktörüm Anna Leuchtenberger'e de özel teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Seninle çalışmak benim için büyük bir zevkti! Karman çorman benzetmelerimi olağanüstü hâllere getirdiğin için teşekkür ederim!

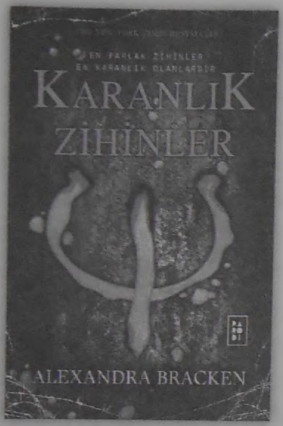
Writers House'daki Merrilee Heifetz'e ve bütün ekibe teşekkürler; sizler bir tanesiniz. Sizlerle çalıştığım için çok şanslıyım; benimle ve minik kitaplarımla böylesine harika bir şekilde ilgilendiğiniz için sizlere çok teşekkür ederim.

Karakterlerimi şekillendirmemde ve hikâyenin yönünü tayin etmemde bana güven ve geri bildirim verdikleri için olağanüstü dostlarımın hepsine kocaman bir teşekkürü borç bilirim. Kitabın daha olgunlaşmamış ilk taslağını okuyup bana hikâyeyi kurtaran ipuçları veren ve her zamanki gibi daha çok öpüşme olmasını talep eden benzersiz kadın Sarah J. Maas'a teşekkür ediyorum. Muhteşem dostlarım Erin Bowman ve Susan Dennard bana kitabın giriş kısmı konusunda son derece bilgece tavsiyelerde bulundular ve aylar süren sıkıntılı çalışmalar sonunda bu kısmı yeniden şekillendirememe yardımcı oldular. Wendy Higgins, sen harika bir kadınsın; bu kitabın ilk taslağını okuduğun ve beni cesaretlendirdiğin için çok teşekkür ederim! Kevin Dua, kitabı okuduğun ve fikirlerini paylaştığın için sana çok şey borçluyum. Ve her zamanki gibi, sadece bana ve bu kitaba inandığı için değil aynı zamanda okumaya, fikir üretmeye ve her gün karşıma çıkan zaman yolculuğu paradokslarını çözmekte bana yardımcı olmaya her daim hazır olduğu için Anna Jarzab'a çok ama çok teşekkür ederim.

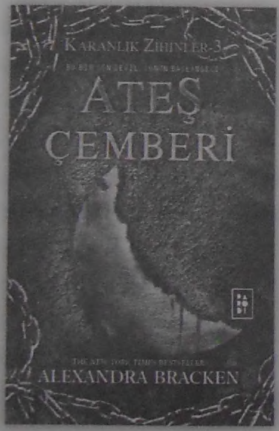
Son olarak, ailem için büyük bir sevgi ve şükran duyuyorum. Klişe cümleler kurmak istemiyorum ama gerçekten siz olmasanız ben hiçbir yere varamazdım. Anne, her ne kadar geleceği kurtarmak için her şeyi göze alan, amansız bir zaman yolcusu değilsen de sen benim kahramanımsın. Bu hikâyenin bir sürü farklı versiyonunu okuduğun ve bana fikirler verdiğin için sana teşekkür ediyorum; bu, sana geliyor!

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ

ALEXANDRA BRACKEN

Karanlık Zihinler Serisi'nin *New York Times* Bestseller yazarı Alexandra Bracken, Arizona'da doğup büyümüştür. Fakat ilerleyen yıllarda College of William & Mary'de okumak üzere Virginia'ya gitmiştir. Şimdilerde ise New York City'de, kitaplarla dolup taşan sevimli bir apartman dairesinde yaşamaktadır.